

Doanh Trường Bản Một Phát

Contents

Doanh Trường Bản Một Phát	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4: Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 14: Về Nhà (Phần 2)	37
14. Chương 15: Về Nhà (Phần 3)	40
15. Chương 17: Thử Xem	43
16. Chương 18: Cố Hoài Thần	45
17. Chương 19	49
18. Chương 20: Đối Chọi Gay Gắt	52
19. Chương 21: Tình Cảm, Là Điều Kỳ Diệu Khó Giải Thích	55
20. Chương 22: Đi Công Tác (1)	58
21. Chương 23: Đi Công Tác (2)	61
22. Chương 24: Đi Công Tác (3)	64
23. Chương 25	66
24. Chương 26: Chuyện Cũ	68
25. Chương 27	75
26. Chương 28	78
27. Chương 29	81
28. Chương 30	84
29. Chương 31	88
30. Chương 32	91
31. Chương 33	94
32. Chương 34: Chương 34	97
33. Chương 35	101
34. Chương 36	103
35. Chương 37	106
36. Chương 38: Chương 38	110
37. Chương 39	113
38. Chương 40	117
39. Chương 41	122
40. Chương 42	127
41. Chương 43	131

42. Chương 44	135
43. Chương 45	139
44. Chương 46	142
45. Chương 47	145
46. Chương 48	146
47. Chương 49	151
48. Chương 50	154
49. Chương 51	157
50. Chương 52	160
51. Chương 53	162
52. Chương 54	165
53. Chương 55	168
54. Chương 56	171
55. Chương 57	175
56. Chương 58	177
57. Chương 59	181
58. Chương 60	183
59. Chương 61	186
60. Chương 62	189
61. Chương 63	193
62. Chương 64	196
63. Chương 65	200

Doanh Trưởng Bản Một Phát

Giới thiệu

Bức nút áo, xe trang phục, thật ra thì cũng là một hành động gợi tình! Đáng tiếc, một vị đồng chí do

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doanh-truong-ban-mot-phat>

1. Chương 1

Thư Yếu Nhiên ôm chiếc máy chụp ảnh yêu quý của mình đá phẳng cửa phòng doanh trưởng. Cô hùng hùng hổ hổ vỗ mạnh lên bàn công tác “Doanh trưởng Kỷ, sao anh không nói cho tôi biết hôm nay đoàn lính dù 127 có buổi huấn luyện quân sự!”

Người đàn ông ngồi phía sau bàn không thèm ngẩng đầu, tay cũng không ngừng viết: “Gõ cửa trước khi vào phòng là phép lịch sự tối thiểu, mặt khác, muốn hỏi thì trước tiên phải nói ‘Báo cáo.’”

“Anh!”

“Gọi nhầm rồi, phải gọi là ‘Doanh trưởng’”

—— f*ck!

Thư Yếu Nhiên tức giận cực kỳ, suýt nữa thì cô đã đập ngay chiếc máy chụp ảnh của mình vào ót anh ta. Trưởng quan cái khỉ khô, cô đến đây là để công tác, cô có phải là lính của anh ta đâu cơ chứ, chẳng lẽ cô còn phải cúi đầu đứng nghiêm chào doanh trưởng nữa à?

Nằm mơ đi!

Thư Yếu Nhiên là một nhiếp ảnh gia mới của toàn soạn báo không quân của thành phố này. Để có thể chụp được tư thế oai hùng của binh lính không quân lúc huấn luyện làm đầu đề cho tờ báo, ngày nào cô cũng phải đến doanh trại bộ đội. Lâu lắm mới có một buổi huấn luyện nhảy dù, thế mà lại chẳng có ai báo cho cô để bây giờ cô đã bỏ lỡ mất rồi.

—— hừ, cô sẽ không bao giờ thừa nhận mình đã lỡ buổi huấn luyện này bởi vì ghét ai đó mà không chịu tiếp diện thoai của anh ta!

“Doanh trưởng Kỷ, bao giờ mới có buổi huấn luyện tiếp theo!” Thời gian đã qua sẽ chẳng bao giờ lấy lại được, vấn đề bây giờ là làm thế nào cô có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được đây.

Kỷ Ngân Viễn cúi đầu, trên cổ anh, cái yếm hầu gọi cảm trượt lên trượt xuống “Đây là bí mật quân sự, không thể tiết lộ.”

“Hả?!” Cô trợn trừng mắt, không thể tin vào tai mình “Thời gian huấn luyện mà cũng là bí mật quân sự à?”

“Sao anh không nói số lần đi toilet, căn tin có bao nhiêu cái bánh bao, bao nhiêu chén cháo trắng cũng là bí mật quân sự đi?!” Có nhầm không đấy, người này đã nghiêm trọng hóa vấn đề lên rồi!

Ngòi bút trên giấy hơi ngừng lại, Kỷ Ngân Viễn thở dài một hơi: “Đồng chí Thư, tái phạm cùng một lỗi sẽ bị nhốt đấy.”

Đừng có dùng cái giọng tiếc hận này nói chuyện với tôi!

Thư Yếu Nhiên nắm chặt bàn tay, giọng điệu bắt đầu không tốt: “Doanh trưởng kỷ, lúc trước chính mồm anh đã đồng ý cho tôi quay chụp, thế mà bây giờ lại không nói cho tôi biết, anh đổi ý rồi hả?”

Kỷ Ngân Viễn nhú mày, đan tay lại gác lên bàn “Tôi cho em cơ hội, có nắm được hay không là việc của em. Buổi huấn luyện không chỉ để rèn luyện tính nhẫn nại và kiên trì mà nó còn để thử thách sức phán đoán khi họ gặp được quân cứu viện.”

Một đồng đạo lý đổ ập xuống đầu Thư Yếu Nhiên làm cô có hơi choáng váng, gì cơ, tự nhiên lại đứng đắn như vậy làm gì!

Thấy cô ngẹn lời, bên môi anh hiện lên nét cười mà người ta khó có thể nhận biết: “Lúc chấp hành nhiệm vụ, không thể chờ riêng một người vắng mặt được. Người có công tác chạy đua với thời gian như em chắc hẳn phải biết rõ bốn chữ ‘Tranh thủ thời gian’ đúng không.”

“.....Thế nhiệm vụ mà toàn soạn gia cho tôi thì biết làm thế nào?” Có lẽ cô đã hoàn toàn bị anh thuyết phục, giọng cô cũng mềm hẳn ra.

“Hãy đợi lần huấn luyện sau đi.” Anh khẽ ngả về sau, tìm một tư thế thoải mái nhất rồi dựa lưng vào ghế “Vẫn là câu nói đó, có nắm được cơ hội hay không đều phụ thuộc vào em.”

“Vậy thời gian của buổi huấn luyện tới...”

“...” Anh không nói gì, chỉ nhìn nàng rồi cười một nụ cười đầy ý tứ.

Tháng bảy nóng bức, mặt trời chói chang, chỉ một ngọn gió thổi qua thôi mà cũng mang theo đầy nhiệt năng. Trên sân huấn luyện, đám binh lính đang thi hành buổi huấn luyện đặc biệt chạy vượt rào 400m, chạy trên cọc, chui lưới sắt, trèo tường... Trên mặt ai cũng đều lấm đầy tro bụi, tay chân xước sát hết cả.

Ở phía xa xa, có một đoàn máy bay đang vù vù bay trên không. Một lát sau, một trận khói hoa màu trắng nở rộ trong gió. Đây cũng là một hạng mục huấn luyện của lính hàng không, nhảy dù từ độ ấy trăm mét.

Thư Yếu Nhiên đứng trên sân tập. Cô đã chuẩn bị tiêu cự tốt rồi, ‘tách, tách’ tiếng chụp ảnh không ngừng vang. Chỉ tiếc rằng cô đứng xa quá, cô không thể thấy rõ được tinh thần hăng hái bừng bừng kia. Nhìn những chấm nhỏ li ti trên tấm ảnh, cô rối rắm ôm lấy đầu mình, chỉ hận không thể đập cái máy ảnh một nhát lên ót mình.

Chỉ vài ngày nữa thôi cô đã phải nộp bài rồi, cô lấy đâu ra ảnh chụp huấn luyện của binh lính hàng không đây? Nói đi nói lại, đều do tên Kỷ Ngân Viễn chết tiệt kia hết!

Nói nhiều lý do đường hoàng như vậy cũng chỉ là để lừa cô mà thôi, chẳng có tính khả thi nào hết!

Lòng cô đang không ngừng gào thét thì bỗng nhiên cô bị ai đó vỗ đầu. Theo bản năng cô giơ tay lên tát thì bị ngăn lại, rồi sau đó thanh âm nói cười quen thuộc của người đàn ông nào đó vang lên: “Ồ ơ, không chụp đi còn ngồi đây làm gì, nhận ra tầm quan trọng của mặt đất rồi hả?”

Người đàn ông trước mặt cô mặc bộ quân trang màu đất, nụ cười của anh trông chói lòa hơn cả ánh mặt trời.

“Mục Thiếu Liên!” Cô bị kéo mạnh đến suýt thì ngã vào lòng anh. Tức giận, cô mắng to “Không phải anh đã đi huấn luyện dã ngoại rồi à, sao mới có mấy ngày mà đã lăn về đây rồi!”

Mục Thiếu Liên là đàn anh khóa trên của Thư Yếu Nhiên thời đại học. Mặc dù quan hệ của hai người luôn rất tốt, nhưng một trong hai người luôn bị người kia làm tức chết. Chỉ một bàn tay thôi anh cũng có thể dễ dàng nắm chặt cả hai cái cổ tay xinh xắn của cô. Anh cà lơ phất phơ nhướn mày “Anh đã quen suốt ngày nghe em lẩm bẩm bên tai rồi, giờ không nghe được lại thấy không quen, thế nên mới phải nhanh chóng chạy về đây.”

“Anh mới lẩm bẩm!” Chỉ cần đụng đến anh là cô lại mất bình tĩnh. Thế rồi cô nhấc chân đá vào chân anh. Thế mà anh ta cũng dám nói một người con gái trẻ trung phơi phơi như cô đây là lẩm bẩm à, muốn bị đánh đây mà?!

“Nhóc con nhà mình đúng là lẩm bẩm thật.” Mục Thiếu Liên linh hoạt tránh đi cái chân của cô, trong nét cười có chứa sự ung dung nhàn tản “Con gái ngoan, nghe lời, về ba nấu cơm ngon cho con ăn.”

“Mục! Thiếu! Liên! Cha tôi mà có hơn 20 tuổi thôi hả!” Cô léo nhéo đuổi theo sau anh, khiến cho các binh sĩ ở đây đều quay đầu nhìn lại. Lúc hai người đang đùa giỡn thì bỗng có một cậu lính trẻ chạy tới, đứng nghiêm tại chỗ làm một động tác chào: “Đoanh trưởng Mục, có nhiệm vụ.”

Mục Thiếu Liên vừa dừng lại thì Thư Yếu Nhiên đập ngay một nhát vào gáy anh. Cậu lính kia giả bộ không thấy gì, nói tiếp: “Hạng mục cứu viện dưới nước cho đoàn lính dù 127 là do đoàn ta đảm nhiệm.”

Mục Thiếu Liên chau mày. Nếu anh nhớ không lầm thì hạng mục huấn luyện này chiều nay mới diễn ra. Đoàn của anh vừa mới hoàn thành cuộc huấn luyện dã ngoại sinh tồn, chưa kịp nghỉ ngơi gì, sao lại có thêm nhiệm vụ nữa: “Đoàn trưởng chỉ thị?”

Thư Yếu Nhiên cười to, cô thấy mình đánh trúng được anh thì thấy có thành tựu vô cùng, cơn bực mà Kỷ Ngân Viễn gây ra cho cô cũng như bị một cơn gió thổi đi. Cô chống nạnh, đắc ý nói với Mục Thiếu Liên “Còn nói em lẩm bẩm hả, bị trừng phạt rồi đấy.”

Đây là lần đầu tiên cậu lính kia thấy có người cả gan nói năng kiêu ngạo trước mặt Mục Thiếu Liên như vậy, cậu không khỏi tò mò nhìn cô: “Không phải, là đoanh trưởng Kỷ chủ động xin, đoàn trưởng đã phê duyệt, chúng ta phải xuất phát ngay.”

Hả? Thư Yếu Nhiên bị câu nói này cuốn hút: “Anh nói tiểu đoàn 127 là của Kỷ Ngân Viễn à?”

Mục Thiếu Liên gật đầu, chắc một tiếng, anh hỏi dò cô “Em biết anh ta à?”

Nói lại tức, cô quay phắt mặt đi “Em không biết anh ta đâu!” Ai thêm quen với loại người hèn hạ luôn dối lừa người khác kia chứ!

Cô phúi tay đi về phía bên ngoài sân huấn luyện, cũng không thèm quay đầu lại “Em đi đây.”

Hừ, dù sao chỉ cần có liên quan đến Kỷ Ngân Viễn thì sẽ chẳng có chuyện gì hay ho à xem.

Cậu lính trẻ nhìn bóng cô đã đi xa mà lòng còn đầy mê mang: “Thế rốt cuộc cô ấy có biết doanh trưởng Kỷ không nhỉ.”

Nếu không quen, sao mặt cô lại rầu rĩ thế kia, nếu như quen... vì sao cô lại nói không quen chứ.

Mục Thiếu Liên vỗ ngay một cái vào ót cậu lính, cười mắng: “Chỉ biết nghĩ linh tinh, báo ọi người chuẩn bị sẵn sàng đi, 10 phút sau tập hợp tại sân huấn luyện.”

“Rõ!” Cậu lính trẻ đứng nghiêm, giọng nói cực kì nghiêm túc. Mục Thiếu Liên ngẩng đầu về phía một chiếc cửa sổ ở lầu hai khu kí túc xá. Chiếc cửa sổ đó giờ này đang mở rộng, tấm rèm mỏng phất phơ theo làn gió, có bóng dáng cao to của một người đàn ông nào đó ẩn ẩn đứng phía sau.

2. Chương 2

“Rõ!” Cậu lính trẻ đứng nghiêm, giọng nói cực kì nghiêm túc. Mục Thiếu Liên ngẩng đầu về phía một chiếc cửa sổ ở lầu hai khu kí túc xá. Chiếc cửa sổ đó giờ này đang mở rộng, tấm rèm mỏng phất phơ theo làn gió, có bóng dáng cao to của một người đàn ông nào đó ẩn ẩn đứng phía sau.

Đó là.....

Đôi mắt anh sắc bén mãnh liệt, khẽ nheo lại.

Màn đêm buông xuống cũng chính là lúc cuộc sống về đêm của thành phố S bắt đầu. Yếu Nhiên ngồi trong một quán thức ăn lề đường, khí phách uống cạn cả ly bia.

Ặc.

Cô nấc một cái, chỉ cảm thấy khắp người nhẹ nhàng dễ chịu!

Diệp Tổng Tổng từ từ nhai đầu phộng, liếc cô với vẻ khinh bỉ nói: “Không hiểu nổi sao Mục Thiếu Liên có thể chịu được cậu.”

Một cô gái có nhà cửa đàng hoàng vậy mà lại giống như một tên đàn ông say rượu, trước mặt nhiều người lại không biết giữ hình tượng!

“Này này, ai muốn anh ta nhìn.” Vẻ mặt vui sướng của Yếu Nhiên nhanh chóng biến thành vẻ mặt thối tha, đặt mạnh ly thủy tinh xuống bàn. Loại người khi nhìn ra bản chất thật của cô mà không muốn quen cô nữa thì cô đây cũng chẳng thêm!

Diệp Tổng Tổng hừ lạnh, lười cải cộ với cô: “Gần đây cậu bận rộn cái gì, hên là chúng ta ở chung một nhà mà đến cọng lòng của cậu mình cũng không thấy.”

Vẻ mặt cô uất ức rót đầy ly bia: “Cấp trên có nhiệm vụ, nhưng khiến mình mệt chết.” Bận rộn chạy tới chạy lui theo dõi hơn 10 ngày, kết quả lại là công dã tràng! Nói đến chuyện này thì càng bức bối, mặc kệ là người đàn ông của nhân dân giải phóng quân, doanh trưởng bộ đội đặc chủng không quân gì đó đều làm cô giận tê tái!

Diệp Tổng Tổng cắn đầu đũa, đoạt lấy chai bia trong tay cô: “Trong bụng cậu một miếng thức ăn cũng không có còn ở đó uống cho nhiều, muốn làm thủng bao tử mình hả!” Cô và Yếu Nhiên là bạn từ nhỏ, lại còn học y nên theo bản năng rất nhạy cảm với mấy chuyện này. Gắp một đồng thức ăn vào chén cho cô, Diệp Tổng Tổng ra lệnh: “Ăn.”

Yếu Nhiên gắp lên một cọng đậu hói: “Tổng Tổng, có ai nói với cậu là cậu rất thích hợp làm bác sĩ chưa?” Đầu tiên là tính phòng bệnh quá mạnh mẽ.

Diệp Tổng Tổng nhú mày: “Rất nhiều người nói như vậy.” Cô cầm ly bia lên cũng thêm cọng ly uống luôn, giọng nói nhàn nhạt: “Tự mình cũng thấy như vậy.”

“.....”Tổng Tổng cậu thắng. Mặt cô , ăn hết toàn bộ thức ăn trong chén.

Chủ đề nói chuyện giữa hai người con gái vĩnh viễn là không có giới hạn, mà chủ đề về đàn ông thì luôn đứng hàng đầu tiên.

“Mấy ngày trước mình gặp lớp trưởng thời đại học, chắc chắn cũng khá giỏi, vào bộ đội cũng là đoàn trưởng.” Yếu Nhiên đặt tay lên vai Diệp Tổng Tổng cười nhạo, giơ khủy tay huých vào người cô nói: “Quân đội là một nơi tốt, những người đàn ông trong đó mới là đàn ông đích thực.”

“Giống như Mục Thiếu Liên của cậu?”

“Đừng xúc phạm chữ thần thánh này được không!” Cô nổi giận, tên Mục Thiếu Liên kia rõ ràng đã vào hàng ngũ trung niên rồi mà còn mắc chứng ảo tưởng 20 nghiêm trọng!

“Thần Thánh?” Diệp Tổng Tổng cười nhạo, giơ khủy tay huých vào người cô nói: “Giải thích cho mình một chút, cái gì gọi là.....thần thánh?”

“Chiều cao đủ cao, khuôn mặt đủ nhìn, tính tình đủ tốt, chủ yếu nhất là.....” Cô lặng lẽ cười, hạ giọng nói: “Thân thể đủ mạnh!”

Diệp Tổng Tổng hí mắt, nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu.

Cô cũng hí mắt, đáy mắt tỏa ra một tia sáng chói lóa.

bụp

Lúc này có tiếng đóng cửa xe lại từ phía sau.

Một người đàn ông mặc quân trang màu xanh xám của không quân đang chậm rãi mà vững vàng đi đến bàn của họ, tầm mắt dừng lại trên người Yếu Nhiên hiện ra một tia sáng đặc biệt rồi tan biến đi.

“Kỷ.....Kỷ.....” Diệp Tổng Tổng mở to miệng, ly thủy tinh trong tay rơi xuống đất khi nào cũng không biết.

Kỷ Ngân Viễn ngồi xuống bên cạnh Yếu Nhiên, cô chăm chăm ngắm đầu, đụng phải đáy mắt bình tĩnh của anh.

“Kỷ Ngân Viễn?” Cô xoa hai mắt của mình, nhưng vẫn là người đàn ông này. Bây giờ cô không phải ở trong quân đội mà, sao lại còn thấy người đàn ông này?!

Dường như nhìn ra được nghi ngờ của cô, Kỷ Ngân Viễn tốt bụng giúp cô chắc chắn: “Là tôi, không phải giả.”

Giọng nói của anh nhàn nhạt, trên mặt hiện vẻ lạnh lùng, nhưng lại khiến cho Diệp Tổng Tổng như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, nhìn ra hai người giống như quen biết nhau nên tay chân luống cuống đứng dậy nói: “Tôi đi gọi món ăn.”

“Sao anh lại ở đây?” Hiển nhiên là cô đã quên chuyện không thoải mái lúc sáng, chỉ cảm thấy hoàn cảnh nơi này không hợp với bộ quân trang đang mặc trên người anh.

“Trên xe nhìn thấy em nên bước xuống chào hỏi.” Anh tự nhiên cầm lấy chén đĩa của cô, gấp miếng rau cho vào miệng.

“.....Anh đây là tới chào hỏi sao?”

“Uhm.” Anh uống một ngụm bia, tiếp tục tự nhiên dùng chén của cô. Yếu Nhiên không nhận được nữa, đoạt lấy cái chén: “Chào hỏi xong rồi anh có thể đi.”

Ngừng lại động tác nhai nuốt, Kỷ Ngân Viễn đưa mắt nhìn cô.

Ừm.....Đột nhiên cô cảm thấy căng thẳng, đột nhiên phát hiện khí thế của người đàn ông này quá mạnh mẽ, chưa lên tiếng mà cũng khiến cô sợ rồi.

Cũng may chỉ một giây sau anh không nhìn nữa, nghiêm túc uống canh, cô cầm lấy nửa chai bia còn lại uống cạn chai rồi thở phào nhẹ nhõm.

“Thư Yếu Nhiên, em rất muốn biết thời gian huấn luyện của đoàn lính dù?” Kỷ Ngân Viễn cầm chén lên, giọng nói nhẹ nhàng giống như đang thảo luận những món ăn trong bữa cơm này có hợp khẩu vị hay không.

“Không phải doanh trưởng đại nhân đã nói, đó là bí mật quân sự không thể tiết lộ à!” Cô tức giận tròn mắt nhìn anh, thấy chai bia vừa mới khai liền muốn uống. Đáng ghét, vậy mà cô còn bị thuyết phục bởi cái đạo lý lớn kia của anh, cho rằng bản thân mình đang cố tình gây sự!

Anh gơ tay che lại miệng chai.

“Này!”

“Tôi có thể nói cho em biết, chỉ là.....” Anh khẽ nhếch miệng, nụ cười của anh phảng phất như làn gió mát, lướt qua làm cô mất hồn bay theo làn gió đó.

Yếu Nhiên cảm giác có gì đó không đúng.

Tại sao Kỷ Ngân Viễn kêu cô lên xe thì cô lên?

Ánh sáng ngoài cửa xe sáng tối lừng chừng, giống như nước chảy thanh lọc khắp người, Yếu Nhiên nhìn con đường nhỏ vắng vẻ bên ngoài, bất đắc dĩ nói: “Doanh trưởng Kỷ, cần phải chạy nhanh lên một chút.”

Người đàn ông này không phải là muốn dẫn cô đến một nơi vắng vẻ không có người đánh cô một trận chứ?!

Kỷ Ngân Viễn cho xe quẹo trái, liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu: “Tốc độ cao không nên đi đường này.” Giọng nói anh lạnh lạnh, chẳng biết tại sao lại có chút tiếc hận: “Em ở thành phố S này hai mươi mấy năm ngay cả một con đường mà cũng không nhận ra được?”

“.....” Trên trán cô nổi gân xanh, rất muốn cầm chiếc giày lên đánh anh. Anh mới không biết đường!

Cả hai người cứ như vậy mà im lặng, cô nhìn hoàn cảnh xung quanh, hình như là đi tới đơn vị đại đội đặc chủng ở vùng ngoại ô, trong đầu cô hiện lên tia sáng kinh ngạc: “Đoàn lính dù có huấn luyện?”

“Xem ra em cũng không quá ngốc.” Khóe môi anh nhếch lên, ánh mắt liếc nhìn cô đang vui vẻ lấy máy chụp hình trong túi ra: “Chỉ là không phải huấn luyện, là diễn tập quân sự.”

Động tác cô ngừng lại, trong lòng càng vui vẻ. Cái này rõ ràng là mạnh mẽ hơn mà, diễn tập quân sự, ba bốn tháng mới tiến hành một lần.

Xem ra.....cơ hội của cô cuối cùng cũng đến rồi!

Chiếc xe việt dã dừng lại trước cửa quân khu đoàn đại đội đặc chủng thành phố S, Kỷ Ngân Viễn xuống xe, nhanh chóng đóng cửa xe, Yếu Nhiên cầm máy chụp hình đi theo sau anh, đi được mấy bước thì thấy mấy người mặc đồ rằn rì chạy tới đây, bước chân Kỷ Ngân Viễn cũng không dừng lại, anh ném chìa khóa xe cho người đi đầu, ra lệnh: “Lập tức lên đường.”

3. Chương 3

Địa điểm diễn tập lần này được tổ chức tại khu vực ven sông Giang, hai bên vách núi bao vây hiểm trở tạo thành một đường cong uốn lượn, Yếu Nhiên ngồi trên chiếc xe quân dụng cùng với đoàn lính dù, vừa tới nơi điện thoại đã reo lên, cô nhảy xuống xe, một tay dè lại mái tóc bị gió thổi bay một tay nhấn nút trả lời: “Alo.....”

“Sáu giờ sau đại đội có cuộc diễn tập tại ven sông Giang, nhân viên hậu trường đã lên đường, tôi không quan tâm bây giờ cô đang ở đâu, tôi chỉ cần biết khi mọi người tới nơi thì cô phải có mặt ở đó!” Giọng nói to lớn tổng biên tập tòa soạn báo không quân vang dội bên đầu bên kia còn kèm theo tiếng kèn inh ỏi.

Ồn ào chết mất.

Yếu Nhiên che lỗ tai lại, cố gắng nghe xem đối phương đang nói cái gì: “Tôi đã đi theo đoàn quân đến sông Giang rồi, hình như nơi mọi người đóng quân là khu vực bên trong núi thì phải.....” Các chiến sĩ đã bắt đầu lội qua sông đi đến bờ bên kia, mà cô vì nghe điện thoại nên không theo kịp mọi người, cô gấp gáp nói: “Tổng biên tập tôi không nói được nữa, chút nữa tôi sẽ gọi lại.”

“Thư.....” Chiếc xe của tòa soạn báo không quân đang tăng tốc trên đường, từ xa còn có nhiều xe của những tòa soạn khác mà mục đích của bọn họ chỉ có một: đó chính là sông Giang, phải chiếm lấy trang đầu của bài báo ngày mai!

Tổng biên tập cầm điện thoại bị người kia cúp trước trong tay, không tức giận mà chỉ mỉm cười hài lòng.

Tin tức về cuộc diễn tập của đại đội đặc chủng không quân chỉ mới vừa được xác định mà Thư Yếu Nhiên đã ở đó tập hợp với đoàn lính, xét về mặt thời gian thì toàn soạn của bọn họ đang dẫn đầu, xem ra trang đầu ngày mai không cần nghĩ cũng biết là của ai!

Đại đội chậm rãi tiến lên phía trước, mọi người chỉ có một giờ để leo lên núi, Yếu Nhiên tuy là nhiếp ảnh gia của tòa soạn nhưng cũng chưa từng nhận nhiệm vụ khó khăn như vậy bao giờ, đoạn đường này vô cùng khúc khuỷu vì vậy cô trở thành cái đuôi của Kỷ Ngân Viễn và đại đội, hơi thở cô khó khăn đi theo gót chân của các chiến sĩ. Không biết là đi như vậy bao lâu rồi, cuối cùng con đường phía trước cũng rộng rãi, sư trưởng hạ lệnh đóng quân tại chỗ, tất cả chiến sĩ đều bỏ hết trang bị xuống nghỉ ngơi một chút.

Yếu Nhiên dốc hết sức lực cuối cùng ngồi trên mặt đất, cổ họng khát khô toàn thân nóng nực cứ như cô đang bị thiêu đốt. Bầu trời tối đen như mực được bao trùm bởi những vì sao sáng ngời, cô ngược mắt nhìn và hình như những vì sao đó cũng đang nhìn cô.

“Cô Thư, uống chút nước đi.” Cô mệt nhọc ngồi dậy cầm lấy bình nước mà một người binh lính mặc quân trang màu xanh lá cây chạy đến đưa cho cô: “Cảm ơn.”

Mở miệng ra nói cô mới biết giọng nói của mình sao lại khàn như vậy. Cầm lấy bình nước uống một hơi đến nửa chai, uống xong cả người như sống lại. Người lính nhỏ cười nhẹ khi thấy cô phục hồi tinh thần nói: “Người cô Thư nên cảm ơn không phải là tôi, bình nước này là doanh trưởng kêu tôi mang tới.”

Cô ngăn người vận chắt nắp bình, cô hỏi: “Doanh trưởng Kỷ?”

Người lính nhỏ gật đầu rồi xoay người quay về đội tiếp tục xây dựng lều trại. Yếu Nhiên nhìn xung quanh không hề thấy bóng dáng của Kỷ Ngân Viễn, nghĩ lại cuộc diễn tập lần này vô cùng gấp gáp làm sao anh có thời gian đi dạo đây.

Cô đi dạo xung quanh đột nhiên cảm thấy có hơi kỳ lạ, cuộc diễn tập lần này hình như hơi lớn? Nhớ tới điện thoại của tổng biên, cô vội vàng lấy điện thoại ra.

“Tổng biên, tôi thấy có gì đó không đúng.....” Một tay cô để lên trên chân mày híп mắt nhìn về phía xa.

“Nói.”

“Lực lượng đóng quân ở khu vực đồng bằng, nhưng.....” Sườn núi tiếp giáp bên ngoài lều trại là nơi chiếm đóng của rất nhiều chuyên cơ, “.....tôi cảm thấy cuộc diễn tập này không đơn giản.”

“Cô đang nói nhầm gì vậy, diễn tập này một năm mới có một lần làm sao đơn giản được!”

“Hả?”

“Bùm!” Một tiếng nổ vang hơn mười chuyên cơ cất cánh bay lên từ đường chân trời, chấn động khắp mặt đất, phía xa là bụi đất mù mịt, những chiếc xe tăng bọc thép từ từ tiến lên, những họng súng nhắm thẳng vào những chuyên cơ trực thăng đang lượn vòng trên không trung.

Yếu Nhiên đứng trên đỉnh một chỗ đất dốc, nơi này có tầm nhìn tốt có thể bao quát toàn bộ chiến trường trong tầm mắt cô, nhưng cô lại không nhúc nhích cũng không có một động tác nhảy mảy mao. Nhiệm vụ lần này cấp trên giao cho cô là phải chụp lại được hết những diễn biến cuộc diễn tập này đưa lên trang đầu bài báo, nhưng mà bây giờ cô không thể tập trung được gì hết, đôi tay cô đang run rẩy mà ngay cả tâm hồn cô cũng bị chấn động.

Cô biết rất rõ, hình ảnh trước mắt chỉ là mô phỏng lại cuộc đối kháng trong cuộc diễn tập, mùi khói súng lửa đạn nồng nặc làm con người phải đình tai nhức óc, nhắm bắn nhau mãnh liệt nhưng vẫn làm cô rung động trước hình ảnh này!

Đây chính là chiến tranh sao? Trên TV hay các web đều có video tư liệu về các cuộc chiến tranh nhưng khi tự mình đứng đây trải nghiệm, tự mình bước vào cuộc chiến lại là một cảm nhận hoàn toàn khác.

Cho đến lúc này, cô mới thực sự hiểu biết được thế nào là cuộc diễn tập đầy quy mô này.

Yếu Nhiên hít một hơi thật sâu, từ từ thiết lập các dụng cụ, cài đặt tiêu cự ống kính thích hợp. Gió núi thổi qua làm mái tóc dài của cô bay loạn xạ, cô nhìn vào màn hình camera hình ảnh lính nhảy dù nhảy ra từ trong cabin, nhấp máy môi cô ghi lại toàn bộ cuộc diễn tập này dựng thành một hình ảnh của thế kỷ!

Ngày đó, tòa soạn báo không quân cho xuất bản bài báo đặc biệt về cuộc diễn tập quân sự của đội đặc chủng không quân, vừa xuất bản đã được tiêu thụ hết toàn bộ, tổng biên tập tòa soạn vỗ vai Yếu Nhiên, khen thưởng cô tăng gấp đôi tiền thưởng tháng này.

Bước ra khỏi phòng làm việc liền bị mấy đồng nghiệp thường hay chơi thân bao vây hỏi thăm, điều tra xem cô lấy được tin tức từ đâu. Yếu Nhiên lặng lẽ cười định trả lời thì có người cắt ngang: “Người ta có bạn làm doanh trưởng, chỉ là các người không biết thôi!”

Một người phụ nữ dáng vóc cao gầy xinh đẹp, lưng dựa vào ghế xoay lại, hai tay vòng trước ngực tỏ ra một khí thế cao ngạo. Yếu Nhiên nhìn người phụ nữ có gương mặt y chang như mình nhếch môi cười giễu cợt.

Từ nhỏ Thư Yếu Nhiên đã xác định là không quen người này, bây giờ lại bắt đầu đấu đá nhau rồi.

“Cô nói không sai, có một người bạn làm doanh trưởng đúng là làm gì cũng dễ.” Cô cũng bắt chước hai tay vòng trước ngực, nhún nhún vai nói: “Tổng biên hạ lệnh, tối nay cô ấy làm chủ mọi người có thể thoải mái ăn một bữa.”

“Có thật không? Thật không?” Những ký giả không ngừng reo hò phấn khích khiến những đồng khác cũng bị hấp dẫn, cô cười nói: “Còn thật hơn ngọc trai.”

“Woah! Tổng biên vạn tuế!” Mọi người hoan hô, Yếu Nhiên cười cười rồi nhìn thẳng về phía Thư Yếu Khinh, giọng nói mang theo chút khiêu khích: “Thư Yếu Khinh, cô có đi hay không?”

Thư Yếu Khinh cắn răng cười lạnh, cặp mắt như muốn phun ra lửa: “Tôi không thích tham gia náo nhiệt, đi về, nhà, ăn!”

Cô nhúu mày, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi lời nói đó: “Tùy cô.”

Liên hoan được tổ chức trong một nhà hàng kế bên tòa soạn, bữa tiệc không chỉ khen thưởng Yếu Nhiên mà còn là chúc mừng tòa soạn ngồi vững vị trí tòa soạn có lượng tiêu thụ cao nhất. Mấy đồng nghiệp nữ cứ hỏi cô có phải lấy được tin tức từ bạn bè hay không, cô cười lắc đầu nói: “Cái đó à, thật ra thì được coi là trong cái rủi có cái may.”

Cô kể lại chuyện xảy ra giữa cô và Kỷ Ngân Viễn trong khoảng thời gian đó ọi người hiểu, ai cũng đặc chí khen ngợi, tổng biên nâng ly mời: “Lần này chủ yếu vẫn là vận may của chúng ta, mọi người cũng vất vả rồi, bữa ăn này không cần tiết kiệm dùm tôi, cứ ăn thoải mái, nào cạn ly!”

“Được!”

Uống đến nửa buổi tiệc, điện thoại Yếu Nhiên vang lên, cô cúi đầu nhìn là Mục Thiếu Liên.

“Gì thế?” Cô đưa tay đóng cửa, cách âm sự ồn ào bên trong.

“Con gái ngoan, tại sao nửa đêm rồi vẫn còn bên ngoài?”

Cô không có hứng thú đàm chọt chỉ nhàn nhạt trả lời: “Tòa soạn có liên hoan.”

“.....Hả?” Giọng người đàn ông kéo dài đột nhiên trở nên vui sướng: “Ba tới đón con nha, con gái đêm khuya đi một mình rất nguy hiểm.”

“Khỏi.” Anh ta mà tới đây thì cô còn sống được chắc: “Chỉ cần anh không xuất hiện em chắc chắn rất an toàn.”

“Ba là ba quan tâm con thôi, con gái ba có biết bao nhiêu xinh đẹp khéo léo động lòng người, không biết có bao nhiêu người đang để ý con đấy!”

“Em nên cảm ơn anh đang quan tâm em sao.” Được anh ta khen mà cô cảm thấy rùng mình, run rẩy nói: “Cúp.”

“Này này này, đợi chút.....” Đang lúc cô tính cúp điện thoại thì tháp đồng hồ gần nhà hàng gõ chuông báo giờ, giọng nói Mục Thiếu Liên to lên: “Em đang ở gần tòa soạn?”

“.....Không có.”

“Anh nghe thấy rồi, chính là âm thanh của tháp đồng hồ gần tòa soạn của em!”

“.....Anh nghe nhầm nên đã ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của anh rồi.”

“Nói vậy, ba đây là xuất thân là lính trinh sát nhá! Con gái ngoan ngoãn đứng ở đó chờ ba, ba sẽ đến ngay!”

“.....” Điện thoại vang lên tiếng títt títt, Yếu Nhiên không kịp ngăn anh ta lại, cô ôm đầu muốn phát điên. Khốn khiếp, nếu anh ta xuất hiện trước mặt đồng nghiệp của cô sau này cô còn ở trong tòa soạn được sao!

“Hình như tiểu Quai không thích bò bít tết ở đây.” Một giọng nam quen thuộc vang lên, cô hơi sững sốt, giọng nói này rất giống với một người trong trí nhớ.....

Trong lòng có tò mò thì phải đi tìm hiểu, đây là căn bệnh chung của những người làm báo và cô cũng không ngoại lệ. Cô đi về phía sau, đập vào mắt chính là bóng lưng cao lớn của người đàn ông mặc quân trang quân hàm trung tá hai gạch hai sao. Đối diện là một cô gái mặc váy dài tư chất khéo léo tinh vi, cô vừa lộ đầu ra thì chạm phải ánh mắt của cô gái đó.

4. Chương 4: Chương 4

Yếu Nhiên cảm thấy lúng túng muốn rút đầu về lại cảm giác như đang có người kéo mình, trời đất quay cuồng đến khi tỉnh táo lại thì mình cũng đã ngồi trên ghế salon mềm mại.

“Núp ở phía sau làm gì?” Kỷ Ngân Viễn buông tay cô ra ung dung cắt thịt bò ăn chưa kịp ăn thì Yếu Nhiên đã xông lên hung dữ cắn lấy nó.

Người đàn ông có bị gì không nhĩ lời kéo cô tới đây làm gì!

Yếu Nhiên hoàn toàn không nhớ lúc trước là do mình lấp ló phía sau hù dọa người ta chỉ biết nhai thịt bò cho hả giận.

“.....” Kỷ Ngân Viễn ngăn người, tay cầm nĩa đứng hình giữa không trung, cúi đầu nhìn thì chạm phải ánh mắt sáng ngời không sợ hãi của cô. Anh chợt thấy buồn cười đáng vẻ không giống như thường ngày đi huấn luyện, thuần thực cắt miếng thịt bò đưa tới bên môi cô: “Em thích bò bít tết ở đây?”

“Ừm.....” Yếu Nhiên không thích ứng kịp với giọng nói dịu dàng của anh, khẽ nghiêng đầu nhìn anh trái tim cô như chậm đi một nhịp.

Kỷ Ngân Viễn cười như không cười tiếp tục để thịt bò bên môi cô, nhìn đáng vẻ này của anh khiến cô tức giận đẩy tay anh ra: “Tôi tôi.....tôi không thích!”

“.....” Xem ra cô kích động rồi nói chuyện cũng cà lăm.....

Nơi khóe môi anh càng lúc càng cong .

Yếu Nhiên tức giận nhảy lên ghế ngón tay chỉ vào chóp mũi anh: “Món ăn tôi ghét nhất ghét nhất chính là bò bít tết!”

“Em không thích?” Anh cố làm ra vẻ kinh ngạc: “Vậy em giành thịt trong miệng của tôi làm gì?”

“Ai giành thịt trong miệng của anh chứ!” Âm lượng của cô thiếu điều làm bung nóc nhà hàng rồi. Ý nghĩa trong lời nói của anh hình như không rõ ràng đây, cô chỉ là ăn miếng thịt thôi mà.

“.....” Anh không nói thêm gì nữa, nét cười nơi đáy mắt không thể che giấu được tâm tình của anh bây giờ, Yếu Nhiên nhìn đôi mắt anh mà phát hỏa giận dữ nói: “Sao hả, anh có ý kiến?”

“Không có.” Kỳ Ngân Viễn ho khẽ, đưa miếng thịt cho người đối diện: “Chỉ là không ngờ sở thích của em và tiểu Quai giống nhau.”

Đến giờ Yếu Nhiên mới tới còn có người khác ở đây, nghĩ tới lúc này mình ồn ào cô chỉ cảm thấy mặt mày như tắc kè bông thay đổi màu sắc rất nhiều, mất hết mặt mũi rồi!

Người phụ nữ có một đôi mắt rất đẹp, gương mặt khá giống với Kỳ Ngân Viễn, không lẽ đây chính là tướng vợ chồng mọi người hay nói?

Yếu Nhiên nhìn theo bàn tay đang gấp miếng thịt bò mỉm cười với cô gái rồi đánh một vòng qua cô gái rơi vào một chùm lông nhỏ mượt mà trong ngực của cô gái. Dường như chùm lông nhỏ ngửi thấy mùi thịt ngẩng đầu lên ánh mắt đen láy ướt át nhìn miếng thịt, phát hiện không phải loại thịt mình thích lại cúi đầu nằm trong ngực cô gái.

Kỳ Ngân Viễn nói: “Đúng thật là không thích ăn bò bít tết.”

“.....” Cô ngây người.

Gì? Chùm lông nhỏ kia.....là tiểu Quai?

Bình tĩnh quan sát hết toàn bộ quá trình xong cô gái mới lấy miếng thịt trong tay Kỳ Ngân Viễn để qua một bên, buồn cười nói: “Anh, anh lại trêu chọc người ta rồi.”

Kỳ Ngân Viễn nhún mày thản nhiên chấp nhận.

“Xin chào, tôi là Kỳ Ngân Tĩnh.” Cô gái đưa tay ra, Yếu Nhiên còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra chỉ nắm lấy bàn tay cô gái: “Cô đừng để ý, tính tình anh tôi chính là như vậy, không có ác ý.”

“.....” Không đánh người đang cười với mình, em gái người ta cũng đã nói như vậy cô còn gì để tức giận đây?

Phải dập lửa đang bốc phát trong bụng cái đã nên Yếu Nhiên uống cạn ly rượu, thiết tình nói không lại cũng không thể mắng!

Kỳ Ngân Tĩnh nhẹ nhàng vuốt ve đầu tiểu Quai nằm trong lòng mình, ánh mắt chỉ tập trung vào ly rượu trống rỗng kia: “Anh, hình như ly rượu là của anh.”

“Trí nhớ không tệ.”

“.....Em nên vui mừng anh thích lệ không?” Ngân Tĩnh ngẩng đầu nhìn anh trai: “Rượu đó độ cồn rất cao.” Cô gái kia hình như là không biết uống rượu lắm, uống cạn một ly như vậy không có vấn đề gì sao?

“Em đừng có cao ngạo, rượu không phải em gọi sao.” Anh thở dài lộ ra vẻ bất đắc dĩ hiếm có: “Thư Yếu Nhiên thật ngốc, chiếm được tiện nghi của người sẽ không chiếm.”

Mọi người trong tòa soạn báo không quân ăn uống no say rồi đi về, Mục Thiếu Liên vừa đến thấy mọi người đi ra liền chạy lên nhìn trong nhóm có một gương mặt quen thuộc anh kêu to: “Hứa Hồng?”

Những người còn lại thấy anh mặc quân trang chạy đến trước mặt Hứa Hồng đều rất tò mò, Hứa Hồng cũng đang thắc mắc anh chàng này không có một chút ấn tượng: “Anh là?”

“Tôi là bạn của Thư Yếu Nhiên, trong điện thoại của cô ấy có hình của cô.”

“À! Anh là doanh trưởng bạn của Yếu Nhiên trong truyền thuyết sao?” Hứa Hồng nhớ ra hỏi liền, những người khác cũng đã hiểu rõ ánh mắt nhìn anh thêm vài phần sâu xa.

“Đúng vậy, tôi chính là doanh trưởng Mục Thiếu Liên bạn của Yếu Nhiên trong truyền thuyết đó.”

“Doanh trưởng Mục, anh tới đón Yếu Nhiên?” những cô gái trẻ tuổi bắt đầu tiến công: “Hai người là người yêu hả?”

“Nói đúng hơn là quan hệ giữa chúng tôi còn thân mật hơn người yêu.” Giọng nói anh có chút tự hào, con gái xinh đẹp của anh đúng là con gái ngoan!

“Woa!” Nhóm các cô gái kích động, thân mật hơn người yêu.....chẳng lẽ hai người họ tính kết hôn?

Mục Thiếu Liên hoàn toàn không biết các vị khách ở đây đang có những suy nghĩ vô cùng JQ, nhìn xung quanh tại sao không thấy Yếu Nhiên đâu: “Yếu Nhiên đâu rồi?”

Kỷ Ngân Viễn lái xe về trụ sở quân đội, Kỷ Ngân Tĩnh ngồi bên cạnh quay đầu nhìn Yếu Nhiên ở phía sau đang ngáy o o.

Còn hên là cô gái này uống say thì đi ngủ không có lẽ nê: “Anh, chẳng lẽ chúng ta mang cô ấy về nhà, hình như không được tốt. Con gái một mình qua đêm bên ngoài người nhà rất lo lắng.”

Thần sắc Kỷ Ngân Viễn cũng thay đổi lạnh nhạt nói: “Em biết nhà cô ấy ở đâu?”

“Này.....không biết!”

“Vậy em giải được mật mã điện thoại cô ấy?”

“.....” Kỷ Ngân Tĩnh cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, mấy chữ “nhập mật mã” làm cô phát bực. Cô cũng không phải là bách khoa di động sao biết cách giải mã được chứ!

Nhìn sự trầm mặc không trả lời của em gái Kỷ Ngân Viễn nhú mày: “Đồng chí Kỷ, vậy theo ý của em là bỏ mặc cô ấy ngoài đường sao?” Đưa em gái này cũng thật là ác.

“Ý em không phải như vậy!” Sắc mặt Kỷ Ngân Tĩnh tối sầm buồn bực lên án anh trai. Kỷ Ngân Viễn làm như không nghe không thấy đi xuống phía sau khom người ôm lấy Yếu Nhiên.

Kỷ Ngân Tĩnh đi theo sau anh trai không chịu bỏ qua: “Mẹ nói rồi, con gái không thể tùy tiện qua đêm ở nhà con trai!”

“.....” Kỷ Ngân Viễn đứng lại, nhìn em gái với biểu hiện nghiêm túc trước giờ chưa từng có: “Xem ra sau này anh cũng nên hạn chế số lần ra ngoài của em.” Con gái ngày ngày ở ngoài đường là chuyện gì?

“Này.....”

“Căn cứ vào lời em vừa nói *không thể tùy tiện qua đêm ở nhà con trai* chỉ được thành lập dưới một hình thức.” Anh xoay người liếc nhìn em gái: “Đó chính là, em cũng là con trai.”

Từ nhỏ Kỷ Ngân Tĩnh đã diên khùng đi theo những bé trai trong đại viện chơi đùa, riết bản tính cũng giống như con trai không có chút dịu dàng nào, cũng hên là càng lớn em gái nhỏ học được cách thù mị nên tính tình thô bạo cũng giảm bớt, đây là tiến bộ duy nhất của con bé.

“Chỗ nào của em thể hiện em là con trai!” Kỷ Ngân Tĩnh nổi giận: “Xinh đẹp có xinh đẹp, S-line có S-line, anh thấy có tên đàn ông nào phát triển giống em hả?”

“Thêm mắm thêm muối, ăn nói bốc phét chính là nói dối quân tình.” Khí sắc anh bình ông hoàn toàn làm cô em gái phát điên: “Em không có!!!!”

Âm lượng Kỷ Ngân Tĩnh hơi lớn làm Yếu Nhiên đang ngủ cũng phải cau mày mở mắt ra. Ngẩng đầu nhìn nhưng hốc mắt cô còn lưu lại chút nước thành tầng sương mờ không thể nhìn rõ được hình dáng mơ hồ này là ai.

Anh cúi đầu chạm phải đôi mắt mơ hồ của cô. Yếu Nhiên không có phản ứng gì chỉ yên lặng nhìn anh nháy mắt cũng không nháy.

Anh nhúu mày không nói chỉ là bên khóe môi nụ cười càng rõ rệt.

“Anh.....Là ai?” Cuối cùng cô cũng mở miệng, đôi mày thanh tú nhúu lại giống như đang phân tích chuyện gì đang diễn ra. Kỷ Ngân Tĩnh nhanh nhẹn nói: “Anh ấy là người xấu!” Cô vẫn còn nhớ rõ mỗi hận lúc này đó.

Kỷ Ngân Viễn đã sớm biết tính tình nhỏ mọn của em gái nên chỉ cười cười ôm Yếu Nhiên vào nhà đặt cô lên ghế salon rồi nói: “Từ Dịch thật không xứng chức làm thầy chút nào, dạy học sinh kiểu gì mà không định nghĩa được tốt xấu....”

Còn chưa nói xong đã thấy một quả đấm bay thẳng về phía anh.

Nhảy cảm được nguy hiểm tới gần anh theo bản năng nghiêng đầu thoải mái né tránh. Yếu Nhiên ra tay thất bại nhưng cũng không từ bỏ, trợn to đôi mắt hơi lơ mờ say, kêu to: “Tiểu tặc, tiếp chiêu!”

Khí thế câu nói này rất mạnh, sử dụng chiêu thức lại càng mạnh bởi vì cô xoay người lấy thân thể làm vũ khí dúng hết sức ập vào người anh.

Kỷ Ngân Viễn tiếp nhận cái “ôm ấp yêu thương” đầy mạnh mẽ của cô khiến anh phải lui về sau mấy bước nhưng đã ổn định lại. Cứ như vậy cô bị giữ chặt, vùng vẫy một hồi thấy cô sắp ngã anh đành phải ôm thật chặt, liếc mắt về Kỷ Ngân Tĩnh đang đứng xem ở phía sau.

Cô gái đứng phía sau yên lặng nhìn anh trai hồi lâu rồi tự giác đi về phòng: “Không còn sớm nữa, em đi ngủ trước.”

“Đợi chút.” Phản ứng của em gái là sao, Kỷ Ngân Viễn gọi lại: “Thư Yếu Nhiên ngủ ở phòng em.”

“Ai????”

Cô gái này ngủ ở phòng cô vậy cô ngủ ở đâu?

Kỷ Ngân Viễn cũng không quan tâm nhiều như vậy, vừa bước đi được hai bước đã nghe hai tiếng *bụp bụp*. Tiếng động này phát ra ở phía ngực anh, trên tay cô cầm hai cái nút áo màu vàng mà quân trang của anh không có nút nên lộ ra phần ngực cường tráng.”

“Phá hư tài sản riêng, tội không nhỏ.” Anh cúi đầu nhìn kiệt tác của cô, buồn cười nhưng không cười nổi: “Thư Yếu Nhiên, em nói xem, bồi thường tổn thất cho tôi như thế nào đây?” Uống rượu say được anh chứa chấp, làm phiền anh ôm về phòng, bây giờ còn làm hư quân trang của anh.....

Cô nghiêng đầu nhìn nút áo trong tay mình, nghe anh nói ngắc đầu nhìn anh: “Bồi thường.....tổn thất?”

Cô lấp bắp một hồi rồi nghiêm túc trả lời: “Vậy tôi lấy thân mình bồi thường cho anh.”

5. Chương 5

Cô gái này.....Say quá mất trí sao?

Kỷ Ngân Viễn âm trầm xem xét cô đột nhiên anh nổi ý muốn trêu đùa: “Đền cho tôi? Em tính đền cho tôi như thế nào?”

Mỗi ngày làm giúp việc pha trà rót nước cho anh?

Yếu Nhiên không trả lời, đứng thẳng dậy bắt đầu cởi nút áo anh. Vừa cởi nút đầu tiên tay đã bị đè xuống, cô ngắc đầu nhìn anh đang cười chỉ là đáy mắt anh có chút ánh sáng mờ ảo: “Thư Yếu Nhiên, em có biết tôi là ai không? Em có biết mình đang làm gì không?”

Cô lắc đầu, đưa tay tháo cà vạt anh ra rồi vòng tay ôm lấy cổ anh, gương mặt nhỏ nhắn mịn màng cọ xát vào anh.

hành động này giống như đang làm nũng.

Kỷ Ngân Viễn chưa từng thấy dáng vẻ này của Yếu Nhiên, bình thường cô không xù lông thì cũng là cộp cái nhưng loại sức sống tràn đầy nhiệt tình lại lần nữa hấp dẫn anh không cần biết là vào mấy năm trước hay là gặp lại vào mấy năm sau.....

Lòng anh mềm xuống, nhẹ nhẹ vỗ lưng cô, giọng nói anh trầm thấp từ tốn: “Thư Yếu Nhiên ơi Thư Yếu Nhiên, để em nhớ tôi khó như vậy sao.....”

Người con gái trong ngực đương nhiên không biết tâm tình bây giờ của anh, cô chỉ biết chạm vào khuôn mặt mang hơi lạnh của anh có thể giảm bớt nhiệt độ nóng bức do rượu mang lại, càng ngày cô ôm chặt lấy anh, càng ngày càng chặt.....

Những cái nút áo trên quân trang của anh khiến cô khó chịu bực bội muốn mở hết, một loạt tiếng động vang lên toàn bộ quân trang của doanh trưởng Kỷ hoàn toàn rộng mở, áo sơ mi bên trong trắng sạch không một nếp gấp.

Trán anh nhăn lại chưa kịp biện minh cho cái áo khoác đã hy sinh lưng lấy của mình đã bị cô đẩy cùng té ngã trên giường. Nhìn gương mặt cô đầy mê li ủy mị trong khoảng cách gần anh đưa ngón tay di chuyển nhẹ nhàng vuốt ve từ đôi chân mày đến mắt mũi rồi cuối cùng dừng lại trên đôi môi kiêu mị của cô.

Cô lẳng lặng nhìn anh hồi lâu rồi bỗng nhiên đặt môi mình lên môi anh.

Cảm giác lành lạnh mang theo chút mềm mại giống như đang ăn kẹo.....

Cô hơi nâng người lên chút, chệnh vênh thở ra, hơi thở kèm theo mùi hương của rượu. Đôi mắt anh chợt sắc lại không cho cô rời đi đưa tay đè gáy cô xuống hôn thật sâu lên đôi môi cô, triền miên quấn lấy nhau kịch liệt thu hút tâm hồn của nhau.

“Ừm.....” Gò má cô ửng đỏ, hốc má hơi hồng đẹp như màu hoa đào, đôi tay nhỏ bé di chuyển từ trên cơ thể cường tráng của anh xuống tới thắt lưng, nhanh chóng cởi bỏ dây lưng ra thăm dò vào nơi nguy hiểm.

Kỷ Ngân Viễn đột nhiên căng thẳng nắm lại hai vai cô nâng người cô lên, ánh mắt cô mê ly nhìn anh động tác cũng không dừng lại càng lúc càng lấn tới.

Anh cảm nhận được nơi nào đó vì cô kích thích mà đang thay đổi, anh gắng gượng bình tĩnh đặt cô trên gối sau đó đứng dậy tắt đèn: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

Ánh mắt cô sáng ngời giống như có thể thiêu đốt ai đó: “Anh không muốn?” Chẳng biết từ lúc nào mà đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy anh vô cùng cố chấp không muốn anh đi.

Anh dừng bước, cô lại ôm lấy cổ anh gò má chạm vào gáy anh, thì thầm chỉ đủ để anh nghe: “Thật sự.....không muốn.....”

Một chút ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua tấm rèm vào trong phòng, trên sàn lưu lại dấu vết ấm áp, những nút áo rời đầy bị những chiếc quần áo bao trùm.

Một bàn tay thon dài nhặt cái áo sơ mi của nam lên, tiếng động mặc quần áo làm Yếu Nhiên cau mày thức tỉnh, đôi mắt nửa khép nửa mở nhìn thấy bóng lưng mạnh mẽ cứng rắn, bóng lưng đó ở đây.....Uhm, mặc quần áo.....

Từ từ, mặc quần áo???

Bỗng nhiên tỉnh táo cô kinh ngạc ngồi dậy làm rơi chăn xuống lộ ra da thịt trắng trẻo bên ngoài, cảnh tượng này khiến cô rùng mình. Kỷ Ngân Viễn nghe được động tĩnh phía sau cũng không vội vã quay đầu, chậm chậm nhặt nút áo, chậm chậm nói: “Quần áo có việc, tôi đi trước, em đói bụng thì tới tủ lạnh có đồ ăn. Chuyện xảy ra đêm qua.....” Anh dừng lại một chút khom người lấy áo khoác để lên khuỷu tay: “.....Chờ tôi trở về.”

Yếu Nhiên ôm chần, sững sờ nhìn anh, rất nhiều chuyện không nên nhớ lại thì nhau hiện lên trong đầu cô, những cảnh tượng như giáng xuống nhét đầy trí nhớ cô.

Ngày hôm qua cô.....hình như là uống rượu rồi hình như không biết dè dặt chủ động khiêu khích rồi hình như.....

Hình như cô bị ăn rồi.

Kỷ Ngân Viễn nhìn cô lơ mơ, đuôi mắt cong lên: “Chờ anh trở về, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau.”

Anh nhẹ nhàng ra khỏi phòng còn cô vẫn thẫn thờ ngồi yên trên giường, thậm chí lông mi cũng không thèm động đậy, thật lâu sau cảm giác đôi mắt đau xót mới chịu nhấp nháy, đầu óc cô mê mang ngã xuống giường.

Ảo giác! Nhất định là ảo giác..... Nên tỉnh lại, mọi chuyện phải quay về quỹ đạo của nó!

Cô nhắm mắt lại tự lẩm bẩm một mình, càng thôi miên bản thân trong đầu càng hiện lên hình ảnh lúc người đàn ông mặc quần áo.....

Đúng là không nhìn ra, người đàn ông Kỷ Ngân Viễn lại có dáng người hoàn mỹ như vậy!

Nhưng mà chuyện phát triển tới mức này đúng là ngoài ý muốn, cô quen Kỷ Ngân Viễn được mấy ngày? Nếu không phải do tòa soạn có nhiệm vụ mới phải gặp anh, cho nên chỉ vì tính hướng ngoại ý muốn này mà miễn cưỡng ở chung với anh thì không thực tế lắm!

Đúng vậy, đưa ra kết luận liền

Phải.....

cô đáng đời bị người ta ăn sạch sành sanh nuốt vào bụng?

“.....” Yếu Nhiên thấy bất bình, đều là đương sự như nhau dựa vào cái gì mà chỉ mình cô bị ăn còn phải chịu thiệt thòi!

.....Không muốn thiệt thòi? Trái tim nhỏ của cô uốn éo, lưỡi biếng xoa xoa tay: vậy thì cho Kỷ Ngân Viễn phụ trách đi!

Nếu anh dám ăn không dám nhận? Hừ, quân hàm của anh còn mang được sao, đừng trách cô đi tìm cấp trên của anh uống trà tâm sự!

Cô nằm lên gối cười hả hê với suy nghĩ của mình.

Ngu ngốc! Làm như vậy kết quả chỉ là bắt buộc một vị doanh trưởng chịu trách nhiệm còn ngoài ra thì không thể phát triển gì thêm sao?

Chẳng lẽ cô muốn sống một cuộc sống chân chính với anh?

Cửa phòng đột nhiên lộ ra một cái đầu: “Hi, chị Thư có muốn ăn cơm trưa không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt xinh đẹp, cô vừa nhìn liền nhớ đến người đàn ông đó.....vàng trán nhăn lại, cô ném cái gối không thương tiếc nói: “Tôi không ăn tối, trên bàn phải có cá có thịt có sườn!”

Cô nhớ cô gái này, là em gái của Kỷ Ngân Viễn.

Những người trong nhà họ Kỷ đều khi dễ cô!

“Ai?” Kỷ Ngân Tĩnh đột nhiên chui vào bên cạnh cô, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp với cô.

Nhìn cô như vậy làm gì? Yếu Nhiên nâng cằm, cố gắng tạo ình loại khí thế cao ngạo: “Ngại phiền sao? Nếu vậy thì xin lỗi, chị đây muốn phiền em vậy đó!”

“Không có, hoàn toàn không!” Kỷ Ngân Tĩnh vội vàng lắc đầu, chỉ là ánh mắt sáng ngời giống như là lặng lẽ ẩn giật dưới hồ nước trong vắt.

“.....Nếu thấy phiền có thể nói thẳng, không cần giấu diếm!”

“Thật sự là không!” Kỷ Ngân Tĩnh bắt đầu nóng nảy rồi, té nhào vào người Yếu Nhiên, gương mặt thụ sủng nhược kinh kích động nói: “Em cũng không thích ăn tối trên bàn phải có cá có thịt có sườn!” Thật là vui, cuối cùng cũng tìm được người có chung sở thích với cô, anh trai cũng sẽ không thể kiên trì với cô được nữa.

“Gâu gâu!” Tiểu Quai chạy quanh giường, Ngân Tĩnh ôm nó lên chạm mặt vào bộ lông của nó: “Tiểu Quai cũng vui với tao sao? Rất ngoan!”

“.....”

“Chị Thư, chúng ta đúng là có sự ăn ý ngầm nha.”

“.....” Cô tuyệt đối không muốn có sự ăn ý ngầm với người nhà họ Kỷ!

Trên bàn cơm Kỷ Ngân Tĩnh riu ra riu rích nói không ngừng, hoàn toàn phá vỡ bộ mặt ôn hòa lịch sự nhã nhặn ban đầu. Yếu Nhiên yên lặng gặm sườn, cô phải tuân thủ đạo lý im lặng là vàng.

“Chị là nhiếp ảnh gia của tòa soạn báo không quân hả, cũng là quân nhân hả?” Kỷ Ngân Tĩnh tò mò tay chống lên cằm nhìn tiểu Quai đang gặm xương.

Yếu Nhiên phun cục xương trong miệng ra, chiếc đũa lại gấp tiếp cục sườn khác: “Chỉ là một dạng tên mà thôi, chị là một người dân an phận thủ thường.” Mới vừa không êm thấm với vị doanh trưởng nào đó, chỉ biết thừa dịp người ta yếu đuối mà đốt nhà hôi của!

“Nhưng vẫn cảm thấy có duyên phận với nhau.” Kỷ Ngân Tĩnh chống cằm, gương mặt bắt đầu mơ tưởng: “Anh trai là không quân mà chị là nhiếp ảnh gia không quân.....” a a a sao thế này, nghĩ sơ sơ thôi cũng thấy xứng đôi rồi!

“Đợi đợi.....” Cô bị sắc nuốt miếng sườn vào miệng: “Chị là nhiếp ảnh gia tòa soạn báo không quân không phải nhiếp ảnh gia không quân.” Đừng có thay đổi khái niệm này, thiếu hai chữ là một trời một vực đấy nhá!

“Hả?” Kỷ Ngân Tĩnh nghiêng đầu, lông mi chớp chớp: “Dù sao đi nữa cũng có điểm chung. Chúng ta đừng có rối rắm vì chuyện nhỏ này, nói cho chị biết, anh em là người.....”

“.....” Cô đổ mồ hôi, đột nhiên cảm thấy bản thân không theo kịp tính cách nhiệt tình của mấy cô gái trẻ tuổi. Hơn nữa, ai thèm nghe kể về Kỷ Ngân Viễn!

Thời gian vô tri vô giác lặng lẽ trôi qua, nháy mắt một cái màn đêm đã buông xuống.

Buổi chiều Kỷ Ngân Tĩnh có lớp nên đã đi, nhưng mà cô gái này không biết đi đâu chơi giờ này vẫn chưa về. Nói thật, nếu không phải là lúc chiều cô thấy trong tay con bé cầm mấy cuốn sách cô chắc chắn sẽ không tin con bé ngày thơ này là bác sĩ!

Ủm.....được rồi, đây không phải la trọng điểm. Cô đưa tay chỉnh lại mái tóc nhìn màn đêm u ám ngoài cửa sổ mà cảm giận.

Kỷ Ngân Viễn đang đùa giỡn cô sao?

Chính anh kêu cô ở nhà chờ tối anh về nói chuyện, nhưng mà nhìn đồng hồ xem, kim chỉ giờ cũng đã tới số 12, ngày mới cũng bắt đầu luôn rồi mà một cọng lông của anh cũng không thấy!

Người đàn ông này đang bận cái gì? Chẳng lẽ các chiến sĩ cũng không cần ngủ bị anh giày xéo 24h dưới mọi thời tiết à?

Cô day day thái dương, nghĩ tới những chiến sĩ lính dù đoàn 127 đúng là xui xẻo mới có thể gặp được người sếp không có lương tâm.

Nhưng mà so sánh với cô thì may mắn hơn nhiều rồi.....

Cô đây bị ăn sạch sẽ đến cả xương cũng gặm ục nát!

Không biết sao lại uống rượu say rồi bị đưa đến đây rồi khiêu khích người ta.....A a a cô cũng không biết vì sao mình lại có thể nôn nóng như vậy? Lại ột người đàn ông.....

Trời ơi, chuyện này không nên nghĩ nữa, nếu không càng nghĩ càng thấy nóng.

Đang suy nghĩ thì nghe tiếng mở cửa chính, cô để chân trần chạy ra ngoài, người đàn ông đang khom lưng thay giày đó không phải là tên đầu sỏ khiến cô phải rối rắm khổ sở cả ngày hôm nay đó sao!

“Kỷ, Ngân, Viễn!” Hiên ngang, mạnh mẽ chạy tới chỗ anh, người nào đó vừa ngẩng đầu lên thì cảm thấy khó thở, Yếu Nhiên đang nắm lấy cà vạt của anh cúi đầu anh xuống, giận dữ hét lên: “Anh còn biết trở về à!”

6. Chương 6

“Không nhìn được rồi hả?” Anh khẽ cười kéo tay cô đang nắm cà vạt xuống.

“Đổi lại là anh chờ cả ngày thử xem!” Đùng nói chuyện mà chưa suy nghĩ chút.

“Ừ, ý kiến hay.” Không ngờ anh lại nghiêm túc gật đầu.

“Khốn khiếp!!!” Cô tức giận giơ tay đánh vào mặt anh nhưng chưa kịp thì bàn tay đã bị nắm lấy, giờ chân đá thì bị đè xuống cô mất thế đầu gối đập xuống đất vô cùng đau đớn, anh lại khom xuống ôm ngang cô vào ngực.

Làm gì vậy.....cô vùng vẫy ngược đầu lên lại bắt được ánh mắt mỉm cười xa lạ của anh.

Từ Dịch ở sau lưng Kỷ Ngân Viễn đi tới, vẻ mặt như đang xem kịch hay: “Phụ nữ?”

Yếu Nhiên dừng động tác lại ánh mắt ngoan độc liếc nhìn anh ta: “Sao hả, anh có ý kiến gì?” Quần áo cô mặc bây giờ không chứng minh được cô là nam hay nữ sao? Anh ta có cần đưa ra cái vẻ mặt khó hiểu đi hỏi Kỷ Ngân Viễn không?

Câu nói của cô khiến Từ Dịch thích thú, ngón tay vỗ nhẹ cằm: “Em gái Kỷ này là họ hàng ở đâu vậy?”

Kỷ Ngân Viễn bình tĩnh lạnh nhạt nói: “Anh có thể về.”

Anh có thể bình tĩnh nhưng cô không thể bình tĩnh như anh được đặc biệt là chen ngang lúc hai người họ đang tâm tình: “Ai họ Kỷ hả? Ai là họ hàng của anh ấy?”

Cô tức điên lên mất, giờ chân lên chỗ vào anh ta không cần biết anh ta quen hay lạ: “Tôi họ Thư, Thư đó! Còn quan hệ với anh ấy.” Cô gầm nhẹ bộ dạng ghét bỏ nhường mày nhìn Ngân Viễn: “Anh ấy là ai, tôi không biết.”

“Ồ.” Từ Dịch nhíu mày, có chút kinh ngạc bởi anh khá hiểu tính của Kỷ Ngân Viễn, anh ta không bao giờ mang một người phụ nữ không quen biết về nhà.

Trong ấn tượng của anh, căn nhà này chỉ có con gái nhà họ Kỷ mới ra vào.

Kỷ Ngân Viễn ấn đầu cô vào sâu trong ngực lạnh nhạt nói: “Hôm nay Ngân Tình ở trường.”

Sắc mặt Từ Dịch thay đổi không còn hứng thú trêu chọc nữa: “Tôi tới ký túc xá tìm cô ấy, tìm ở nhà thì lại chạy đến trường đúng là cô ấy đang tránh tôi!”

“Rõ ràng là vậy.” Kỷ Ngân Viễn cũng không thêm quan tâm ôm người trong ngực đi vào nhà để lại một câu: “Đi nhớ khóa cửa cẩn thận.”

Sắc mặt Từ Dịch càng khó coi hơn: “Ngân Viễn, anh không thể.....”

“Chuyện con bé muốn làm tôi cũng không can thiệp được.” Đã sớm biết cậu ta tính nói gì nên Kỷ Ngân Viễn cũng không cần nghe nhiều cũng không dừng lại vẫn đi tiếp chỉ lạnh nhạt nói: “Tôi không nhúng tay vào chuyện của các người đã là nhượng bộ lớn nhất của tôi.”

Nói xong thì cũng không còn thấy bóng người nữa để lại Từ Dịch như hóa đá ở đó lòng tràn đầy u buồn.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại Kỷ Ngân Viễn mới để cô xuống nhìn hai má đỏ bừng, mái tóc dài buông xõa của cô, cô nói: “À, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, chuyện đêm qua anh phải xin lỗi tôi nhưng

dựa vào phẩm chất đạo đức tốt đẹp mà hàng ngày luyện tập tôi quyết định.....không nhắc chuyện cũ nữa.” Về mặt cô khó chịu nhưng khẩu khí được mang chút khoan hồng độ lượng người lớn không chấp nhất trẻ nhỏ.

cô đây là đang tò mò chuyện giữa người đàn ông kia và Kỷ Ngân Tĩnh nha!

Nhưng mà.....khụ khụ, hiện tại phải nhìn xuống giải quyết chuyện trước mắt mới là quan trọng nhất.

“Uhm.” Kỷ Ngân Viễn thoải mái ngồi trên giường áo sơ mi bị mở hai nút đầu tiên. Anh xin lỗi cô, hình như đầu đuôi hơi bị lẫn lộn đó: “Sau đó?”

Cô vung tay lên, giọng nói đau xót: “Không cần anh phụ trách!”

“À.....”

“.....” Gì, anh “à” là có ý gì, đồng ý đơn giản vậy hả? Tốt xấu gì cũng nên níu kéo một chút chứ! Khiến cô không có một chút cảm giác thành tựu gì cả!

Yếu Nhiên càng nghĩ càng giận, anh không phải là người của nhân dân giải phóng quân sao? Chẳng lẽ Đảng và Trung ương chỉ dạy anh ăn xong phải trả tiền chứ không dạy anh ngủ với người khác xong phải chịu trách nhiệm sao?

Đặt mình vào ánh mắt như muốn cắn người của cô thảo nhiên nói: “Em nói xong chưa?”

“Uhm!”

“Được, vậy tới phiên anh nói.” Đôi mắt anh nhìn cô vừa lạnh lẽo vừa ẩn giấu nụ cười, Yếu Nhiên thấy anh như vậy không tự giác run lên.

Nói đi, có cái gì thì nói đi.

“Chuyện ngoài ý muốn đêm qua cả hai chúng ta đều có trách nhiệm, cả hai đều là người bị hại, chắc em cũng không ngờ là chuyện này sẽ xảy ra cho nên người trong cuộc tôi đây phải hành động một chút.”

Cô bị anh làm cho nhức đầu nhưng vẫn nắm bắt được trọng điểm: anh phải hành động.

Yếu Nhiên trừng mắt nhìn anh, cho nên ý anh là anh quỳ xuống cầu xin cô tha thứ? A ha không cần khách khí vậy đâu!

Thu hết những biến đổi trên mặt vào trong mắt, khóe môi anh chậm rãi cong lên: “Cho nên, từ giờ phút này, em nên thực hiện nghĩa vụ chịu trách nhiệm với tôi.”

“.....” Cái.....Cái gì?

Yếu Nhiên ngơ ngẩn nhìn anh, nửa ngày sau mới phản ứng được anh đang nói cái gì: “Hình như anh lầm đối tượng rồi, tôi là phụ nữ đó!” Người đàn ông này tham gia quân ngũ nên u mê rồi sao, một người đàn ông lại bắt cô một người phụ nữ chịu trách nhiệm?!

“Thật không ngờ em lại là không ủng hộ quan điểm bình đẳng nam nữ.” Kỷ Ngân Viễn lắc đầu tiếc hận, dựa người về sau lộ ra đường cong xương quai xanh mê người: “Mấy ngàn năm qua cái tư tưởng cổ hủ đã hại biết bao nhiêu người bị giam cầm khổ sở, đến thời đại này thì cái tư tưởng ấy đã trở nên tầm thường.....”

“.....Chắc là đại học anh học ngành triết học.” Trên trán cô nổi đầy gân xanh, trối buột vào những đạo lý, phân tích nó tỉ mỉ đúng là nhầm thật.

Nói đi nói lại hình như cái này không phải trọng điểm.

“Này thì không phải.” Anh dừng lại một chút không biết đang nhớ tới cái gì mà bất chợt mỉm cười.

“.....Vậy là anh muốn tôi khích lệ anh học thành tài?” Cười cái gì mà cười anh bị điên à!

“Thư Yếu Nhiên em học ở đại học S.” Không để ý giọng nói bất thiện của cô anh bổ sung tiếp: “Ngành nhiếp ảnh đại học S.”

“Sao anh biết?” Cô kinh ngạc nhưng rồi thấy không đúng, anh chuyển đề tài hơi nhanh đó không phải hồi này đang nói về anh sao.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang kinh ngạc của cô khiến nụ cười của anh càng sâu thêm: “Thư Yếu Nhiên, thực ra chúng ta đã từng quen nhau rồi.....”

Cô cũng sờ nhìn anh cả người chột nổi da gà.

“Đau đầu đau đầu!”

Bên trong phòng làm việc thuộc bệnh viện ngoại khoa Phụ Chúc thành phố S vang lên tiếng kêu thê thảm, ở phòng bệnh 502 gần đó lộ ra mấy cái đầu tò mò nói nhỏ.

“Đó là phòng làm việc của bác sĩ Diệp phải không?”

“Hình như vậy.....nhưng mà bên trong đang làm gì vậy?”

“Có lẽ có bệnh nhân đến bó xương, tiếng kêu thật thê thảm.....”

Bên trong phòng làm việc, Yếu Nhiên đang ôm cái đầu mới bị gõ chỉ muốn kìm ỉnh cái nón sắt để bảo vệ cái đầu của mình: “Tổng Tổng cậu nhẹ chút đi.....”

Diệp Tổng Tổng lườm cô rồi cất ống nghe vào túi áo blue, giọng nói nghe mà lạnh thấu xương: “Gõ nhẹ thì cậu có thể nhớ được à? Đêm không về còn dám tắt máy, cậu lớn gan rồi!”

Yếu Nhiên run run quyết định ôm lấy một góc áo khóc lóc nức nở: “Đừng như vậy đừng như vậy, gan mình không có lớn.....chỉ là Tổng Tổng, thương mại quốc tế Đại Hạ chuyển mấy bị quân nhân cấp cao ở phòng bệnh nào vậy?”

Sáng nay Yếu Nhiên vừa tới tòa soạn đã nhận được tin tức: tối qua mấy vị quân nhân cấp cao trong thương mại quốc tế Đại Hạ bị bệnh được đưa đến bệnh viện Phụ Chúc.

Yếu Nhiên cấp tốc chạy đến bệnh viện trên đường đi còn gặp những phóng viên của tòa soạn khác, mặc dù không có xảy ra xung đột gì nhưng vẫn có những mâu thuẫn bên trong.

tranh đoạt tin tức với nhau cũng không chỉ có một hai tòa soạn.

“.....” Diệp Tổng Tổng trầm mặc rồi lấy điện thoại ra nhấn vài số. Cô biết người này sẽ không dễ dàng nhận lỗi, cho đến giờ vẫn còn nghĩ tới công việc! Yếu Nhiên lặng lẽ nhìn cô, trong lòng đang rất vui sướng. Cô cũng biết, Tổng Tổng tuyệt đối sẽ không tàn nhẫn như vậy bây giờ chắc là đang hỏi thăm đồng nghiệp xem mấy vị cấp cao kia ở phòng nào!

“Alo, Mục Thiếu Liên hả?” Giọng nói của Tổng Tổng đập nát ảo tưởng của cô.

Sự thật luôn phủ phàng.

“.....”

“Đừng đi tìm nữa, Yếu Nhiên đang ở chỗ tôi.”

“.....”

Hình như Mục Thiếu Liên đang nói cái gì chỉ thấy Diệp Tổng Tổng gật đầu đồng ý rồi cúp điện thoại: “Cậu ở đây chờ Mục Thiếu Liên.”

“Tổng Tổng.....cái đó.....” Đây không phải là kết quả cô muốn mà.....

“Về chuyện phòng bệnh của mấy vị cấp cao kia mình sẽ nói cho đồng nghiệp của cậu.” Nói xong Diệp Tổng Tổng đi ra ngoài đóng cửa lại.

Nửa tiếng sau, một chiếc xe jeep quân dụng dừng lại trước mắt Diệp Tổng Tổng đang đứng ở cửa bệnh viện.

Tiếng thắng xe chói tai thu hút sự chú ý của mọi người, cô nhú mày rồi xoay người đi vào bệnh viện, Mục Thiếu Liên dùng sức đóng cửa lấy nón lính xuống đuổi theo cô: “Cô ấy còn ở trong phòng?”

“Tôi làm việc còn có thể xảy ra lỗi?”

“Có biết mấy ngày nay cô ấy đi đâu không?”

Tiếng thang máy vang lên vài bệnh nhân đi ra, cô tránh qua một bên rồi đi vào thang máy, nhấn số lầu của mình, Mục Thiếu Liên cũng đi theo sau vào.

Cô lắc đầu làm gì có thời gian mà hỏi: “Tự anh đi hỏi cô ấy.”

Đến phòng làm việc, Diệp Tổng Tổng mới quay lại nhìn anh: “Cô ấy ở bên trong, anh vào đi tôi còn có cuộc tiểu phẫu phải làm.”

Mục Thiếu Liên đã sớm nhìn thấy Yếu Nhiên, gật đầu hiểu ý rồi đi vào trong đóng cửa lại.

Bên trong, Mục Thiếu Liên bắt đầu nổi lên tính khí khi nói chuyện với cấp dưới, nghiêm trang hỏi: “Nói thử xem hai ngày nay diên khùng chạy đi đâu? Chơi trò mất tích chắc vui lắm nhỷ!”

“.....” Yếu Nhiên yên lặng nhìn anh ta rồi cúi đầu như đũa đám.

Biểu cảm “ta tức giận rất tức giận” của Mục Thiếu Liên chỉ duy trì đúng một giây, sau một giây đó thì là: “Con gái ngoan, con hù ba sợ chết mất!”

7. Chương 7

Nơi thái dương Yếu Nhiên rơi xuống vài giọt mồ hôi rồi cả người rơi vào trong vòng tay đầy nam tính.

“Cuối cùng con chạy đi đâu, ba ba muốn lật đổ cả cái thành phố S này lên rồi! Nhưng mà vẫn không thấy con không thấy con không thấy con!” Anh còn tưởng rằng cô bị bắt cóc, ngày đêm chạy qua chạy lại ở cục cảnh sát.

“Mục Thiếu Liên!” Khóe môi cô giứt giứt kéo cổ anh ra: “Đừng nhân cơ hội mà chiếm tiện nghi của em.”

“Người con gái này.....con thật sự khiến ba lo lắng gần chết, từ nay về sau không cho phép con biến mất!”

“.....” Cô khi nào thì biến mất, rõ ràng là vẫn yên bình ở nhà họ Kỷ mà.

“...Về sau muốn đi đâu thì nhớ nói cho ba biết, được không?”

“...Này, Mục Thiếu Liên anh đủ rồi đấy.”

“Con gái ghét ba...”

“.....” Ai có thể đem tên tự mình đa tình này đi thù chết đi!

Yếu Nhiên chậm rãi bước dọc theo hành lang khắp người tỏa ra hơi thở tức giận không dễ dàng thoát khỏi tên ba ba Mục Thiếu Liên. Tổng Tổng rất quá đáng, dám để cho tên Mục Thiếu Liên kia tới đây.....

Cũng hên là lúc này có người gọi tới kêu anh ta đi không thì không biết quây đến khi nào. Cô thầm nói mình thật may mắn mở nắp bình trà xanh ra thì nghe thấy tiếng bước chân rất hùng hồn đều đặn. Theo bản năng ngẩng đầu, có vài người mặc quân phục thẳng thớm đang đi về phía cô.

Người đàn ông đi đầu mang quân hàm hai gạch hai sao là trung tá, đang cúi đầu nói chuyện với những người đàn ông phía sau, bước chân vẫn vững vàng bình tĩnh. Cô ngăn người tại chỗ, Kỷ Ngân Viễn?

Hiển nhiên là anh cũng thấy cô, tuy có chút ngoài ý muốn nhưng lại không muốn tỏ ra quen biết với cô. Cô duy trì tư thế vắn nắn không nháy mắt nhìn bọn họ đang tới gần.

“.....Bác sĩ nói để cho ông cụ tư lệnh nằm ở bệnh viện mấy ngày để quan sát.” Một sĩ quan trẻ tuổi cung kính nói.

Anh lạnh nhạt gật đầu hơi nhấp môi dẫn các sĩ quan đi lướt qua cô tạo thành làn gió làm mái tóc hơi tung bay.

Người đàn ông này đúng là có đầy đủ bản mặt, trước mặt cấp dưới thì muốn duy trì khí thế lạnh lùng cao ngạo, nhưng khi không có ai thì trêu ghẹo những người xung quanh bây giờ còn giả bộ không quen biết cô.

Quá giả dối, quá giả dối rồi!

Trong lòng Yếu Nhiên thầm khinh bỉ, vừa mới giơ tay mở nắp bình trà thì cái bình đã bị cướp đi. Hành động gọn gàng linh hoạt nhanh như tia chớp, nhìn sơ thôi cũng biết.

Nhiệt độ bình trà vẫn còn lưu lại trên bàn tay cô, vị trà thoang thoảng thấm vào lòng người. Chàng sĩ quan trẻ quan lúc này nói chuyện với Kỷ Ngân Viễn thấy trên tay anh đột nhiên có thêm bình trà theo bản năng nhìn Yếu Nhiên phía sau, gương mặt cô nhỏ nhắn đang rất tức giận.

Cô gái này.....quen với doanh trưởng?

Bình tĩnh bình tĩnh.....cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu, không phải là một bình trà thôi sao có bao nhiêu đồng tiền đâu, coi như đây là lòng từ bi dành cho anh đi.

Kỷ Ngân Viễn không thấy những biểu cảm nhỏ nhoi của cô chỉ thầm buồn cười trong lòng, tiếp tục cùng các sĩ quan đi vào thang máy.

Phòng bệnh nằm ở lầu 7, thang máy vừa mở ra đã thấy các binh sĩ đứng bên ngoài lập tức giơ tay chào theo nghi thức quân đội.

Kỷ Ngân Viễn vừa đẩy cửa phòng bệnh ra đã có một vật nhỏ màu trắng nhảy vào lòng, anh thuận tay ôm lấy nó, vật nhỏ run rẩy sữa hai tiếng.

đôi mắt đen láy, bộ lông rậm rạp, không phải là chú chó nhỏ của Kỷ Ngân Tĩnh thì là gì.

Kỷ Ngân Tĩnh ngồi ở mép giường đung đưa đôi chân, thấy anh đi vào thì nhảy xuống giường nở nụ cười ôn hòa: “Doanh trưởng Kỷ đã đến.”

Kỷ Ngân Viễn chỉ gật đầu thả lỏng vật nhỏ bé xuống rồi cúi chào ông cụ trên giường: “Thủ trưởng khỏe.”

Vài người đi theo sau cũng cúi chào đúng chuẩn tác phong nghiêm trang của quân nhân.

Ông tư lệnh Kỷ nói: “Nha đầu, đi rót thêm vài ly trà đi.”

Không đợi Kỷ Ngân Tĩnh lên tiếng, Kỷ Ngân Viễn đã nghiêng đầu cúi ánh mắt về chàng sĩ quan đứng ngoài cùng bên trái: “Nhất Liên Trường, bước ra khỏi hàng.”

“Có!”

“Đi giúp Kỷ tiểu thư pha trà.”

Kỷ Ngân Tĩnh nhìn về mặt bình tĩnh của anh trai len lén che miệng cười, cho đến khi Nhất Liên Trường đi đến bên cạnh cô thì cô mới cúi đầu xoay người đi trước dẫn đường.

Thấy hai người đi rồi ông tư lệnh Kỷ ọi người ngồi xuống, Kỷ Ngân Viễn lấy nón xuống nói: “Vừa nhận được tin ngài nằm viện, ngài có khỏe không?”

Ông tư lệnh Kỷ gật đầu cười: “Cũng già rồi, bên tổng hội hơi làm to vấn đề cũng không phải bệnh gì to tát.”

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, Kỷ Ngân Tĩnh và Nhất Liên Trường đã mang trà đến, chú chó nhỏ vẫn đi quanh chân của anh còn các sĩ quan còn lại rất hiểu ý nhau duy trì im lặng nghe hai người nói chuyện.

Nói chuyện với nhau được khoảng nửa tiếng, sắc mặt ông tư lệnh Kỷ cũng bắt đầu mệt mỏi, Kỷ Ngân Viễn biết ý đứng dậy cáo từ, tiếp tục đi thăm các lãnh đạo cấp cao khác cùng nằm viện.

“Ngộ độc thức ăn?” Yếu Nhiên kinh ngạc mở to mắt: “Đây là nguyên nhân bệnh?”

Diệp Tổng Tổng dựa lưng vào ghế xem lịch trình không thèm trả lời lại.

Tiếng động lật giấy nghe rất êm tai, tò mò trong lòng Yếu Nhiên cũng được giải quyết nên đã thoải mái rồi: “Hơ, lúc này thương mại quốc tế Đại Hạ có người gặp tai họa rồi. Nhưng mà Tổng Tổng, mình nghe nói đám người bên trong đó hình như lại lịch cũng không nhỏ!”

“Ai cũng không coi là nhỏ, không biết người cậu nói là ai.” Cô phối hợp nhún vai, cô thật sự không có lòng hiếu kỳ giống Yếu Nhiên.

“Đều là lớn sao! Nghe Mục Thiếu Liên nói, tổng tư lệnh quân khu thành phố B cũng tới!”

Diệp Tổng Tổng không để ý cô nhưng mà cô hình như càng nói càng vui vẻ như con chim nhỏ: “Quả không hổ là quan chức cấp cao, một cú điện thoại đã khiến Mục Thiếu Liên phải đi.” Nếu không thì bây giờ cô đang bị ném bom rồi.

“Hình như cậu đang rất rảnh rỗi?” Thật sự không chịu được cô cứ lú lú bên tai không thể tập trung làm việc được. Diệp Tổng Tổng khép bệnh án lại, đưa tay lấy một khay thuốc cho cô: “Ra ngoài tìm một y tá, kêu cô ta mang đến phòng bệnh 502.”

“.....” Cô không phải đến bệnh viện làm chân chạy việc vặt.

“Đừng có lè mề, đi ra ngoài lập tức.”

“.....uh” Yếu Nhiên rất không cam tâm tình nguyện đi ra ngoài, sau lưng liền nghe một tiếng bùm.....cửa đã đóng chặt. Cô bĩu môi bưng khay thuốc nhìn bốn phía cũng không thấy một người y tá mặc áo trắng ở đâu thì đi ra phía khu trực.

Sau khi cô đi không lâu, phía hành lang bên kia vang lên những tiếng bước chân thanh thúy dễ nghe, Kỷ Ngân Viễn đi thăm hết mọi người xong thì đi về phía bên này. Những người cấp dưới nghiêm trang đi theo anh đến phòng làm việc của bác sĩ ngoại khoa, anh dừng bước đưa tay gõ cửa.

Diệp Tổng Tổng nhìn xung quanh rồi dừng lại trên người Kỷ Ngân Viễn: “Doanh trưởng Kỷ, có chuyện gì không?”

“Bác sĩ Diệp, bây giờ cô có việc không?” Giọng nói của anh nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh ẩn giấu sau vành nón. Diệp Tổng Tổng hiểu ra, mục đích của anh hôm nay là đến phòng bệnh trên lầu 7, cô vội vàng lui về sau nhường đường cho bọn anh vào: “Vừa đúng lúc xong việc, mời vào.”

Sau giờ ngộ nhiệt độ không khí lên cao, đến hơi thở phả ra cũng làm người ta phải đổ mồ hôi, trong sảnh bệnh viện Phụ Chúc người đông kín hết chỗ.

Tại khu nội trú lầu 7 ngăn cách sự ồn ào bên ngoài, mỗi phòng đều không có tên bệnh nhân bên ngoài cửa còn có thêm hai vệ sĩ đứng canh bên ngoài.

“Nha đầu, con nói thật?” Ông tư lệnh Kỷ không tin lời của Kỷ Ngân Tĩnh, nói thêm: “Anh con là lính nhảy dù.”

Cho dù tính kiêu chế bản thân hay là trong lúc cấp bách đưa ra sự phán đoán quyết định đều phải hơn người, đó chính là binh chủng lính nhảy dù! Nếu sự thật như lời nha đầu nói, Kỷ Ngân Viễn ngay cả năng lực không chế dục vọng của mình cũng không làm được thì còn binh lính gì nữa, về nhà nghỉ ngơi sớm là vừa.

“Ông nội, ông không thể bình tĩnh lại mà xem xét chuyện này sao?” Kỷ Ngân Tĩnh cảm thấy vô lực, mỗi lần nói với ông chuyện gì ông cũng đều lấy quân đội ra làm chuẩn.

“Bình tĩnh? Anh con cũng đã làm hư con gái người ta, ông nội con còn thể bình tĩnh được sao?” Còn chưa nói xong, ông tư lệnh Kỷ cũng đã tức giận đến mức râu muốn dựng lên: “Đi tìm anh con tới đây, phải cho nó thừa nhận sai lầm của mình, rồi đi giải thích với con gái người ta nữa.”

“.....” Kỷ Ngân Tĩnh hết nói nổi, không phải ông không tin anh không làm những chuyện này sao, sao mới chớp mắt đã thay đổi rồi.

“Giải thích cũng chưa đủ, phải kiểm điểm sâu sắc trước toàn thể quân khu, lấy nó ra làm gương cảnh cáo, không được xuất hiện đồng phạm thứ hai!”

“Ôi ông nội của con, ông tha cho anh đi, việc này không nói trên bàn được sao?” Sau gáy Kỷ Ngân Tĩnh đã chảy đầy mồ hôi: “Con gái người ta cũng không muốn việc này ai cũng biết.”

Ông tư lệnh Kỷ nghĩ nghĩ rồi nói: “Ông đây quỳnh lên quên mất tính đặc biệt của chuyện này đã dùng phương pháp nhà binh mà làm.” Giọng nói của ông rất trầm thấp, tinh thần khỏe mạnh ánh mắt tỏ ra sắc bén: “Vậy đi, con tìm anh con đến đây trước.”

“.....Con không thể đi.” Về mặt cô như đưa đám, vô cùng hối hận ý nghĩ muốn xem kịch vui. Anh trai mà biết cô mặt báo không chừng sẽ hành hạ cô đấy.

Lông mày của ông cụ đứng lên vừa định khiển trách thì cô đã ôm cánh tay của ông: “Ông vậy mà muốn con đi, không dễ dàng mới gặp nhau, con không nỡ rời xa ông nội.....”

Ông tư lệnh Kỷ hừ hừ: “Nha đầu con đó, y chang như anh mình chạy đi cũng không biết về nhà.” Ngoài miệng ông rất kiên cường nhưng đôi tay lại nhẹ nhàng cô cháu gái.

Kỷ Ngân Tĩnh nhìn thái độ của ông cũng hòa hoãn lại thì đảo mắt nói: “Huống chi con đi tìm anh cũng không thích hợp, làm vậy là bại lộ thân phận của anh rồi?”

Lúc Kỷ Ngân Viễn tham gia quân ngũ, nguyên nhân anh từ bỏ thành phố B mà chạy tới thành phố S xa lạ là do anh không muốn người ta coi anh có ô dù là ông nội tổng tư lệnh của mình. Nếu cô chạy đi tìm anh chẳng khác nào chưa đánh đã khai.

Nhắc tới chuyện này ông cụ đã tức giận: “Tên nhóc hồ đồ đó, có người ông nội như ta mà nó không nhận là sao?” Người khác cầu xin tám đời cũng không được.

Kỷ Ngân Tĩnh le lưỡi: “Ông nội đừng tức giận, con sẽ đi tìm anh, rồi ông hãy mắng anh ột trận.”

8. Chương 8

Một lần nữa Kỷ Ngân Viễn phải trở về phòng bệnh của ông tư lệnh Kỷ, ông cụ hừ hừ không thèm để ý đến anh.

Anh không hiểu lắm nhưng thấy ông Kỷ như vậy thì lại buồn cười: “Ông nội, ông sao vậy?” Cố ý gọi anh quay lại là muốn cho anh xem sắc mặt ông bây giờ sao?

Ông Kỷ tức giận nói: “Nha đầu, nói chuyện tốt anh con làm ra nghe một chút.”

Kỷ Ngân Viễn hiểu ra, thì ra là đang bực anh. Em gái nhỏ tiến bộ không ít, đã học được cách đâm chọc lén lét với người lớn rồi, đứng lên liếc Kỷ Ngân Tĩnh đang ôm tiểu Quai trong lòng.

Trời đất chứng giám, cô rất là tốt bụng, tốt bụng làm chuyện xấu mà thôi.

“Nói một chút đi, phê phán anh không đúng cái gì trước mặt ông nội?” Anh tìm chỗ ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ có phải gần đây mình đã khi dễ con bé quá độc ác hay không mà con bé phải tố cáo với người lớn. Ông Kỷ nhìn đáng vẻ thanh thần của cháu trai mà tức giận quát: “Doanh trưởng đoàn lính dù 127 Kỷ Ngân Viễn, bước ra khỏi hàng!”

“Vâng” Hình như là ông đang rất tức giận, trong lòng anh thầm thở dài. Nhìn thế trận này chắc là em gái nhỏ đang nói chuyện gì rất nghiêm trọng mới để ông tức giận như thế.

“Nghe nha đầu nói, hai ngày trước con chuốc say một cô gái còn mang người ta về nhà nữa hà?”

“Con chuốc say Thư Yểu Nhiên?” Anh liếc nhìn em gái, đúng là không phí công học bác sĩ, khoa trương như thế cũng nói ra được. Kỷ Ngân Tĩnh cảm thấy có ánh mắt sâu xa đang nhìn sau lưng đổ mồ hôi lạnh: “Khụ khụ, ông nội, cái đó.....là tự Thư tiểu thư uống say.”

“Cho dù tự uống say cũng không thể mang về nhà.” Nói đến đây ông cụ bắt đầu nổi nóng, ông cụ không còn sức để suy nghĩ nhiều nữa: “Khách sạn để làm gì, không đưa người ta đến khách sạn ở một đêm được sao?”

“Dạ, dạ, dạ ông nói rất đúng.” Kỷ Ngân Tĩnh cười gượng, âm thầm mắng mình lần thứ N không tự chủ được cái miệng. Vốn là muốn xem kịch hay thế mà giờ lại hại mình bị mắng.

Ông Kỳ hừ hừ nói: “Ngân Viễn, con nói đi, phải giải quyết chuyện này như thế nào.”

Kỷ Ngân Viễn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Không thể để cho cô ấy chịu thiệt, đương nhiên là phải gánh vác trách nhiệm.”

“.....” Anh dứt khoát thỏa hiệp như vậy khiến ông Kỷ có chút ngoài ý muốn. Cho đến lúc này, ông mới tỉnh táo nhìn kỹ lại vấn đề.

Ngân Viễn đem một cô gái uống say về nhà, sau đó hai đứa qua đêm trên một cái giường, bây giờ không nói hai lời đã thừa nhận sai lầm.....Theo như ông hiểu về đứa nhỏ này, nếu như không thích thì đến chết nó cũng không chấp nhận.

Chuyện này đúng là càng nghĩ càng mất sức.

Ông Kỷ chần chừ làm sao anh không hiểu được chứ, chỉ là có một số việc nói ra hết sẽ không còn ý nghĩa, anh cười cười nói: “Ông đừng nghĩ nhiều, bồi dưỡng thân thể cho tốt mới là chuyện quan trọng.”

Ông Kỷ tĩnh lại, trong lòng biết chuyện này không thể gấp được, nặng nề thở dài nói: “Về sau ông sẽ tính từ từ với con.”

“Vậy con về quân đội trước.” Nói xong anh liếc sang Kỷ Ngân Tĩnh: “Trong khoảng thời gian này tốt nhất là em nên ở bệnh viện chăm sóc cho ông nội.”

Kỷ Ngân Tĩnh vội vàng gật đầu.

Cùng lúc với lúc cháu đức tôn bị ông nội nhắc nhở, Thư Yếu Nhiên cũng không an ổn thái dương giật giật còn nhảy mũi liên tục.

Bị cái gì vậy.....cô vuốt chớp mũi đã đỏ chót, đôi mắt có một tầng nước vương vấn.

“Bệnh sao?” Đồng nghiệp tòa soạn nhô đầu từ trong xe ra hỏi. Cô mở cửa xe ngồi lên, thất vọng nói: “Chắc là có người nào đang nói xấu tôi.”

Hai tay đặt sau ót, tâm tình cô buông lỏng tất cả, bận rộn cho tới trưa cuối cùng cô có thể rảnh rỗi nghỉ ngơi một lát rồi. Cô gái đồng nghiệp bên cạnh không ngừng nói chuyện, không phải A gia trưởng thì cũng là B nhà nghèo.

Cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trên kính xe, thở dài. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, tình một đêm lại có thể xảy ra với mình.

Đừng nhìn thái độ của cô trước mặt Kỷ Ngân Viễn, trên thực tế trong lòng cô gấp gáp chết. Mặc dù quan niệm của cô không bảo thủ lắm nhưng thứ quý báu nhất của con gái bị mất đi, đối tượng còn không phải là một người gọi là bạn nữa, làm sao không rối rắm và phiền muộn được chứ.

Nhưng chuyện cũng đã xảy ra, cô không có khả năng bắt Kỷ Ngân Viễn phải bồi thường? Hơn nữa, anh cũng không bồi thường được.

Yếu Nhiên xoa huyết thái dương đau nhức, cảm giác cứ như vậy mà bỏ qua cho Kỷ Ngân Viễn khiến cô thấy khó chịu.

“Tiểu Trần, dừng xe ở ven đường đi.”

Tài xế Tiểu Trần nhìn cô qua kính chiếu hậu rồi giảm tốc độ dừng lại bên đường. Cô mở cửa ra, đồng nghiệp thấy cô hành động vậy mà hết hồn, vội vàng đuổi theo cô: “Cô đi đâu?”

“Tôi bỗng nhiên nhớ tới có việc quan trọng chưa làm, cô giúp tôi xin tổng biên nghị.” Cô không hề quay đầu lại vẫn tiếp tục đi thẳng một chút rồi kêu taxi. Cô mặc kệ, nếu Kỷ Ngân Viễn đã làm lòng cô vướng mắc không được tự nhiên thì cô cũng phải làm cái gì đó để cho anh giống như cô mới được.

Đến chỗ, cô xuống xe.

Chạy thẳng tới đại đội đặc chủng, do lần trước có tới làm nhiệm vụ mấy lần nên chiến sĩ gác cổng cũng biết cô, chỉ cần nói vài câu là có thể vào, mọi người vẫn đang thực hiện những bài huấn luyện khô khan. Phòng làm việc của Kỷ Ngân Viễn ở lầu 4, cô lên đó nhưng lại chụp huyệt.

“Doanh trưởng?” Thư ký nghe cô tìm Kỳ Ngân Viễn vội vàng giải thích: “Thật là không may, doanh trưởng vừa có chuyện ra ngoài cũng không biết khi nào về.”

“.....” chẳng lẽ vẫn còn ở bệnh viện chưa về? Vậy là chuyến này cô về tay không rồi à? Thật là không vui chút nào.

“Cô Thư, có chuyện gấp sao?” Anh thư ký rót cho cô ly nước.

“Đương nhiên là gấp, rất gấp!” Cô nhận lấy ly trà, nhắm mắt lại nói giọng cực kỳ khoa trương: “Chuyện này quan hệ đến đại sự cả đời của doanh trưởng anh, chậm trễ cô dâu sẽ chạy theo người khác.”

“Hả?” Thư ký cảm thấy u mê.

Ánh mắt cô nhìn vào điện thoại bàn trên bàn làm việc, đi tới đó: “Số điện thoại doanh trưởng Kỳ là bao nhiêu, tôi gọi điện nói chuyện với anh ấy.”

Kỳ Ngân Viễn vừa đi tới sân huấn luyện thì điện thoại vang lên, nhìn màn hình là gọi từ phòng làm việc.

..... chẳng lẽ có chuyện gì khẩn cấp?!?

Nhấn nút trả lời, vừa alo là nghe thấy giọng nữ quen thuộc: “Kỳ Ngân Viễn, bây giờ anh đang ở đâu?”

“Thư Yếu Nhiên?” Anh ngẩng đầu nhìn phòng làm việc trên lầu 4, quả nhiên có một bóng dáng nhỏ nhắn đứng phía sau cửa sổ. Chuyện cũng thật lý kỳ, cô lại chủ động tới tìm mình?

“Nói nhảm, không phải tôi thì là ai.....này này, trả lời câu hỏi tôi.”

À, học được cách nói chuyện trong quân đội rồi sao? Đúng là gần son thì đỏ. “Sao vậy, có chuyện gì sao?” Lúc quẹo cua lên lầu, khóe môi anh cười cười bị mấy binh lính bắt gặp. Bọn họ giảm tốc độ đi lại liên tục quay đầu nhìn anh đến khi mất hút mới thôi.

“Ai ai, vừa rồi doanh trưởng cười?”

“Hình như là.....”

Gương mặt Thư Yếu Nhiên tối sầm, sao người này nói nhảm nhiều thế không biết?

“Ăn no rãnh rồi không có việc gì chạy tới đây tìm anh.”

“Thư Yếu Nhiên, giọng điệu của em thật mang tính công kích.”

“Tính tình như thế đấy, nói chuyện đều thô lỗ như vậy.....” Không đúng, tại sao cô lại tán gẫu với anh: “Nói anh có nghe không, không hiểu tiếng Trung Quốc à...”

Tút....tút....tút....

Lời muốn nói còn nghẹn ở cổ họng, cô nhìn chăm chăm cái ống nghe, người đàn ông đó lại cúp điện thoại của cô.

Yếu Nhiên đang suy nghĩ có nên đập cái điện thoại hay không thì Kỳ Ngân Viễn đã đi tới trước cửa phòng. Ánh nắng mặt trời nóng bỏng trên hành lang chiếu vào người đàn ông mặc áo sơ mi lính, anh đi vào phòng mang theo làn gió ủa vào, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên: “Thư Yếu Nhiên.”

Cô quay đầu lại đối diện với đôi mắt không gợn chút sóng nước nào, anh hỏi: “Em tìm tôi có chuyện gì?”

Hoảng hốt chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, Yếu Nhiên nhìn anh đến gần, dừng lại trước mặt cô.

“Kỳ Ngân Viễn, tôi quyết định.” Cô không thể yếu thế hơn, đưa tay nắm cà vạt anh kéo bắt buộc anh phải cúi đầu xuống: “Anh không phải muốn tôi chịu trách nhiệm với anh sao?”

“Hả?” Anh nhú mày, cô lại nâng cằm vênh váo lên: “Chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm, chỉ là anh không được hối hận!” Nhìn cô chịu trách nhiệm hành hạ anh thế nào!

Anh khẽ nở nụ cười, hàng lông mi rũ xuống che lại đôi mắt có tia sáng khác thường.

Hối hận?

Đây cũng là lời anh muốn nói.

Chỉ là từ phút này trở đi, cô không có cơ hội hối hận.

9. Chương 9

Lúc Diệp Tổng Tổng về nhà thì Yếu Nhiên đang thu dọn đồ đạc.

Ngọn đèn dầu trọi ngoài cửa sổ, bóng đêm thâm trầm dần dần được thấp sáng.

“Sao, đi công tác à?” Cô để chìa khóa lên bàn, tầm mắt nhìn về vali hành lý.

“Không phải đi công tác, đi đánh một trận chiến ác liệt.” Yếu Nhiên kéo vali đi, quay lại nhìn đôi mắt nóng bỏng, tinh thần quyết tâm: “Tổng Tổng cậu hãy chờ đi, mình nhất định thành công!”

“.....” Người này lại làm sao vậy?

Diệp Tổng Tổng không nói gì, yên lặng nhìn cô khí phách oai vệ hiên ngang bước đi, tiếng đóng cửa rung trời.

Yếu Nhiên đi thẳng tới chiếc xe màu đen đỗ ở dưới gốc cây, không khách khí gõ cửa xe.

Từ lúc cô đi ra Kỷ Ngân Viễn đã nhìn thấy, hạ cửa xe xuống, gương nhỏ nhắn của cô càng thêm sinh động rõ ràng: “Loại thời gian này không phải doanh trưởng Kỷ nên xuống xe mở cửa cho tôi sao?”

Giọng nói của cô vang dội trong đêm tối, Kỷ Ngân Viễn cong khóe môi, khó có diệp anh tốt bụng hòa theo cô: “Như vậy, tiểu thư muốn ngồi ở vị trí nào?”

Vừa nhìn ánh mắt cô là biết cô đang có chủ ý gì rồi, cô gái này không bao giờ che dấu được nội tâm qua ánh mắt của mình.

Đang tính toán bắt lấy tất xấu của anh sao, nếu thật sự như cô tính anh không lên tiếng mà để cô tự mở cửa xe, không chừng anh sẽ bị chụp cái mũ “không tôn trọng phái nữ”.

“.....” Cô trừng mắt với anh, mọi chuyện không theo đường cô tính, điều này làm sao cô có thể nắm tóc anh được đây.

Dưới ánh trăng sáng ngời làm nổi bật đôi mắt đen láy thâm tình của anh, giờ phút này chủ nhân của đôi mắt đang bình tĩnh nhìn cô.

“Ngồi phía sau.” Cô không muốn tiếp xúc gần gũi với anh, có khả năng cách xa bao nhiêu thì cách bấy nhiêu.

Kỷ Ngân Viễn mở cửa xuống xe, nghe lời cô mở cửa phía sau ra rồi cất hành lý của cô vào trong, bản thân cũng đi lại chỗ của mình ngồi.

Chiếc xe chậm rãi khởi động, cô yên tĩnh không được bao lâu lại lên tiếng: “Doanh trưởng Kỷ, một ngày tôi ăn bốn bữa, bây giờ là....” Cô còn chưa nói hết, Kỷ Ngân Viễn đã lấy một túi nilon, nhìn lại cẩn thận trong cái túi không chỉ có đồ ăn vặt mà còn có món súp yêu thích của cô.

Túi nilon đưa về phía cô, cô kinh ngạc nhận lấy không ngờ rằng anh chuẩn bị nhiều đồ ăn trên xe như vậy. Từ trong kính chiếu hậu có thể thấy cô đang ngỡ ngàng cầm túi đồ ăn, khóe môi anh càng cong thêm một chút, nét cười ở đáy mắt càng hiện rõ.

Bình an chạy đến nhà họ Kỷ, Yếu Nhiên nhìn phong cảnh quen thuộc bên ngoài, tự động cảm khái, sáng nay còn tưởng rằng cả đời sẽ không bao giờ đặt chân đến đây nữa, không ngờ lại quay về đây nhanh như thế.

Kỷ Ngân Viễn dừng xe, xách hành lý và túi đồ ăn đi trước dẫn đường, cô khẽ hừ một tiếng đi theo sau anh lên lầu.

Một đồng chí doanh trưởng có tính tự giác cao như vậy thật là cô không thể tìm ra một kẻ hở.

“Tôi nhớ hình như nhà anh có hai phòng ngủ.” Cô đi tới đi lui, chợt nhớ tới chuyện này bình thường thì không sao nhưng bây giờ lại cực kỳ quan trọng.

Anh đứng phía trước cô, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cao lớn thường ngày của anh, về phần đôi môi đang ẩn giấu nụ cười kia.....tất nhiên là không thể nào thấy được.

“Nên tập cách nói khẳng định, bỏ cái từ “hình như” đi.”

“.....” Anh lại có tâm tình đùa giỡn: “Vậy thì sao, tôi ngủ ở đâu?”

“Chủ tùy khách tiện.” Tiếng chìa khóa mở cửa xen lẫn tiếng nói của anh, Yếu Nhiên vừa nghe anh nói thế trong lòng nảy lên ý xấu: “Vậy tôi muốn ở phòng anh.”

Một phòng là của Kỷ Ngân Viễn, anh là một người đàn ông đương nhiên không thể chiếm giường của em gái mình được, như vậy.....cũng chỉ còn lại thư phòng và phòng khách rồi.

Hai phòng này, cho dù cô có chọn thế nào cũng ở không thoải mái được.

Kỷ Ngân Viễn dừng lại, quay đầu nhìn cô sâu sắc. Cô cũng không chịu yếu thế nhìn lại anh: “Sao hả, có phải anh không muốn?”

Anh cười.

“Cười cười cái gì, có gì đáng cười!”

Kỷ Ngân Viễn để hành lý xuống, đi về phía cô.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, gương mặt đàn ông lạnh lùng gần trong chớp mắt, cô cố gắng không để cho chịu thua, nâng cao cái cằm nhỏ lên trừng anh. Anh cúi đầu xuống, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng thổi qua gương mặt cô, giống như cơn gió mùa xuân ấm áp.

“Thư Yếu Nhiên.” Đôi môi lúc mở lúc đóng, giọng nói hơi trầm thấp mang theo tâm tình đặc ý trêu chọc: “Cái này là em đang mời tôi sao?”

Cô kinh ngạc mở to mắt, sau lưng chẳng biết lúc nào lại được một đôi tay ôm lấy, cô ngã vào trong lòng anh.

“Anh.....” không muốn anh dựa gần như vậy, nhưng lời nói không thể nào ra khỏi miệng được, đôi tay vốn đang ôm eo đã bắt đầu từ từ vuốt ve, lặng lẽ trượt vào trong áo. Anh đưa tay lên, đôi môi khéo léo lướt qua vành tai cô khiến cô tê dại, bên eo cô đã mềm nhũn: “Ở phòng của tôi, hả?”

Đôi tay anh nóng bỏng lướt qua da thịt cô như đang gieo rắc từng ngọn lửa nhỏ. Cô khẽ run, khí thế giường nham múa vuốt ban đầu không biết đã chạy đi đâu.

Anh nghiêng mặt, hôn vào hai bên má cô.

Yếu Nhiên thở phì phò chạy vào toilet, trong gương hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào đầy xấu hổ. cô cúi đầu cố gắng gạt nước vào mặt, hận không thể xé lớp da mặt mỏng dính kia xuống mà đập nó cho hả giận.

Đổ mặt cái gì mà đổ mặt!

Đáng ghét, đáng ghét thật là đáng ghét!

Vốn muốn làm cho anh không dễ chịu nào ngờ lại chính mình gây ông đập lưng ông.

> tiếng gõ cửa cũng thể hiện được tính cách ung dung bình thản của người đang gõ: “Thư Yếu Nhiên? Em có khỏe không?”

Giọng nói người đàn ông rất bình tĩnh không khác thường ngày là bao nhưng cô lại cảm thấy được anh đang cười thâm. Dòng nước lạnh lẽo làm xua tan nhiệt độ trên mặt, cô giờ tay dùng sức lau mặt cẩn thận nói: “Rất, tốt!”

Đi ra ngoài, Kỷ Ngân Viễn đang ngồi trên ghế salon, nhìn bộ dáng giống như đang đợi cô. Dậm chân đi tới cô nặng nề ho một tiếng. Trong lòng Kỷ Ngân Viễn buồn cười, đưa ly nước cho cô, cô cầm lấy uống một hơi làm thông cổ rồi trả lại cho anh.

“Bây giờ, chúng ta nói chuyện về các sinh hoạt phải chú ý hằng ngày.” Cô ngồi đối diện với anh, khí thế nghiêm túc: “Thứ nhất: phòng của anh sau này sẽ là của tôi, về phần anh ngủ ở đâu.....có thể là phòng bếp phòng khách hay bất kỳ phòng nào nhưng không bao gồm phòng này.” Ngón tay cô chỉ về căn phòng đối diện đang mở phân nửa, nơi đó từng thuộc về Kỷ Ngân Viễn, nhưng chủ nhân bây giờ của nó phải là của Thư Yếu Nhiên.

Kỷ Ngân Viễn nhú mày, cô nói tiếp: “Cái giường của anh tôi ngủ không quen, cứng quá mức cho phép. Ngày mai tôi sẽ đổi cái giường mới.” Cái giường này cô đã từng ngủ qua một đêm, kết quả ngày hôm sau là toàn thân đau nhức.

“Thứ hai: anh phải đưa đón tôi đi làm.” Cô nói xong nhú mày một cái nói tiếp: “Cái chỗ này quá là bất tiện, muốn đến tòa soạn phải đổi mấy chuyến xe bus.” Cái này là cô nói thật không có làm khó anh.

Ban đầu Kỷ Ngân Viễn quyết định mua căn nhà ở vùng ngoại ô này là vì gần bộ đội, nhưng không gần tòa soạn. Cô không thể ngày nào cũng phải dậy trước khi gà gáy, chưa tính tới việc gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, căn bản là cô không dậy sớm nổi!

“Cái này không khó, đến lúc đó kêu Ngân Tĩnh đón em.” Dù sao con bé cũng rảnh rỗi không có chuyện gì làm, cho nó làm tài xế cũng được.

“Thứ ba...”

Cô đưa ra từng yêu cầu, đôi lúc chạm phải ánh mắt kiên nhẫn của anh, trong lòng khẩn trương, đơn phương kết thúc cuộc nói chuyện: “Cứ như vậy đi.”

“.....”

Đợi hồi lâu không thấy anh trả lời, cô nhìn anh hỏi: “Sao hả, anh có ý kiến gì hả?”

Không đợi anh mở miệng, cô lại nói: “Tạm thời để đó.”

Không ngờ anh như thế chỉ có thể chấp nhận? anh buồn cười: “Thư Yếu Nhiên, chuyện đêm đó vẫn do em chịu trách nhiệm chứ?” Sao bây giờ mọi thứ đều đổ lên đầu anh vậy?

“Đúng vậy.” Cô trợn to đôi mắt, không giấu được vẻ hài lòng ở khóe mắt: “Chẳng qua tôi chỉ cần chịu trách nhiệm với anh thôi, trừ cái đó ra những chuyện khác do anh giải quyết.”

Anh sững sờ, cô gái này cũng học được thông minh đấy chứ, còn biết cách chơi chữ với anh.

Nhìn anh sững sờ, cô hài lòng với thành tựu của mình, vui vẻ vỗ vỗ vai anh, khí phách nói: “Doanh trưởng Kỷ, đây là nhiệm vụ vinh quang nhân dân giao cho anh, hoàn thành thật tốt nhé.”

Nói xong kéo hành lý vừa đi vừa ngâm nga ca hát, nhẹ nhàng đi vào phòng.

Một mình Kỷ Ngân Viễn ở lại phòng khách, nhưng một lát sau anh liền đứng dậy, đi vào phòng ngủ bị cô chiếm đoạt.

10. Chương 10

Yếu Nhiên đứng trong phòng lặng lẽ ngắm nhìn xung quanh một vòng.

Căn phòng này ít đồ đến đáng thương, trừ giường, tủ quần áo và tủ đầu giường ra không còn gì nữa.

Đơn giản, gọn gàng, rất có phong cách người làm lính.

Cô mở tủ quần áo ra, bên trong có mấy bộ đồ và quần phục thì chiếm đa số.

Chẳng lẽ người này coi đây là khách sạn? Do ở mấy đêm sẽ đi nên đồ cũng không cần nhiều?

Đóng cửa tủ, cô ngồi lên giường, cúi đầu nhìn valy hành lý củ kỹ, đột nhiên cô cảm thấy đàn ông nhất là đàn ông làm lính rất tiết kiệm tiền. Cô nghĩ lại, hình như chưa bao giờ thấy Kỹ Ngân Viễn mặc quần áo thường, ngày ngày đều là quần phục, cấp bậc trên vai cũng làm chói lóa ánh mắt người khác.

Mặc dù anh mặc quần trang rất đẹp mắt nhưng ngày ngày nhìn riết cũng thấy chán.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cửa phòng đột nhiên mở ra, Kỹ Ngân Viễn đi vào trong. Anh đi tới bên tủ quần áo lấy đồ đi tắm, căn bản không cho cô cơ hội được mở miệng.

“Người đàn ông này đang đi đánh giấc sao?” Tốc độ vội vã, nói chuyện một chút sẽ chết sao? Cô lằm bằm lầu bầu, ngã người về sau mà quên mất độ cứng của cái giường này, ngã ịch xuống cái eo muốn gãy làm hai.

“.....” Cô đau thiếu điều chảy nước mắt, phần lưng nóng cháy cảm giác rất khó chịu.

Yếu Nhiên tức tối nhất định ngày mai phải đi mua một cái giường mềm mại thoải mái mới được.

Ai da, eo của cô.....

Ngày thứ hai tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng của Kỹ Ngân Viễn, chắc là đi đến doanh trại rồi. Cô vác cái lưng đau đi đến phòng khách nằm lên ghế salon.

Kỹ Ngân Viễn chắc là thành tiên rồi, anh không cảm thấy cái giường này rất cứng làm toàn thân đau nhức sao?

Cô nằm trên ghế salon hơn nửa ngày, cơm trưa cũng lười ăn nên đi ra ngoài, vừa đi tới lầu dưới thì nghe thấy tiếng kèn xe, Kỹ Ngân Tĩnh ngồi trong xe ngoắc ngoắc tay: “Yếu Nhiên, bên này bên này.”

Hả? Cô kinh ngạc đi tới gần, mở cửa lên xe: “Sao em lại tới đây....?” Nghe Kỹ Ngân Viễn nói gần đây con bé rất bận cho nên ở trường không có thời gian ở nhà. Tính ra cũng có vài ngày cô không thấy con bé rồi.

“Anh trai nói chị ở đây không tiện đi lại nên kêu em tới đón chị.” Kỹ Ngân Tĩnh vừa giải thích vừa khởi động xe lên đường, vừa chạy đi thì gặp phải một chiếc Lamborghini đang tạo một đường cong khá đẹp. Yếu Nhiên cũng có nghiên cứu chút xíu về xe, nhìn sơ qua cũng biết được chiếc xe vừa mới đưa ra thị trường.

Ai ngờ Kỹ Ngân Tĩnh vừa thấy chiếc xe thì mặt mày biến sắc, đạp chân ga thật mạnh nhanh chóng phóng đi.

Gương mặt nhỏ nhắn của Yếu Nhiên trắng bệch dường như muốn ngất xỉu: “Em gái Kỹ, nhanh quá.....”

“Con đường này ít người, không sao.” Kỹ Ngân Tĩnh dồn sức đánh tay lái quẹo cua, qua kính chiếu hậu có thể thấy chiếc siêu xe đang theo sát phía sau, đèn không ngừng nhấp nháy chắc là muốn vượt qua. Cô mím chặt môi phóng nhanh tới con đường phía trước chặt đứt chiếc xe kia.

“Nhưng...chị muốn ới rồi.” Dạ dày Yếu Nhiên đang co thắt, trưa nay cô không ăn trưa nên dạ dày trống không, trong cổ họng bây giờ xông lên toàn là nước chua càng thêm khó chịu. Kỹ Ngân Viễn cố ý, còn nói là kêu em gái đưa cô đi làm, với cái tốc độ này thì lái xe gì nữa, liều mạng thì có!

“Chị vẫn ổn chứ?” Kỹ Ngân Tĩnh liếc qua cô thấy sắc mặt cô lúc xanh lúc trắng thì giảm tốc độ chút xíu, đúng lúc này phía trước có khúc cua chưa kịp đánh tay lái phía bên phải có khoảng trống. Nguy rồi! Trong lòng Ngân Tĩnh hoảng hốt, chiếc xe theo phía sau nhân cơ hội tăng tốc độ vượt lên trước chặn lại đường đi.

Vội vàng đạp thắng xe, Ngân Tĩnh quyết định lui về sau, xe nhanh chóng quay ngược lại. Chiếc Lamborghini dừng lại một chút rồi đuổi theo, chỉ khác là lúc này chủ xe đưa đầu ra ngoài quát to: “Tĩnh Tĩnh, mau dừng lại ngay, như vậy em rất nguy hiểm!”

Giọng nói người đàn ông nóng nảy mà lo lắng, cô không nghe thấy. Lùi về con đường rộng rãi cô quẹo vào một đường khác, quay về nội thành vốn là đi đường này nhưng vì tránh người đó nên cô mới đi quanh co không ngờ vẫn bị chặn đường. Chỉ là người nọ không vượt qua nữa mà giữ vững khoảng cách không gần không xa, yên lặng đi theo.

Cho đến lúc này Kỷ Ngân Tĩnh mới giảm tốc độ xe. Yếu Nhiên ôm túi nylon nôn ọe nhưng không phun ra được cái gì.

Tại sao người xui xẻo đụng phải hai anh em nhà họ Kỷ này lại là cô?

Ờ.....

Dừng đèn đỏ ở ngã tư phía trước, Kỷ Ngân Tĩnh nhanh chóng đưa nước cho cô: “Uống nước sẽ đỡ hơn một chút.”

Đôi mắt Ngân Tĩnh khẽ ngưng đọng dường như có vô số tâm sự nhưng đáng tiếc bây giờ Yếu Nhiên có sức suy nghĩ, nhận lấy chai nước uống một hơi mới giảm cảm giác nôn mửa.

“Em gái à, kỹ thuật đua xe cũng mạnh ha....” Cô cười gượng trong lòng đang tính toán nơi này cách chỗ bán đồ gia dụng khá xa. Cô đã nói mà, Kỷ Ngân Viễn nào có đáp ứng đơn giản như vậy.

Nhìn Kỷ Ngân Tĩnh bình thường lịch sự nhu nhu nhược nhược đâu ngờ kỹ thuật lại hung hãn thế chứ.

Trời ơi, tim của cô không tốt không chịu nổi loại kích thích này đâu, về sau tốt nhất nên tự mình lái xe thôi.

Kỷ Ngân Tĩnh làm sao không nhận ra đấm mắt của Yếu Nhiên nghĩ gì, nhưng mà bây giờ cô không còn tinh thần để giải thích, lòng của cô đang rất rối loạn toát ra vô số phiền muộn chua xót.

Tốc độ xe sau đó rất bình ổn, không còn vũ bão như lúc nãy nữa, bình tĩnh lại cô mới nhận ra cảm xúc của Ngân Tĩnh. Nhớ lại sự khác thường vừa rồi của cô, trong lòng Yếu Nhiên đâm chiều, lặng lẽ liếc mắt về phía sau thấy chiếc Lamborghini vẫn đi theo không xa không gần.

Bọn họ....quen nhau?

Mang theo nghi ngờ đến chỗ bán đồ gia dụng, Kỷ Ngân Tĩnh dừng xe ở ven đường, Yếu Nhiên vừa mới đưa tay mở cửa thì cửa xe bên kia có người mở ra.

Cô sợ hết hồn.

“Tĩnh Tĩnh, chúng ta nói chuyện với nhau đi, nói chuyện thật đàng hoàng.” Giọng nói Từ Dịch có chút cầu khẩn, Kỷ Ngân Tĩnh cũng không hợp tác. Cô không nhìn anh, cũng không quan tâm cửa xe có đóng hay không đạp ga rời đi, Từ Dịch không đề phòng cô sẽ làm thế nên bị cửa xe đụng mạnh ngã ngồi trên mặt đất. Chính mắt Yếu Nhiên thấy cảnh này vội nhìn ra sau: “Em gái, vừa rồi đụng trúng cậu ta!”

“Em biết.” Mắt Kỷ Ngân Tĩnh vẫn nhìn thẳng, gương mặt luôn tươi cười chẳng biết tại sao lúc này lại mang sự tàn nhẫn: “Đóng cửa xe lại, cảnh sát thấy sẽ phạt tiền.”

Trong lòng cô khẽ trầm xuống.

Hai người đi vào chỗ bán đồ gia dụng nhưng lại mất hết hứng đi dạo, tùy tiện chọn một cái giường rồi về nhà. Kỷ Ngân Tĩnh đưa cô đến dưới lầu, Yếu Nhiên nhìn chiếc xe đi mất không tự chủ than thở.

Cảm xúc mê mê kéo dài tới tối, sau khi Kỷ Ngân Viễn trở về nhìn cái giường mới trong phòng không thể không khen ngợi hiệu suất làm việc của cô rất nhanh.

“Haizz, Kỷ Ngân Viễn, tôi có chuyện không nói không thoải mái.” Giọng nói của cô rất nhỏ. Kỷ Ngân Viễn tỉ mỉ quan sát cô một chút, uhm, tâm tình xem ra không được tốt.

“Hôm nay không phải anh kêu em gái đưa tôi đi sao, trên đường chúng tôi gặp người đàn ông hôm trước về đây cùng anh.”

“.....” Đối với việc Ngân Tĩnh và Từ Dịch gặp lại anh tuyệt đối không bất ngờ. Thành phố S không nhỏ, nếu thật lòng muốn tránh một người không khó nhưng một người vẫn không buông tha tìm kiếm khắp nơi.....

Sẽ có một ngày chạm mặt nhau.

“Em gái Kỷ rất khó chịu, người kia nhân lúc dừng xe mà chạy tới nắm cửa xe không buông, sau đó con bé.....” Trước mắt như hiện lên cảnh tượng Từ Dịch bị cửa xe đụng trúng ngã xuống đất, cô bỗng nhắm mắt quay đầu: “cứ như vậy đạp ga đi.....”

“.....” Kỷ Ngân Viễn trầm mặc, một lúc sau anh lấy điện thoại ra gọi.

Yếu Nhiên ôm gối ngồi trên ghế salon cả người co lại thành một cục, không cần nghĩ cũng biết là gọi cho Từ Dịch. Vết thương của người kia không có gì phải lo cái cô để ý là thái độ của Kỷ Ngân Tĩnh.

Con người quả nhiên là có nhiều mặt, ngay cả Kỷ Ngân Tĩnh đơn thuần như vậy cũng không ngoại lệ. Cô không biết giữa bọn họ xảy ra cái gì nhưng chắc chắn lúc trước có yêu nhau, đối mặt với người đã từng yêu Kỷ Ngân Tĩnh dù biết sẽ bị thương nhưng vẫn làm....đó chính là điều cô không thể nào tiếp nhận.

Kỷ Ngân Viễn gọi điện thoại xong kéo cô dậy, anh nói: “Đi theo tôi.”

11. Chương 11

Kỷ Ngân Viễn đưa Yếu Nhiên đến nhà Từ Dịch.

Đồng chí Từ Dịch ngoại trừ vết trầy trên mặt ra thì những chỗ khác không có gì đáng ngại.

Yếu Nhiên nhìn Từ Dịch đang phần nộ chém giết nhau trong trò chơi, bỗng nhiên cảm thấy lúc trước mình u buồn thật sự là rất ngốc, lại còn vì vậy mà nhớ tới những chuyện không vui trước kia.

Kỷ Ngân Viễn đi tới cầm lấy tay điều khiển trò chơi còn lại, nhân vật trong trò chơi đang mất máu nghiêm trọng chỉ biết phòng thủ nhưng chỉ sau hai ba lần bấm của anh nhân vật bắt đầu tấn công kịch liệt, đánh cho đối phương tháo chạy. Từ Dịch bớt chút thời gian nhìn anh, không nói chuyện, chỉ dấu môi nghiêm túc đối kháng với anh.

Sự ăn ý của hai người đàn ông trong lúc đó không phải là điều Yếu Nhiên quan tâm, trong mắt cô, cô chỉ cảm thấy hai người này coi cô không tồn tại, chơi game rất tự nhiên.

Kỷ Ngân Viễn đưa cô đến đây chỉ để cô làm quần chúng xem bọn họ chơi game sao? Vậy có muốn cô tìm một thứ gì đó đến cổ vũ không?

Cô cảm giác một luồng tức giận đang chạy lên não, đang tính toán xông lên nắm lấy cổ áo của người đàn ông này mắng ột trận thì vô tình cô nhìn đến sắc mặt anh nghiêm túc ben nhon lạng lẽ công kích.

Bén nhon?

Cô ngẩn người, cái từ này dùng trên người Kỷ Ngân Viễn khiến cô cảm thấy bất ngờ.

Cô đã từng thấy bộ mặt thờ ơ lạnh lùng của anh trong bộ đội, cũng đã từng thấy bộ mặt không đứng đắn, nhưng mà lúc này...

Trong lúc cô thất thần, hai người đàn ông đã kết thúc trận đấu, Từ Dịch ném cái điều khiển xuống, phun ra một câu nói: “Có người đánh chung quả nhiên rất kích thích.”

Kỷ Ngân Viễn đứng lên, không nói chuyện, tầm mắt nhìn chữ Game Over chạy trên màn hình. Từ Dịch chạm vai anh, cười to nói: “Ngân Viễn, anh có thể rút lui, rõ ràng là cũng thua tôi thôi.”

Kỷ Ngân Viễn không phủ nhận, Từ Dịch cũng chẳng quan tâm nói tiếp: “Thế nào cũng cho chút tiền cược đi, hử?”

“Tôi không cần tiền thưởng của anh.” Anh liếc Từ Dịch, người nọ cười hắc hắc không ngừng, “Ai cho anh không cần? Tôi đã suy nghĩ cẩn thận, rốt cuộc cơ hội bắt anh cũng đã đến.”

Lời nói của Từ Dịch cứ như là người nông dân sắp thành địa chủ, rất là hãnh diện. Yếu Nhiên bị cuốn hút vào giọng điệu của anh ta, đứng lên mong đợi. Muốn nhìn kỹ sắc mặt của Kỷ Ngân Viễn bây giờ ra sao, lại ngoài ý muốn thấy được nụ cười thoáng qua trên mặt anh rồi biến mất.

Cô ngậy ngậy cả người.

Nụ cười bất đắc dĩ nhưng rất âm áp, từ đáy mắt lan đến khóe miệng, thời gian chỉ có mấy giây ngắn ngủn nhưng đã bị cô bắt được.

Trước kia... có người cũng thích cười như vậy, chỉ là thời gian qua đi, nụ cười của người đó cũng chỉ còn lại sự hờ hợt.

Cô từng cho rằng đời này sẽ không bao giờ gặp được nụ cười như thế nữa, không ngờ rằng nó lại xuất hiện trên mặt người đàn ông khác.

“Có một số việc chỉ cần lặng lẽ mà làm, Ngân Tĩnh khá thông minh, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện.” Kỷ Ngân Viễn nói từ tốn, âm thanh nghe ra cảm xúc khác thường, “Đây là cuộc đánh lâu dài, xem xem ai trong hai người sẽ là người kiên trì đến cuối cùng.”

Nụ cười trên mặt Từ Dịch dần dần tàn đi.

“Có điều, từ nhỏ đến lớn tính tình của Ngân Tĩnh rất kiên cường, mà anh...”

“Tôi cũng khá kiên cường.” Từ Dịch tiếp lời, đáy mắt bắt đầu chậm rãi tích lũy tự mãn.

Cho tới bây giờ lính trinh sát không thiếu kiên trì và nhẫn nại, tuy rằng anh đã giải ngũ nhưng đặc tính ấy đã chôn sâu vào trong xương tủy sẽ không bao giờ thay đổi.

Nếu anh có thể dùng mười năm khiến Ngân Tĩnh quen với sự tồn tại của anh thì không sợ cô không tiếp nhận anh.

Trận chiến này không công bằng, thắng bại cũng đã rõ, người thắng nhất định là anh!

Tâm tình Từ Dịch khá tốt, cầm tài liệu đang tùy tiện nằm trên bàn lên, rốt cuộc Yếu Nhiên cũng đã khôi phục bình thường, thấy anh ta cười cười, “Tôi đi đưa tài liệu cho Tĩnh Tĩnh, các người cũng đi chung đi.”

Kỷ Ngân Tĩnh trầm mặc không nói, hàng lông mi dài cụp xuống, cúi đầu nở nụ cười.

Trên đường về nhà, bỗng nhiên Yếu Nhiên nói: “Anh cố ý thua Từ Dịch.”

Tuy rằng lúc này cô thất thần không kịp nhìn kết thúc, nhưng thái độ của anh không giống bình thường.

Kỷ Ngân Viễn đang chuyên tâm lái xe, nghe cô nói thì quay sang nhìn cô, Yếu Nhiên hơi nghiêng mặt nhìn ngoài cửa xe, mái tóc mềm mại che đi khuôn mặt, chỉ lộ ra đường cong ở hàm dưới rất bướng bỉnh.

Dường như ý thức được cái gì, Kỷ Ngân Viễn giảm tốc độ, dừng xe lại bên đường. Yếu Nhiên quay đầu nhìn anh, đáy mắt đột nhiên sáng ngời, giống như có ngọn lửa đang nhảy nhót, “Anh nghĩ Từ Dịch và Kỷ tiểu thư đang ở cùng nhau?”

Nghĩ như vậy là được rồi, anh cố ý thua trò chơi là mượn cớ giúp anh ta.

Kỷ Ngân Viễn nhếch khóe môi, Thư Yếu Nhiên là người khá ngây ngốc, nhưng đối vài chuyện thì rất nhạy cảm, “Nói đúng một nữa.”

Không khí trong xe chợt trầm xuống, anh mở cửa sổ, gió đêm vẫn còn mang theo nhiệt độ của ban ngày, phảng phất vào mặt, “Thư Yếu Nhiên, em quen trinh sát Mục Thiếu Liên đúng không?”

Đề tài chuyển đổi quá nhanh, cô vẫn còn chưa kịp phản ứng, một lúc lâu sau mới gạt đầu nhưng có vẻ khá cứng ngắc.

“Anh ta chính là người đào tạo ra Từ Dịch.” Anh chậm rãi ném ra một quả bom, Yếu Nhiên bị trúng bom nên khá choáng váng.

Nói không kinh ngạc là gạt người, cô không nghĩ Từ Dịch lại là quân nhân, hơn nữa còn đi theo Mục Thiếu Liên, “Nhìn dáng vẻ của anh ta... giống như là giảng viên đại học...”

Cô lăm băm một mình, nhưng lại chọc cười anh, “Thư Yếu Nhiên, không ngờ em nhìn người rất chuẩn.” Chắc là do học nhiếp ảnh nên có khả năng nắm bắt được đặc tính của một người.

“Hả?”

“Ồ bộ đội Từ Dịch là tham mưu trưởng, vài năm trước được đại học quốc phòng mời đến làm giảng viên nên bây giờ anh ta quả thật đang làm giảng viên đại học.” Anh vừa nói xong, Yếu Nhiên liền nắm bắt được vấn đề bất thường, “Kỷ tiểu thư học bác sĩ ở đại học quốc phòng?”

Sau đó gặp Từ Dịch dạy mình, hai người ăn ý với nhau bắt đầu qua lại...

Nhìn biểu cảm của cô bây giờ có thể biết được cô đang nghĩ cái gì, Kỷ Ngân Viễn khẽ thở dài, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ không biết dừng ở nơi nào, “Quan hệ của Ngân Tĩnh của Từ Dịch còn xa xưa hơn rất nhiều so với tưởng tượng của em...”

Lúc Kỷ Ngân Tĩnh và bạn cùng phòng ôm sách từ thư viện đi ra, Từ Dịch đã chờ ở cửa rất lâu rồi.

“A, là thầy Từ!” Bạn cùng phòng nhỏ giọng kêu, Kỷ Ngân Tĩnh theo bản năng ôm chặt sách vào lòng.

Trên mặt Từ Dịch còn dán miếng băng cá nhân, thân hình anh đứng dưới đèn đường trông có vẻ gầy yếu. Dường như nghe được tiếng động bên này nên anh nhìn lướt qua.

Kỷ Ngân Tĩnh né tránh ánh mắt của anh, cúi đầu quay về, “Chết rồi, tớ để quên thẻ mượn sách trong thư viện rồi, cậu đi về trước đi.”

“Gi?”

Từ Dịch dụi mắt điều thuốc nhanh chân đuổi theo cô, đưa một xấp tài liệu cho cô, “Kỷ Ngân Tĩnh, đây là bài tập của em.”

Giây phút cả người bị hơi thở của anh bao phủ, cô thức thời lui về phía sau, Từ Dịch buông xấp tài liệu ra nhanh chóng bị gió thổi bay đi, rơi đầy đất.

“...” Thời gian trầm mặc đang diễn ra giữa hai người.

Trong đầu Kỷ Ngân Tĩnh hơi rối loạn, rất muốn hỏi anh bị thương có nặng không, nhưng bất kể thế nào cũng không nói ra khỏi miệng được, huống hồ chuyện lúc sáng cũng không thể trách cô được, nếu không phải anh luôn níu kéo cửa xe thì...

Cô cắn môi. Đúng vậy, nếu anh buông tay ra thì làm sao có thể bị thương chứ...

Dáng vẻ hai vai cô co lại ôm chặt sách trong lòng làm rất đau lòng, Từ Dịch thở dài, gom tài liệu lại rồi đặt dưới chân cô.

Đáng tiếc, lại đổi lấy sự né tránh về sau của cô một lần nữa.

Từ Dịch chậm rãi nhắm mắt, để cây bút máy trên xấp tài liệu rồi xoay người bước đi.

Anh bước đi không chút do dự muốn ở lại, luôn bất không giống với ngày thường lấy cô không tha.

Là chán ghét thôi...

Kỷ Ngân Tĩnh gắt gao ôm chặt lấy chồng sách, trong lòng rõ ràng đang đè nén chua xót làm cho người ta thở không nổi nhưng khóe môi lại nở nụ cười.

Được rồi.

Cứ chán ghét như vậy đi.

Điều này... vốn là kết quả cô chờ mong.

Yếu Nhiên bước ra từ trong phòng tắm, mái tóc ướt át vẫn còn nhỏ giọt xuống đất, cô không kịp lau thì đã chạy nhanh vào thư phòng, hét lên: “Kỷ Ngân Viễn Kỷ Ngân Viễn, tôi tắm xong rồi!”

Anh ngẩng đầu, gương mặt cô phóng đại trong tầm mắt anh, biên độ động tác khá mạnh nên giăng nước lên mặt anh.

“Nói mau nói mau, tiếp theo thì sao nữa?” Vốn có thể nghe hết chuyện xưa nhưng người đàn ông này bắt cô phải đi tắm, thật là, muốn làm người khác khó chịu lắm hay sao ấy!

“...” Kỷ Ngân Viễn trầm mặc, chậm rãi lau nước trên mặt.

“Lau khô tóc đi.”

“Đừng lãng phí thời gian, nói nhanh đi! Kỷ tiểu thư đi học ở đại học B xong rồi xảy ra chuyện gì nữa?”

“....”

Anh không để ý tới cô, đi thẳng ra ngoài phòng, Yếu Nhiên va phải cây đinh cũng không nổi giận, theo sát phía sau anh, “Kỷ Ngân Viễn... này, tôi gọi anh đấy, có nghe không...”

Khăn lông màu trắng từ trên trời giáng xuống, che lấp đi đôi mắt to tròn kinh ngạc của cô, Kỷ Ngân Viễn nhẹ nhàng lau tóc cho cô, từng giọt nước rơi xuống sàn nhà.

Cảm xúc đỉnh đầu khô ráo khiến người ta dễ dàng rung động, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt giắc đỏ lên, dần dần, đôi tay bắt đầu dờ xuống, xoa nhẹ phía sau thắt lưng cô.

Này này, tay anh đang sờ ở đâu thế?

12. Chương 12

“Kỷ, Ngân, Viễn!” Cô dùng sức đẩy tay anh ra, sức lực lớn đến nỗi như muốn đẩy cả nội tâm đang rung động ra.

Rung động cái gì mà rung động chứ, không phải là lau tóc thôi sao?

“.....”

Bị kêu đích danh họ tên, doanh trưởng Kỷ chỉ cúi đầu nhìn cô một cái rồi tiếp tục nhẹ nhàng lau tóc cho cô. Chỉ có thể nói là... địch không động ta không động, địch động thì ta vẫn bất động.

“... Này, lỗi tại anh để làm trang trí à?” Yếu Nhiên âm thầm xiết chặt nắm chặt, cô sắp phát điên rồi.

Đây chính là điểm đáng ghét nhất của người đàn ông này, người khác nói chuyện với mình mà cứ làm như không nghe!

“...” Anh vẫn không trả lời.

Khốn khiếp! Cô không thể nhịn được nữa, nhấc chân lên co gối đá vào anh, đúng là muốn bị ăn đòn mà!

Người nào đó cong khóe môi, ra tay ngăn lại mà không tốn chút sức lực nào.

“A!” Bất ngờ không phòng bị kịp nên đứng không vững, cô la lên âm thanh sợ hãi.

Kỷ Ngân Viễn dễ dàng đỡ cô vào trong vòng tay của mình, thân thể hai người chọt gần sát vào nhau, đôi tay trượt lên bắp đùi trắng mịn.

Kỷ Ngân Viễn thì vẫn đứng nghiêm chỉnh mà cô thì lại đang xấu hổ với cái tư thế này, muốn tránh ra nhưng lại không còn sức, “Kỷ... Kỷ Ngân Viễn, anh, anh buông ra.”

Thấy cô không được tự nhiên nên nụ cười anh càng sâu hơn, đôi tay trượt lên trên, “Thư Yếu Nhiên, giọng điệu của em không giống như đang cầu xin người khác.”

“Ai cầu xin anh ưm...” Đang tức giận thì đột nhiên có một dòng điện chạy ngang qua, cô cắn môi, bắt lấy cánh tay anh, ngón tay cô hơi tái, “Đừng...ngừng, dừng tay...”

Lòng bàn tay anh quá nóng mà lại hơi nặng, bị đặt lên đùi phải cũng không khiến cô thấy nặng, mà lại mang đến một cảm giác tê dại của da thịt chạm nhau đang len lỏi lên trên. Anh chậm rãi tiến tới, thanh âm phảng phất như luồng gió đêm, “Em muốn tôi đào ngũ sao?”

...Không có người đàn ông mà trong tình huống này có thể dừng tay.

Đáy mắt cô ngấn nước, dáng vẻ mặc cho người khác làm gì thì làm rất mê người, ngón tay thon dài di chuyển từ bắp đùi đi lên trên, cuối cùng dừng lại ở phần mông đang ngạo nghễ ưỡn lên nhấn nhẹ một cái, thân thể hai người dính sát vào nhau không khe hở.

Cái trán cô chạm vào ngực anh, không đau nhưng lại làm cô nổi giận, “Anh nói điều gì thế, cũng không phải đi đánh giặc, làm gì có đào ngũ ở đây!”

Mà bây giờ đã là thời đại gì rồi chứ?

Anh muốn đào ngũ thì quốc gia cũng không có cơ hội đó đâu!

Cô thẹn quá hóa giận trừng anh, “Nhanh buông tôi ra, nếu không sẽ cho anh đẹp mắt đấy!” Bị anh ăn đậu hũ lâu như vậy, thiệt thòi quá!

Tinh thần cũng quật cường dữ, không biết có thể tiếp tục giữ vững hay không, Kỷ Ngân Viễn nhẹ nhàng hôn cô, bờ môi gợi lên độ cong mê hoặc. Có thể là bị đánh lén liên tiếp nên đôi môi ảm áp vừa mới đụng tới, cô đã nhanh nhẹn tránh ra, làm cho nụ hôn của anh dừng ở khóe miệng cô.

Hừ, tưởng cô không có đầu óc sao, thành công một hai lần thì sẽ có lần thứ ba chắc!

Cô đang dương dương tự đắc không chú ý tới cửa ra vào có động tĩnh. Cửa chính đối diện với phòng khách, người vừa đến thì nhìn thấy tư thế mờ ám của hai người ngay lập tức, doanh trưởng Kỷ còn gác đùi phải của cô lên cao...

Chao ôi!!! Kỷ Ngân Tĩnh ngơ ngác há to miệng, chìa khóa trong tay rơi xuống đất.

Ông tư lệnh Kỷ cũng bị cảnh tượng này làm kinh ngạc, nhưng đã nhanh chóng phản ứng kịp, che ánh mắt của cô gái nhỏ bên cạnh, quả không hổ danh là người đã từng dãi nắng dầm mưa trên các chiến trường. Làm xong việc này, ông tư lệnh Kỷ không nhịn được tức giận: Kỷ Ngân Viễn càng ngày càng không có dáng vẻ của quân nhân, sinh hoạt cá nhân lộn xộn như vậy, dám làm chuyện không đứng đắn với con gái ở phòng khách!

“Ông nội?” Kỷ Ngân Viễn cũng hơi kinh ngạc với sự xuất hiện của ông tư lệnh Kỷ, nhìn phản ứng của ông thì chắc là ông đã suy nghĩ lệch lạc, “Ông tới khi nào vậy?”

Anh buông Yếu Nhiên ra, chỉnh đốn tư thế đứng nghiêm chỉnh, cúi đầu không dám ngẩng lên.

... Ông nội Kỷ Ngân Viễn... trời ơi, cô có thể yêu cầu thay đổi khuôn mặt ngay lập tức được không?

“Con tưởng là ông tới trễ không thấy các người ở phòng khách...” Ông tư lệnh Kỷ đỏ mặt tím tai, cái từ xấu hổ đó dù thế nào cũng không nói nên lời, tất cả ngại ngùng đó biết thành một tiếng rống giận dữ: “Kỷ Ngân Viễn, nha đầu người ta còn chưa lập gia đình!”

“Gâu gâu!” Tiểu Quai ngẩng đầu sủa hai tiếng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Yếu Nhiên ửng hồng, cúi đầu thấp hơn. Mặc dù bọn họ không làm cái gì, nhưng với dáng vẻ đó bị người lớn bắt được, không phải cũng giống như ở chỗ công cộng bị người ta lột đồ ra sao?

... Xấu hổ, xấu hổ vô cùng.

“Em về phòng trước đi.” Kỷ Ngân Viễn âm thầm đẩy Yếu Nhiên ra sau lưng.

“Hả?” Cô mù mờ nhìn anh, sắc mặt anh trầm tĩnh lạnh lùng, chỉ cần nhìn một cái cũng khiến cô tràn ngập cảm giác an toàn.

... Có lẽ, đây là trách nhiệm của một người quân nhân.. Cô không biết vì sao mình còn có tâm tình suy nghĩ miên man, chỉ là trong khoảnh khắc này, cô thấy thuận mắt với người đàn ông này.

Yếu Nhiên và Kỷ Ngân Tĩnh tâm ý hoảng loạn trốn vào trong phòng, ngoài phòng khách ông tư lệnh Kỷ hai tay chống gậy, trầm giọng quát: “Vì phụ nữ, vô tổ chức vô kỷ luật, toàn bộ nghiêm chỉnh tự kiểm chế bản thân của người quân nhân hủy hết trong tay con rồi!”

“...” Kỷ Ngân Viễn đứng tư thế quân đội trong một góc chịu phạt, yên tĩnh như bức tranh vẽ trên tường.

Ông tư lệnh Kỷ dậm cây gậy đùng đùng, “Mới đến chức doanh trưởng nho nhỏ, con có cái gì mà đã tự mãn nhanh vậy? Những đứa cùng thế hệ trên vai đã có bốn sao, đều biết an phận tuân theo quy tắc, con thì ngược lại, mới hai sao mà muốn lật trời rồi!”

“...” Anh vẫn không nói chuyện, im lặng nghe ông tư lệnh Kỷ mắng chửi.

Âm thanh trong phòng khách truyền vào trong phòng, Yếu Nhiên lo lắng đứng ngồi không yên, “Cái đó, Kỷ tiểu thư... em không đi ra khuyên nhủ sao?”

Kỷ Ngân Tĩnh ngồi trước bàn đọc sách, một tay chống cằm một tay miến cưỡn xoay bút, “Khuyên cũng vô dụng, ông nội nổi giận thì như súng đã lên nòng, không quan tâm là người hay là chó, cần quét không hề lưu tình.”

“...” Nói như vậy càng làm cho cô bất an!

“Này... chẳng lẽ để một mình Kỷ Ngân Viễn chịu đựng sao?” Tuy rằng có hơi mừng thầm khi nghe anh bị mắng, nhưng ông cụ mắng cũng quá ác độc.

“Này thì có cái gì đâu.” Kỷ Ngân Tĩnh vẫy tay chẳng hề để ý, “Anh ấy đã sớm có thói quen này rồi, trước kia anh ấy bị ông nội mắng còn nhiều hơn.”

“Gi?” Yếu Nhiên trợn mắt há miệng, nửa ngày sau mới nói tiếp: “Kỷ Ngân Viễn cũng bị mắng?”

Còn... còn thường xuyên?

Mà không giống lắm, người đàn ông này trước mặt cô rất xảo quyệt, một khuyết điểm cũng không tìm ra, hay chọc người ta tức giận nói không nên lời... chẳng lẽ, anh cũng thường xuyên chọc tức ông cụ?

Nhưng mà cũng không nên mắng như vậy!

“Yếu Nhiên, chị đừng thấy bây giờ anh ấy có tính khí tốt như vậy, trước kia anh ấy rất lạnh lùng.”

“...” Cô gái này đang nói đùa sao, cả ngày bộ mặt Kỷ Ngân Viễn cười như muốn rút gân mà cũng có lúc lạnh lùng? Yếu Nhiên không thể tưởng tượng được, khóe miệng giật giật, “Đúng là nhìn không ra...”

“Thật đấy!” Thấy cô không tin, Kỷ Ngân Tĩnh đặt bút xuống, quay đầu lại nghiêm túc nói: “Ở thành phố B, trừ em và ông nội ra, những người khác anh ấy không thèm nhìn.”

Cô ấy nói chắc chắn như vậy làm cô thay đổi ý kiến, “Chẳng lẽ... nguyên nhân anh ấy cười nhiều là vì trước kia không có cười, bây giờ muốn bù đắp?”

Nghĩ như vậy cũng có khả năng, thế giới rộng lớn không gì là không có, cuộc sống thành thị cũng không nên tồn tại khoa học nhiều quá, không giải quyết được vấn đề.

“Không phải, chuyện này rất phức tạp, một hai câu thì không nói hết được, để cho anh ấy tự nói đi.”

“Hừ, làm người khác khó chịu mà...” Cô bắt đầu lẩm bẩm, Kỷ Ngân Tĩnh nắm tay cô, “Yếu Nhiên, chị chỉ cần nhận định rõ một chuyện là được rồi.”

“Anh trai mà chị nhìn thấy bây giờ, mới là chân thật nhất...”

Bên ngoài, ông tư lệnh Kỷ khẽ hừ hừ, quăng cây gậy lên mặt đất, “Lúc trước ông đưa ra ý kiến chịu trách nhiệm, bây giờ gác lại!”

Trong sự việc này, chắc là cô gái đó cũng không có gì hay, hưởng chi lúc bắt đầu là nó uống say, sau này sự việc cứ thế phát triển. Bây giờ phải suy nghĩ cẩn thận lại...

... Kết quả cô gái này uống say là vô ý hay sao... cần phải điều tra lại.

“... Ông nội.” Kỷ Ngân Viễn im lặng từ đầu đến giờ cuối cùng cũng chịu mở miệng, giọng nói lạnh lẽo, “Chuyện của Thư Yếu Nhiên, con sẽ chịu trách nhiệm.”

13. Chương 14: Về Nhà (Phần 2)

“Anh.... Sao anh lại ở đây?” Yếu Nhiên ngạc nhiên hỏi.

Vốn lòng cô còn đang rối bời vì lời Kỷ Ngân Viễn ngày hôm qua, nhưng giờ sự xuất hiện của anh lại khiến cô quá ngạc nhiên nên tất cả bối rối đều bị quên mất.

“Hôm nay con trai Chính ủy Thư đính hôn.” Kỷ Ngân Viễn bình thản nói. Yếu Nhiên không kịp phản ứng, chớp chớp mắt, hồi lâu sau mới nói “Hả?”

Vì vậy, Kỷ Ngân Viễn đành lặp lại lần nữa, “Hôm nay, con trai Chính ủy Thư đính hôn.”

“... ..” Cô ngây người.

Đính hôn? Nhưng Thư Yếu Khởi chỉ nói muốn cô về nhà ăn bữa cơm gia đình.... ..

Yếu Nhiên chỉ nghĩ một chút đã hiểu ra. Lại là cái kiểu này! Đã nhiều năm qua mà Thư Yếu Khởi vẫn như vậy. d d l q đ Bấy đã đặt, nhưng cô có chui vào hay không lại là chuyện khác!

“Kỷ Ngân Viễn, chúng ta thương lượng chuyện này tí!” Yếu Nhiên lên xe, đưa mặt lại gần hắn, đáy mắt lóe sáng.

Cười gian như vậy, hắn là lại có ý xấu gì đây. Kỷ Ngân Viễn thản nhiên, “Gi?”

“Quà của anh, đề thêm tên tôi nữa được không?” cô thấy anh khẽ nhếch lông mày, vội bổ sung, “Tất nhiên, đổi lại tôi sẽ cho anh biết một bí mật.”

Anh cười, “Tại sao tôi phải đồng ý?”

Anh không phải người nhiều chuyện, bí mật mà cô muốn nói..... Không có chút hấp dẫn nào với anh hết.

“... .. Không đồng ý cũng phải đồng ý, đây là mệnh lệnh!” Không hề suy nghĩ gì đã trực tiếp từ chối, người đàn ông này..... Quả nhiên rất đáng đánh đòn! Cô nén giận siết chặt nắm tay, đưa ra quyết định, “Quà tặng thêm tên tôi, cứ vậy đi!”

Đáng ghét, bí mật này ngay cả Tống Tống cũng không biết, vậy mà anh ta lại không thèm nghe!

Trong lòng anh thầm buồn cười, không ngờ cái gọi là thương lượng chính là tự cô quyết định.

“Vậy bí mật mà em muốn nói....., là gì?”

Cô thản nhiên đeo dây an toàn, “Đã quá giờ, anh không còn cơ hội biết nữa.”

Hừ, vừa rồi còn ung dung, ‘tại sao tôi phải đồng ý’... .. Giờ thấy ngốc chưa? Hối hận rồi sao? Đã muộn!

Có thể do hôm nay tâm tình anh khá tốt, nên cũng không giận, tùy ý cô.

Xe chạy nhanh đến cửa nhà họ Thư, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng người, Kỷ Ngân Viễn lấy quà ra từ trong cốp sau, đi vào nhà với cô.

Đến lúc này, cô mới thấy rõ quà hắn mang tới là gì.

“La Romane Conti.....” Yếu Nhiên nhìn dòng chữ tiếng Anh, mắt tối sầm. Anh hai thích rượu, không phải là chuyện bí mật gì, nhưng thấy nhãn hiệu này, lòng cô có chút khúc mắc.

Kỷ Ngân Viễn thấy cảm xúc của cô không ổn, nhìn cô một cái.

Yếu Nhiên cố ý cúi đầu tránh tầm mắt anh, nhưng vẻ cô đơn chột lóe trên mặt cô không thể tránh khỏi ánh mắt anh.

Tại sao.....?

“Doanh trưởng Kỳ!”

Anh đang muốn nhìn kỹ cô thì thành linh bị người võ vai. Mục Thiếu Liên cười sang sảng, đang định nói lời trêu chọc, thấy người bên cạnh Kỷ Ngân Viễn, bèn kêu to, “Nhiên lừa đảo!”

Mục Thiếu Liên vui mừng định tới gần cô thì bị Kỷ Ngân Viễn cản lại, anh thản nhiên cười nói, “Doanh trưởng Mục.”

Mục Thiếu Liên định nói gì, nhưng Yếu Nhiên đã giành nói trước, “Kỷ Ngân Viễn, hãy nhớ chuyện anh vừa đồng ý với tôi.”

Mục Thiếu Liên cau mày, vẫn biết Yếu Nhiên và Kỷ Ngân Viễn quen nhau, nhưng không nghĩ là hai người lại thân đến mức này.

Kỷ Ngân Viễn tất nhiên biết cô đang ám chỉ điều gì, nhưng trước giờ vốn thích giả ngu nên bèn hỏi, “Chuyện gì?”

Yếu Nhiên giận ghấn răng. Dám giả ngu! Cô muốn nhin, nhưng không nhin được nữa, lên vung nắm đấm với anh, đáng tiếc kết quả mỗi lần đều giống nhau, chưa đụng đến người anh đã bị chặn lại.

Cô trừng mắt nhìn anh. Anh cười nhẹ, thả lỏng tay, nhưng dù tỏ vẻ hết sức phối hợp, vẫn bị cô ột biểu tình xem thường.

Hừ, mặc kệ anh!

Mục Thiếu Liên nhìn theo bóng lưng giận đùng đùng của Yếu Nhiên, lại nhìn nụ cười như có như không của Kỷ Ngân Viễn, lòng hơi nghi ngờ.

Không khí giữa hai người này..... Hình như có gì đó.... ..

Yếu Nhiên vừa vào cửa, lập tức có một thanh niên mặc đồ quần gia tiến lên nói, “Thưa cô, xin cho xem thiệp mời.”

Yếu Nhiên cau mày nhìn anh ta, hồi lâu không nói.

— nơi này thay quần gia rồi sao?

Nhưng giờ không phải là lúc nghĩ về vấn đề này. Cô thu hồi suy nghĩ, quét mắt nhìn vào trong, cuối cùng chỉ vào một người đàn ông, “Anh mời anh ta tới đây.”

Quần gia trẻ nhìn theo tay cô, người kia chẳng phải là Thư Yếu Ninh, con thứ hai nhà họ Thư, chủ nhân bữa tiệc đính hôn hôm nay sao?, “Cô là.... ..”

Quần gia trẻ vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu ấy cảnh vệ đang đứng trong phòng khách.

Cảnh vệ chậm rãi đến gần.

“Anh cứ gọi anh ta tới đây chẳng phải sẽ biết!” Cô nói cô là người ở đây, anh ta sẽ tin sao?

Khi cô sắp hết kiên nhẫn, thì hai tay đột nhiên bị kìm chặt, chẳng biết từ lúc nào đã có một người đàn ông cao lớn đứng sau lưng cô, hơn nữa còn kéo cô đến góc tối.

“Này..... Ừm!” Cô bị giật mình, kêu lên theo bản năng, nhưng vừa kêu một tiếng thì đã bị bịt miệng.

— bọn họ muốn làm gì?!

Cô vừa đá vừa đập vừa ra sức giãy giụa.

Quần gia trẻ đi trước dẫn đường tránh xa phòng khách náo nhiệt, “Giờ cậu hai đã đính hôn, xin cô đừng tới náo loạn nữa!”

“Ừm, ừm!” Người này nói điên khùng gì vậy, xem cô là tình nhân của Thư Yếu Ninh sao? Cô trừng mắt nhìn quần gia.

Quản gia thần nhiên đi tới vườn sau, mới ra hiệu cho cảnh vệ ‘mời’ cô lên một chiếc xe hơi màu đen, “Đã chuẩn bị sẵn xe cho cô về nhà, xin mời!”

Nói là mời, nhưng thật ra chẳng khác gì là trực tiếp nhét người vào xe, sau đó, quản gia đề xuống nút điều khiển trong tay khóa cửa xe lại.

Xe chậm rãi rời khỏi biệt thự.

Yếu Nhiên tức điên lên, thật không tin chính mình sẽ bị đối xử thế này.

— hoàn toàn không cho cơ hội giải thích, còn cưỡng chế mình đi!

Khốn khiếp, đám người kia muốn gì chứ!

Cô lấy điện thoại ra, nhấn mạnh xuống số điện thoại đã mấy năm không gọi.

Bên trong đại sảnh nhà họ Thư, Thư Yếu Ninh nhìn tên người gọi hiện ra trên màn hình, bỗng nhiên thấy không tốt. Vị hôn thê của anh ta ân cần hỏi, “Yếu Ninh, sao vậy?”

Thư Yếu Ninh lắc đầu, tránh đi tiếp điện thoại, “Sao?”

Mười phút sau, Yếu Nhiên lại được đưa về cửa sau nhà họ Thư.

Thư Yếu Ninh thoải mái đứng dựa bên cửa, phía sau hắn là quản gia trẻ lúc này đang vẽ mặt ngại ngùng.

Yếu Nhiên bước xuống xe, cười lạnh, “Xem ra tôi càng ngày càng không giống người nhà họ Thư, vậy mà cũng có thể bị nhận nhầm thành tình nhân của anh.”

Quản gia trẻ nghe vậy, tự giác tiến về phía trước một bước khom người nói, “Cô ba, thật xin lỗi!”

Cô hừ một tiếng, không nói gì. Rốt cuộc Thư Yếu Ninh lên tiếng, “Anh vào trước đi.”

Quản gia trẻ bước đi. Cửa sau hiện chỉ còn hai người họ.

“Cô chỉ có cái danh con gái thứ ba nhà họ Thư.” di_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn Quản gia tuy nói mới tới, nhưng cũng đã làm ở đây mấy năm, chính nó không trở về, sao có thể giận người ta không biết?

“Nói cũng đúng, nhưng nếu không có cô con gái thứ ba này thì càng hoàn mỹ rồi.” Gió đêm thổi tung mái tóc của cô, dưới ánh đèn chỉ thấy mặt cô đầy vẻ quật cường và giễu cợt.

“Vậy cô gọi điện cho tôi làm gì?” Giọng Thư Yếu Ninh bình tĩnh lạnh nhạt, không thêm quan tâm ý trào phúng trong câu nói của cô.

Đúng vậy, mặc kệ là anh ta, hay là những người khác trong nhà này, vĩnh viễn đều lạnh lùng như vậy.....

Nên quen rồi mới phải, nhưng tại sao khi thấy ánh mắt coi thường của Thư Yếu Ninh cô vẫn còn khổ sở?

“Đương nhiên là về để diễn trò”, cô cắn răng, nén nhịn đau khổ trong lòng, “Cả nhà tề tựu vui vẻ hòa thuận, không phải là tôn chỉ của nhà họ Thư sao?!”

Thư Yếu Ninh cười nhạt, đáy mắt là lạnh lẽo thấu xương, giống như đang nhìn một kẻ xa lạ, “Diễn trò?”

Thư Yếu Ninh trào phúng lặp lại hai chữ này, cảm giác thật hoang đường. Mọi người đã quên mất rồi, nhiều năm như vậy, ai còn nhớ nhà họ Thư có một đứa con gái thứ ba chứ?

Huống chi..... Từ trước tới giờ, cảm giác về sự tồn tại của nó đã thấp đến đáng thương!

“Được rồi, bà nội đang ở trong phòng, chắc cô vẫn còn nhớ đường đi chứ?!” Thư Yếu Ninh thần nhiên xoay người bước đi, “Như vậy, tôi không cần dẫn đường nữa.”

“... ..” Yếu Nhiên nhìn theo bóng lưng Thư Yếu Ninh, từ từ siết chặt nắm tay, móng tay đã đâm thật sâu vào da thịt, d_đ_l_q_đ nhưng cô hoàn toàn không hề hay biết.

Bóng lưng này, khiến cô nhớ lại chuyện cũ.

Cũng là một đêm lạnh như thế này, khi đó cô còn chưa rời đi nơi này, nhưng bị người ở đây ép không còn đường lui, “Thư Yếu Ninh, anh thật là anh của tôi sao?!”

Cô vẫn nhớ như in, lúc đó mình tức giận và tuyệt vọng thế nào, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới chợt sụp đổ, mà bộ dáng của Thư Yếu Ninh lúc đó cũng chẳng khác gì lúc này, anh ta nhếch môi giễu cợt, giọng nói lạnh như băng, “Hỏi rất hay, tôi cũng rất muốn biết, rốt cuộc cô có phải em gái tôi hay không.”

Có vài người vĩnh viễn đều không biết, chỉ mấy chữ này thôi đã có thể phá hủy tất cả.

Anh trai?

Từ lúc này trở đi, hai chữ này cũng chỉ đại biểu..... Chẳng qua là một hồi chê cười!

Khi Yếu Nhiên đến sảnh lớn thì Thư Yếu Khởi cũng xuất hiện.

Thư Yếu Khởi mặc một bộ lễ phục trắng viền tơ xung quanh, trên đầu có chiếc vương miện nhỏ càng khiến cô ta nhìn như một cô công chúa cao quý.

Mà thực tế cô ta cũng đúng là cô công chúa của nhà họ Thư. Được hưởng mọi yêu chiều, mọi sự chú ý.

Giờ phút này, Thư Yếu Khởi đang nói gì đó với Thư Yếu Ninh, Thư Yếu Ninh cười một tiếng, dáng vẻ vô cùng cứng chèo.

“Nhiên Nhiên?” Tay cô bị ai đó kéo nhẹ, cô khẽ nghiêng người, trước mắt là gương mặt kinh ngạc của một người đàn ông.

Lòng cô chấn động, giống như bị điện giật, vội gạt tay người đó ra.

14. Chương 15: Về Nhà (Phần 3)

Nhưng một giây kế tiếp, cô đã lập tức hối hận.

— phản ứng hơi quá!

Người đàn ông hơi sững sốt, rồi sau không biết nghĩ tới điều gì, khẽ cười khổ, “Nhiên Nhiên, đã lâu không gặp.”

Yếu Nhiên không để ý tới anh ta, vịn cầu thang đi lên lầu.

Phòng của bà nội ở lầu hai, lần này cô trở về mục đích chính là để thăm bà nội.

Người nọ biết lòng cô có khúc mắc, đi theo theo phía sau cô, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Nhiên Nhiên, công việc ở tòa soạn ổn chứ?”

“... ...”

“Công việc có mệt không?”

“... ...” Cô trầm mặc không nói, cương thẳng sống lưng.

“Nhiên Nhiên?”

Thư Yếu Ninh đang đứng một mình ở ban công đối diện cầu thang lầu hai, ánh đèn mờ ảo chiếu lên người anh ta. di_ễn_đàn_lê_qu_ý_đôn Cô không nói gì, đi thẳng vào phòng bà nội, dùng sức đóng cửa thật mạnh.

Người đàn ông đứng yên tại chỗ, ánh mắt phức tạp nhìn về phía cửa phòng đóng chặt.

Thời gian không buông tha một ai, cô bé năm đó giờ đã trưởng thành, và cùng với sự trưởng thành..... Ngăn cách với bọn họ, với người nhà họ Thư dường như cũng tăng lên.

“Anh cả,” từ lúc hai người đi lên, Thư Yếu Ninh đã thấy, nhưng đợi đến khi Yếu Nhiên đi mới mở miệng, “Về lúc nào?”

Về mặt Thư Yếu Nhiên bình tĩnh, xem Yếu Nhiên như không tồn tại. Thư Yếu An biết rõ trước giờ vẫn vậy, nhưng vẫn thấy không quen.

“Vừa về.” Thư Yếu An cau mày, cuối cùng nói về một đề tài khác, “Sao lại để vị hôn thê một mình dưới kia?”

Thư Yếu Ninh hít một hơi thuốc, “Có Khởi Khởi theo cô ấy, anh cả, anh đừng dính líu gì với Thư Yếu Nhiên.”

Thư Yếu An nghe ba chữ này từ miệng Thư Yếu Ninh, chỉ cảm thấy tràn đầy xa lạ.

Thư, Yếu, Nhiên.....

Tại sao?

“Yếu Ninh, em hình như đã quên một chuyện.” Sự xa lánh trong giọng Thư Yếu Ninh khiến Thư Yếu An nhú mày, “Nhiên Nhiên cũng là con cháu nhà họ Thư, là em gái của em.”

“Em không nói là không phải.”

“.....Em xem thái độ của em kìa, em sẽ đối với Khởi Khởi như vậy sao?”

Thư Yếu An không muốn trách móc nặng nề Thư Yếu Ninh, nhưng thân là anh cả, cảm thấy phải công bằng.

“Anh cả, anh cứ phải biến không khí thành như vậy sao?” Hai người cứ không ai nhường ai, sẽ tan rã trong không vui.

“Nhiên Nhiên thay đổi rất nhiều.” Thư Yếu An có vẻ trầm tĩnh hơn Thư Yếu Ninh nhiều, “Rất nhiều người nói Khởi Khởi giống Nhiên Nhiên, nhưng anh lại thấy..... Hai đứa không giống nhau.”

Thư Yếu Ninh nhăn mày, “Vốn là không giống.”

“Khởi Khởi càng lúc càng giống Nhiên Nhiên trước kia, mà Nhiên Nhiên..... Lại trở thành một người khác.” Thư Yếu An mỉm cười, giọng nói nhàn nhạt, nhưng từng lời lại như đá tảng, chấn động Thư Yếu Ninh. dĩ-ên-đà-n lê-quý-đô-n Thư Yếu Ninh rất bài xích những lời này, “Anh cả, anh nói gì vậy.”

Khởi Khởi chính là Khởi Khởi, không thể nào, và vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành người khác.

Thư Yếu An là bộ đội đóng quân ở biên cương, một năm khó lắm mới về nhà được một lần, có thể nói là cả năm không thấy người, do vậy, đối phương thay đổi dù chỉ một chút cũng đã nhìn ra.

“Cảm thấy Khởi Khởi và Nhiên Nhiên quan hệ rất tốt thôi.” Thư Yếu An cười nhẹ nói, “Lúc Khởi Khởi vừa vào nhà liền thích quán Nhiên Nhiên, đi học thì cùng trường cùng lớp, hiện tại ngay cả chỗ làm cũng phải một nơi.”

Khác với Nhiên Nhiên, bởi vì Khởi Khởi từ nhỏ lạc bên ngoài, cho đến mười tuổi mới tìm được.

“Học cũng cùng một ngành.” Nói đến đây, Thư Yếu Ninh tràn đầy bất đắc dĩ, “Khởi Khởi quá tùy hứng, lúc đầu còn làm rộn nói muốn làm phóng viên ngoại cảnh, nhưng em không đồng ý.”

Ở tòa soạn báo bình thường, phóng viên ngoại cảnh phải chạy ngược chạy xuôi cả ngày, chứ đừng nói chỉ là tòa soạn báo quân sự, lỡ có thiên tai cũng không được trốn, phải giữ vững tuyến đầu với chiến sĩ.

Khởi Khởi từ nhỏ đã chịu không ít khổ, mình làm sao nhẫn tâm để nó dẫm lên vết xe đổ.

“Cho nên Khởi Khởi chỉ cần ngồi trong phòng máy lạnh, sắp xếp tài liệu là được.” Thư Yếu An cười, nhưng giọng nói lại trở nên lạnh lùng, “Mà Nhiên Nhiên..... Lại bôn ba cả ngày bên ngoài.”

Lúc Yếu Nhiên vào phòng bà nội, nữ giúp việc đang dứt bà ăn cơm tối. Bà lão thấy Nhiên Nhiên vội vẫy tay, “Nhiên Nhiên, mau tới đây với bà nội!”

Cô nhìn bà nội, nở nụ cười, “Bà nội.....”

Bà nội không thèm ăn cơm nữa, nên nữ giúp việc lau khô miệng cho bà xong thì đi ra ngoài nhường chỗ cho Yếu Nhiên. Cô đi tới, ngồi chồm hổm dưới đầu bà nội, “Bà nội, bà có nhớ con không?”

Ngay khi đầu cô được ấn lên bả vai ấm áp của anh, cô nghe được tiếng anh, “Được.”

Trầm thấp, lạnh lẽo.... ... Nhưng lại khiến người ta hết sức an tâm.

15. Chương 17: Thử Xem

Có thể dừng nhận xét như vậy hay không.....

Yếu Thư co rút khóe miệng, thật không cách nào coi những lời này là ca ngợi được, “Buổi tối tôi không rảnh.”

Cho dù Thư Yếu An có tự mình đến trước mặt cô, quyết tâm của cô cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi. Cô không muốn, cũng không tình nguyện tiếp xúc sâu hơn với anh ta.

“Vậy thì chờ đến khi Nhiên Nhiên rảnh,” Thư Yếu An không hề làm khó, nhưng cô lại cảm thấy dây dưa còn khó chịu hơn, “Đến nửa đêm tôi cũng bận.”

Muốn tìm người ăn cơm, Thư Yếu Ninh và Thư Yếu Khởi rất sẵn lòng, căn bản không thiếu người!

Về phần cô.... ...

Thôi đi.

“Phải có thời gian đi ăn tối chứ.” Cho dù chỉ mấy phút, cũng được.

“Không rảnh là không rảnh!” Cho nên đừng đến phiền cô nữa!

“... ..” Về mặt Thư Yếu An cứng đờ, chậm rãi thu hồi nụ cười, “Em rất hay vì công việc ngay cả cơm cũng không ăn?”

Yếu Nhiên không thêm để ý đến anh ta, buồn bực trở về bàn làm việc của mình.

Thư Yếu An đột nhiên cảm thấy mình nên đi tìm Mục Thiếu Liên hỏi cho rõ. Cứ tưởng đã hẹn Nhiên Nhiên xong, ai dè ngay cả bữa cơm cũng không ăn được. Thư Yếu An hơi không vui, dĩ nhiên _đàn_l_ê _quý_ _đ_ôn. muốn bảo Yếu Nhiên đợi một lát, không ngờ vừa nhìn lại đã thấy cô đang cầm túi xách chạy vội ra cửa sau, bộ dáng cứ như có quỷ dữ sau lưng.

Thư Yếu An tức cười.

Nhiên Nhiên coi mình là lũ lụt hay thú dữ đây?

Yếu Nhiên chạy một hơi qua nửa con phố, đến trạm xe mới dừng lại thở. Nhìn phía sau, không có ai đuổi theo, cô vỗ vỗ ngực bình phục lại hô hấp, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, chỉ còn kém bốc khói.

Kỷ Ngân Tĩnh lui xe lại, thò đầu ra cửa sổ, mặt đầy kinh ngạc, “A, tan làm rồi hả?”

Từ khi Yếu Nhiên dọn đến nhà họ Kỷ, đưa đón cô đi làm đều do Kỷ Ngân Tĩnh ôm hết, mặc dù khá ngại kỹ thuật lái xe liều mạng của Kỷ Ngân Tĩnh, nhưng rốt cuộc cô không dám nói lời từ chối, yêu cầu đưa đón là tự cô nói ra, giờ còn chê người ta này nọ, quả thật hơi quá.

“Xảy ra chút chuyện nhỏ.” Yếu Nhiên không muốn nói nhiều nên chỉ trả lời có lệ, nhanh chóng chạy qua cửa bên kia bước vào, thấy chỗ ngồi có sẵn gói khoai tay chiên, bốc lên nhai răng rắc.

— — ở trên xe Kỷ Ngân Tĩnh, thứ không bao giờ thiếu chính là đồ ăn vặt.

“Vậy đi ăn cơm ha?” Kỷ Ngân Tĩnh bốc một miếng khoai tay cho vào miệng, lời nói hơi không rõ, “Em biết có một chỗ bán bò bít tết cực ngon!”

“Gâu Gâu!” trong hộp giấy ở ghế sau, Tiểu Quai kêu lên hai tiếng.

“Tùy em.” Yếu Nhiên đối với ăn luôn không có ý kiến.

Cô rất hứng thú với chú chó nhỏ của Kỷ Ngân Tĩnh, “Đi đâu em cũng dẫn theo Tiểu Quai sao?”

Dù gặp Kỷ Ngân Tĩnh ở đâu, cũng thấy dưới chân cô có chú chó nhỏ này đang vẫy đuôi.

“Không có nó, em làm gì cũng không thấy hứng thú.”

“Vây à.....” Cô khẽ nghiêng người, dựa mặt vào lưng ghế mềm mại, “Nó có quậy lắm không?”

Trong ấn tượng của cô, chó luôn là loài thích chạy lung tung và cắn đồ đạc, rất phiền.

“Không đâu, Tiểu Quai rất ngoan, ngay cả anh hai cũng rất thích nó.” Nói đến đây, giọng Kỷ Ngân Tĩnh đầy tự hào, “Có thể khiến cho anh hai thích, thật không dễ dàng!”

“... ..” Yếu Nhiên ngẩn ra, tại sao cô không biết chứ? Chẳng lẽ ấn tượng Kỷ Ngân Viễn rất dễ dàng thích một vật chỉ là lỗi giác của cô.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đi đến chỗ ăn tối, thỉnh thoảng Tiểu Quai còn phụ họa vài tiếng “Gâu Gâu”, giống như nó cũng muốn phát biểu ý kiến, chỉ là không ai hiểu mà thôi. Nói một hồi, đề tài chuyển đến Kỷ Ngân Viễn, nghe Kỷ Ngân Tĩnh nói đến nước miếng tung bay, Yếu Nhiên chợt mở miệng, “Thật ra anh của em..... Cũng không tệ!”

“Hả?” Kỷ Ngân Tĩnh giật mình, thiếu chút nữa rút tay lái.

Thái độ Yếu Nhiên chuyển biến quá nhanh, lúc trước còn nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể nghiêng người ta thành tro, giờ lại nói không tệ. Bởi vậy Kỷ Ngân Tĩnh mới giật mình đến thế.

Đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết.... .. Kỷ Ngân Tĩnh nhìn nhìn Yếu Thư, trong lòng thầm bội phục anh mình.

Anh hai thật lợi hại, chỉ mới mấy ngày đã để cho chị Yếu Thư thay đổi cái nhìn với anh. Nhưng mà cá tính của anh hai không phải là vì người yêu mà thay đổi bản thân gì gì đó.

— — chẳng lẽ là lừa người?

“Chỉ là đột nhiên phát hiện mà thôi.” Tiếng nhai khoai tây chiền vang lên không ngừng, đề tài này làm cô nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Kỷ Ngân Viễn là người rất có khả năng khiến người ta cảm thấy an tâm, mỗi lần đều ở lúc cô thất bại cho cô hi vọng mới. đi»ễn đàn l«ê quý đ»ôn. Chuyện tờ báo, rồi lúc ở trước mặt tư lệnh Kỷ cũng vậy, anh luôn cho cô cảm giác cô có nơi thuộc về, giống như mỗi khi gặp khó khăn đều có anh cho cô phương hướng.

Không có người nào có thể ở trong tình huống đó mà còn thờ ơ được, cái câu ‘Được’ kia của Kỷ Ngân Viễn khiến cô.... .. Xúc động.

Cô nghĩ, con người nói cho cùng là loài động vật rất yếu ớt, khi gặp gỡ ầm ập vĩnh viễn đều không thể cự tuyệt, cũng không nở cự tuyệt.

Cho nên, Kỷ Ngân Viễn..... Thật sự không tệ.

Lúc Yếu Thư về tới nhà, Kỷ Ngân Viễn đang ngồi dựa trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, ánh đèn chiếu trên người anh, tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Cô đi tới, “Anh ăn cơm chưa?”

Bò bít tết của tiệm đó thật ngon, cô đặc biệt mua một phần về định để dành ăn khuya, nhưng nếu anh còn chưa ăn cơm tối.... .. Vậy cô cũng không ngại tặng phần bò bít tết này cho anh.

Anh mở mắt, “Lại đây.”

Mắt anh sâu thẳm rất dễ khiến người ta luân hãm trong đó, cô ho khan một tiếng, miễn cưỡng thu lại suy nghĩ, hắng giọng nói, “Làm gì?”

Lực sát thương của người này thật lớn!

Anh duỗi tay về phía cô, ngón tay thon dài ầm ập, khiến cô không cách nào kháng cự. Yếu Thư chân chờ một lát, cuối cùng vẫn quyết định không qua, “Anh ăn trúng hành hả?”

Yếu Nhiên không thích ăn hành, trong nhận thức của cô, hành là một thứ gì đó rất kỳ quái, ăn nó rất có thể cũng khiến người ta biến thành kỳ quái.

Anh bật cười, dịu dàng an ủi «e qu»y d«on hơi nghiêng người chạm đến cánh tay trắng mịn của cô, tiếp theo kéo nhẹ một cái, cô liền tiến vào lòng anh.

Hiện tại mỹ phẩm tràn lan khắp thế giới, nhưng cô rất khác người, trên người trước giờ không bao giờ là mùi nước hoa thơm ngát, ngược lại luôn có mùi thịt.... ...

“Đi ăn cái gì với Ngân Tĩnh?” Tay anh ôm eo, đầu đặt lên vai cô, lúc nói chuyện hơi thở phất lên tóc cô.

Khẩu vị của Kỳ Ngân Tĩnh và Yếu Thư hầu như là giống nhau, rất ghét rau dưa, nhưng thịt nào cũng thích, có bao nhiêu ăn bấy nhiêu.

“Bò bít tết.” Vốn không thoải mái khi bị anh ôm, nhưng vừa nhắc tới thức ăn.....mắt cô sáng rỡ, “Vô cùng ngon!”

“Quả nhiên rất giống Tiểu Quai!” Anh cười nhẹ.

“... .. Đây, không chỉ mình tôi thích, Ngân Tĩnh cũng rất thích chứ bộ!” Người này luôn nói cô giống Tiểu Quai là sao?!

“Có chủ kỳ lạ tất nhiên sẽ có thú cưng kỳ lạ.”

Cô nện anh một đấm, nhưng đối với anh mà nói chỉ như gãi ngứa. “Đáng ghét, tôi không thể giống Ngân Tĩnh hay sao?”

Kỳ Ngân Viễn nhíu mày, “Giống Ngân Tĩnh làm gì, tôi cảm thấy Tiểu Quai dễ thương hơn Ngân Tĩnh nhiều.”

“... ..” Anh nói rất thản nhiên, không quan tâm người nghe có thấy ngượng ngùng hay không. Yếu Thư đỏ mặt, nhưng không cách nào ức chế được khó chịu trong lòng.

Tính tình người này..... Thật đủ xấu xa!

Đáng yêu hơn thì sao, chẳng phải vẫn chỉ là thú cưng, “Dù vậy cũng tốt hơn anh!”

Không chỉ có chuyện chèn ép người ta, còn không ghét hành tởm, không có thịt cũng ăn được cơm!

Kỳ Ngân Viễn cười, giọng khàn khàn, “Thư Yếu Nhiên.”

Anh hôn lên gáy cô.

Cô cứng người. Không khí đột nhiên chuyển biến, khiến cô không biết làm sao.

“Em có muốn thử không.... ..”

16. Chương 18: Cổ Hoài Thần

Từ trước tới giờ Yếu Nhiên chưa bao giờ yếu thế trước khích tướng và khiêu khích.

“Chỉ sợ anh không dám!” Cô nâng cao đầu, không chịu thua.

Thử sẽ biết, ai sợ ai chứ!

Kỳ Ngân Viễn cười nhẹ.

Chẳng lẽ cô không biết không nên nghi ngờ đàn ông về phương diện này sao?

Rất dễ nhận thấy là Yếu Nhiên hoàn toàn không hề ý thức được chuyện đó. Mắt cô mở to, sáng lấp lánh, rực rỡ như ánh mắt trời, và pha chút quật cường khiến người ta không thể không say mê. Ngón tay Kỳ Ngân Viễn xuyên qua mái tóc dài của cô, “Gì?”

Nụ cười anh dần tối, “Tôi không dám?”

Yếu Nhiên cau mày hất tay anh ra.

Bớt động tay động chân đi!

Lúc này Kỷ Ngân Viễn cũng không cố chấp, chỉ ôm càng chặt eo cô, siết cô vào ngực anh.

Yếu Nhiên giãy ra theo bản năng, đáng tiếc lực tay anh quá mạnh, vững vàng tiếp nhận tất cả phản kháng của cô.

“Này, buông tay!” Cô nhúu mày.

Môi anh áp vào môi cô.... Không thấy cô kháng nghị.

Tiếng chuông vang lên đánh thức cả vùng đất đang ngủ say, chân trời chỉ vừa lộ ra một vài tia sáng, các chiến sĩ đã bắt đầu thức dậy luyện tập.

Trong sân huấn luyện, toàn quân đều mặc áo màu xanh làm người ta không phân rõ được ai là ai, nhưng trong một hàng binh vừa chạy tới, có một người khiến Kỷ Ngân Viễn chú ý.

Người này gầy gầy, cũng mặc đồ rằn ri như mọi người, nhưng rõ ràng là mới hơn. Anh ngạc nhiên nhúu mày, nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ đợi sau khi huấn luyện kết thúc, các binh sĩ đi ăn sáng mới kêu văn thư chạy một chuyến.

—— cốc cốc cốc

Không lâu sau, có người gõ cửa phòng làm việc.

Kỷ Ngân Viễn dựa vào thành ghế, quét mắt nhìn người đi vào một cái. Người kia đứng thẳng tắp, thản nhiên nói, “Pháo cao xạ Tiểu đoàn 3, Cố Hoài Thần báo cáo!”

“Cố Hoài Thần?” Kỷ Ngân Viễn gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, cười như không cười.

Cố Hoài Thần cũng cười, “Sao, rất bất ngờ?”

“Quả thật có hơi,” Cố Hoài Thần là người thành phố B, bởi vì hai nhà quen biết, nên từ nhỏ có chơi với nhau, nhưng sau Kỷ Ngân Viễn đi lính, hai người dần ít liên lạc, “Đến đây lúc nào?”

Cố Hoài Thần ngồi xuống, quyết định tới bộ đội rất vội vàng, đến nỗi quân phục đang mặc cũng không vừa người, “Tối hôm qua.”

Kỷ Ngân Viễn vừa nghe đã hiểu, “Lại giận đối ai?”

Cố Hoài Thần là người rất chú ý vẻ ngoài, quần áo lúc nào cũng chỉnh tề, dù cà vạt cũng không qua loa, mấy lần như vậy..... Không ngoại lệ đều là do một vị người lớn nào đó trong nhà.

Nhà họ Cố và nhà họ Kỷ giống nhau, đều không không có yên bình.

“Lười làm ầm ỉ!” Cố Hoài Thần thản nhiên nói, nhưng phản ứng thế này đã chứng minh hẳn có việc, đáng tiếc lại không định nói rõ.

“Cho nên..... Cậu đặc biệt tới đây rèn luyện thân thể?” Kỷ Ngân Viễn thấy Cố Hoài Thần không muốn nói, tự nhiên sẽ không hỏi tới, có một số việc nên ngầm hiểu thì hơn.

“Vừa lúc có nghỉ phép.”

Nghỉ phép? Thật là càng ngày càng thú vị!

Kỷ Ngân Viễn nhúu mày, từ khi quen biết tới nay, chưa bao giờ nghe Cố Hoài Thần nói tới từ này, “Tối hôm qua cậu ngủ ở đây?”

Cố Hoài Thần gật đầu, nhưng sắc mặt hơi cứng, rõ ràng là tối qua ngủ trễ.

Từ nhỏ Cố Hoài Thần đã không chịu được mùi lạ, trong quân đội làm sao bằng được trong nhà, huống chi tối hôm.....

Kỷ Ngân Viễn bỗng nói, “Có cần.....”

“Không cần! Không cần đặc biệt đối đãi.”

Chưa nói xong đã bị lạnh nhạt cắt đứt, Kỷ Ngân Viễn cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ cười nói “Được, vậy cậu cứ từ từ rèn luyện!”

Hai người nói chuyện một lát, định đi phòng ăn ăn sáng, nhưng điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên làm Kỷ Ngân Viễn phải dừng bước.

“A lô?”

“Kỷ, Ngân, Viễn!!” Tiếng gào thét này anh nghe riết thành quen, nhưng lần này có vẻ vang dội hơn hẳn.

Anh vuốt vuốt lỗ tai tê dại vì tiếng thét, bình tĩnh chuyển ống nghe qua một bên, sau đó.... ..

“Bữa sáng của tôi ở đâu?” Giọng nữ đầy tức giận lập tức vang dội khắp cả phòng.

Anh tưởng tượng ra vẻ mặt gương nanh múa vuốt lúc này của cô, khẽ cười, thản nhiên nói, “Trong tủ lạnh có nguyên liệu, nếu muốn ăn, tự mình làm!”

Thường ngày trước khi đi làm, Kỷ Ngân Viễn sẽ nấu bữa sáng sẵn, để cô vừa rời giường là có ăn ngay, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao lại không có, “Dĩ nhiên em có thể gọi đồ ăn bên ngoài.”

“Đùa gì vậy? Đây rõ ràng là nhiệm vụ của anh!” Kiên trì của anh ta thật quá kém, mới mấy ngày đã không chịu nổi sao ?!

“Có lẽ tôi nên nhắc em,” Kỷ Ngân Viễn cực kỳ bình tĩnh cười nói, “Từ hôm qua, vai trò của chúng ta đã đổi cho nhau.”

Lúc trước cô nói, cô chỉ cần chịu trách nhiệm với anh, cho nên mọi chuyện còn lại đều do anh giải quyết, mà bây giờ, người chịu trách nhiệm thành anh, vậy có nghĩa là..... Những chuyện khác cô phải làm.

— — anh không cần bao cơm ba bữa cho cô nữa, ngược lại cô phải phụ trách ngày ba bữa cơm cho anh.

“Hả?”

“Chiều nhớ về sớm nấu cơm đó!”

“Cái gì? Đây, anh chờ một chút.... ..”

Kỷ Ngân Viễn vừa cúp điện thoại, Cố Hoài Thần liền nói, “Hình tôi đã biết một chuyện không nên biết.”

“Con gái?” Cố Hoài Thần cười cười hỏi.

Rất mới lạ, trước giờ rõ ràng bên cạnh Kỷ Ngân Viễn luôn không có một người con gái nào hết, Cố Hoài Thần đột nhiên cảm thấy lần này tới không uống công, “Ồ chung?”

Thật không giống với tác phong của Kỷ Ngân Viễn, cứ nghĩ Kỷ Ngân Viễn là kẻ tôn thờ chủ nghĩa Platon chứ!

“Sống chung là yếu tố quan trọng nhất để công phá trái tim con gái.” Giống hệt đánh giặc, dù đi bước nào, cũng phải nhìn ảnh hưởng lâu dài.

Cố Hoài Thần lắc đầu, “Quân sự hóa tình yêu!”

Kỷ Ngân Viễn mỉm cười, “Miễn có hiệu quả là được!”

Những lời này khiến Cố Hoài Thần lại nhìn chăm chú Kỷ Ngân Viễn lần nữa, một lúc sau mới thu hồi tầm mắt, bước ra ngoài cửa.

“Tối đi ăn một bữa?” Kỷ Ngân Viễn cầm nón lên bước theo.

Cố Hoài Thần thoáng dừng chân, ý của Kỷ Ngân Viễn không cần nói cũng biết, hẳn là muốn mình đi gặp người con gái kia.

“Dĩ nhiên!” Cơ hội khó có, sao có thể không đồng ý!

Yếu Nhiên hung hăng quăng bó cần tây về lại chỗ cũ, giận mắng to, “Tại sao Kỷ Ngân Viễn muốn mình nấu ăn, thì mình phải nấu chứ? Cho anh ta gặp quỷ đi!”

Tới giờ tan tầm, trong siêu thị người mua càng ngày càng nhiều, hành động của cô khiến không ít người chú ý. Kỷ Ngân Tĩnh vừa bỏ cái bắp vào xe đẩy, vừa trấn an, “Đúng đó! Chúng ta không cần nghe anh hai, chuyện này cứ nghe em là được!”

Yếu Nhiên không nói lời nào, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Lẽ ra mình không nên nói những lời đó, giờ thì tốt rồi, trực tiếp nhảy vào bẫy của anh ta!

“Gian hàng thịt hình như.....” Kỷ Ngân Tĩnh nhìn xung quanh, rốt cuộc tìm được, “A, ở bên kia.....”

Kỷ Ngân Tĩnh vừa định đẩy xe đi, chợt nhớ tới một chuyện, “Đúng rồi, chị Yếu Nhiên, chúng ta mua ít sữa chua về, để anh hai nhìn chúng ta uống,.....cho anh thêm chết luôn!”

Kỷ Ngân Tĩnh vì đề phòng Thư Yếu đi chọn đồ ăn chọn một hồi lại xảy ra bất mãn, nên sáng suốt chuyển đề tài, lòng đang hối hận đã để Yếu Nhiên theo.

“Biết sớm thì đã để chị ấy ở trong xe chờ!” Kỷ Ngân Tĩnh thấy Yếu Nhiên chạy đi lấy sữa chua, miệng lầu bầu, cúi nhìn đồng hồ.

Ấy da, lãng phí hơn một tiếng rồi!

Yếu Nhiên chạy đến khu sữa chua, hơi lạnh từ tủ lạnh phả vào mặt cô, mát hơn xung quanh nhiều. Cô ngâm nga một khúc nhạc, chỉ cần nghĩ tới Kỷ Ngân Viễn chỉ có thể mở to mắt nhìn bọn họ ăn là cô lại thấy vui vẻ.

Bây giờ mặc dù không thấy ghét anh như lúc trước nữa, nhưng chỉ cần chuyện có thể khiến cho anh không vui thì cô rất sẵn lòng làm.

Có lẽ hình thức ở chung này mới thích hợp với hai người họ.

Yếu Nhiên chọn xong sữa chua, lại vác thêm một đồng đồ ăn vặt nữa về. Kỷ Ngân Tĩnh há hốc mồm nhìn đồng đồ ăn vặt đủ màu kia.

“Yếu Nhiên, chị định.....”

Yếu Nhiên hả hê nói, “Chỉ có sữa chua không sao đủ, phải càng nhiều càng tốt chứ!”

Mặc kệ anh ta cầu xin đồ ăn vặt thế nào, cô cũng sẽ không mềm lòng!

“... ..” Mặc dù nói anh hai không kén ăn, nhưng những thứ đồ ăn con gái thích này..... Anh hai hoàn toàn không ưa! Kỷ Ngân Tĩnh nhìn bộ dạng đắc ý của Yếu Nhiên, thật sự không đành lòng dỗi nước lã.

Thôi..... Để cho chị ấy vui mừng trong chốc lát đi.... ..

Kỷ Ngân Tĩnh lê bước chân nặng nề theo sau Yếu Nhiên.

Về tới chung cư, trời đã tối hẳn. Yếu Nhiên xách túi lớn túi nhỏ đến cầu thang, còn Kỷ Ngân Tĩnh thì lái xe vào bãi đậu xe ngầm.

Mặc dù đồ rất nhiều rất nặng, nhưng đều đáng giá!

Chỉ cần nghĩ đến phản ứng của Kỷ Ngân Viễn khi thấy đồng đồ này, cô đã thấy phấn khích!

Cô thở hồng hộc, đẩy cửa chính ra, đồng thời không nhịn được muốn ngửa lên trời hét lớn: Kỷ Ngân Viễn, tiếp chiêu đi!

Tiếng Violon du dương từ trong nhà truyền ra, như cánh hoa bay tán loạn, vắng vắng bên tai không tan.

Hả? Cô phản ứng lại nhú nhú mày.

Kỷ Ngân Viễn muốn biểu hiện tình cảm? Còn chuẩn bị CD nhạc?!

Cô để đồ ăn vặt xuống trước cửa nhà, sải bước vào phòng khách, “Kỷ Ngân Viễn, tôi nói.... ..”

Người đàn ông đưa lưng về phía cô, tư thế kéo Violon đẹp như trong tranh, theo mỗi động tác kéo, mái tóc anh ta khẽ bay, trên gương mặt tuần tú là nụ cười nhẹ làm người ta say mê.

Cô ngẩn người.

17. Chương 19

Bản nhạc kết thúc bằng một nốt hoàn mỹ, người đàn ông cầm cây đàn trong tay. Anh ta xoay người lại, im lặng nhìn chăm chú vào mắt cô.

Đối diện với người này, trong đầu Yếu Nhiên nhanh chóng lướt qua vô số ý nghĩ.

Người này là ai?

Chẳng lẽ mình vào nhầm nhà?

Nhưng chỉ phút chốc, ý nghĩ này đã bị nàng bác bỏ, nếu thật đi nhầm nhà, sao cô có thể mở khóa vào được?

Vậy, chỉ còn lại một khả năng duy nhất là: Anh ta là do Kỷ Ngân Viễn kêu tới để kéo đàn!

Kỷ Ngân Viễn đã nói muốn cô tự mình xuống bếp, nên chỉ có Vi ô lon với xúng? Cô vừa nghĩ vừa đắc ý, lòng thầm cảm thán rốt cuộc Kỷ Ngân Viễn đã được khai sáng.

Nghĩ vậy, cô thản nhiên bước vào, “Kỷ Ngân Viễn đâu rồi? Đứng rồi, bài vừa rồi hơi buồn, nhờ anh kéo bản nào vui hơn chút!”

Người kia nhíu mày, lúc cô đi sát qua, liền kéo cổ tay cô.

Anh ta khẽ dùng sức lôi cô đến trước mặt mình. Cô hơi lảo đảo bực mình nói, “Này!”

Kéo cô làm gì? Chẳng lẽ muốn kéo một khúc nhạc còn phải kiểm bạn nhảy?

Người kia nghiêng người, nhíu chặt mày, “Muốn tôi kéo đàn phí rất cao, cô xác định muốn?”

Hả?

Cô ngơ ra, không hiểu.

Chuyện gì đây?! Chẳng lẽ Kỷ Ngân Viễn tìm người đến kéo đàn nhưng chưa nói giá?!

“Dĩ nhiên, tôi không ngại trả bằng cách khác, ‘thân mật’ hơn!”

Đây rõ ràng là đang đùa giỡn Không, còn nghiêm trọng hơn cả đùa giỡn, là quấy rối tình dục!

Yếu Nhiên giận quá hóa cười, không nói hai lời trực tiếp nhắc chân lên đá xuống đầu gối phải của anh ta. Người này đáng vẻ trông bánh bao, không ngờ trong đầu đầy ý xấu!

Trả bằng cách ‘thân mật’, ‘thân mật’ cái đầu anh đó!

Đột nhiên người kia nghiêng người tránh đi, bắt lấy cổ tay cô, nhanh chóng quật nó ra sau lưng, đau đớn dữ dội từ tay truyền lại, cô lại giãy giụa theo bản năng, nhưng càng giãy thì càng bị siết chặt hơn.

“Khốn kiếp...” Cô nghiêng răng nói, đau đớn khiến chớp mũi cô động không ít mồ hôi, nhưng cô vẫn quật cường nói, “Thả ra!”

Người kia thản nhiên nói, “Đây là danh thiếp của tôi!” vừa nói vừa dúi danh thiếp vào túi áo bên ngực phải của cô. Tiếp xúc đột ngột như vậy khiến mặt cô lập tức đỏ bừng, cũng không phải ngượng ngùng mà là vì lúc hấn bỏ danh thiếp vào túi áo cô, đã vô tình đụng phải chỗ không thể đụng.

“Hạn chót là mười hai giờ tối nay.” Anh ta tự tin nói, khiến cô có xúc động muốn cắn người, “Quá giờ không đợi.”

“Anh còn muốn tự biên tự diễn đến khi nào?” Cô gào lên.

Ghét nhất cái giọng tự tình là tài trí hơn người này, còn nói gì mà ‘quá giờ không đợi’, cô có đồng ý sao?!

“Hả?” Người kia bị bất ngờ, hỏi, “Cô không muốn?”

“.....” Giọng điệu kinh ngạc này là sao chứ? Chẳng lẽ cô phải ôm bấp đùi anh ta rồi rít cảm ơn?!

Đi chết đi!

Người kia nhìn cô chăm chú, tất nhiên không bỏ sót vẻ khinh miệt trong mắt cô, suy nghĩ một lát, anh ta buông tay cô ra.

Được thả ra, Yếu Nhiên không hề vui mừng, ngược lại đau đớn còn trên tay khiến cô rất cảm tức, bị áp chế, không có cơ hội giải thích, dù là ai hẳn cũng không vui cho được, huống chi anh ta còn sàm sỡ cô.

Đang lúc cô hít sâu một hơi, chuẩn bị đuổi người, thì người kia lại lên tiếng, “Tôi là bạn của Ngân Viễn, Cố Hoài Thần.”

“!!!” Cô như bong bóng bị xì hơi, kinh ngạc nhìn anh ta, trong đầu toàn vang lên lời nói kia.

Bạn của Ngân Viễn.....

Bạn của Ngân Viễn.....

Bạn của Ngân Viễn.....

Trả bằng cách ‘thân mật’ Có lầm hay không ?? Chơi cô sao ?!!! Trong lúc linh hồn Yếu Nhiên đang bị câu nói của Cố Hoài Thần chấn cho bay tán loạn, thì Kỷ Ngân Viễn xách đồ ăn trước cửa vào.

Thì ra, lúc Kỷ Ngân Tĩnh đi đỗ xe, đã gọi điện cho anh xuống xách đồ, vì sợ đồ nhiều quá Yếu Nhiên xách không nổi, không ngờ hai người lại không gặp nhau. “Có vẻ hai người rất vui khi biết nhau.”

Kỷ Ngân Viễn mỉm cười xách đồ ăn vào bàn cơm. Cố Hoài Thần không lên tiếng, còn Yếu Nhiên thì co quắp khoe mắt, ánh mắt anh ta hình như bị hư đột xuất.... Người không có mắt cũng có thể nhận thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa cô và Cố Hoài Thần nữa là! “Kỷ Ngân Viễn, anh qua đây.”

Yếu Nhiên nhìn chằm chằm Kỷ Ngân Viễn, bức bối khiến giọng cô không được dịu dàng mấy. Kỷ Ngân Viễn để đồ xuống, nghe lời đi tới. Cố Hoài Thần thấy vậy bèn hừ một tiếng. Kỷ Ngân Viễn bị một cô gái dạy dỗ trở nên ngoan ngoãn, thật khó tin, “Miễn cưỡng coi như đủ tư cách.”

Giọng Cố Hoài Thần mặc dù lộ vẻ bất mãn, nhưng phần lớn là đồng ý, số phụ nữ được anh ta chủ động ‘rủ rê’ không nhiều, mặc dù tính cô hơi không tốt, cũng không có gì đặc biệt xuất sắc, nhưng nếu Ngân Viễn thật lòng, thì đành vậy. Kỷ Ngân Viễn cười nhẹ không nói, chỉ giơ tay lên vuốt lại mái tóc hơi rối cho Yếu Nhiên. “Này, này, anh có ý gì?”

Lửa giận vốn đã tiêu một ít lập tức lại bùng lên, cô tức giận chỉ vào Cố Hoài Thần hỏi. Giọng điệu ghét bỏ đó là gì chứ ? Ai cần anh ta tới phán xét ?! “Xem ra khả năng hiểu của cô còn cần phải được tăng cường.”

Cố Hoài Thần thản nhiên nói xong xoay người cầm lấy Vi ô lon, bắt đầu kéo một bài có tiết tấu mạnh mẽ. Tính ra.... ... Cũng coi như phù hợp với yêu cầu ‘một bài vui hơn’ của Yếu Nhiên.

“Gì ?! Anh nói ai khả năng hiểu kém ?!” Cô giận điên, gương mặt múa vuốt muốn cào anh ta, đáng tiếc đã bị Kỷ Ngân Viễn ngăn lại. Cố Hoài Thần vẫn thản nhiên kéo đàn, giống như đang trầm mình trong biển nhạc. Cô thật, thật muốn giết người ! Cô giãy giụa càng ngày càng mạnh, hung hăng nhìn chằm chằm Cố Hoài Thần, dùng cả tay chân đập đá lung tung.

Kỷ Ngân Viễn trực tiếp bế cô lên, vào phòng. Cửa phòng đóng lại, lập tức, “Kỷ Ngân Viễn, anh!” Cô vô cùng tức giận, từ chuyện Cố Hoài Thần đến chuyện bị Kỷ Ngân Viễn cưỡng chế lôi vào phòng. “Điện thoại reo!” mắt anh ẩn ý cười. Vốn cô không muốn để ý tới, nhưng thấy màn hình hiện lên người gọi là Diệp Tổng Tổng, đành nhin lửa giận xuống. — — nếu không có việc gì, Tổng Tổng sẽ không gọi cho cô, đặc biệt là vào buổi tối.

“A lô?” cô vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi. “Yếu Nhiên, giờ cậu đang ở đâu ?” Giọng Diệp Tổng Tổng hết sức nghiêm túc, khiến lửa giận của Yếu Nhiên tiêu hoàn toàn. ****

Một giờ sau, Kỷ Ngân Viễn đưa Yếu Nhiên về chỗ ở lúc trước của cô. “Để tôi lên với em.” Kỷ Ngân Viễn thấy Yếu Nhiên gỡ dây an toàn ra định chạy, bèn tắt máy xe nói, nhưng bị cô ngăn lại,

“Không cần.” Cô trở tay đóng cửa xe, “Anh ở đây chờ tôi.” Sau khi Yếu Nhiên rời đi không bao lâu, Diệp Tổng Tổng xuất hiện, vô tình thấy chiếc xe khá quen thì ngạc nhiên khẽ kêu lên.

Xe không

nổi tiếng, không phải hàng hiệu, nhưng lại mang biển số quân đội. Hình như nhớ ra điều gì, Diệp Tổng Tổng đi tới, gõ nhẹ lên cửa xe mấy cái.

Lập tức cửa xe hạ xuống, Diệp Tổng Tổng nuốt nước miếng, thầm nghĩ quả nhiên mình không sai, “Doanh trưởng Kỷ.”

Không biết tại sao, mỗi lần gặp Kỷ Ngân Viễn, Diệp Tổng Tổng đều cảm thấy sợ sệt.

Kỷ Ngân Viễn ứng một tiếng mắt vẫn nhìn chằm chằm phía trước không rời. Diệp Tổng Tổng chợt cảm thấy hối hận vì đã đến, hiện tại rời đi cũng không được, chỉ đành nhắm mắt nói, “Anh không lên với Yếu Nhiên à?”

“Không tiện.” Anh nhớ Diệp Tổng Tổng không chỉ là bạn bình thường mà còn ở chung phòng với Yếu Nhiên mấy năm, nên không lãnh đạm như thường ngày, nhưng giọng nói xa cách vẫn khiến người ta hơi xấu hổ.

Diệp Tổng Tổng ho khan một tiếng, hơi do dự nói, “Doanh trưởng Kỷ, Yếu Nhiên.... Thật đang ở cùng anh?”

Lúc trước, Diệp Tổng Tổng tưởng rằng Yếu Nhiên đang có nhiệm vụ nên không về, nếu không phải hôm nay anh trai Yếu Nhiên tìm đến cửa, Diệp Tổng Tổng còn không biết Yếu Nhiên vẫn còn ở thành phố S!

———— Có vẻ anh trai Yếu Nhiên cũng là người có thân phận đặc biệt, mới có thể chỉ trong vòng một giờ ngắn ngủi đã tra được Yếu Nhiên đang ở đâu.

Kỷ Ngân Viễn gật đầu, bỗng nhìn lên lầu hỏi, “Người nhà của Yếu Nhiên tới?”

Dù Diệp Tổng Tổng và Yếu Nhiên là bạn bè, nhưng cũng sẽ không rảnh đến mức đi điều tra xem dạo này Yếu Nhiên đang ở đâu cho nên, tin tức này chỉ có thể là do có người cố ý nói, về phần, đến tốt cùng là người nào.... Trừ người nhà họ Thư hẳn không còn ai khác.

Diệp Tổng Tổng lộ vẻ sợ hãi vì sự sắc bén của anh.

Kỷ Ngân Viễn vừa thấy phản ứng của Diệp Tổng Tổng đã biết mình đoán đúng, anh nhanh chóng bước xuống xe, đi tới cầu thang.

“Doanh trưởng Kỷ, đợi đã....!”

Diệp Tổng Tổng thấy Kỷ Ngân Viễn muốn lên lầu tìm Yếu Nhiên, vội gọi anh lại, “Giờ Yếu Nhiên và anh trai cậu ấy đang nói chuyện với nhau, không muốn có người khác quấy rầy.”

Yếu Nhiên chạy nhanh lên phòng, cửa chính để hở, cô đẩy cửa xông vào, vừa gọi, “Tổng Tổng?”

Bên trong không có bóng dáng Diệp Tổng Tổng, ngược lại có một người đàn ông đang đứng, anh ta nghe thấy tiếng động bèn xoay người lại, “Nhiên Nhiên.”

Yếu Nhiên ngơ ngời, cau mày.

“Hi vọng em cho anh một lời giải thích hài lòng, tại sao lại ở chung với một người đàn ông?” Về mặt Thư Yếu An âm trầm, giọng nói cũng lộ ra tức giận cố nén. Thư Yếu Ninh thì đang ngồi trên ghế sa lon, trong mắt đầy vẻ chăm chú.

“.....” Cô trầm mặc, dù trong lòng đang rất kinh ngạc tại sao bọn họ biết chuyện này, nhưng sẽ không như đứa ngốc ba tuổi hỏi họ làm sao mà biết, cô nhún vai, “Bởi vì ngoài ý muốn.”

Cô thật không có nói xạo, nếu không phải có ‘sự cố’ ngoài ý muốn kia, sao lại dẫn đến nhiều chuyện như vậy?

Chỉ tiếc thái độ của cô quá thờ ơ, khiến Thư Yếu An không tin tưởng, “Nhiên Nhiên, em là con gái!”

Ở chung với một người đàn ông xa lạ, chẳng phải là để người ta có cơ nói xấu sao?!

“Việc này tôi đã biết từ hai mươi năm trước.” Cô là nam hay nữ, trừ mẹ cô, hẳn cô là người rõ nhất.

“Hoặc về nhà, hoặc về ở với Diệp Tổng Tổng, tự cô chọn.” Thư Yếu Ninh bỗng lên tiếng, giọng nói lạnh lùng.

Ánh mắt này khiến cô ưỡn thẳng sống lưng theo bản năng, “Tôi chọn Kỷ Ngân Viễn.”

“Không được.” Thư Yếu Ninh thản nhiên nói.

Cô cười lạnh, “Không được, tại sao không được?”

Cô đã là người lớn, ở đâu và sống như thế nào, căn bản không cần sự đồng ý của bọn họ.

“Nhiên Nhiên, đừng hành động theo cảm tính!” Thư Yếu An thấy hai người sắp cãi nhau, vội đứng ra hòa giải.

Thư Yếu Ninh cười lạnh, “Cô và hẳn ở chung, đừng nói là chính cô, mà ngay cả mặt mũi của nhà họ Thư cũng bị mất sạch!”

Yếu Nhiên nghe xong lời này, lòng bỗng trở nên lạnh lẽo, “Mặt mũi của nhà họ Thư ra sao, không liên quan tới tôi.”

“Nhiên Nhiên, Kỷ Ngân Viễn là đàn ông.” Thư Yếu An tận tình khuyên bảo, mặt đầy vẻ khổ sở. Yếu Nhiên làm như không thấy, hừ nói, “VẬY cũng là người đàn ông của tôi.”

Thư Yếu Ninh gằn giọng, “Người đàn ông của cô?”

Cô cười lạnh đáp lại.

Trong không khí giăng co, có tiếng bước chân không nhanh không chậm vang lên trước cửa, hình như nghĩ ra điều gì, Thư Yếu Ninh và Thư Yếu An cùng ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh lẽo.

Một người đàn ông mặc áo không quân xuất hiện trước mặt bọn họ, theo bước chân của người nọ, tiếng giày boots nặng nề vang lên lại khiến Yếu Nhiên thấy an tâm.

Yếu Nhiên mặc dù rất vui khi thấy Kỷ Ngân Viễn xuất hiện, nhưng vẫn thối mặt hỏi, “Nói anh chờ dưới đó mà, lên đây làm gì?”

“Không biết.” Ở trước mặt cô, anh rất dễ trở nên vui vẻ, “Có thể do em quá chậm.”

Cô cãi lại, “Phải từ từ đánh vào tâm lý đối phương.”

“Không. Tốc chiến tốc thắng mới là phương án tốt nhất.”

Cô liếc anh một cái, hoàn toàn quên mất còn có hai anh trai ở đây, “Hiện tại tôi tước đoạt quyền được nói của anh, anh chỉ có thể ngậm đồng ý, không được phép phản đối!”

18. Chương 20: Đối Chọi Gay Gắt

Kỷ Ngân Viễn buồn cười vì thấy Yếu Nhiên vẫn còn rất hăng hái.

Thư Yếu An bị lơ, vẻ mặt cứng ngắc, nhìn hai người trước mắt không coi ai ra gì mà ‘liếc mắt đưa tình’, dù cho tính tình tốt cũng hơi không vui, “Doanh trường Kỷ !” Không có người anh trai nào thấy em gái ở chung với đàn ông mà còn vui cho được, đương nhiên Thư Yếu An cũng không ngoại lệ, “Đối với Nhiên Nhiên, rốt cuộc anh có thái độ gì?”

Đang nghiêm chỉnh quen nhau, hay chỉ là tạm thời ở chung! Anh ta là đàn ông thì không sao, nhưng Nhiên Nhiên thì khác, nó là con gái, còn thanh danh trong sạch nữa ! Nghĩ đến đây, sắc mặt Thư Yếu An càng thêm lạnh lùng.

Chức vị của Thư Yếu An không lớn hơn Kỷ Ngân Viễn bao nhiêu, nhưng trong giọng nói lại lộ ra giọng điệu ra lệnh rất rõ ràng, Kỷ Ngân Viễn cười nhạt hỏi ngược lại, “Tham mưu trưởng nghĩ sao?”

Xảo quyết ! Mặt Thư Yếu An trầm xuống, vừa định nói thì bị Thư Yếu Ninh cắt ngang. Thư Yếu Ninh chậm rãi đứng dậy, liếc Yếu Nhiên, ý tứ rất rõ ràng là bảo cô tới.

Yếu Nhiên ngó lơ làm như không nhìn thấy.

“Thư Yếu Nhiên, đi theo tôi.” Thư Yếu Ninh mở miệng, giọng nói lạnh lạnh.

Yếu Nhiên nhú chặt mày, cố nhịn câu mắng đã xông lên cổ họng. Anh ta nói gì kệ anh ta, muốn cô nghe theo.... Không có cửa!

Thấy thế, Thư Yếu Ninh bước về phía cô, không để cô phản kịp phản ứng, cầm lấy tay cô kéo ra ngoài phòng. Đột nhiên bị nắm tay, Yếu Nhiên giãy giụa theo bản năng, muốn thoát khỏi bản tay lạnh lẽo này.

Thư Yếu Ninh kê hừ một tiếng, chỉ dùng bốn phần sức đã khiến cô không thể phản kháng, anh ta nhìn cô từ trên cao xuống, đáy mắt lạnh lùng.

Mặc dù Yếu Nhiên đã mấy năm không thấy loại ánh mắt này, nhưng cảm giác quen thuộc chôn sâu tận xương chột bực phát, cô run lên, cố hết sức giãy giụa, “Đừng đụng tôi! Cút ngay ! Cút ngay!”

Thấy vậy, Thư Yếu Ninh hơi nhú mày, nhưng vẫn không buông tay.

“Chiều này không có tác dụng với tôi.” Thư Yếu Ninh lạnh lùng nói, ngữ điệu thản nhiên, “Từ mấy năm trước cô đã biết rõ.”

“Đoàn trưởng Thư, buông cô ấy ra!” Kỷ Ngân Viễn đứng ngăn trước mặt Yếu Nhiên, mặt đối mặt với Thư Yếu Ninh.

Thư Yếu Ninh nhìn anh, cười trào phúng, “Anh có tư cách gì bảo tôi thả người?”

Đây là chuyện riêng nhà họ Thư, không đến phiên người ngoài xen vào!

“Người đàn ông của cô ấy.” Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nói.

Lời này lúc này Yếu Nhiên đã nói qua, nhưng hai người kia không coi trọng, giờ phát ra trong miệng Kỷ Ngân Viễn, trọng lượng lập tức khác hẳn.

Thư Yếu Ninh cười lạnh, “Lời này không phải cứ nói ra miệng là có ý nghĩa.”

Thư Yếu Nhiên mặc dù không được nhà họ Thư xem trọng, nhưng tốt xấu gì cũng là người nhà họ Thư, muốn làm con rể nhà họ Thư.... Cũng không dễ như vậy!

Thư Yếu An cũng lên tiếng, “Doanh trưởng Kỷ, có một số việc vẫn nên suy nghĩ kỹ rồi mới nói.”

Chỉ lúc này, hai anh em tính cách vốn khác nhau mới có chút giống.

“Được.” Kỷ Ngân Viễn ứng tiếng khiến sắc mặt Thư Yếu An hòa hoãn xuống, nhưng chỉ giây sau, tầm mắt anh lại bắn về phía Thư Yếu Ninh, “Đoàn trưởng Thư, anh có thể buông tay.”

“Hôm nay, Thư Yếu Nhiên phải về với chúng tôi.” Thư Yếu Ninh giận quá hóa cười, siết chặt tay Yếu Nhiên hơn, còn có xu hướng kéo cô về bên này.

“Thư Yếu Nhiên không thể không ở lại!” Kỷ Ngân Viễn nắm chặt tay Yếu Nhiên nói.

Thư Yếu Ninh không thả, Kỷ Ngân Viễn cũng không buông, không khí lâm vào thế giằng co.

“Tại sao ?” Yếu Nhiên bỗng mở miệng, giọng cô run run, dù rất khó phát hiện, nhưng Kỷ Ngân Viễn vẫn nhận thấy được.

Anh rũ mắt nhìn cô, cô lại cúi đầu xuống, giấu mặt dưới mái tóc dài.

Lời Yếu Nhiên không đầu không đuôi khiến Thư Yếu Ninh hiểu lầm, anh ta lạnh lùng nói, “Cô không có quyền phản kháng!”

Mặc kệ là vì cái gì, cũng chỉ có thể phục tùng.

“Không, tôi có!” Yếu Nhiên ngẩng đầu, kích động nói, “Nếu anh có thể cưỡng bức tôi về, vậy tôi có thể trốn, dù trốn không thoát, tôi cũng sẽ khiến nhà họ Thư náo loạn không yên!”

Cô khó chịu, người khác cũng đừng mơ được thoải mái!

Sắc mặt Thư Yếu An chợt biến, hiển nhiên là muốn nói gì, nhưng Thư Yếu Ninh không hề sợ chiêu này, phản kháng càng kịch liệt, thì thủ đoạn trấn áp của anh ta càng lợi hại, “Xem ra mấy năm không gặp, cô đã quên rất nhiều việc.”

Thư Yếu Ninh lạnh lùng cười, nụ cười khiến người ta rét lạnh, “Cô uy hiếp tôi không được.”

“Bởi vì tôi không có tư cách ?!” Mặt cô trắng bệch, rõ ràng rất đau lòng, nhưng lời nói ra lại không chút yếu thế, “Nhưng anh đừng quên, chính người không có tư cách tôi đây, đã từng khiến anh khốn đốn!”

“Nhiên Nhiên !”

Trong nháy mắt Thư Yếu Ninh nheo mắt lại, Thư Yếu An thì gầm lên. Chuyện năm đó là cấm kỵ của Thư Yếu Ninh, cũng là cấm kỵ của cả nhà họ Thư, không người nào dám nhắc lại, chỉ có mình cô.... ..

Yếu Nhiên không chịu thua nhìn lại Thư Yếu An, muốn nói cho anh ta biết: Cô tuyệt không lui bước!

Thư Yếu An thấy vậy, dù không cam lòng nhưng chỉ đành thở dài, “Thôi!”

Biết giảng co nữa cũng không ích gì, ngược lại còn khiến quan hệ giữa ba người càng căng hơn, Thư Yếu An nhượng bộ, “Vậy chỉ có thể tiếp tục làm phiền cô Diệp rồi.”

Yếu Nhiên giãy giãy tay. Thư Yếu Ninh vẫn còn chưa buông, lạnh lùng nhìn cô chăm chú, hồi lâu mới thả ra. Yếu Nhiên lập tức kéo Kỷ Ngân Viễn chạy như bay khỏi phòng.

Thư Yếu An cười khỏ nhìn theo bóng hai người, nói với Thư Yếu Ninh, “Đi tìm cô Diệp đi, hiện tại chỉ có cô ấy mới giúp được.”

Trên con đường vắng vẻ, một chiếc xe màu đen nhanh chóng lướt đi, cuốn bay lá khô trên mặt đất. Yếu Nhiên ngồi ở ghế phụ, đầu khẽ dựa vào cửa sổ, không biết đang nghĩ gì. Kỷ Ngân Viễn nhìn lướt cô một cái, rồi tiếp tục lái xe.

“Kỷ Ngân Viễn.” Hồi lâu cô mở miệng gọi anh.

“Ừ.”

“Anh biết tôi là người nhà họ Thư từ khi nào?” Vừa nãy khi thấy Thư Yếu An và Thư Yếu Ninh, anh không hề giật mình.

Anh thản nhiên nói, “Trước đây thật lâu đã biết.”

Ngay từ khi cô còn là học sinh.... ..

Cô trầm mặc, đúng vậy, từ đầu anh đã nói bọn họ đã biết nhau từ trước.

“Này.....”

“Sao?”

Bất ngờ cô vòng tay ôm lấy cổ anh.

Vì vậy, chiếc xe vốn đang chạy vững vàng, bỗng lệch đường, may mà kịp thắng gấp trước khi đụng vào thanh chắn.

Về mặt Kỷ Ngân Viễn vẫn bình tĩnh, đưa tay ôm ngược lại cô.

“Kỷ Ngân Viễn, bỗng nhiên tôi cảm thấy, anh cũng không tệ lắm.” Giọng Yếu Nhiên buồn buồn.

Nghe vậy, anh không thấy vui sướng gì, chỉ hơi nhẩn mòi. Bình thường Yếu Nhiên sẽ không bao giờ nói với anh những lời như vậy, cô bây giờ cực kỳ giống đoạn thời gian mới vừa rời khỏi nhà họ Thư.

“Muốn ăn canh túi không?” Nếu cứ tiếp tục đề tài này sẽ chỉ làm cô buồn hơn, nên anh nói sang chuyện khác, giọng nói bình thản, lại mang theo ôn tình người thường khó hiểu.

Người cô chợt cứng ngắc, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thật rất không hiểu tình thú.

Vừa nghĩ vậy, khổ sở cũng biến đâu mất tiêu, Yếu Nhiên bĩu môi, nhưng không buông tay, “Sao lại không đi, tôi muốn ăn hai phần!”

Dù cho bình tĩnh như Kỷ Ngân Viễn cũng không nhịn được giật giật khóe miệng. Tám gói canh một phần, hai phần là mười sáu gói, quả là tham ăn!

“Bỏ tay xuống đi, như vậy không lái xe được.”

“Không phải anh rất giỏi sao? Tôi nghe văn thư nói, kỹ thuật lái xe của anh rất trâu bò, bịt mắt cũng có thể chạy đường núi như trên đất bằng, cực nhanh!” Mấy tháng trước, có cơ hội nói chuyện với văn thư, người này khen Kỷ Ngân Viễn đến nước miếng tung bay, chỉ còn kém kêu anh là thần.

“Em tin ?”

Yếu Nhiên rất hả hê khi có thể khiến anh xấu hổ, “Tại sao không tin ? Chẳng lẽ.... .. Không phải sự thật ?!”

Cố tình chụp mũi!

“Tôi chỉ cảm thấy, thông minh như em sẽ không bị văn thư lừa.” Anh thản nhiên nhú mòi, “Chẳng lẽ, tôi đánh giá em quá cao?”

“... ..” Thử đoạn âm độc ! Nếu cô còn khẳng khẳng chẳng phải là chấp nhận lời anh, không đủ thông minh?

Nụ cười trên mặt cô nháy mắt hóa thành cát bụi bị gió thổi đi mất. Cô mắt hững hờ dịch ra, giận dữ, “Tôi đói ý, tôi muốn ăn ba phần canh cua vàng!”

Rồi sau đó, ba phần canh cua vàng được mang lên xe. Cô chậm rãi ăn, nhìn vẻ lái xe nghiêm túc của anh, đột nhiên nổi lên ý xấu.

Có oán không trả không phải là tính cách của cô, huống chi lúc này ý nghĩ trong đầu cô là muốn anh ngày ngày đều không được thoải mái.

Thừa dịp đèn đỏ, cô uống một ngụm canh, nhân lúc anh không để ý hôn lên miệng anh.

Kỷ Ngân Viễn sống trong bộ đội nhiều năm không phải không có ích, lúc cô định lại gần anh đã phát hiện, nhưng nghĩ cũng không có gì to tát, nên liền giả bộ không biết, vì vậy tiếp theo cánh môi mềm mại mang theo mùi cua thơm ngon dán lên môi anh.

Anh ngẩn người.

Đèn xanh sáng lên, chiếc xe màu đen vẫn đứng im, may là đoạn đường này gần vùng ngoại ô, nên vắng xe, chứ nếu có xe khác thì lúc này hẳn không tránh khỏi bị tung.

Mất anh tối sầm, nhìn cô.

19. Chương 21: Tình Cảm, Là Điều Kỳ Diệu Khó Giải Thích

Đánh lén thành công! Yếu Nhiên vô cùng thỏa mãn, đặc biệt là khi chứng kiến cử chỉ lúc này của anh.

Trước kia Thư Yếu Nhiên hẳn sẽ không bao giờ hết ôm lại hôn Kỷ Ngân Viễn. Chuyển biến hiện tại khiến Kỷ Ngân Viễn cực kỳ hài lòng, điều này nói rõ, trong vô thức, cô đã bắt đầu tiếp nhận anh.

Mặc dù chính cô cũng chưa phát hiện ra....

Qua một lần đèn xanh nữa, chiếc xe màu đen rút cuộc chạy đi.

Không sao! Anh có rất nhiều thời gian, có thể chờ cô từ từ phát hiện, quá nóng vội, ngược lại phản tác dụng.

Yếu Nhiên chờ cả ngày vẫn không thấy anh có phản ứng gì, không khỏi cảm thấy hơi hơi thất vọng.

— — người này, một chút phản ứng cũng không có!

Cô cảm giận ăn gói canh, chơi không vui!

Hai người về tới nhà đã là nửa đêm, Kỷ Ngân Viễn vừa tra chìa vào ổ khóa, liền phát hiện cửa chính không khóa, anh cảnh giác vội tay ý bảo cô lại gần.

Yếu Nhiên ôm gói canh thò đầu vào nhìn, nhỏ giọng hỏi, “Có trộm?”

Kỷ Ngân Viễn không phủ nhận, chỉ nhẹ giọng nói, “Cửa không khóa.”

Yếu Nhiên tròn mắt, bây giờ ăn trộm thật đúng là to gan, ngay cả nhà lính cũng dám vào.... ... Không sợ bị bắt?!

“Đi sát theo tôi.” Nếu đúng là ăn trộm, không biết là một người hay cả nhóm, để cô bên ngoài cũng không an toàn, không bằng dẫn cô theo bên cạnh.

Cô nhỏ giọng ứng tiếng, đặt túi canh xuống góc tường, lại gần anh. Bàn tay thon dài có lực của anh lập tức đưa tới trước mặt cô, cô nắm lấy không hề do dự, cảm giác khô ráo ẩm áp lập tức lan khắp tay cô.

Kỷ Ngân Viễn khẽ đẩy cửa, tầm mắt quét khắp phòng khách, vẫn không thấy dấu vết có người đột nhập.

“Cận thận một chút!” Anh nói nhỏ, thấy cô ngoan ngoãn gật đầu mới thu hồi ánh mắt chuyên tâm chú ý động tĩnh trong phòng.

Hai người chậm rãi đi về phía trước, trên bàn trà có một cây Vi ô lon, anh thoáng sững một hồi, tiếp theo cười.

Thì ra là cậu ta.....

“Sao không đi?” Thấy anh dừng bước, cô khó hiểu hỏi, nhưng không để cô đợi lâu, bên trong phòng đã truyền ra tiếng bước chân.

Ăn trộm ?!

Cố Hoài Thần vừa mới tắm xong, tóc còn đang nhỏ nước, thấy hai người xuất hiện cũng không tỏ vẻ gì, đi thẳng tới tủ lạnh lấy ra hai lon bia, ném một lon cho Kỷ Ngân Viễn.

Kỷ Ngân Viễn tiếp được, hỏi, “Đúng lúc có mua canh gói về, cậu muốn ăn không?”

Cố Hoài Thần uống một ngụm bia, hỏi, “Tôm?”

“Không, vị cua.”

“Vậy thì thôi.” Cố Hoài Thần dựa lưng vào tủ lạnh, trên người chỉ vậy một chiếc khăn tắm rộng thùng thình giống như chỉ chớp mắt sẽ rơi xuống.

Yếu Nhiên sáng mắt.

Dáng người thật khá!

Ánh mắt nóng bỏng của Yếu Nhiên không hề khiến Cố Hoài Thần không vui, chỉ lạnh nhạt nói, “Cô cũng muốn uống một lon?”

“Khụ.... Không, không cần.” Nhìn chăm chăm người ta, lại bị người ta bắt gặp, Yếu Nhiên xấu hổ kho khan một tiếng, vèo một phát chui vào phòng.

Cố Hoài Thần nhìn Kỷ Ngân Viễn, giọng nói lộ vẻ không vui, “Không ngờ cậu lại thích loại hình này.”

Dáng dấp không tính hơn người, tính tình cũng không quá tốt, thật không biết là có điểm nào hấp dẫn cậu ta.

Kỷ Ngân Viễn hớp một ngụm bia, cười cười không nói. Thư Yếu Nhiên quả thật rất bình thường, nhưng tình cảm là vậy, luôn huyền diệu khó hiểu, sao có thể nói ngừng là ngừng.

“Nhưng, thân thể của cô ấy khiến tôi có hơi bất ngờ.” Cố Hoài Thần nói.

Biết Cố Hoài Thần đã tra được gì mới nói vậy, Kỷ Ngân Viễn chỉ cười cười.

“Cha là Ủy viên chính trị Bộ tư lệnh, chức thật không thấp.” Qua tư liệu thu được, Cố Hoài Thần biết Chính ủy Thư nổi tiếng nghiêm nghị, rất xem trọng thể diện, chỉ với thân phận Doanh trưởng của Kỷ Ngân Viễn, muốn cho ông ta đồng ý quả có hơi khó.

“Quyền lựa chọn là ở Thư Yếu Nhiên.” Kỷ Ngân Viễn nói, làm to chuyện không phải là phương pháp giải quyết tốt nhất, vả lại hiện quan hệ giữa anh và cô đang dần cải thiện, anh không muốn trong lúc mấu chốt lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Suy nghĩ của Thư Yếu Nhiên thật sự rất khác với người bình thường, nếu đến lúc cô lại cố chết rúc vào vỏ ốc, chịu khổ còn không phải là anh.

“Hai người quen đã bao lâu?” Là quân nhân, trước giờ Kỷ Ngân Viễn luôn xử sự tỉnh táo, việc gì cũng phải phân tích thiệt hơn kỹ rồi mới làm, nhưng cái kiểu tùy ý này.... Không giống tác phong của anh lắm.

“Không lâu,” Kỷ Ngân Viễn cười khê, mắt sáng lấp lánh, “Chỉ mới mấy năm thôi.”

Khó trách..... Cố Hoài Thần hiểu ra, chỉ biết Kỷ Ngân Viễn không phải là người vừa gặp đã yêu.

“Quen biết như thế nào?”

“Cậu biết.”

Hả? Cố Hoài Thần trầm ngâm suy nghĩ một chút, trong đầu chợt lóe qua, “Là cô ấy!”

Rù rù rù.....

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn rung lên, Kỷ Ngân Viễn nghiêng người cầm lên, phát hiện là do Yếu Nhiên gọi, diễ~đààn~le~quý~đoàn mất anh hướng về phía cửa phòng đóng chặt, thầm buồn cười, không biết cô nhỏ này lại nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì đây.

“Kỷ Ngân Viễn Kỷ Ngân Viễn Kỷ Ngân Viễn” Vừa nhấn nút tiếp, giọng nói nóng nảy của cô đã truyền vào tai anh, thậm chí anh có thể hình dung ra dáng vẻ phát điên dậm chân hiện giờ của cô.

“Ừ, là tôi.”

“Người bạn kia của anh định ở lại tối nay?!”

Kỷ Ngân Viễn nhìn Cố Hoài Thần một cái, giờ đã gần khuya, dĩ nhiên là không về doanh trại được nữa, “Ừ.”

“Anh anh anh.....” Yếu Nhiên hít sâu một hơi, muốn rống lại cô gắng nhịn, “Tôi cho anh biết, tối nay nếu không phải anh thì là bạn anh phải ngủ ghế sa lon, đừng mơ tưởng tôi nhường giường cho!”

Yếu Nhiên lo lắng không phải là không có lý, với tính tình của Kỷ Ngân Viễn, nói tới nói lui một hồi lừa cô tự giác nhường giường đi ngủ ghế sa lon là chuyện không phải không thể xảy ra!

Kỷ Ngân Viễn nhú mày, “Xem ra giường kia dĩ nhiên là của em.” Anh dừng một chút, nghe thấy tiếng hừ hài lòng của cô, mới nín cười nói tiếp, “Chỉ là tối nay sẽ thêm một người nữa, không biết nó có chịu nổi hay không!”

“Làm ơn đi! Giường tôi chọn sao có thể kém chất lượng được, đừng nói là hai, dù ba người.... .. Không đúng, ai nói cho anh ngủ chúng?!” A không, phải là ‘Ai muốn cùng ngủ với anh!’

“Em chờ hết nổi rồi sao?!” Anh cũng không nói người kia là người nào.

Cô nghe thấy tiếng cười của anh, trước mắt như hiện ra vẻ mặt cười vui của anh, tức giận, nhấn nút tắt máy.

Tiếp theo, cửa phòng ngủ bị tông ra, cô thò đầu rống một câu, “Chờ hết nổi cái đầu anh đó!”

Rồi, “Rầm” một tiếng, cửa phòng lần nữa bị đóng lại, vẫn còn rung rung một lúc mới ngừng.

Có lẽ mình phải thay đổi chiến lược!

Yếu Nhiên siết chặt quả đấm, gân xanh trên trán nổi lên, phải khiến cho anh cả ngày đều không thể thoải mái.

“Tôi rất tò mò,” Cố Hoài Thần thấy vậy lên tiếng, “Rốt cuộc là cô ấy có điểm nào hấp dẫn cậu?”

Kỷ Ngân Viễn cười cười, Thư Yếu Nhiên có điểm nào hấp dẫn anh? Có lẽ đây là bí ẩn mà đến cả anh cũng không biết.

Chỉ có điều, bí ẩn này, anh rất tình nguyện tiếp tục duy trì.

Đáng tiếc, đêm đó Kỷ Ngân Viễn không có cơ hội ngủ ghế sa lon, vì đột nhiên có mệnh lệnh khẩn cấp.

Lập tức phải trở về Đại đội không quân. Cố Hoài Thần cũng đi với anh.

Kỷ Ngân Viễn một mình đi tới phòng làm việc của Sư đoàn trưởng sư đoàn 127. Sư đoàn trưởng Trần Nhất là một người phương bác hào sảng, vừa thấy anh cũng không nói thừa, trực tiếp đưa tài liệu cho anh, “Tháng sau lại tới thời gian huấn luyện quân sự cho sinh viên mới của Đại học Quốc Phòng.”

Kỷ Ngân Viễn nhận lấy tài liệu lật xem. Trước giờ có truyền thống, đến kỳ tập huấn quân sự cho sinh viên mới, sẽ chọn ra một huấn luyện viên từ Không quân, mỗi năm một doanh, năm nay tới phiên anh.

“Mặc dù phái cậu đi hơi phí tài, nhưng nếu cấp trên chỉ thị xuống, chỉ có thể nghe theo.” Trần Nhất vỗ vỗ vai anh.

Đây là làm công tác tư tưởng ỉn? Kỷ Ngân Viễn gật đầu, khép tài liệu lại.

“Tuân lệnh.”

Trần Nhất gật đầu.

Kỷ Ngân Viễn giơ tay chào, sau đó ra khỏi phòng.

Sau khi Kỷ Ngân Viễn rời đi không lâu, trong phòng làm việc, Trần Nhất bấm một chuỗi dãy số, sau ba tiếng bíp, điện thoại thông.... ..

“Nghe.” Giọng nói lạnh lùng.

“Đoàn trưởng Thư, Ngân Viễn đã tiếp nhận nhiệm vụ đi Đại học Quốc phòng huấn luyện.”

Đầu bên kia đáp, “Rất tốt.”

20. Chương 22: Đi Công Tác (1)

Đình đình đình

Tiếng chuông nhà thờ vang lên, thành phố S lại bắt đầu một ngày mới. Trên đường, Yếu Nhiên đang từ tiệm Chung chạy nhanh về tòa soạn.

Trễ rồi! Trễ rồi! Trễ rồi!

Yếu Nhiên đẩy cửa kính ra, thấy các đồng nghiệp đều đang ngồi ở bàn làm việc bận rộn, nên vừa thở hổn hển, vừa lặng lẽ bước tới chỗ của mình, sau đó ngã xuống ghế nệm.....

Thật thoải mái!

Cũng may không bị Tổng biên tập bắt tại trận, nếu không toàn bộ tiền thưởng chuyên cần cho tháng này sẽ đi tong. Yếu Nhiên vừa thầm may mắn trong lòng vừa vỗ ngực cho bớt tức vì chạy nãy giờ.

Hứa Mai ngồi ở kế bên Yếu Nhiên, thấy thế dùng chân đẩy ghế trượt qua, đưa ly nước cho cô, “Sắp phải họp rồi đó, cậu chuẩn bị xong chưa?”

Yếu Nhiên gật đầu liên tục, nhận lấy ly nước, nhanh chóng uống vài hớp, cổ họng đang khô ráo lập tức mát mẻ trở lại, “Ừ, xong hết rồi!”

Hứa Mai gật đầu, trượt ghế về lại chỗ mình.

Yếu Nhiên vén mớ tóc mái qua một bên, cho gió mát thổi đến.

Mùa hè, cho dù là sáng sớm cũng đã nóng khủng khiếp.

“Đi họp! Đi họp!” Có đồng nghiệp vỗ vỗ tay, mọi người nghe thấy, đều lục tục kéo ghế đứng dậy.

“Đi thôi!” Hứa Mai thò đầu ra kêu Yếu Nhiên một tiếng.

Yếu Nhiên gật đầu, uống nốt miếng nước cuối cùng.

Nội dung của cuộc họp chỉ đơn là báo cáo những việc mới nhất, đây là công việc của phóng viên biên tập, không liên quan gì mấy đến phóng viên chụp ảnh như Yếu Nhiên, vì vậy cô thì tránh trong góc buồn ngủ, nghe mọi người phát biểu.

Tối hôm qua cô ngủ không ngon lắm, Kỷ Ngân Viễn đi rồi cũng không thấy về, hơn nữa đến giờ vẫn chưa có tin tức, thật sự khiến cô thấy không quen. Sáng nay, Kỷ Ngân Tĩnh cũng dậy trễ, vừa thấy cô đã bù lu bù loa bảo hôm nay không có ai kêu mình dậy, nên mới ngủ quên.

Yếu Nhiên nghe vậy thì rất bất ngờ, không nghĩ tới Kỷ Ngân Viễn là người kiên nhẫn chu đáo như thế, ngày ngày đúng giờ gọi Kỷ Ngân Tĩnh dậy chờ cô đi làm.

Nhưng.... Rốt cuộc anh ta chạy đi đâu rồi.... ..

Cô mà suy nghĩ miên man là đầu óc càng không tỉnh táo, nếu không nhờ Hứa Mai liên tục dùng bút chọc, sợ là cô sẽ ngủ gật mất.

Đến lúc tan họp, Tổng biên tập phân nhiệm vụ, chọn mấy người đi ra ngoài săn tin, trong đó có Yếu Nhiên.

Tính chất công việc của phóng viên chụp ảnh là phải chạy ở ngoài đường suốt. Cô đi theo mấy đồng nghiệp ra khỏi tòa soạn, hút hết lon cà phê, lúc này mới cảm giác dần dần tỉnh táo lại.

“Bây giờ đi đâu?” Cô vừa cúi đầu cẩn thận lau chùi ống kính máy chụp hình, vừa hỏi.

“Đến các doanh trại xem thử, đã đánh tiếng trước rồi!” Phóng viên phụ trách bọn họ lên tiếng. Vì vậy mấy người lần lượt chia nhóm, mỗi nhóm đi một chỗ.

Yếu Nhiên và một phóng viên nam khác được phân đến tiểu đoàn cảnh sát giao thông. Cô suy nghĩ một chút, bỗng nói, “Đổi đi! Chúng ta đi trung đoàn Không quân.”

Cô muốn đi xem thử, rốt cuộc tên Kỷ Ngân Viễn kia đang bận cái gì, dám không rên một tiếng mà bỏ chạy!

Biểu tình của mọi người khá tế nhị, Yếu Nhiên ngạc nhiên nhìn bọn họ, “Sao vậy?”

Hình như cô không nói gì kỳ lạ cả, sao lại phản ứng thế này?

Một đồng nghiệp tương đối thân với cô nói, “Yếu Nhiên, cậu và Doanh trưởng Mục, rốt cuộc là....”

Nói thật, bọn họ cũng hơi khó hiểu, nếu Doanh trưởng Mục là chồng của em gái Yếu Nhiên, vậy sao cô còn thân thiết với anh ta như vậy? Không sợ bị người ta nói xấu sao?!

Yếu Nhiên khó hiểu hỏi, “Em rề! Nếu không còn có thể là gì.... ..” Nói đến đây, nhìn vẻ mặt khó hiểu của mọi người, cô chợt cau mày.

Chẳng lẽ là vì chuyện lần trước?

Cô chậm rãi nói tiếp, “Doanh trưởng Kỷ bên Không quân thiếu tôi ít đồ, tôi định tiện đường đi lấy luôn.”

“A, thì ra là vậy.... ..” Người kia gật đầu. Ánh mắt của mọi người rõ ràng ít vẻ nghi ngờ hẳn.

Giải thích này của cô có lẽ đã được mọi người chấp nhận, phóng viên phân công cũng cười cười, “Bộ đội đặc chủng luôn không cho phép người

ngoài ra vào, nếu Yếu Nhiên vào được vậy thì còn gì bằng, không chừng còn có thể săn được tin mới.”

Bộ đội đặc chủng không thể so với những bộ đội khác, tư liệu về họ là tuyệt đối bảo mật, tựa như lần trước, trong đại hội diễn tập, lúc chụp hình các binh sĩ, phải chắc chắn rằng không có bộ đội đặc chủng trong hình mới được đăng báo.

Yếu Nhiên cười cười, có lẽ giải thích như vậy cũng không thể khiến mọi người hoàn toàn tin, nhưng dù sao vẫn tốt hơn để mọi người đoán mò, là phóng viên, cô rất rõ hậu quả của việc để mặc tin đồn.

Đến ngã ba, Yếu Nhiên và phóng viên nam kia xuống xe đi bộ vào doanh trại.

Còn cách doanh trại một đoạn, nhưng từ xa đã nghe thấy tiếng hô ngắt trời khi tập luyện của các binh sĩ. Binh sĩ canh gác biết mặt Yếu Nhiên nên cho cô vào, nhưng phóng viên nam kia thì bị chặn lại.

Yếu Nhiên không hề bất ngờ, cô có thể vào là nhờ có Mục Thiếu Liên và Kỷ Ngân Viễn, phóng viên nam kia cũng hiểu điểm này, nên đành ở lại bên ngoài chờ cô.

Yếu Nhiên bước nhanh qua sân huấn luyện, quen đường đi đến phòng làm việc của Kỷ Ngân Viễn, thấy phòng làm việc đóng cửa, bèn hỏi một binh sĩ đi ngang qua, lúc này mới biết anh không có ở đây.

Điện thoại không gọi được, người cũng không thấy, thật biến mất?

Cô bất mãn bước đi, trực tiếp tìm tới Mục Thiếu Liên. Anh ta và Kỷ Ngân Viễn cùng một trung đoàn, hẳn phải biết chút tin tức chứ!

Biết được vị trí hiện tại của Mục Thiếu Liên từ binh sĩ nhiệt tình kia, Yếu Nhiên vội chạy thẳng tới khu nghỉ ngơi của doanh trại. Cửa phòng ngủ đầu tiên chỉ khép hờ, cô giơ tay đẩy ra, thấy trong phòng toàn binh sĩ ở trần đang đứng hoặc ngồi, sững sốt một chút, cô vội vàng đóng cửa lại.

Người của Mục Thiếu Liên rốt cuộc là đám người nào vậy, ngay cả áo cũng không mặc?! Cô yên lặng nhìn cánh cửa hồi lâu, chợt giống như nhớ ra điều gì, lại mở cửa ra, “Xin hỏi, Mục Thiếu Liên đang ở đâu?”

Đám binh sĩ kia không hổ là bộ đội đặc chủng, thấy cô quay lại vẫn không ngạc nhiên, chỉ hơi co quắp khỏe mắt, “Doanh trưởng Mục đi thị sát rồi.”

Cô gật đầu một cái, “Trong các anh có ai rảnh không?”

“.....” Rốt cuộc cô gái này là ai, sao có thể tùy ý ra vào khu này?

“Tôi có việc gấp muốn hỏi anh ta, xin hỏi ai có thể dẫn tôi đi tìm anh ta?”

“Thưa cô, nơi đóng quân không cho phép người ngoài ra vào.” Có lẽ thấy hơi ngại, các binh sĩ đã lặng lẽ mặc lại cái áo đã ướt đầm mồ hôi.

Yếu Nhiên thần nhiên đáp, “Vậy à! Vậy nhờ một người chạy đi kêu anh ta tới đây giúp tôi!”

“.....” Cô gái này thật tự nhiên như ở nhà!

“Việc này.....” Mấy người đều muốn từ chối, không có việc quan trọng mà chạy đi quấy rầy Doanh trưởng Mục thị sát, hậu quả bọn họ gánh không nổi!

“Cứ nói tôi đang ở phòng làm việc chờ anh ta!” Cô cười tiếp, “Cám ơn!”

Cô nói xong liền đi, không chờ mấy người có cơ hội từ chối, còn dư lại cả đám binh sĩ đứng nhìn nhau.

“.....Rốt cuộc ai đi?” Hồi lâu, cuối cùng có một binh sĩ lên tiếng, anh ta quét mắt qua tất cả mọi người, rồi dừng lại ở người cao nhất đứng ngoài cùng bên phải.

Binh sĩ cao nhất kia giật giật khóe mắt.

Không bao lâu, tất cả binh sĩ trong phòng đều nhìn vào anh ta.

Mắt binh sĩ cao nhất kia giật càng nhanh hơn.

“Tiểu đội trưởng.....”

“.....”

“Tiểu đội trưởng, phiền anh đi một chuyến vậy, Doanh trưởng Mục chắc còn đang ở nơi đóng quân.”

“.....”

“Rồi, tiểu đội trưởng đã đồng ý!”

“.....” Tôi đồng ý lúc nào chứ? Tiểu đội trưởng giận dữ ngẩng đầu, lại bị mọi người hung hăng ấn đầu xuống đội mũ lên cho anh ta.

Bọn khốn khiếp kia, tôi chịu, đủ, rồi!

Lúc Mục Thiếu Liên trở lại phòng làm việc thì Yếu Nhiên đang ngồi trên ghế hưởng điều hòa ăn khoai tây chiên.

“Con ngoan, hiếm mới thấy tới tìm ba ba à!” Mục Thiếu Liên vừa nói vừa véo mặt cô một cái.

Cô đưa bàn tay dính đầy mỡ đầy mạnh tay Mục Thiếu Liên ra, “Kỷ Ngân Viễn đâu rồi?”

“Thật lạnh đậm, không nhớ ba ba sao?”

Yếu Nhiên không thêm quan tâm, hỏi lại, “.....Kỷ Ngân Viễn đâu rồi?”

“Con gái làm ba ba đau lòng quá, lâu mới gặp vậy mà mở miệng đóng miệng đều là người đàn ông khác!” Mục Thiếu Liên bóc một miếng khoai tây tự biên tự diễn.

Yếu Nhiên từ từ híp mắt, tốc độ cắn khoai tây càng ngày càng chậm. Đây là biểu hiện cô sắp nổi giận.

Nhưng, không hề có tác dụng với Mục Thiếu Liên, “Sắp tới cơm trưa rồi, con gái ngoan ở lại ăn cơm với ba ba đi!”

Yếu Nhiên đặt gói khoai tây chiên lên bàn, không nói lời nào, bỏ đi.

Mục Thiếu Liên thở dài, kéo tay cô lại.

Cô nhỏ này tính tình rất mạnh mẽ, không hợp ý liền nhăn mặt bỏ đi, “Anh ta đi làm nhiệm vụ, hai ngày nữa mới về.”

Yếu Nhiên hừ một tiếng, cau mày, “Làm nhiệm vụ ở đâu?”

“Đây là bí mật quân sự, anh cũng không biết.” Mục Thiếu Liên thấy cô không định đi nữa thì buông tay cô ra, ngồi xuống ghế, tiện tay kéo kéo cổ áo, “Chuyện giữa em và Doanh trưởng Kỷ là sao?”

Lần trước cùng nhau về nhà họ Thư, nếu không thân, hẳn cô sẽ không làm vậy.

21. Chương 23: Đi Công Tác (2)

“Tại sao phải nói cho anh biết?!” Yếu Nhiên tức giận nhìn chằm chằm Mục Thiếu Liên.

Đã chẳng biết tung tích của Kỷ Ngân Viễn, còn dám hỏi lung tung này kia!

Mục Thiếu Liên á khẩu.

Phải, đây là đang trách anh ta!

Yếu Nhiên thấy Mục Thiếu Liên bị nghẹn lời, tâm tình hơi tốt lên, không làm khó anh ta nữa, vả lại đồng nghiệp còn đang đợi cô bên ngoài, ở lâu quá không tốt, “Được rồi, anh làm việc tiếp đi.”

Yếu Nhiên phát tay một cái rồi đi ra khỏi phòng, cô ngửa mặt nhìn lên vừa lúc thấy rõ cửa phòng đóng chặt trên lầu.

Đó là phòng làm việc của Kỷ Ngân Viễn.

Tâm tình hiện tại của Yếu Nhiên khá phức tạp, người vẫn luôn bên cạnh mình bỗng nhiên biến mất, còn không một lời báo trước, ai cũng sẽ không thích ứng.

Cô cứ đứng lẳng lẳng nhìn cánh cửa kia hồi lâu, tuyệt đối không thừa nhận là mình đang lo lắng cho anh.

Có lẽ nên tìm Kỷ Ngân Tĩnh hỏi thử xem, cô ấy là em gái Kỷ Ngân Viễn, hẳn phải biết chút gì đó.

Sau khi Yếu Nhiên rời đi không lâu, Mục Thiếu Liên cũng không tiếp tục đi thị sát nữa mà tới thẳng phòng làm việc của Trung đoàn trưởng Trần Nhất.

Mục Thiếu Liên chào hỏi mấy câu xong vào đề luôn, “Đoàn trưởng, khi nào thì Kỷ doanh trưởng về?”

Dù chung một trung đoàn nhưng Mục Thiếu Liên và Kỷ Ngân Viễn rất ít có cơ hội gặp nhau, hai người đều là những quân nhân ưu tú, lại kiêu ngạo riêng, nên khó mà kết thân được. Lúc này Mục Thiếu Liên hỏi thăm cũng là vì Yếu Nhiên mà thôi.

Trần Nhất hơi kinh ngạc, “Hả, cậu và Ngân Viễn quen nhau lúc nào vậy?”

Trần Nhất biết tính hai người, nên thấy Mục Thiếu Liên chủ động hỏi thăm thế này thì rất ngạc nhiên.

“Không phải Đoàn trưởng nói hai chúng tôi phải hòa hảo sao? Tôi chỉ là đang phục tùng mệnh lệnh của cấp trên thôi!”

Trần Nhất cười nói, “Cậu thật lạnh miệng! Ngày hai mươi về, nói cách khác, còn ba ngày nữa!”

Mục Thiếu Liên rời khỏi phòng làm việc của Trần Nhất xong lập tức gọi điện thoại cho Yếu Nhiên, nghe thấy giọng đáp bình tĩnh của cô, anh ta nhú mày, hỏi, “Vấn đề của em đã được giải quyết, vậy tiếp theo là câu hỏi của anh?”

Yếu Nhiên biết Mục Thiếu Liên đang nói về chuyện cô và Kỷ Ngân Viễn quen nhau, nhưng một câu thì nói không rõ, mà giải thích lại lãng phí quá nhiều thời gian, “Không nói, anh sẽ tức giận?”

Mục Thiếu Liên nghiêm túc nói, “Sẽ!”

Mặc dù nói con gái lớn tự nhiên sẽ có nhiều bạn bè, nhưng làm ba ba mình vẫn phải biết con gái giao du với ai. diễn-đàn-lê-quý-đôn Có lẽ phải nói là quan tâm quá sẽ bị loạn. Kỷ Ngân Viễn bình thường trông có vẻ lạnh nhạt, không hứng thú với điều gì, nhưng lúc bàn về tác chiến, anh ta rất quyết đoán, sợ rằng Yếu Nhiên sẽ bị tổn thương.

Cô hút một ngụm trà sữa, ừ, ...câu trả lời trong dự đoán của cô, “Vậy anh cứ tức giận đi!” Dứt lời, cô không đợi Mục Thiếu Liên có cơ hội nói, đã tắt máy.

Đầu kia, Mục Thiếu Liên vẫn duy trì tư thế nghe điện thoại, quả thật không thể tin cô sẽ cúp điện thoại!

Đây chính là câu ‘dùng xong liền ném’ ?

Chạng vạng, Kỷ Ngân Tĩnh nghe Yếu Nhiên nói chuyện anh trai xong, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, khiến Yếu Nhiên khá bất ngờ.

“Bình thường mà!” Ngân Tĩnh vỗ vỗ vai Yếu Nhiên như an ủi, cười nói, “Chị phải thông cảm cho anh em nha, anh là quân nhân, ba năm ngày không ở nhà là chuyện thường tình.”

Chắc là lại đang đi tập huấn sinh tồn dã ngoại gì đó, nên mới không cách nào nghe điện thoại được.

“... ..” Yếu Nhiên buồn bức cắn ống hút, phình má.

Biết thì biết vậy, nhưng vẫn khiến người ta khó chịu!

“Yếu Nhiên, chị cứ thoải mái đi!” Kỷ Ngân Tĩnh hút một ngụm trà sữa, cười cười để lộ lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, “Anh ấy có thể xảy ra chuyện gì chứ ?!”

“... ..” Ai lo lắng anh ta sẽ có chuyện chứ ?!

Cô buồn bức tiêu diệt hết tất cả thịt nướng trên bàn, xong giận dỗi nói, “Nếu không biết khi nào anh ta trở về, vậy chị dọn về với Tổng Tổng cho xong!”

Lúc trước đồng ý ở chung với anh ta chính là vì muốn chọc cho anh ta không thoải mái, giờ người không ở đây còn thực hiện kế hoạch gì nữa ?diễn đàn lê quý đôn. Hơn nữa, cô rất ghét ở một mình!

“Đừng mà, mấy cái huấn luyện kia không tốn thời gian lắm đâu, chị dọn tới dọn lui như vậy rất phiền toái!” Kỷ Ngân Tĩnh khuyên.

Yếu Nhiên nhú mày, “Chị không sợ phiền, chờ anh ta về có anh ta dọn lại!”

Giọng điệu này rõ ràng là dỗi. Kỷ Ngân Tĩnh sao lại không nghe ra, “Chị đang giận anh em hả?”

Trách ảnh đi mà không nói một câu, để chỉ lo lắng?

“Đúng thì sao! Ai bảo anh ta không rên một tiếng đã bỏ chạy !” Ghét nhất loại người không chịu trách nhiệm, còn nói sẽ chịu trách nhiệm, sẽ chăm sóc cô thật tốt, giờ thì cả cái bóng cũng không thấy!

“Ếc.... ..” Lên án thế này có vẻ hơi quá, Kỷ Ngân Tĩnh nháy mắt mấy cái, cố gắng nói tốt cho Kỷ Ngân Viễn, “Thật ra cũng không thể trách hết anh em, nghề của anh đặc biệt, có lệnh là phải đi liền, mà lệnh ra lúc nào thì..... Không ai biết!”

Anh à, bây giờ anh mới biết em anh tốt biết bao đúng không! Không chỉ giúp anh chăm sóc bạn gái, còn bao cả việc an ủi khuyên bảo nữa!

“Chị mặc kệ!” Yếu Nhiên cau mày, không thèm nghe, “Em chở chị về chỗ Tổng Tổng đi, mấy ngày kể em có thể thoải mái ngủ nướng!”

“... .. Nhưng.... ..”

“Cứ quyết định như vậy!”

Kỷ Ngân Tĩnh thấy Yếu Nhiên đã quyết, đành nuốt xuống một bụng giải thích, nhỏ giọng đồng ý. diện diện lequyd n c m Tiểu Quai giống như là hiểu được nỗi lòng của cô chủ, dùng lưỡi liếm liếm tay Ngân Tĩnh mấy cái.

Đến chỗ Diệp Tổng Tổng, vừa xuống xe, Yếu Nhiên liền thấy ánh đó không xa có một chiếc xe màu xám, bảng số xe rất quen.

Cô từ từ đi tới, tự hỏi, tại sao Thư Yếu Ninh lại tới?

Giống như là cảm ứng được suy nghĩ trong lòng cô, cửa sổ xe từ từ hạ xuống. Thư Yếu Ninh ngồi trong xe liếc cô một cái, ý ra lệnh cho cô lên xe.

“Xem ra tâm tình anh không tệ, tối khuya còn lái xe đến đây ngắm trăng!” Yếu Nhiên cười nói, “Trăng ở đây đẹp hơn à?”

Ý là, anh ăn no không có chuyện gì làm hả?

“Tôi cũng không ngờ cô sẽ nghe lời như vậy, ngoan ngoãn quay về đây.” Thư Yếu Ninh thản nhiên phản kích, châm chọc nói, “Hay là, do người kia không cần cô nữa?”

“Anh!” Yếu Nhiên giận dữ, so về bình tĩnh vĩnh viễn cô đều không phải là đối thủ của anh ta, nhưng cũng chính vì vậy, cô mới thường bật thốt lên những lời khiến người ta tổn thương, “Anh nghĩ tôi là anh sao?!”

Cô siết chặt nắm tay, “Kỷ Ngân Viễn, không chỉ người là của tôi, mà tim cũng là của tôi! Tôi không cần giam cầm anh ấy lại, cũng không lo lắng anh ấy sẽ chạy trốn!”

Sắc mặt Thư Yếu Ninh chợt biến, nhược điểm của hai người đều nằm trên tay đối phương, cho nên mỗi lần bọn họ đấu, cả hai đều thương tích đầy mình.

Thư Yếu Ninh bật vọt ra, cuộc sống quanh năm trong quân đội khiến anh ta có một tốc độ kinh người. Yếu Nhiên vừa chớp mắt, cổ đã bị Thư Yếu Ninh bóp chặt. Cô hít thở khó khăn, cố gắng giãy giụa, nhưng sức của cô đối với anh ta mà nói thì chỉ như gãi ngứa.

Thư Yếu Ninh ấn người cô vào mui xe, ánh mắt âm trầm dữ tợn, “Thư Yếu Nhiên, cô đừng nghĩ tôi không dám động cô!”

Mặt Thư Yếu Ninh lạnh lùng như băng, khiến người ta không dám nghi ngờ chỉ cần anh ta mạnh tay thêm chút nữa là có thể khiến một mạng người biến mất.

22. Chương 24: Đi Công Tác (3)

Yếu Nhiên không nói nổi, dùng hết sức cũng không cạy được tay Thư Yếu Ninh ra. Thư Yếu Ninh lạnh lùng nhìn cô, gần từng chữ, “Tôi hỏi lại lần nữa, có về hay không?” Giọng Thư Yếu Ninh lạnh thấu xương.

Thật ra, mặc kệ cô trả lời thế nào, kết quả cuối cùng đều giống nhau, nhưng anh ta hỏi vậy là muốn cô phải chịu thua.

Nhưng phải chịu thua anh ta, cô làm không được!

‘Có giỏi thì bóp chết tôi đi!’

Mắt cô như tóe lửa, cổ chấp trong đôi mắt đó khiến Thư Yếu Ninh phải giật mình.

Thư Yếu Ninh chợt nhận ra, nỗi hận của Yếu Nhiên với mình, sợ là đã sớm sâu đến tận xương rồi.

Mà tất cả là do đâu?

Thừa dịp Thư Yếu Ninh giật mình, Yếu Nhiên vội dùng hết sức vùng vẫy thoát ra được.

Cô dựa vào thân xe mà ho khan, nhưng cho dù có gặp phải hành hạ kinh khủng hơn nữa, cô cũng tuyệt không hối hận.

Thư Yếu Ninh đứng im suy nghĩ. Tính tình Thư Yếu Nhiên rất cố chấp, cứng rắn với cô quả là không sáng suốt.

Thư Yếu Ninh hơi híp mắt, lại đến gần cô....

Lúc Kỷ Ngân Tĩnh đến bệnh viện thì tư lệnh Kỷ đang tiếp khách, cô ôm Tiểu Quai đứng ngoài cửa, chần chờ hồi lâu rồi cuộc quyết định dời ở ngoài.

Binh sĩ gác ở phòng bệnh biết Kỷ Ngân Tĩnh nên cười nói, “Tư lệnh có dặn, nếu cô đến thì cứ vào, hình như là có chuyện quan trọng.”

Kỷ Ngân Tĩnh ngạc nhiên mở to mắt, lúc ông nội làm việc ghét nhất là bị quấy rầy, nhưng lần này lại cho phép cô vào, chẳng lẽ thật có chuyện gì gấp?

Kỷ Ngân Tĩnh vừa vượt vượt bộ lông mềm của Tiểu Quai vừa nghĩ, đúng lúc mình cũng đang có chuyện muốn nhờ ông nội giúp một tay.

Kỷ Ngân Tĩnh gõ lên cửa vài cái, nghe ông nội cho phép cô mới đẩy cửa bước vào, thấy trong phòng có mấy người sĩ quan lạ, cô sững sờ một lát, rồi lễ phép mỉm cười.

“Đây là Ngân Tĩnh, vẫn còn đang đi học!” Tư lệnh Kỷ giới thiệu Kỷ Ngân Tĩnh với một người sĩ quan trung niên, người đó nhìn cô, gật đầu một cái.

Cô đột nhiên cảm thấy người sĩ quan này nhìn rất quen.

Tư lệnh Kỷ tiếp tục nói chuyện với mấy sĩ quan, thỉnh thoảng xen vào vài chuyện quân sự, Kỷ Ngân Tĩnh nghe không hiểu lắm, chỉ yên lặng ngồi trong góc chơi với Tiểu Quai. Không lâu sau, mấy sĩ quan kia đứng dậy chào, tư lệnh Kỷ khách sáo tượng trưng mấy câu rồi tiễn bọn họ đi.

Kỷ Ngân Tĩnh thấy mọi người đi hết mới mở miệng nói, “Ông nội, con có chuyện muốn nhờ....”

“Không gấp,” Tư lệnh Kỷ cười cười, sửa lại gối dựa, “Người ngồi giữa lúc này, con đoán là ai?”

Người ngồi giữa.... ... Không phải là người sĩ quân trung niên gật đầu với mình sao? Kỷ Ngân Tĩnh cười nói giỡn, “Ai ạ? Không phải là đối tượng kết hôn của con chứ?”

Mấy ngày nay đã gặp nhiều sĩ quan trẻ, nhưng đáng tiếc không hợp nhãn, không phải vì vậy mà ông nội bắt đầu tìm ỉn sĩ quan bậc chú chứ?

“Con nhóc này, nói lung tung gì đó,” tư lệnh Kỷ vỗ ót Kỷ Ngân Tĩnh cười mắng, “Đó là cha của Yếu Nhiên.”

“Vậy..... Ông nội không nói gì kỳ quái đó chứ ?!” Kỷ Ngân Tĩnh nhảy bật dậy.

“Ông có thể nói gì ?!” Tư lệnh Kỷ nghiêm mặt, “Cái gì cũng không nói!”

“Vậy ông nội mời ba của chị Yếu Nhiên tới làm gì?” Kỷ Ngân Tĩnh thở phào, nhưng lập tức nghiêm mặt nói, “Nếu ông nội tự ý làm, anh sẽ giận đó.”

Đã từng bị vậy rồi, còn không chịu nhớ!

“Nếu vậy khi ủy viên chính trị tới thăm bệnh, ta phải đóng cửa từ chối gặp đúng không ?!” Vậy sẽ hài lòng chứ gì! Tư lệnh Kỷ tức đến râu dựng ngược.

Kỷ Ngân Tĩnh thấy tình hình không ổn, vội đảo mắt cười làm lành, “Ây da, con chỉ thuận miệng nói vậy thôi, ông nội đừng chấp con mà!”

“... Con nhỏ này.... ...” Tư lệnh Kỷ định nói tiếp, thì Kỷ Ngân Tĩnh đã tiếp lời, “Ông nội, con nói nè, anh lại chạy đâu mất tiêu rồi!”

Kỷ Ngân Tĩnh buông Tiểu Quai ra, cạo đến bên cạnh tư lệnh Kỷ, nắm lấy tay của ông lắc lắc, “Chị Yếu Nhiên đang rất lo lắng, ông mau giúp một chút đi!”

Tư lệnh Kỷ hừ một tiếng, không động.

Giờ mới biết cần mình giúp ?

“Chẳng phải vừa rồi con nói, không được tự ý làm sao!”

Kỷ Ngân Tĩnh thần nhiên phát tay, “Lúc này là vì chị Yếu Nhiên mà, anh còn có thể nói gì !” Hơn nữa, nếu có trách, cứ đẩy chị Yếu Nhiên ra là xong!

“Lém lỉnh!”

“Hi hi, đều nhờ ông nội dạy giỏi mà!” Kỷ Ngân Tĩnh nói xong, chợt trừng mắt, “Ba chị Yếu Nhiên là ai.... Làm sao ông nội biết ?!”

Tư lệnh Kỷ rất hài lòng với câu hỏi này, ông híp mắt, nhặt một quả nho lên ném vào miệng, dánh vể nhàn nhã. diên- đàn-lê-quý- đônKỷ Ngân Tĩnh thấy vậy vội lắc lắc tay ông, “Ông nội nói mau đi, nói mau đi mà!”

Tư lệnh Kỷ buồn cười, rót cuộc không chọc cháu gái nữa, “Chẳng lẽ con không phát hiện, Yếu Nhiên rất giống Chính ủy Thư ?”

Nghe vậy, Kỷ Ngân Tĩnh rót cuộc ngộ ra tại sao lúc này lại thấy người kia rất quen, giờ mới phát hiện, rõ ràng khuôn mặt hai người là từ một mẫu ra mà!

“Hơn nữa con gái của Chính ủy Thư..... Cũng xem như là người ‘nổi tiếng’ ở thành phố S này.”

Nếu hiện tại người thích Thư Yếu Nhiên là một đứa nào khác trong nhà họ Kỷ, ông nhất định là không đồng ý, không có đường thương lượng !

Nhưng nếu là Ngân Viễn....

Tư lệnh Kỷ nặng nề thở dài, mệt mỏi xoa xoa giữa lông mày, đáng vẻ như đã già đi vài tuổi chỉ trong nháy mắt.

Chớp mắt đã qua ba ngày, Kỷ Ngân Viễn vừa dẫn binh trở lại doanh trại đã bị Mục Thiếu Liên chặn đường.

“Doanh trưởng Kỷ!” Mục Thiếu Liên đứng dựa vào cửa sắt gọi.

Kỷ Ngân Viễn dừng bước, dù trên quân phục còn dính một ít cỏ vụn, nhưng khí thế không hề thua Mục Thiếu Liên.

“Có thời gian nói vài câu chứ?” Mục Thiếu Liên cười nói.

“Không rảnh.” Kỷ Ngân Viễn tiếp tục bước qua.

Nghe vậy, Mục Thiếu Liên cười cười, chậm rãi bước theo sau Kỷ Ngân Viễn.

Đến sân huấn luyện các binh sĩ giải tán, Kỷ Ngân Viễn vừa định tới phòng Trần Nhất báo cáo thì đã bị ngăn lại.

Mục Thiếu Liên khẽ cười, “Doanh trưởng Kỷ không có thời gian, tôi có là được!”

23. Chương 25

Kỷ Ngân Viễn chỉ cười, lướt qua người Mục Thiếu Liên đi về cầu thang, không nói một lời.

“Kỷ Ngân Viễn!” Mặt Mục Thiếu Liên biến sắc, giơ tay muốn bắt lấy bả vai Kỷ Ngân Viễn. Nhưng Kỷ Ngân Viễn như là có mắt sau lưng, anh thoáng né người đã tránh được.

Tranh cãi khi bàn về chiến thuật thì không ít, nhưng đánh nhau..... Thì chưa bao giờ!

Kỷ Ngân Viễn mặc kệ Mục Thiếu Liên, vẫn thong thả bước lên bậc thang thứ nhất, bỗng cảm giác có một luồng gió ngay sau lưng, anh đưa tay lên đỡ, quay đầu lại vừa lúc đối diện khuôn mặt tươi cười của Mục Thiếu Liên, “Doanh trưởng Kỷ nhiều lần đứng nhất trong thi đấu đơn, nhân dịp này xin chỉ bảo!”

Mục Thiếu Liên vừa dứt lời, không đợi Kỷ Ngân Viễn đáp lại, đã xoay người đá ra, muốn đánh đòn phủ đầu. Kỷ Ngân Viễn thần nhiên hóa giải thế công tới tấp của Mục Thiếu Liên, thuận thế lật cổ tay bắt lấy cổ tay Mục Thiếu Liên. Mục Thiếu Liên vừa cảm giác sau lưng bị đập, đã thấy cả người mình bay nhanh ra ngoài.

Chiêu này của Kỷ Ngân Viễn có thể nói là nhanh, chuẩn, ác.

Mục Thiếu Liên lần đầu bị thua, trong lòng hừng hực ý chí chiến đấu, vừa nói “Doanh trưởng Kỷ, khá lắm!”, vừa xoay cổ tay rằng rắc, tiếp, “Lần này đánh cược, nếu anh thắng..... Có chuyện anh sẽ rất muốn biết!”

Kỷ Ngân Viễn khẽ híp mắt.

Trận này bắt đầu nhanh mà kết thúc cũng nhanh, chỉ qua năm phút ngắn ngủi đã có kết quả.

Người thua là Mục Thiếu Liên.

“Này!” Mục Thiếu Liên mua hai chai trà xanh ướp lạnh trở lại hành lang, đưa một chai cho Kỷ Ngân Viễn.

Trời đã sáng, ánh nắng xuyên qua tầng tầng mây mỏng, bầu trời xanh ngắt một màu.

Kỷ Ngân Viễn gỡ hai nút áo trên ra, mở nắp chai trà xanh uống một ngụm, trà xanh lành lạnh mát khắp cả người. Mục Thiếu Liên đứng dựa vào rào chắn, nhìn về phía xa xa. Trong sân bụi đất bay đầy trời, các binh sĩ đã bắt đầu giờ huấn luyện sáng, mặc dù lượng vận động lớn kinh người, nhưng cũng nhờ vậy mà mỗi một người bộ đội đặc chủng đều có thể một địch mười.

“Anh hiểu Yếu Nhiên được bao nhiêu?” Mục Thiếu Liên quơ quơ chai trà xanh trong tay, mặc dù vừa bị thua nhưng không hề tức giận.

Lính không quân bình thường còn có thể một địch mười, huống chi là lính không quân đặc chủng, Kỷ Ngân Viễn là quả danh bất hư truyền.

Kỷ Ngân Viễn dựa lưng vào góc tường, nghe vậy chỉ thản nhiên liếc Mục Thiếu Liên một cái.

“Đây là chuyện anh muốn nói?”

“Dĩ nhiên không phải,” Mục Thiếu Liên cười cười, “Nhưng, trước hết tôi phải biết suy nghĩ của anh, là thật muốn tính chuyện lâu dài với Yếu Nhiên, hay chỉ là vui đùa một lúc? Nếu anh chỉ là muốn vui đùa một lúc, vậy tôi khuyên anh nên sớm từ bỏ ý nghĩ này đi. Từ khi anh bắt đầu chọc đến Yếu Nhiên, anh đã không còn cơ hội rút lui!” Ngoại trừ, chính Yếu Nhiên nói chia tay trước.

“Anh lấy tư cách gì nói những lời này?” Kỷ Ngân Viễn cười cười, “Là đàn anh thời đại học của Yếu Nhiên.... Hay là em rể?”

“Mặc kệ tư cách gì, anh chỉ cần cho tôi một câu trả lời chẵn chác là được.”

Kỷ Ngân Viễn nhìn Mục Thiếu Liên, đột nhiên cảm thấy hình như có một số việc mình đã làm, nhưng dù gì quá trình ra sao không

quan trọng, miễn đến được mục đích cuối cùng là được. Tâm tình Kỷ Ngân Viễn đột nhiên tốt hơn, thanh nhiên hỏi, “Đây là ụ hiếp?”

“Không!” Mục Thiếu Liên lắc đầu, cười nhạt, “Anh có thể xem là khuyến cáo!”

Kỷ Ngân Viễn hơi nhú mồm, hiển nhiên đã chấp nhận lời giải thích này, “Vậy, điều anh muốn nói là gì?”

Kỷ Ngân Viễn không hề đưa ra câu trả lời chắc chắn, nhưng thế này với Mục Thiếu Liên đã là câu trả lời tốt nhất, vì tính tình Kỷ Ngân Viễn vốn lãnh đạm, anh thỏa hiệp chứng tỏ đã chấp nhận.

Mục Thiếu Liên mỉm cười, khẽ nói “Nhà họ Thư.” Kỷ Ngân Viễn chỉ nhìn Mục Thiếu Liên một cái, từ từ uống một hớp trà xanh, không lên tiếng.

Mục Thiếu Liên nhún vai, “Coi như là tôi lo chuyện bao đồng đi, nhưng quan hệ giữa Yếu Nhiên và nhà họ Thư cũng đã đến lúc nên cải thiện.”

Mục Thiếu Liên đã nhận ra, trọng lượng Kỷ Ngân Viễn trong lòng Yếu Nhiên tuyệt đối không nhẹ. Nói như Diệp Tổng Tổng, học chung với Yếu Nhiên từ lớp mười một, nhiều năm như vậy vẫn còn chơi, tốt đến mức chỉ kém không mặc chung một cái quần, nhưng dù vậy vẫn không biết nhà Yếu Nhiên ở đâu, gia cảnh thế nào. Ngược lại, quen Kỷ Ngân Viễn không đến mấy tháng nhưng hai người đã cùng về nhà chính, thậm chí vì Kỷ Ngân Viễn mà cãi nhau với Thư Yếu Ninh.

Có lẽ Kỷ Ngân Viễn có thể thay đổi được chút gì đó...

Mà thay đổi này, Mục Thiếu Liên đã đợi rất lâu rất lâu...

Rèm cửa màu tím in hình thiên nga được kéo ra, ánh sáng mặt trời chiếu vào, tạo thành những đốm nhỏ ảm áp trên sàn nhà.

Giữa đại sảnh, bàn ăn gỗ khảm ngà voi và chạm vàng chiếm gần như hơn một nửa không gian. Yếu Nhiên đang cẩn thận sắp nên thơm lên bàn.

Thư Yếu Ninh ngồi đối diện Yếu Nhiên, trước mặt là bữa sáng phong phú chưa ăn. Thư Yếu Ninh xếp tờ báo trong tay để qua một bên, lập tức có người giúp việc tiến lên cầm đi.

Chính ủy Thư thường xuyên không ở nhà, còn Thư Yếu An thì còn chuyện phải đi sớm, nên hiện tại trừ Thư Yếu Ninh và Yếu Nhiên, chỉ còn Thư Yếu Khởi và mẹ là Lâm Uyển.

“Phòng bếp đang nấu cháo yến mạch, Khởi Khởi để dành bụng ăn một chén nha, rất tốt cho da.” Giọng Lâm Uyển rất nhẹ, tóc dài và mềm, nhìn rất trẻ. Mà thực tế, Lâm Uyển chỉ là mẹ kế, do Chính ủy Thư cưới về sau khi bà Thư qua đời từ hơn hai mươi năm trước, năm nay cũng chỉ khoảng ba mươi.

“À, di có ít thuốc bổ da hiệu quả rất tốt!”

“Thật tốt quá! Vẫn là dì Lâm hiểu con nhất...” Thư Yếu Khởi vuốt vuốt tay Lâm Uyển, cảm xúc mịn màng như tơ khiến cô ta sinh ghen tỵ.

Lâm Uyển lớn hơn mình mấy tuổi, nhưng da lại mịn màng hơn hẳn, nếu không phải ngày nào cũng bôi ba bên ngoài, sao da mình lại tẻ như vậy!

Yếu Nhiên thấy rõ vẻ oán hận chợt lóe trong mắt Thư Yếu Khởi, nhưng không quan tâm, tiếp tục ăn bữa sáng của mình, giống như cô đã quá quen cái kiểu ngoài mặt thân thiết nhưng trong lòng thâm ghét nhau này của bọn họ. Cô ráng ăn nhanh rồi đứng dậy.

Với loại không khí này, càng ngồi lâu càng ảnh hưởng tiêu hóa!

“Chị không ăn cháo yến mạch sao?” Thư Yếu Khởi rất thích đâm chọc Yếu Nhiên, nên có cơ hội là cô ta nhất định không bỏ qua, “Nói tới dưỡng da, tôi thấy chị nên chú ý nhiều một chút... Da chị sạm đi nhiều rồi đó.”

Giống như là ma bệnh... A, không đúng, ít nhất ma bệnh còn có da trắng!

“Trời sanh! Hết cách!” Yếu Nhiên nhún vai, không thèm để ý lời “quan tâm” của Thư Yếu Khởi.

Thư Yếu Khởi bị ế, mặt hơi cương lại. Về phần Thư Yếu Ninh và Lâm Uyển, hoàn toàn xem Yếu Nhiên là không khí, nên mặc kệ cô có nói gì làm gì cũng xem như không thấy không nghe.

Mấy năm trước lúc Lâm Uyển vừa vào nhà họ Thư, Yếu Nhiên cực kỳ ghét, chỉ có thể hình dung bằng ba chữ, “không vừa mắt”!

Vừa lúc, Lâm Uyển cũng không thích Yếu Nhiên, lâu ngày trở thành xa lánh và xem thường.

Yếu Nhiên về phòng mình, ngã người xuống chiếc giường lớn mềm mại, nhìn trần nhà ngẩn người. Trên cổ cô vẫn còn vết bầm rất rõ ràng, chứng tỏ ngày đó Thư Yếu Ninh rất nặng tay.

Rốt cuộc cũng phải theo anh ta về.

Về lại nhà chính, Yếu Nhiên cho là mình sẽ quây một trận khiến tất cả bọn họ đều không được sống yên, nhưng thực tế, cô ngay cả để ý bọn họ cũng lười, căn bản không muốn tốn tâm tư đi quây.

Không biết Kỷ Ngân Viễn đã về chưa?! Chuyện này mới chính là chuyện cô để ý. Mục Thiếu Liên cam đoan là ngày hai mươi anh ấy sẽ trở lại, nhưng sao đến giờ vẫn không có tin tức?

Cùng lúc đó, người đang được Yếu Nhiên ‘nhớ thương’. Kỷ Ngân Viễn, đã đứng trước cửa sắt nhà họ Thư. Anh ngược mắt nhìn vào bên trong, kiểu biệt thự cổ điển, có sân cỏ xanh mượt, dây leo chằng chịt trên vách tường...

Đúng là một nhà tù xinh đẹp...

“Kèo kẹt” tiếng cửa sắt vang lên.

Mục Thiếu Liên bước lên trước, “Đi thôi!”

Kỷ Ngân Viễn im lặng bước theo.

24. Chương 26: Chuyện Cũ

Sau mấy ngày mưa liên tiếp, mùi cây cỏ xanh tươi lan tỏa trong gió, khiến lòng người phấn chấn.

Trên ban công lầu hai có một cô gái đang tựa vào rào chắn, nhìn không chớp mắt một cô gái khác cũng cỡ tuổi mình đang đứng dưới sân cỏ ột con ngựa uống nước. Con ngựa này có bộ lông trắng như tuyết, cực kỳ xinh đẹp. Yếu Nhiên vuốt vuốt lông trên đầu nó, cười híp mắt nói, “Tiểu Thư, vì cơm tối có thể được thêm đồ ăn, chiều nay ngươi phải cố gắng hết sức đó!” Con ngựa này đã giúp Yếu Nhiên giành được không ít huy chương trong các cuộc thi.

Tiểu Thư phát ra vài tiếng phì phì. Yếu Nhiên thấy thế vội nói, “Vây coi như mây đã đồng ý, chuyện đã quyết rồi không được đổi ý nha!”

Tiểu Thư ngẩng đầu hí một tràng.

Yếu Nhiên hài lòng, vui vẻ khom người múc nước tắm cho nó. Thi đấu là không thể ý y!

“Nhiên Nhiên!” Khi Yếu Nhiên đang cắt tỉa lông cho Tiểu Thư thì một giọng nam quen thuộc truyền đến. Yếu Nhiên vui mừng ngẩng đầu, thấy người gọi là ai thì rất vui mừng, vội chạy như bay tới, nhào vào ngực người đó, “Anh hai!”

Thư Yếu Ninh vững vàng tiếp được Yếu Nhiên, khoe miệng thoáng cong lên, thần sắc cũng nhu hòa hẳn, “Ở nhà có nghe lời không?”

“Có mà!” Yếu Nhiên ngẩng cao đầu, đắc ý nói, “Trong nhà em là nghe lời nhất!”

Sợ là chỉ có một mình cô cảm thấy như vậy thôi!

Thư Yếu Ninh kéo Yếu Nhiên đi tới đại sảnh, cười nói, “Hai ngày trước dì Lâm gọi điện thoại cho anh, nói em lại giận dữ nữa.”

Chính ủy Thư quanh năm không ở nhà, anh cả Thư Yếu An lại là bộ đội đóng quân ở biên giới không thể về, vì vậy việc lớn nhỏ trong nhà đều rơi trên người anh hai Thư Yếu Ninh này, mà dì Lâm chính là vợ kế của Chính ủy Thư, Lâm Uyển.

Lâm Uyển là một người phụ nữ dịu dàng, đáng tiếc Yếu Nhiên vẫn không ưa.

“Lại đi méc!” Yếu Nhiên mất hứng cau mày, muốn chui ra khỏi ngực Thư Yếu Ninh, nhưng Thư Yếu Ninh không cho.

“Vài ngày không thấy, hình như Nhiên Nhiên gầy một chút.” Thư Yếu Ninh nhìn Yếu Nhiên tỉ mỉ, cao hơn, nhưng cũng gầy.

“Ai biểu anh hai không về!” Nói đến đây, mắt Yếu Nhiên mở thật to, đầy vẻ bất mãn, “Ngày nào cũng ăn rau, nói rau tốt cho cơ thể, nhưng em là động vật ăn thịt điển hình, mỗi ngày cứ cải trắng cải trắng làm sao nuốt nổi!” Họ thích ăn rau là chuyện của họ, tại sao phải kéo cô theo! Còn nữa, biết rất rõ cô ghét hành gừng tỏi, còn không ngừng bỏ vào đồ ăn, đây rõ ràng là cố ý!

Cô vốn đã không thích ‘dì Lâm’ trông rất giả tạo kia, giờ thêm chuyện này, nên càng thấy ghét hơn.

“Hơn nữa dì ta còn vì vậy mà gọi điện cho anh hai, hừ, muốn anh hai la em?” Nói đến đây, Yếu Nhiên nhướn mày, tức giận quay đầu sang chỗ khác.

Thư Yếu Ninh xoa xoa tóc Yếu Nhiên trấn an, cảm giác trơn mượt rất dễ khiến người ta nghiện, “Dù nói thế nào dì Lâm cũng là người lớn trong nhà, làm sao em có thể hất cả bàn ăn xuống chứ?”

“Em....” Yếu Nhiên há miệng, được rồi, chuyện này quả thật là cô đuối lý, “Em không cố ý!”

Tính cô vốn nóng, lại thêm nhiều ngày ăn chay khiến cô kiềm chế không nổi, nên mới bùng nổ.

Nhưng sau đó cô cũng đã biết lỗi, giúp dọn dẹp tàn cuộc chứ bộ!

Bởi vì chuyện này mà cũng đi méc..... Thật nhỏ mọn!

Thư Yếu Ninh thấy bộ dáng ủy ủy khuất khuất của Yếu Nhiên, lòng lập tức mềm nhũn, nghĩ đến cô nhỏ này đúng là không thật không vui, đành thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói, “Đã bao lâu không ăn cơm ngon?”

Yếu Nhiên bĩu môi, “Từ ngày anh hai đi!”

Anh hai mới vừa đi, đồ ăn liền bắt đầu biến thành đồ chay, ngoại trừ rau.... vẫn là rau.

Trời, giờ vừa mới nhắc đến rau cô đã thấy buồn nôn!

“Được rồi, nhóc quậy!” Thư Yếu Ninh biết, lần này Yếu Nhiên quả thật có nghe lời mình răn nhin xuống, chứ nếu không theo tính tình thường ngày của Yếu Nhiên há chỉ hất bàn ăn đơn giản như vậy? Điểm tiến bộ này thế nào cũng phải cho chút phần thưởng, “Trưa này muốn ăn gì? Anh hai tự mình xuống bếp!”

Vừa lúc mình có mấy ngày nghỉ, có thể bù lại cho nó, gầy gầy ôm không thích!

“Em muốn ăn thịt!” Yếu Nhiên lập tức sáng mắt, bắt đầu chọn món.

“Được, muốn ăn cái gì anh hai đều làm cho em!”

Hai người bọn họ đi không bao lâu, cô gái vốn đang ngồi trên ban công đột nhiên chạy xuống chỗ Tiểu Thư đang uống nước, lòng đầy ghen tỵ và không cam.

Giữa trưa hôm đó, Tiểu Thư yêu quý của Yếu Nhiên đã chết!

Thật ra muốn điều tra nguyên nhân Tiểu Thư chết rất đơn giản, vì trước sân cỏ có một cái camera, mọi hành động dù nhỏ nhất cũng đều bị ghi lại rất rõ ràng, bao gồm cảnh Thư Yếu Khởi dắt Tiểu Thư đi.

Thư Yếu Ninh nhìn hình ảnh trong màn hình, tất cả đều là Thư Yếu Khởi và Tiểu Thư với bộ lông trắng như tuyết.

Thư Yếu Ninh cầm túi hồ sơ bên cạnh lên.

Tiếng lật giấy phát ra soạt soạt, Thư Yếu Ninh vuốt vuốt vùng giữa mi, “Đi kêu Yếu Khởi tới.”

Người đàn ông mặc tây trang màu đen nhỏ giọng đáp lại, sau đó dẫn Thư Yếu Khởi đến.

Thư Yếu Khởi mặc một chiếc quần dài màu xanh nhạt, chậm rãi đi đến. Thư Yếu Khởi không ngốc, dĩ nhiên biết rõ lúc này Thư Yếu Ninh tìm mình là vì chuyện gì, không phải là vì con ngựa Tiểu Thư yêu quý của Thư Yếu Nhiên kia sao? Là mình giết đấy, thì sao?

Không hối hận!

Nếu được quay trở lại, mình nhất định cũng sẽ làm như vậy!

Thư Yếu Ninh hừ lạnh nói, “Anh muốn nghe giải thích!”

Vô duyên vô cớ giết Tiểu Thư làm gì?!

Thư Yếu Khởi nhìn tấm hình trước mặt mình.

Con ngựa có bộ lông trắng như tuyết, rất đẹp. Đáng tiếc, giờ đã chết.

Thư Yếu Khởi cắn môi, “Chị Nhiên có ngựa, nhưng em không có!”

Ghen tỵ?

Hiển nhiên Thư Yếu Ninh không chấp nhận lý do này, khẽ nheo mắt lại, chậm rãi nói, “Anh nhớ lúc đầu đã hỏi, nhưng tự em nói không thích.”

Thư Yếu Khởi bị vạch trần lời nói dối cũng không sốt ruột, chỉ cười khẽ, “Chị Nhiên cũng không thích ngựa trắng.”

Lúc mua ngựa, vốn Yếu Nhiên thích con ngựa đen, nhưng lúc Thư Yếu Ninh đến chỗ mua, diễn đàn lê quý đôn nghe nói con này rất hung hãn đã từng đá gãy một cái xương sườn của nhân viên làm việc thì không hề do dự đổi ngay, mua một con trắng hiền lành hơn nhiều.

Yếu Nhiên định biểu đạt bất mãn của mình bằng cách không chịu, nhưng sau khi thấy bộ lông trắng như tuyết của Tiểu Thư thì..... Bất mãn gì cũng tan theo mây gió.

Thư Yếu Ninh hiểu rõ, Yếu Nhiên thích đồ đẹp, và cũng không có sức kháng cự với đồ đẹp!

“Chị Nhiên nói không muốn, anh hai vẫn sẽ tặng, nhưng em nói không cần.....lại thật sự không có,” Thư Yếu Khởi cố gắng hít sâu, mỉm cười như hoa thủy tiên chớm nở, “Anh hai.... Anh có biết em thật thích cái không?”

“... ..” Thư Yếu Ninh trầm mặc.

Khác với Yếu Nhiên được cưng chiều từ bé, từ nhỏ Thư Yếu Khởi bị lạc bên ngoài, lúc mười tuổi mới tìm về được, diễn-đàn-lê- quý-đôn mặc dù mỗi người trong nhà đều cố bày tỏ thân thiết với Thư Yếu Khởi, nhưng vẫn không được như Yếu Nhiên.

Đối với bọn họ mà nói, mười năm cách xa không phải dễ dàng trừ bỏ. Trong lòng Thư Yếu Ninh..... Cũng chỉ có một người em gái, gọi là Thư Yếu Nhiên.

Những điều này Thư Yếu Khởi đều hiểu, nhưng rất không cam lòng, nếu mình lớn lên với thân phận công chúa của nhà họ Thư, thì người đứng đây bây giờ phải là Thư Yếu Nhiên rồi!

Thư Yếu Khởi nhìn Thư Yếu Ninh, biết còn cố hỏi, “Anh hai, nếu như hôm nay chị Nhiên giết chết ngựa của em, anh còn có thể tức giận như vậy không?”

Thư Yếu Ninh cau mày, “Em có ý gì?”

Thư Yếu Khởi nhắm mắt, như đang cố bình phục tâm tình của mình, hồi lâu mới nói, “Anh hai, em biết rõ tình cảm của anh và chị Nhiên rất tốt, vì hai người lớn lên với nhau từ nhỏ, nhưng em thì sao, em cũng là em gái của anh mà!”

“Em không phủ nhận mọi người đối với em rất tốt, em muốn cái gì cũng đều chiều theo, nhưng..... Loại tốt đó giống như là đối đãi với đứa em nhà hàng xóm, sẽ chỉ làm em cảm thấy bị xa lánh!” Rốt cuộc mình và chị ta có gì khác nhau chứ? Đều là em gái, nhưng người thì được dành hết mọi yêu thương, người còn lại thì không, mình cũng rất muốn hòa nhập vào ngôi nhà này, nhưng bọn họ..... Không ỉn cơ hội!

Không sai, mình rất rất ghen tỵ với Thư Yếu Nhiên, ghen tỵ một cách điên cuồng!

Tựa như mới rồi, vừa nghe thấy Thư Yếu Nhiên không thích ăn chay, anh ta liền vội vã đi nấu đồ ăn, diễn đàn lễ quý đôn ngay cả thời gian chào mừng một tiếng cũng không có. Mình không ngăn được anh ta cưng chiều Thư Yếu Nhiên, vậy mình sẽ giết đi thứ chị ta thích!

Nghe vậy, Thư Yếu Ninh vừa nói, “Khởi Khởi,” vừa muốn xoa đầu Thư Yếu Khởi, nhưng tay đã nâng lên vẫn không thể nào làm ra cử chỉ thân thiết như vậy được, đành lúng túng dừng lại giữa chừng. Có lẽ thật đúng như lời Thư Yếu Khởi, ngoài mặt bọn họ đón nhận, nhưng.... Trong lòng vẫn không có vị trí dành cho Thư Yếu Khởi.

“Em và Nhiên Nhiên đều là em gái của anh.” Cuối cùng Thư Yếu Ninh chỉ có thể nói được lời như vậy để an ủi Thư Yếu Khởi.

Thư Yếu Khởi nhìn thẳng Thư Yếu Ninh.

“Được rồi, chuyện này coi như xong. Nhưng chúng ta đều là người một nhà, chuyện như hôm nay anh không muốn có lần thứ hai.”

Thư Yếu Ninh nhìn Thư Yếu Khởi, trong mắt mơ hồ lộ ra ý cảnh cáo, “Em làm được không?”

Thư Yếu Khởi cương mặt, trong lòng dù có không cam cũng chỉ có thể chịu đựng, Thư Yếu Ninh cưng chiều Thư Yếu Nhiên mười mấy năm, sao có thể vì một câu của mình mà thay đổi? Nhưng hôm nay, mình đã bình yên vượt qua ải này!

Thư Yếu Khởi gật đầu, nói “Dĩ nhiên.”

Chương 26.2: Chuyện cũ

Mấy hôm sau, Thư Yếu Ninh vào phòng Yếu Nhiên.

Yếu Nhiên cuộn đầu gối, hai tay ôm chân ngồi trên giường, mắt nhìn xa xăm, ngoài cửa sổ mưa vẫn tí tách rơi không ngừng, trời đất u ám như là giấy bị dính đầy mực nước.

Mưa đã rất lâu, nhưng vẫn chưa ngừng.

Có lẽ, ông trời đang đau lòng vì Tiểu Thư?

Yếu Nhiên miên man suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy đau lòng.

“Nhiên Nhiên, đi xem phim với anh hai đi!” Thư Yếu Ninh ngồi xuống mép giường, “Bộ phim tình yêu em mong thật lâu đã khởi chiếu rồi, chúng ta đi xem, được không?”

“... ..” Yếu Nhiên vẫn ngơ ngác nhìn ra cửa sổ, không biết là có nghe không.

Thấy thế, Thư Yếu Ninh chỉ đành thở dài một hơi. “Còn khó chịu sao?”

“... ..”

“Nếu không, đi tới trại ngựa?” Thư Yếu Ninh nghĩ nghĩ, rốt cuộc chỉ nghĩ ra được biện pháp này, “Anh hai lại mua một con ngựa trắng giống Tiểu Thư cho em!”

Thư Yếu Ninh không nói cho Yếu Nhiên biết nguyên nhân cái chết của Tiểu Thư, nếu để cho Yếu Nhiên biết Tiểu Thư là do Thư Yếu Khởi hại chết, không chừng lại có sóng gió. Vốn quan hệ của hai người đã không thân, Thư Yếu Ninh không muốn làm phức tạp thêm.

Yếu Nhiên nghe vậy ôm chặt chần, thật lâu sau mới nói, “Thôi.”

Giọng cô yếu ớt, Thư Yếu Ninh nghe thật đau lòng, “Mua rồi thì sao, kết quả lại giống như Tiểu Thư.”

Thư Yếu Ninh ngẩn người, nhưng chẳng mấy chốc đã hiểu, “Nhiên Nhiên.....”

Nhiên Nhiên nhất định đã nhận ra, nếu không sẽ không nói như vậy.

Yếu Nhiên đưa lưng về phía Thư Yếu Ninh, để lộ bả vai gầy yếu mà quật cường.

Yếu Nhiên biết, Tiểu Thư sao có thể tự nhiên mà chết được ?!

Dù ngộ độc thức ăn cũng phải có triệu chứng, huống chi, cô còn phải người chăm sóc riêng cho Tiểu Thư. Mấy ngày nay cô cứ nghĩ mãi chuyện này, càng nghĩ càng thấy nhiều điểm đáng ngờ, trực giác nói cho cô biết, chuyện này hãy dừng ở đây, nhưng về tình cảm, cô lại không hi vọng Tiểu Thư chết mà không rõ nguyên nhân!

Hiện tại, thái độ của anh hai khiến suy đoán của cô càng chắc chắn.... ..

Yếu Nhiên hiểu rất rõ Thư Yếu Ninh, cũng giống như Thư Yếu Ninh hiểu rất rõ cô, chuyện này nếu Thư Yếu Ninh không nói, vậy người làm chỉ có thể là.....trừ Lâm Uyển và Thư Yếu Khởi, không thể là người khác!

Thật ra, hai người họ đã sớm bắt mắt với Yếu Nhiên, ngoài mặt giả vờ thân thiết nhưng trong lòng lại có ghen ghét, nếu không phải Thư Yếu Ninh thương cô, chỉ sợ hai người đó đã sớm trở mặt.

Nhưng, chỉ vì vậy mà có thể giết chết Tiểu Thư sao ?!

Nghĩ đến đây, Yếu Nhiên cảm giác trong bụng như có lửa, “Anh hai, anh đừng coi em như đứa ngốc!” Mặc kệ là dì Lâm hay Thư Yếu Khởi, động đến đồ của cô thì đừng nghĩ cô sẽ dễ dàng bỏ qua!

Yếu Nhiên ném chăn xuống đất, dùng sức đập hai cái cho hả giận, “Em sẽ không bỏ qua cho họ, tuyệt đối không!”

Dứt lời, Yếu Nhiên đột nhiên xông thẳng ra cửa. Thư Yếu Ninh kéo cô lại, “Nhiên Nhiên!”

Thư Yếu Ninh quát khê, “Đừng xử sự theo cảm tính!”

“Em xử sự theo cảm tính ?” Yếu Nhiên kinh ngạc tròn to mắt. Thư Yếu Ninh nắm tay cô rất chặt, giây cách nào cũng không thoát được, “Chuyện đã rồi, giờ em làm ầm lên thì có ích gì?”

Thư Yếu Ninh không muốn nói cho Yếu Nhiên biết, tưởng rằng giấu giếm rất tốt, ai ngờ Yếu Nhiên sẽ tỉnh tể như vậy, chỉ vài câu đã biết rõ hung thủ là ai.

Thư Yếu Ninh khuyên nhủ, “Đều là người một nhà, làm ầm lên cũng không hay.”

Mặc dù chuyện này đúng là Khởi Khởi có lỗi, nhưng hiện tại mình cũng không thể truy cứu. Cả hai đều là em gái, thiên vị bên nào đều dẫn tới bên còn lại bất mãn, huống chi Khởi Khởi cũng đã nói sẽ không làm chuyện tương tự nữa.

Cho nên hiện tại Thư Yếu Ninh chỉ có thể để Yếu Nhiên chịu uất ức, “Nhiên Nhiên nghe lời, chuyện này hãy để cho nó qua đi.”

“... ..” Ý là cô phải ngậm bồ hòn làm ngọt ?! Yếu Nhiên tức đến phát run, “Em không muốn nghe lời!”

Anh hai luôn nói tính cô không tốt ưa gây chuyện, nhưng đã lúc nào cô ra tay với đồ của họ ?

“Lúc nào anh cũng nói em phải nhịn phải nhịn, nhưng giờ họ đã trèo đến trên đầu em rồi!”

“Lại nói bậy!”

“Anh.....” Càng nghe Yếu Nhiên càng tức, “Anh ra ngoài đi! Đây là phòng của em, em không muốn thấy mặt anh nữa!”

Thư Yếu Ninh biết lúc này Yếu Nhiên đang rất giận, nên không kiên trì nữa, đi ra ngoài phòng. Thư Yếu Ninh vừa ra khỏi cửa, Yếu Nhiên đã dùng sức đóng mạnh cửa lại.

Thư Yếu Ninh chỉ còn biết nhìn cánh cửa đóng chặt cười khổ.

Nhưng mà Thư Yếu Ninh cũng không rời đi, sợ rằng Yếu Nhiên càng nghĩ càng giận, rồi sẽ đi tìm Thư Yếu Khởi tính sổ.

Thư Yếu Ninh lo lắng không phải thừa. Không bao lâu sau, Yếu Nhiên thở phì phò mở cửa phòng ra xông thẳng về trước, căn bản không nhìn thấy Thư Yếu Ninh, vì vậy.... ..

Thư Yếu Ninh thở dài, tiến lên cản đường cô, “Nhiên Nhiên ngoan, nếu không muốn đi xem phim, vậy về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Anh thế này là đang hạn chế tự do của em!” Yếu Nhiên nổi giận nói. Sau đó hai người cứ đứng trước cửa phòng giằng co mãi đến giờ cơm tối.

Thư Yếu Ninh kêu người giúp việc đưa thức ăn đến phòng Yếu Nhiên, quyết tâm không cho Yếu Nhiên đi làm loạn, thế nào cũng không chịu nhượng bộ.

Nhưng hành động này của Thư Yếu Ninh lại khiến Thư Yếu Khởi và Lâm Uyển sinh bất mãn.

Trên bàn ăn đầy món ăn phong phú. Sau khi nghe người giúp việc truyền đạt ý tứ của Thư Yếu Ninh, Lâm Uyển cau mày, “Yếu Ninh cũng thiệt là, chuyện gì cũng chiều theo Yếu Nhiên.” Lâm Uyển cho rằng Yếu Nhiên không muốn ngồi ăn chung với bọn họ, nên Thư Yếu Nhiên mới chiều theo.

Trong mắt Thư Yếu Khởi tràn đầy không cam lòng, nhưng bị cô ta che giấu rất tốt. Thư Yếu Khởi biết, dù nói gì đi nữa, Thư Yếu Ninh vẫn sẽ làm theo ý mình, lấy Thư Yếu Nhiên là trung tâm!

“Không sao, hai chúng ta ăn chung là tốt rồi!” Thư Yếu Khởi làm bộ như rất vui vẻ, nói xong nhìn khắp bàn ăn toàn món mặn, giả bộ lơ đãng nói, “Đều là món chị Nhiên thích.”

Thư Yếu Khởi mỉm cười gấp một miếng thịt cho vào miệng, mùi vị này, đầu bếp trong nhà tuyệt đối không thể làm được.

Thật đúng là khổ công..... Ngay cả đầu bếp trưởng nhà hàng Thư Yếu Nhiên thích cũng mời tới!

“Đáng ghét! Không cho anh đi theo em nữa!”

Mới sáng sớm, Yếu Nhiên đã tức đến dậm chân, làm thế nào cũng không bỏ được miếng kẹo cao su đi theo phía sau.

Kể từ ngày đó, Thư Yếu Ninh liền đi theo sát Yếu Nhiên, chỉ sợ cô sẽ đi tìm Thư Yếu Khởi.

“Chờ đến lúc em không định làm loạn nữa, anh hai sẽ cho em tự do.” Khác với vẻ tức giận của Yếu Nhiên, Thư Yếu Ninh rất bình tĩnh, tính Yếu Nhiên là giận nhanh mà hết cũng nhanh, chờ qua mấy ngày nữa hết giận là xong.

Tính Yếu Nhiên tuy hơi nóng, nhưng lại không mang thù.

“Em muốn đi tìm anh cả, méc anh bắt nạt em!” Anh cả Thư Yếu An là bộ đội biên phòng, tính tình hòa nhã khôn khéo hơn Thư Yếu Ninh nhiều, ít nhất chuyện này nếu do Thư Yếu An xử lý, tuyệt sẽ không khiến Yếu Nhiên giận ngược.

“Anh bắt nạt em?” Thư Yếu Ninh cười nghiêng ngả, chỉ có ở trước mặt Yếu Nhiên, Thư Yếu Ninh mới không có vẻ lạnh nhạt xa cách, “A, giờ em là ngại anh hai phiền, không muốn thấy anh hai nữa ?!”

Đã qua mấy ngày mà Nhiên Nhiên vẫn chưa hết giận, xem ra mình phải đổi phương pháp khác.

“Em.....!!!” Yếu Nhiên nhe răng, muốn làm mặt lạnh gắt đầu, nhưng lại không được.

“Được rồi,” Thư Yếu Ninh vươn tay vuốt vuốt tóc Yếu Nhiên, “Còn định tiếp tục giận anh hai ?!”

“Em không muốn nói chuyện với anh!” Yếu Nhiên giận dỗi.

Xem như hết giận ?

Thư Yếu Ninh lấy hai vé xem phim ra, quơ quơ trước mắt Yếu Nhiên, “Thật không muốn đi xem phim?”

Mấy tháng trước còn làm rùm beng muốn mình đi xem cùng, giờ mình xin nghỉ phép để đi, lại bắt đầu giận dỗi.

Yếu Nhiên giật lấy vé xem phim, “Em không muốn đi với anh!”

“Thật ?” Thư Yếu Ninh nhún mày.

Mặc dù có anh trai đẹp xuất chúng đi theo sẽ rất có thể diện, nhưng cô vẫn quyết định không tha thứ cho anh hai, “Em không muốn nói chuyện với anh!”

Yếu Nhiên đưa lưng về phía Thư Yếu Ninh, mạnh miệng nói mấy câu xong chạy vọt đi.

Thư Yếu Ninh chỉ biết câm nín.

Thư Yếu Ninh đang định đuổi theo Yếu Nhiên thì thấy Thư Yếu Khởi bước lên cầu thang nói, “Anh hai.”

Thư Yếu Khởi cười nói, “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Thư Yếu Ninh nhìn theo bóng Yếu Nhiên biến mất, tự biết giờ đuổi theo cũng không kịp, liền nói, “Sao?”

Thư Yếu Khởi từ từ đi tới trước mặt Thư Yếu Ninh, để hai tay sau lưng, đầu hơi cúi, “Anh hai, em muốn mời bạn đến nhà chơi.... ..” Giọng Thư Yếu Khởi càng ngày càng nhỏ, giống như cảm giác yêu cầu của mình có chút quá đáng.

Thư Yếu Ninh lộ vẻ ngạc nhiên. Từ khi Thư Yếu Khởi về nhà, vẫn luôn một mình, chưa từng mời bạn bè đến nhà chơi, cũng không tham gia hoạt động gì bên ngoài. Có lẽ vì quá cô đơn, nên mới không thân với Nhiên Nhiên.

Có bạn bè, chính là một khởi đầu tốt.

Thư Yếu Ninh nghĩ nghĩ xong cười nói, “Chuyện này em thích là được, về sau có thể thường xuyên mời bạn bè đến nhà chơi.”

Thư Yếu Khởi ngẩng mặt, mắt sáng lên, chợt ý thức được, có lẽ chỉ cần mình chủ động một chút, làm thêm ít chuyện, nói không chừng có thể thay thế được địa vị của Thư Yếu Nhiên trong lòng anh ta!

Ai chưa từng bị vứt bỏ sẽ không thể nào hiểu được, cuộc sống ngày ngày bị đánh mắng, cơm không đủ no, ngủ không đủ giấc, mặc không đủ ấm đáng sợ đến thế nào! Khổ chút cũng không sao, chịu đựng riết sẽ thành quen, nhưng người thân lại không coi mình như con người, hơi không hài lòng liền vừa đánh vừa đá, làm sao mình có thể tiếp tục chịu đựng ?!

Lúc mới trở lại nhà họ Thư, được mọi người đối xử dịu dàng khiến Thư Yếu Khởi như đang trong mơ, luôn lo lắng một ngày nào đó sẽ lại bị đưa trở về cái ngõ hẻm tăm tối kia, chính Thư Yếu Ninh đã cứu cô ta từ cái địa ngục đó, nên tự nhiên cô ta xem anh ta như cọng rơm cứu mạng phải nắm thật chặt.

Bất kỳ người nào có thể trở thành uy hiếp, mình đều sẽ trừ hết!

Thư Yếu Nhiên không phải người xấu, cho tới nay đều rất chăm sóc mình, có cái gì tốt cũng sẽ nghĩ tới mình, nhưng..... Sự tồn tại của chị ta là vật chướng trên con đường của mình!

Nếu như mình lớn lên ở đây, mình sẽ rất vui lòng tiếp nhận người chị này, từ nhỏ có được anh trai chị gái thương yêu, diễn- đàn-lê-quý- đôn được che chở khỏi những thứ âm u bẩn thỉu kia, thậm chí là cả đời cũng sẽ không phải chạm đến.

Đáng tiếc, đáng tiếc.... ..

Cuộc sống không có nếu như, mình và chị ta vĩnh viễn đều sẽ đứng ở vị trí đối lập, cả đời không đổi!

“Anh hai cũng tham gia nha, tụi em sắp tổ chức một trò rất hay.” Thư Yếu Khởi cười cười kéo tay Thư Yếu Ninh.

Thư Yếu Ninh hơi bất ngờ với cử chỉ thân thiết của Thư Yếu Khởi, nhưng nhớ tới những lời lúc trước của Thư Yếu Khởi, đành than nhẹ một tiếng, chần chờ một hồi cuối cùng vẫn đưa tay vuốt vuốt tóc Thư Yếu Khởi, mặc dù nó không mềm mại nhưng tóc Yếu Nhiên.

Khởi Khởi nói đúng, mình không thể quá.... ... Thiên vị.

Thư Yếu Ninh nhanh chóng hết ngày nghỉ phép. Yếu Nhiên lại sắp không gặp anh hai khoảng mười ngày nữa tháng, nhưng nhiều năm qua đã sớm thành thói quen, nên cũng không thấy khổ sở gì lắm.

Tháng chín năm đó, Yếu Nhiên thi đậu trường chuyên cấp ba của thành phố S, bắt đầu thời kỳ phải ở trong ký túc xá, nhờ đó cô quen Diệp Tổng Tổng.

Ngày Yếu Nhiên chuẩn bị vào trường khai giảng, Thư Yếu Ninh trở về, còn dẫn theo một cô gái lạ. Giọng chị ta dịu dàng, cả người toát ra vẻ quyến rũ. Yếu Nhiên vừa kết thúc kỳ tập huấn quân sự, cả người phơi nắng đỏ rực, thậm chí có khuynh hướng lột da, nên so với vị mỹ nhân kia, hiển nhiên chẳng khác nào một trời một vực.

Thư Yếu Ninh không chú ý đến vẻ kinh ngạc của Yếu Nhiên, trong đầu chỉ tràn đầy đau lòng vì bộ dáng của Yếu Nhiên, “Sao lại thành thế này ?? Kem chống nắng anh đưa em, lại làm biếng nên không bôi phải không?”

Yếu Nhiên bắt lấy ống tay áo Thư Yếu Ninh lắc lắc, “Đừng quan tâm chuyện này,.....anh, chị ấy là ai vậy?”

“Vitamin cũng không ăn?”

“Anh hai!” Yếu Nhiên bắt mồm la lên, tiếp theo lập tức đổi thành biểu tình hưng phấn, nhìn chăm chăm cô gái kia, “Bạn gái của anh sao? Trời, cây khô nở hoa ?”

Yếu Nhiên vô cùng kích động vì trước giờ chưa từng thấy bên người anh hai có cô gái nào xuất hiện.

“Nhiên Nhiên!” Thư Yếu Ninh xấu hổ la lên. Cô gái kia nhẹ nhàng cười một tiếng, thản nhiên nói, “Xin chào, chị là Tổng Quân.”

Tổng Quân nhìn Thư Yếu Ninh, mỉm cười để lộ lúm đồng tiền xinh đẹp trên má, “Là bạn học cũ của Yếu Ninh.”

Thư Yếu Ninh cũng nhìn Tổng Quân, gương mặt lạnh nhạt dần lan tràn tình cảm dịu dàng.

Yếu Nhiên cười xấu xa, nói “Tổng Quân.... ... Tên rất hay, đúng không anh hai?”

Ngày đó nắng rất ấm, gió rất mát, nhưng Yếu Nhiên không biết rằng, sự xuất hiện của ‘chị gái xinh đẹp’ Tổng Quân này..... Sẽ khiến cho cuộc đời cô thay đổi khủng khiếp thế nào!

25. Chương 27

Khi Mục Thiếu Liên dẫn theo Kỷ Ngân Viễn đi vào đại sảnh thì tầm mắt mọi người cũng rơi vào hai người họ.

Hoặc ẩn ý, hoặc tò mò. Kỷ Ngân Viễn đều tự nhiên đón nhận.

Thư Yếu Ninh đặt ly nước xuống, liếc nhìn hai người.

“Tôi tới để dẫn Thư Yếu Nhiên đi.” Kỷ Ngân Viễn nói thẳng, không cho Mục Thiếu Liên cơ hội chen vào.

Thư Yếu Ninh cười châm chọc.

“Doanh trưởng Kỷ, hình như anh có nhầm lẫn gì đó.” Dẫn Thư Yếu Nhiên đi? Quá mạnh miệng! “Thư Yếu Nhiên là người nhà họ Thư, không phải người nhà anh.”

“Không, đó là lúc trước.” Kỷ Ngân Viễn bình tĩnh mỉm cười, “Từ lúc Thư Yếu Nhiên gặp lại tôi, cô ấy đã là của tôi.”

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên trong căn phòng yên ắng. Yếu Nhiên nhíu mày, vẫn nằm trên giường ngơ người.

Cô vừa nằm mơ thấy người đã lâu không gặp, ‘chị gái xinh đẹp’ Tống Quân.

Họ ngồi trên bãi cỏ sau bữa trưa, trò chuyện về những việc vụn vặt gần đây, thỉnh thoảng bị mình chọc vui, chị Tống Quân sẽ mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền trên má.

“Nhiên Nhiên, em hiểu lầm rồi. Giữa chị và Yếu Ninh.....không phải như em nghĩ đâu.”

Yếu Nhiên nghiêng đầu, “Nhưng hai người luôn ở bên nhau ?!”

Ngày ngày chị Tống Quân đều tới nhà tìm anh hai, rồi có tiệc gì hai người đều đi cùng, hơn nữa, hiện tại chị ấy cũng đã vào ở nhà mình.

“Ở chung một chỗ cũng không đại biểu là yêu nhau.” Tống Quân lắc đầu.

“Bây giờ em còn nhỏ, chờ khi em trưởng thành sẽ hiểu, tình cảm là chuyện rất phức tạp, mà việc cần suy tính cũng quá nhiều, quan trọng nhất là..... Cảm giác của cả hai người.”

“Em không nhỏ, sang năm là thành niên rồi!” Yếu Nhiên mất hứng bĩu môi, nói tiếp, “Em cảm thấy, anh hai rất thích chị, là cái kiểu thích kia.....!”

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ thấy anh hai vui vẻ như vậy.

Ở bên chị Tống Quân là thời điểm anh hai thoải mái và dịu dàng nhất.

Tống Quân lại nở nụ cười dịu dàng, nhưng một ít khổ sở trong mắt lại không lọt khỏi ánh mắt của Yếu Nhiên.

Yếu Nhiên lo lắng nói, “Chẳng lẽ..... Chị không thích anh hai?”

Tống Quân không phủ nhận, im lặng một lúc sau mới chậm rãi nói, “Có lúc, tình cảm không chỉ cần có thích là đủ, chị chỉ có thể nói cho em biết, cảm giác của Yếu Ninh với chị hoàn toàn khác cảm giác của chị với Yếu Ninh.”

“???” Gì mà cái này khác cái kia.... .. Rốt cuộc chị ấy đang nói gì? Tại sao cô nghe không hiểu.

Tống Quân thấy vẻ mặt ngơ ngác của Yếu Nhiên, bắt đầu dễ nói, “Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, hôm nay em tìm chị, là muốn nói chị biết cái gì?”

“A,” Yếu Nhiên lập tức cười tươi như hoa, “Em muốn nói.... ..”

Cốc cốc cốc

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa liên tục vang lên khiến hình ảnh trong đầu Yếu Nhiên dần mơ hồ.

Yếu Nhiên chậm rãi mở mắt ra, nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, ánh mặt trời làm mắt cô đau nhói, nhưng cô vẫn cứ nhìn chăm chăm như vậy, mặc kệ đau đớn, cho đến khi hơi nước dần ngập hốc mắt.

Chị Tống Quân, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp..... Thư Yếu Nhiên.... ..

Những ký ức này đã quá lâu, lâu đến mức cô sắp quên mất hết.

Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang, khiến người ta thật sự bội phục sự kiên nhẫn của người gõ.

Yếu Nhiên lại nằm trong chốc lát, mới lảo đảo đi ra mở cửa.

Một mùi hương thoang thoảng bay tới, đập vào mắt Yếu Nhiên là một cô gái rất dịu dàng xinh đẹp, “Là Nhiên Nhiên phải không? Chị là vợ chưa cưới của anh hai em.”

Giọng nói của người kia rất nhẹ, khiến người ta biết thể nào là dịu dàng như nước.

Người kia nở nụ cười thân thiện, để lộ lúm đồng tiền bên má, “Có tiện nói chuyện một chút không?”

“Chị..... Chị chị.....” Yếu Nhiên nhìn vào đôi mắt quen thuộc kia, khiếp sợ đến mức ngón tay cũng run rẩy, “Tổng Quân..... Chị là Tổng Quân!”

Yếu Nhiên thật sự không thể nào tin nổi, người mới vừa thấy trong mơ lại có thể xuất hiện bằng xương bằng thịt trước mặt mình thế này!

Yếu Nhiên không cách nào kiềm chế được vui mừng đang trào dâng, mạnh mẽ ôm lấy người kia, đi n ã ãn lê q ụy đ òn liên tục nỉ non, “Chị không chết..... Chị không chết! Tổng Quân, em biết ngay là chị không chết mà! Làm sao chị có thể chết được?! Thật tốt quá, thật tốt quá!” khiến cho câu hỏi ‘Em đang nói gì?’ của người kia bị bao phủ trong lời của cô.

“Nhiên Nhiên, rốt cuộc em.....” Đang nói gì.....

Lời của người kia lại Yếu Nhiên cắt ngang, “Những năm này rốt cuộc chị đã đi đâu? Biến mất không nói một tiếng, hại em lo lắng gần chết!”

“Hả? Chị không đi đâu hết.....”

Yếu Nhiên trợn mắt, “Chị luôn ở trong thành phố này? Vậy tại sao không đến tìm em?”

Làm hại mình cứ thủ mãi ở đây, chỉ sợ về sau chị ấy trở về lại không tìm thấy mình, kết quả, chị ấy chưa bao giờ rời đi!

“Đúng rồi, hiện tại em lập tức dẫn chị đi!” Yếu Nhiên bỗng nhớ ra gì đó, vội buông người kia ra, kéo xuống dưới lầu, “Nơi này quá nguy hiểm, nếu để Thư Yếu Ninh thấy thì biết làm sao ?”

Người kia bị Yếu Nhiên vừa lôi vừa kéo, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng.

Điều quan trọng nhất là, người kia hoàn toàn không hiểu Yếu Nhiên đang nói gì ?!

Trước mắt Yếu Nhiên đột nhiên xuất hiện gương mặt lạnh lẽo của một người, cô chợt dừng bước, theo bản năng đẩy người kia ra sau lưng.

Thư Yếu Ninh thấy cảnh này đột nhiên ánh mắt chợt lạnh như băng, cảnh này rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi.... Khiến mình sắp không khống chế được bản thân nổi nữa!

“Thư Yếu Nhiên,” giọng Thư Yếu Ninh càng âm trầm hơn trước, “Cô định dẫn vợ chưa cưới của tôi đi đâu?”

“Yếu Ninh.....” Người kia muốn đi về bên cạnh Thư Yếu Ninh, lại bị Yếu Nhiên dùng hết sức kéo về, “Vợ chưa cưới của anh? Từ khi nào thì chị ấy trở thành vợ chưa cưới của anh rồi?”

“Từ cái lúc mà cô bị cưỡng chế đưa ra khỏi nhà họ Thư.”

“Anh!”

Yếu Nhiên đang muốn phản kích, thì có một người đi ra từ sau lưng Thư Yếu Ninh, anh mặc đồng phục không quân màu xám tro, nhìn cô nói “Thư Yếu Nhiên.”

Giọng nói kia không tính là dịu dàng, nghe lạnh lạnh, nhưng lại giống như dòng nước mát, cuốn đi tất cả lửa giận của cô.

Kỷ..... Ngân Viễn ?

Kỷ Ngân Viễn duỗi tay về phía Yếu Nhiên, “Chúng ta về nhà.”

“Về nhà nào? Không phải anh đã bỏ chạy sao?” Yếu Nhiên chợt cảm thấy trong lòng như chua chua ngọt ngọt, đi n ã ãn lê q ụy đ òn giống như khi uống trà chanh, người này không rên một tiếng đã bước đi không thấy tăm hơi, trở về cũng chưa chào cô một lời, cô mới không thèm để ý đến anh!

Kỷ Ngân Viễn biết cô đang dối, nhưng không tiện giải thích, chỉ khẽ mỉm cười, “Thật không về với tôi?”

Đây không phải là thời điểm giải thích, dẫn cô trở về bình an mới là chuyện anh muốn làm lúc này.

“Anh đang cầu xin tôi?” Nói thì nói vậy, nhưng Yếu Nhiên đã đặt tay vào lòng bàn tay Kỷ Ngân Viễn, anh khẽ kéo cô về bên cạnh mình.

Cùng lúc đó, cô gái kia cũng bị cô kéo theo.

“Kỷ Ngân Viễn, bản lĩnh của anh có đủ không? Tôi muốn dẫn chị ấy theo.” Yếu Nhiên liếc Thư Yếu Ninh một cái, có Kỷ Ngân Viễn bên cạnh, cô cảm thấy mình không cần phải tốn công nghĩ biện pháp nữa.

Cô gái này chính là vợ chưa cưới của Thư Yếu Ninh, nhưng Kỷ Ngân Viễn cũng không hỏi tại sao, chỉ cười khẽ nói, “Hơi khó.”

Yếu Nhiên lập tức nhăn mày.

Hình như anh cố ý khiến cô phải sốt ruột, dừng một hồi lâu sau mới nói tiếp, “Cho nên hai người phải chạy nhanh một chút.”

Anh lại trêu cô!

Không đợi Yếu Nhiên kịp bắt mắt, Thư Yếu Ninh đã nói, “Doanh trường Kỷ, tôi khuyên anh nên suy nghĩ cho kỹ trước khi làm.”

“Đây là nhà họ Thư, muốn vây khốn anh thì hơi khó, nhưng nếu anh định dẫn vợ chưa cưới của tôi và Thư Yếu Nhiên đi.... ..” Thư Yếu Ninh chỉ nói đến đây, Kỷ Ngân Viễn rất thông minh, hẳn là sẽ hiểu hàm ý.

Thư Yếu Ninh nhìn thẳng Kỷ Ngân Viễn, lạnh lùng trong mắt khiến người ta rõ không phải anh ta đang nói đùa.

Yếu Nhiên nắm chặt tay cô gái kia, tức giận quát, “Chị ấy không phải là vợ chưa cưới của anh! Nhất định là do anh ép chị ấy!” Yếu Nhiên lớn lên trong ngôi nhà này, nên tất nhiên biết ở đây đề phòng rất nghiêm ngặt, dĩ nhiên sẽ ân cần nếu thật bức Thư Yếu Ninh điên lên, chỉ sợ ba người họ không ai đi được.

“Tôi ép cô ấy?” Thư Yếu Ninh cười lạnh. Cô gái kia nghe vậy tiếp lời, “Nhiên Nhiên, hình như em hiểu lắm rồi!”

Cô gái kia muốn thoát khỏi tay Yếu Nhiên, nhưng bị cô nắm quá chặt, đành cười khổ nói, “Chị và Yếu Ninh yêu nhau, làm gì có chuyện ép gì ở đây?”

“Chị còn nói tốt cho anh ta!”

Cô gái kia tiếp, “Nhiên Nhiên, em hiểu lắm rồi.... ..”

“Tổng Quân! Chẳng lẽ chị quên trước kia anh ta đối xử với chị thế nào sao?!”

“Thư Yếu Nhiên!” Thư Yếu Ninh rống lên, “Tổng Quân đã bị cô hại chết từ lâu rồi!”

26. Chương 28

Thư Yếu Ninh vừa nói xong, mọi người đều ngây người.

Vợ chưa cưới của Thư Yếu Nhiên ngạc nhiên vì lần đầu tiên nghe thấy Thư Yếu Ninh nói tục, mà lại trong tình huống không hiểu gì thế này.

Còn Yếu Nhiên, hiển nhiên là sợ ngây người, cô trợn to mắt, run rẩy nhìn Thư Yếu Ninh, đột nhiên cảm thấy mặt Thư Yếu Ninh hơi mờ ảo.

Sắc mặt Kỷ Ngân Viễn khẽ biến, anh nhìn cô hồi lâu, bỗng ấn mặt cô vào lòng mình.

Yếu Nhiên ôm hông Kỷ Ngân Viễn theo bản năng, siết ngày càng chặt.

Cô bị dọa sợ.

Nghĩ vậy, mặt Kỷ Ngân Viễn lạnh xuống, anh rất hiếm khi tức giận, nhưng lúc này, Thư Yếu Ninh đã chạm đến giới hạn của anh.

“Đoàn trưởng Thư,” anh gần từng chữ, “Mong anh hãy nói chuyện đúng mực!”

Thư Yếu Ninh nghẹn họng, tự nhiên có cảm giác kiêng dè người sĩ quan trẻ tuổi trước mắt này. Nhưng chỉ nháy mắt Thư Yếu Ninh đã phục hồi lại tinh thần, bỗng thấy buồn cười, có gì mà phải kiêng dè?

“Tôi cảm thấy tôi nói chuyện rất đúng mực.”

Thư Yếu Ninh nhìn vào cánh tay đang nắm lấy cô gái kia của Yếu Nhiên, cười lạnh nói, “Thư Yếu Nhiên, cô còn dám nhắc tới Tổng Quân ?!”

Hô hấp của Yếu Nhiên dần dần khó khăn, trong đầu cô lại bắt đầu hiện lên một mảnh đỏ tươi.

Bầu trời cũng tươi đẹp giống như trong giấc mơ vừa rồi, ở ngôi biệt thự mang phong cách cổ điển, dây leo xanh mướt bò cả vào cửa sổ, gió hè nhẹ nhàng thổi qua, rung nhẹ lá cây.

Cô có thể nhớ rõ bộ dáng mỉm cười của Tổng Quân, xinh đẹp như tiên nữ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị một màu đỏ bao trùm.....

Yếu Nhiên cảm thấy đầu càng ngày càng đau, dường như đứng không vững, “Tổng Quân.... .. Tổng Quân.....”

Giọng cô run rẩy, các ngón tay vì nín chặt áo sơ mi của Kỷ Ngân Viễn mà trở nên trắng bệch, “Chị ấy không chết..... Không có chết.... ..”

Yếu Nhiên lặp đi lặp lại câu này, giống như chỉ cần lặp lại nó sẽ cho cô sức mạnh to lớn, cô đẩy Kỷ Ngân Viễn ra, đối diện với Thư Yếu Ninh, oán hận nói, “Nhất định là thủ đoạn của anh, anh cho rằng tôi còn có thể tin anh sao?”

Ánh mắt của cô dần kiên định, cô siết chặt nắm tay, “Anh giam lỏng chị Tổng Quân trong phòng, ngày ngày ngược đãi, căn bản không xem chị ấy là người!”

“Chị ấy là bị anh làm cho suy sụp! Anh mau trả chị ấy cho tôi, trả lại cho tôi!” Giọng Yếu Nhiên càng lúc càng lớn, tức giận cũng càng ngày càng nhiều, cô xông lên muốn chụp lấy Thư Yếu Ninh, nhưng bị Kỷ Ngân Viễn kéo lại, cô càng giãy giụa anh càng ôm cô chặt hơn, cuối cùng cô quay người ôm chặt lấy anh như lúc này.

Loại thời điểm này, anh cũng chỉ có thể cho cô một cái ôm, một chỗ để dựa vào.

Ánh mắt Thư Yếu Ninh càng ngày càng lạnh, cũng thực sự nổi giận, “Nếu không do cô ấy luôn muốn rời khỏi tôi, tất cả sẽ mãi không thay đổi. Còn cô nữa.... ..”

Thư Yếu Ninh quát khê, “Thư Yếu Nhiên, tôi thương yêu cô mấy chục năm, rốt cuộc cô báo đáp tôi thế này sao? Hả?”

Kể từ khi quan hệ của hai người bị đóng băng, kiểu cãi vã này có lẽ đã trở thành lệ thường, chỉ cần gặp nhau sẽ không thể không cãi.

Lòng Yếu Nhiên trầm xuống, tức giận hét lại, “Tôi cũng vô cùng thất vọng về anh!”

Cô từng cho rằng Thư Yếu Ninh chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, là người anh trai hiền lành nhất thế giới.

Nhưng chị Tổng Quân.... .. Một Tổng Quân tốt đẹp như vậy.... .. Đã bị người anh trai hoàn mỹ của cô hủy diệt hoàn toàn!

Cô không cách nào quên được đoạn ký ức thê thảm đó, chị Tổng Quân gầy như que củi, cả người toàn vết thương, khóc khản cầu cô dẫn đi, hi vọng cô có thể mang chị ấy ra khỏi cái nhà tù này. Những hình ảnh cứ lướt qua, cuối cùng dừng lại ở khi cô tình cờ xông vào phòng của Thư Yếu Ninh và thấy: anh trai cô.... ..

Người anh trai lúc nào cũng yêu thương cưng chiều, chưa một lần phát giận trước mặt cô, lại đang cười gần gũi lên người chị Tổng Quân, không quan tâm phản kháng cầu xin của chị ấy, chiếm hữu chị ấy ở trước mặt cô!

Đúng, cô thừa nhận, Thư Yếu Ninh không nhìn thấy cô, cũng không phát hiện sự có mặt của cô, nhưng vẻ tàn nhẫn bạo ngược của Thư Yếu Ninh đã hoàn toàn bại lộ trước mắt cô, từ ngày đó, cô không cách nào đối mặt Thư Yếu Ninh trong một đoạn thời gian dài, cứ mỗi lần nhớ tới tình cảnh ngày hôm đó là cô lại nôn khan.

Thư Yếu Ninh không biết, anh ta không biết gì hết! Không biết tại sao cô em gái vốn ngoan ngoãn nghe lời của mình lại giống như thay đổi thành một người khác, không chỉ đối nghịch với anh ta, còn muốn tìm mọi cách giúp Tổng Quân trốn đi.

“Căn bản là anh không xứng với chị Tổng Quân, và cũng không yêu

chị ấy, anh chẳng qua là muốn tất cả mọi người đều bị anh khống chế, phải thần phục anh, chỉ cần có người không chịu, anh sẽ không tiếc mọi thủ đoạn cưỡng chế người đó phải cúi đầu!”

“Câm miệng!” Thư Yếu Ninh cắn chặt răng, siết chặt nắm tay, giữ im lặng táo, để không bị Yếu Nhiên chọc giận ảnh hưởng đến phán đoán: “Nếu không do cô dẫn Tổng Quân đi, cô ấy cũng sẽ không gặp chuyện không may!”

“Đó là do anh luôn tiêm thuốc giãn cơ liều cao cho chị ấy!” Yếu Nhiên quát khàn cả giọng, cảm thấy trước mắt đều là màu đỏ.

“Là anh hại chết chị Tổng Quân, là anh!” Cô run rẩy la lên, nước mắt như vỡ bờ mà tuôn ra, “Thư Yếu Ninh, anh là đồ không có tim!”

Cô vẫn không muốn thừa nhận chị Tổng Quân đã rời khỏi cô, nhưng anh ta cứ buộc cô phải thừa nhận, buộc cô phải nhớ lại chuyện năm đó tàn nhẫn, ác độc!

Bộ dạng tàn nhẫn, độc ác này mới chân chính là anh ta!

Mà chị Tổng Quân.....Đã bị một kẻ độc ác như vậy hành hạ, phá hủy hết tất cả tôn nghiêm và kiêu ngạo.

Nói không chừng....Cái chết của chị ấy ngược lại là một loại giải thoát!

Vợ chưa cưới của Thư Yếu Ninh bị cảnh tượng trước mắt làm cho bối rối, lúc còn chưa biết Thư Yếu Ninh, đã nghe phong thanh không khí gia đình nhà họ Thư không hài hòa, đặc biệt là cô ba Thư Yếu Nhiên cơ hồ là không về nhà, nhưng lại không ngờ quan hệ Thư Yếu Nhiên và chồng chưa cưới mình lại kém đến mức này!

Anh em chỗ nào chứ, hoàn toàn chính là kẻ thù!

“Từ trước đến giờ cô luôn thích ngụy biện.” So về tàn nhẫn, làm sao Yếu Nhiên có thể là đối thủ của Thư Yếu Ninh, trong lòng anh ta như đang ẩn chứa một con sư tử hung mãnh, bị bức đến cực hạn sẽ phản kích, chiêu nào cũng trí mạng, “Có lẽ cô quên, chính tại chỗ này, chính ở khúc quanh cầu thang này, Tổng Quân bị trượt chân lăn xuống lầu dưới, mà khi đó cầu thang còn chưa được trải thảm, mỗi bậc thang đều rất sắc nhọn, lúc ấy cầu thang nhuộm đầm cả máu tươi.”

Trái một vũng, phải một vũng, phủ kín cả bậc thang.

Thiệt nhiều máu, một người sao có thể có nhiều máu như vậy!

Gần như cả lầu này đều có máu của Tổng Quân, thậm chí có chỗ không thể rửa sạch được vết máu, nhưng Thư Yếu Ninh vẫn không nỡ bỏ, liền đặt một tấm thảm thật dài, trải dài theo đường Tổng Quân lăn xuống.

Đáng tiếc, che được máu nhưng không che được lòng người!

“Cô nói bởi vì tôi tiêm thuốc giãn cơ liều cao cho Tổng Quân, nên cô ấy mới gặp chuyện không may, vậy tôi cũng muốn hỏi cô, nếu cô đã biết cô ấy không còn hơi sức đi, tại sao còn muốn dẫn cô ấy đi?!”

Yếu Nhiên cương nghị.

Thật ra....Cô nên hiểu từ sớm.

Cái chết của chị Tổng Quân, Thư Yếu Ninh có trách nhiệm, nhưng....cô cũng có!

Là bọn họ..... Cùng nhau hại chết chị Tổng Quân!

Nhưng mà, cô không cách nào cự tuyệt được khẩn cầu đau khổ của chị Tổng Quân, cũng không cách nào trở mắt nhìn chị ấy tiếp tục sống bên cạnh Thư Yếu Ninh cô biết, chị Tổng Quân đã bị Thư Yếu Ninh bức đến hồng mắt! Cho nên, cô mới bất chấp mọi giá dẫn chị Tổng Quân đi....

Cô làm sao ngờ, làm sao nghĩ đến, quyết định này.... Lại khiến cô tự tay dẫn chị Tổng Quân đến đường cùng!

Thư Yếu Ninh nói chuyện rất tuyệt tình, giọng điệu này luôn dùng để phản kích người ngoài, nhưng nhiều năm qua anh ta cũng đã dùng trên người cô em gái anh ta từng thương yêu nhất.

Bản tính của Thư Yếu Ninh rất quyết tuyệt, không phải yêu thì là hận, sẽ không có giữa giữa.

“Vậy tại sao, anh lại tiêm thuốc giãn cơ cho cô ấy?” Kỷ Ngân Viễn thần nhiên mở miệng, lời nói giống như một chậu nước lạnh trong mùa đông tát vào Yếu Nhiên, khiến cô bừng tỉnh.

“Việc này tôi không cần thiết phải giải thích.” Thư Yếu Ninh cười lạnh, nhìn chằm chằm Yếu Nhiên, “Thư Yếu Nhiên, tôi cho cô biết, hôm nay cô đừng nghĩ chạy đi!”

Nhấn nại của Thư Yếu Ninh là co hạn độ, mà Yếu Nhiên đã chọc giận anh ta đến cực hạn.

“Giám lỏng, lăng nhục, thậm chí là hủy diệt tự ái của một người, chỉ lấy anh làm trung tâm là những gì mà anh rành nhất! Nhưng những thứ này với tôi là hoàn toàn vô dụng, một chút xú tác dụng cũng không có!”

Điểm khác nhau lớn nhất giữa cô và Tổng Quân chính là thân phận của cô: con gái thứ ba nhà họ Thư, cho dù chỉ trên danh nghĩa! Nếu muốn đột phá vòng vây không phải dễ dàng, cha và anh cả không có ở đây, cho nên Thư Yếu Ninh làm chủ, nhưng chắc chắn rồi sẽ có một ngày hai người kia trở về, đến lúc đó, căn bản không cần cô mở miệng, Thư Yếu Ninh cũng sẽ tự động để cô đi.

“Cô có thể thử xem.” Thư Yếu Ninh giận quá hóa cười, từ từ lại gần Yếu Nhiên. “Thư Yếu Nhiên, cô còn chưa biết hết thủ đoạn của tôi đâu!”

Lúc Thư Yếu Ninh sắp bắt được Yếu Nhiên thì một bàn tay chen ngang, dễ dàng giữ được cổ tay anh ta. Nếu bàn tay đó dùng sức, cổ tay Thư Yếu Ninh sẽ gãy lìa.

Kỷ Ngân Viễn thần nhiên nói, “Đoàn trưởng Thư, hình như anh quên còn có tôi rồi.”

27. Chương 29

Tình hình đang diễn tiến theo chiều hướng xấu nhất, hiển nhiên Kỷ Ngân Viễn không thể dùng dùng phương thức đơn giản để giải quyết. Nhưng mặc kệ thế nào, anh vẫn phải dẫn Yếu Nhiên đi.

Không tiếc bất kỳ giá nào!

Thư Yếu Ninh lạnh lùng nhìn Kỷ Ngân Viễn, rồi bỗng nhiên cười một tiếng, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm như con báo đang kỳ ngủ đông, chỉ cần tới đúng thời cơ sẽ bộc phát.

Còn Kỷ Ngân Viễn thì rất rành thế nào là lùi một bước để đánh trả đối phương.

Yếu Nhiên nắm thật chặt tay Kỷ Ngân Viễn, kéo anh chạy xuống lầu dưới.

“Kỷ Ngân Viễn, nếu không được thì một mình anh hãy đi trước đi, vì ra khỏi cánh cửa này sẽ có rất nhiều người cản lại.” Cô vừa chạy vừa nói, “Tôi sẽ cố gắng hết sức kéo dài thời gian cho anh!”

Cửa trước càng ngày càng gần, chỉ cần đẩy cánh cửa này ra, hai người sẽ phải tách ra. Nhưng cô không hối hận, vốn vì cô anh mới bị cuốn vào chuyện này, làm sao cô có thể để anh bị liên lụy, “Kỷ Ngân Viễn, em sẽ tới tìm anh, lúc đó, chúng ta sẽ thật sự nói chuyện yêu!”

Tiếng cô hòa trong gió, tràn đầy vui sướng và mong đợi, cho tới nay, hình thức ở chung của hai người đều là không ai chịu thua ai, cô đồng ý ở chung với anh chỉ là vì muốn phản kích, nhưng chỉ ngắn ngủi mấy tháng, anh đã đi vào lòng cô.

Nhớ lại lần đầu gặp mặt, cô bị anh chọc tức gần chết, nhưng anh lại đứng một bên cười thản nhiên, giống như chuyện chẳng liên quan gì đến anh. Cô cũng không ngờ mình sẽ động lòng với một người có ấn tượng ban đầu không hề tốt như anh, giờ nghĩ lại, nếu không phải vì đêm đó uống rượu say xong xảy ra tình một đêm, sợ rằng anh và cô sẽ tiếp tục là oan gia thôi!

Tay Yếu Nhiên đã đặt lên nắm cửa của cửa chính thì đột nhiên bị Kỷ Ngân Viễn kéo giật lại, khiến cô xoay người ngã vào lòng anh.

Kỷ Ngân Viễn nâng cằm cô lên, cúi người hôn lên đôi môi nhỏ khê nhếch của cô.

Bỗng nhiên bị hôn, Yếu Nhiên định kêu lên theo bản năng, nhưng vừa há miệng, lưỡi anh đã thừa dịp mà vào, nụ hôn dần trở nên kịch liệt, nuốt xuống tất cả kháng nghị của cô.

Đợi khi cô kịp phản ứng thì anh đã thì thầm bên tai cô, “Chuyện tranh thủ kéo dài thời gian gì đó, là việc đàn ông phải làm.”

Tim cô bỗng lỡ một nhịp, kinh ngạc ngẩng đầu lên, đúng lúc đụng phải đôi mắt sâu thẳm của anh, cô có thể thấy rõ hình ảnh gương mặt của mình trong đó, còn cả tình yêu nhàn nhạt và dịu dàng mà cô chưa từng thấy.

“Kỷ Ngân Viễn.....” Tim cô đập bang bang, còn anh thì nhếch môi cười, kéo cô ra cửa chính.

Ngoài cửa chính quả thật có khá nhiều cảnh vệ giống như lời Yếu Nhiên, từ hình thể cường tráng của họ, có thể thấy rõ họ đều đã qua huấn luyện chính quy. Có lẽ cô nên may mắn vì Thư Yếu Ninh chưa ới người một khẩu súng!

Nhưng tình hình cũng không khá hơn là bao nhiêu.

Yếu Nhiên khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, “Kỷ Ngân Viễn, anh được không?”

Kỷ Ngân Viễn cười khê, “Rồi em sẽ biết anh có được không.”

Vừa dứt lời, đã có một cảnh vệ vùng quyền đến, Kỷ Ngân Viễn nhanh chóng xoay khuỷu tay đập ngang lưng người kia, nhẹ nhàng giải quyết.

Yếu Nhiên tròn mắt, bản lĩnh Kỷ Ngân Viễn quả thật tốt ngoài dự đoán, bình thường sao cô lại không nhìn ra chứ ?!

Trong lúc cô đang ngẩn ngơ, anh đã hạ xong năm sáu người, mở ra một con đường, “Lên.”

Phía trước rất vắng, cảnh vệ đều bị bỏ lại sau lưng. Yếu Nhiên nghe thấy lời Kỷ Ngân Viễn nhưng không hiểu anh đang có ý gì.

Kỷ Ngân Viễn thở dài, đành kéo cô ra sau lưng mình, tiện người ngồi xổm xuống, “Tôi công em.”

Giờ Yếu Nhiên mới hiểu rõ, dù không biết sao anh lại quyết định như vậy, nhưng cô vẫn nghe lời trèo lên lưng anh, hai chân kẹp chặt hông anh.

Chỉ một chút trì hoãn như vậy, đã có cảnh vệ đuổi đến, Kỷ Ngân Viễn khê quát một tiếng, “Ôm chặt!” sau đó đá ngược vào hai cảnh vệ đang đến gần, rồi nhanh chóng chạy ra sân cỏ.

Gió càng ngày càng lớn, tóc Yếu Nhiên tung bay trong gió, thỉnh thoảng có vài sợi vương trên gáy anh, lạnh lẽo, mềm mại.

Kỷ Ngân Viễn chạy cực nhanh, đám người phía sau căn bản là không đuổi kịp, rất nhanh đã bị bỏ lại.

Cổng sắt đã bị đóng kín, có không ít cảnh vệ đang canh gác, thấy hai người đột nhiên xông ra, thì vội dàn trận giới nghiêm.

Chỉ tiếc mục tiêu của Kỷ Ngân Viễn không phải là bọn họ, mà là bức tường cao bên cạnh, “Chúng ta nhảy tường ra ngoài, nhớ rõ, tuyệt đối không được buông tay.” Chờ khi cô siết anh càng chặt hơn, anh mới cười nói, “Còn chân nữa, kẹp chặt!”

“Đánh chết tôi cũng không buông! Dù là tay hay chân.... A!” Cô làm bộ hung hăng nói vào tai anh, chưa dứt lời đã cảm thấy cả người đang bay lên, sợ tới mức siết chặt anh hơn.

Chỉ chớp mắt Kỷ Ngân Viễn đã mượn lực nhảy lên đầu tường, đến khi cô mở mắt ra, anh đã sớm rơi xuống nhẹ nhàng.

“Này.... ... Anh không thể nói trước một tiếng được sao!” Cô vẫn còn sợ, vừa nãy ngộ nhờ té xuống thì phải làm sao?

Anh quả nhiên là người một nhà với Kỷ Ngân Tĩnh, đều xem tính mạng là trò đùa!

Kỷ Ngân Viễn cười nhẹ, “Yên tâm, sẽ không để em té xuống.”

Yếu Nhiên đen mặt, nín chặt lấy vai áo anh.

Dù đã ra khỏi cửa, nhưng đuối bắt vẫn chưa kết thúc, tất cả các cảnh vệ lao ra khỏi cửa sắt, hung hăng xông về phía hai người, nhưng điều lạ là Thư Yếu Ninh vẫn không xuất hiện, khiến Kỷ Ngân Viễn rất ngạc nhiên.

Bên trong biệt thự, Thư Yếu Ninh còn đang đứng ở chỗ cãi nhau với Yếu Nhiên, lặng im không nhúc nhích.

Vợ chưa cưới của Thư Yếu Ninh đứng bên cạnh nhìn, qua hồi lâu không thấy Thư Yếu Ninh có động tĩnh gì bèn cẩn thận ghé đầu nhìn anh ta một cái, vừa lúc bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Thư Yếu Ninh quét qua, vẻ mặt lạnh lẽo của anh ta khiến cô thấy lạnh cả người.

Ánh mắt kia thật đáng sợ, hôm nay, Thư Yếu Ninh.... ... Xa lạ như một người nào khác!

Thư Yếu Ninh không để ý gì tới vợ chưa cưới của mình, chỉ xoay người đi vào phòng, dùng sức đóng mạnh cửa lại.

Một chiếc viêt dã xoay đuôi xinh đẹp dừng trước cửa bệnh viện. Bệnh nhân và bác sĩ đang đi lại đều tò mò nhìn về phía chiếc xe, liền thấy một người đàn ông lạnh lùng mặc đồng phục không quân xuống xe, kéo theo một cô gái xinh đẹp tóc dài.

“Anh dẫn tôi tới đây làm gì?” Tiếng bắt măn của Yếu Nhiên xen lẫn với tiếng chuông điện thoại. Kỷ Ngân Viễn không hề để ý tới điện thoại reo, chỉ nhìn chăm chú vào mắt cô, “Thư Yếu Nhiên, em có còn nhớ lời em vừa nói?”

Giọng anh hơi trầm, rõ ràng là giống với ngữ điệu thường ngày, nhưng lại làm cô thấy rất không tự nhiên.

“Anh không nghe thấy à? Tôi hỏi anh dẫn em tới đây làm gì?”

“Không phải câu này!”

“Tôi chỉ nói có một câu đó thôi mà!” Cô ngờ người, bỗng như nhớ ra điều gì, “A, tôi biết rồi!”

Mắt anh chợt sáng.

“Tôi còn chưa ăn sáng!” Nói đến đây, giọng cô đầy vẻ căm giận, “Đáng ghét, làm ầm ĩ tới trưa, hại tôi không có thời gian ăn chút gì cả.... ...”

“... ..” Nụ cười trên mặt Kỷ Ngân Viễn cứng đờ.

Anh trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi nói, “Thư Yếu Nhiên, em định nói mà không giữ lời?”

“???” Cô nhìn anh khó hiểu.

Kỷ Ngân Viễn, em sẽ tới tìm anh, lúc đó, chúng ta sẽ thật sự nói chuyện yêu!”

“Khụ....” Yếu Nhiên nghe Kỷ Ngân Viễn thuật lại nguyên văn lời mình, ngơ ngẩn há miệng, đột nhiên cảm thấy trên mặt nóng lên.

“Cái đó....” Cô thanh thanh cổ họng, nghiêng đầu đi không nhìn anh, “Tôi.... Khụ, bây giờ chúng ta không phải đang yêu sao?”

Những lời này như giúp cô lấy lại tự tin, “Chẳng lẽ trước giờ anh vẫn nghĩ là đang vui đùa?”

Muốn ném củ khoai lang nóng ỳnh? Kỷ Ngân Viễn nhúu mày, “Tôi nghĩ rằng, những lời này phải là tôi hỏi em mới đúng.”

Bên trong thang máy, Kỷ Ngân Viễn thông thả đến gần Yếu Nhiên, từng bước chậm rãi, nhưng tạo ra cảm giác áp bách thật lớn, anh khóa cô lại giữa khuỷu tay mình và vách tường, cười như không cười nói, “Cái gì gọi là thật sự nói chuyện yêu?”

Yếu Nhiên nhìn khuôn mặt tuần tú đang gần mình trong gang tấc, khẩn trương nuốt nước bọt, “Cái đó..... Kỷ Ngân Viễn....”

“Ý là, trước kia đều là giả?”

Yếu Nhiên không còn lời nào để nói, quả thật cô không biết phải trả lời ra sao. Mà rất rõ ràng, anh cũng không định bỏ qua cho cô.

“...” Anh thiệt ồn ào!

Hoặc là không làm, còn đã làm thì phải làm cho tới. Cô vòng tay lên cổ anh, mang theo vẻ kích động như là cho hả giận, hôn lên môi anh.

28. Chương 30

Cô dùng lực hơi mạnh, khiến môi anh đụng phải răng cô, tạo ra vết rách, nhưng anh vẫn không nhúu mày dù chỉ một xiu.

Nói là hôn, chẳng bằng nói là đụng mạnh một cái rồi nhanh chóng tách ra.

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, mắt sáng ngời, “Anh.... Rất ồn ào!”

Chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà cũng nói mãi không tha.

Anh cười khê, “Thư Yếu Nhiên, lúc em chột dạ giọng em sẽ lớn hơn bình thường.” Anh ôm lấy hông cô, nhìn chăm chú vào mắt cô, “Chột dạ hả?”

Giọng Kỷ Ngân Viễn rất thấp, nghe đầy ẩn ý.

Tim cô đập điên cuồng, người này biết Thuật đọc ý nghĩ sao?

Nhưng dù bị đoán trúng, cô vẫn mạnh miệng kêu, “Mắc gì tôi phải chột dạ?”

“Càng nói vậy, càng chứng tỏ em đang chột dạ.” Anh chậm rãi cúi đầu, môi anh gần như đụng vào môi cô, chỉ cần vừa mở miệng, hô hấp ầm ập sẽ phả lên miệng cô, “Thư Yếu Nhiên, em đang sợ?”

“Tôi tôi tôi.... Tôi sợ cái gì chứ, chẳng lẽ anh có thể ăn tôi?!” Hai gò má cô nóng như bị đốt lửa, nóng đến mức cô cảm giác mình sắp ngất.

Anh, quá gần!

Anh vươn tay ôm lấy má cô, giọng anh càng ngày càng thấp, cuối cùng nhẹ đến mức gần như nỉ non, “Chúc mừng em.....”

Mặt cô càng ngày càng nóng, tim cũng đập càng ngày càng nhanh.

Môi anh dán lên môi cô, nghe như triền miên, “Thư Yếu Nhiên, em đoán đúng.”

Cô nắm chặt ống tay áo anh.

Anh nhẹ nhàng mút môi cô, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, hoặc giống như đang thưởng thức một cái bánh ngọt cao cấp.

Hơi thở cô dần dần dập, không cam lòng bị động, khẽ mở miệng chạm vào anh, gần như là trong nháy mắt, thất lưng cô càng bị siết chặt, cô chỉ kịp hô nhỏ một tiếng, đã bị anh ấn vào trong ngực.

Cô bị buộc ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm vào đôi mắt sâu thẳm của anh, khiến lòng cô càng căng thẳng.

Yếu Nhiên là người luôn muốn giữ thế chủ động, nhưng vào lúc này, thân thể cô bắt đầu phát run.... ..

Chẳng lẽ vừa đụng đến loại chuyện này, khí thế của đàn ông sẽ trở nên mạnh mẽ ?

Cô rất kinh ngạc với thay đổi của mình, cũng không cam lòng bị người nắm mũi dẫn đi, cô ghét loại cảm giác bị yếu thế này!

Cô không ngừng nói thầm, phải tỉnh táo, cố gắng không để tay mình phát run, chậm rãi kéo cà vạt của anh.

Chỉ ngần ngừ mấy giây mà cô đã cảm giác như dài cả một thế kỷ. Lúc này, anh vẫn thản nhiên nhìn cô, không ngăn cản, cũng không nói chuyện.

“Kỷ Ngân Viễn, tôi cho anh biết,” giọng cô vô cùng run rẩy, nhưng cô không hề ý thức được, “Muốn ăn, cũng là tôi ăn anh!”

Anh khẽ nheo mắt lại, vẫn không nói gì.

Anh không làm gì hết, chỉ lẳng lặng đứng đó, nhưng lại khiến cô có cảm giác anh giống như một con báo đang kỳ ngủ đông, không động thì thôi, vừa động.....

Hừ, cô sẽ không cho anh có cơ hội động!

Từng chiếc nút áo sơ mi của anh bị cởi, để lộ ra lồng ngực rắn chắc bên trong. Yếu Nhiên biết vì đặc thù nghề nghiệp, Kỷ Ngân Viễn có vóc người rất tốt, nhưng không ngờ lại hoàn hảo đến mức này!

Rất phù hợp với cái gọi là kết hợp hoàn hảo của sức mạnh và sự xinh đẹp!

Cô cúi đầu nhìn vòng hông mạnh mẽ của anh, nước bọt trong miệng càng ngày càng nhiều, tay cô cũng bắt đầu run run. Khi tay cô sắp chạm vào khóa quần của anh thì đột nhiên một bàn tay nóng bỏng vươn ra, nắm lấy tay cô.

Là tay Kỷ Ngân Viễn.

Cô sững sốt một giây, trong mắt đầy vẻ khiêu khích, “Anh không dám ?”

Gì chứ, mất công lúc này cô còn bị anh dọa sợ, không đúng, Kỷ Ngân Viễn làm sao dọa được cô!

Hiện tại, hẳn sẽ cầu xin tha thôi!

Yếu Nhiên hả hê nghĩ, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, nếu quả thật muốn cô làm tới cùng, chắc hẳn cô sẽ chạy trốn giữa chừng mất.

Thật may, may là anh đầu hàng trước, nếu không.... ..

Kỷ Ngân Viễn nhắm mắt lại rồi nhẹ thở dài, “Được rồi, coi như tôi không dám.”

“Cái gì mà ‘coi như tôi không dám’ chứ, đó vốn là sự thật!” Cô xì mũi, để tỏ vẻ khinh thường còn không quên liếc anh một cái.

“... ..” Kỷ ngân Viễn cứng họng, tôn nghiêm phái nam của anh dường như đang bị xem thường nghiêm trọng!

Anh cài nút áo lại, giấu cảnh đẹp bên trong dưới lớp áo. Cô giả vờ tiếc nuối nói, “Kỷ Ngân Viễn, anh thật khiến tôi thất vọng!”

Được rồi, có thể thông cảm cho cái kiêu đắc chí này của Yếu Nhiên, bình thường bị anh áp chế gắt gao, thật vất vả mới có cơ hội mở mày mở mặt sao cô có thể dễ dàng buông tha ?

“Thất vọng ?” Kỷ Ngân Viễn nhíu mày, “Chẳng lẽ là tôi đánh giá thấp em?”

“Ha ha ha ha ha ha ha,” Yếu Nhiên ngửa mặt lên trời cười to. Trong thang máy nhỏ nhỏ đều tràn ngập tiếng cười phách lối của cô.

Nhanh nhanh biểu đạt sự sùng bái của anh với tôi đi, tôi biết tổng, vừa nãy đã đủ khiến anh hoàn toàn thần phục!

“Thì ra, em thích ở nơi công công.....” Từ trước đến giờ, phản kích của Kỷ Ngân Viễn luôn như là đại bác cỡ bự, bề ngoài nhìn như pháo lép không có lực sát thương, nhưng chờ đến khi người ta buông lỏng phòng bị, sẽ đột ngột nổ tung, bạo nát đối phương.

Nụ cười khoa trương trên mặt Yếu Nhiên chợt hóa đá, cổ họng cũng như bị ai bóp chặt, chỉ có thể phát ra tiếng rít.

Tên tiểu nhân âm hiểm xảo trá hèn hạ vô sỉ này !!!

“Đúng vậy thì sao..... Tôi là người có sở thích khác người vậy đó!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi thích vậy đó, thích vậy đó, thích vậy đó !!!”

Kỷ Ngân Viễn móm móm lỗ tai.

Lực sát thương lớn hơn tưởng tượng, màng nhĩ sắp bị chấn nát.

“Tôi biết rồi, em không phải lớn tiếng cường điệu như vậy đâu.”

“!!!” Cô cứng họng.

“Kỷ, Ngân, Viễn!” Cô sắp bị tức chết rồi, muốn phản bác cũng không tìm được từ để phản bác. Điện lên, cô một tay ấn nút khóa thang máy, một tay thần tốc dùng sức tháo dây nịt của anh, bộ dáng hung ác hệt như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

“Hôm nay anh không dám cũng phải dám, tôi nhất định phải ăn anh!!!”

Kỷ Ngân Viễn có thể chắc chắn, nếu anh không lập tức ngăn cô lại, hậu quả sẽ là.....anh không thể không chế được.....

“Em gấp quá!” Dù vậy, anh vẫn còn muốn trêu chọc cô.

“Gấp cái đầu anh!”

“Đinh!”

Đúng lúc này, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Không khí lạnh lẽo ủa vào, khiến cô thanh tỉnh trong nháy mắt.

Không đúng....

Có chỗ nào đó không đúng....

Cô quay phắt đầu lại, vừa lúc bắt gặp những đôi mắt khiếp sợ của mấy binh sĩ trẻ tuổi đang đứng trước phòng bệnh Tư lệnh Kỷ.

Xong rồi....

Giờ phút này, trong đầu Yếu Nhiên chỉ còn lại hai chữ trên.

Hình tượng của cô.... Đã bị gió thổi đến Siberia rồi....

Trời ơi....

Trên tay bỗng truyền đến xúc cảm quen thuộc, cô run rẩy quay đầu lại nhìn anh. Khi chạm đến vẻ mặt dịu dàng bất đắc dĩ của anh cô chỉ còn cảm thấy sấm sét đang nổ trên đầu.

Đây không phải là Kỷ Ngân Viễn, không phải là Kỷ Ngân Viễn, không phải là Kỷ Ngân Viễn!

Kỷ Ngân Viễn khẽ cau mày, giọng nói ôn hòa, “Tôi biết là em rất muốn, nhưng bây giờ, thật sự không được!”

Trời ơi! Đúng là Kỷ Ngân Viễn !!!

Yếu Nhiên hóa đá tại chỗ, trước mắt nhiều người như vậy, anh ta cố tình đổi trắng thay đen, rõ ràng là muốn bôi nhọ danh dự của cô!

Cái gì mà em rất muốn.... ..

Muốn cái đầu anh đó.... ..

Nếu không phải tình huống không cho phép, thật sự cô rất muốn chửi anh ta một trận, sau đó đá anh ta bay đến tận chân trời, tốt nhất cả đời cũng không gặp lại!

Đáng tiếc, đó chỉ là ảo tưởng tốt đẹp của cô, thực tế thì..... Anh nắm lấy đôi tay nhỏ bé đang hóa đá của cô, tay còn lại vén mái tóc trên trái cô, sau đó nghiêng người đặt một nụ hôn lên đó.

“Tôi không muốn em bị uất ức,” ý cười hiện rõ trong mắt anh, “Cho nên, ráng nhịn thêm chút nữa được không ?”

Vào giờ khắc này, Yếu Nhiên có cảm giác, thân thể mình đang bị bể thành từng mảnh, sau đó bị gió cuốn đi không còn chút gì.

Trời ơi, cho tôi chết đi!!!

Kỷ Ngân Viễn kéo Yếu Nhiên đang ngẩn ngơ vào phòng bệnh của tư lệnh Kỷ.

“Buông tôi ra!” Cô ra sức giãy giụa, nhưng bàn tay anh lại như gọng sắt, giãy cách nào cũng không nhúc nhích.

Tư lệnh Kỷ ngạc nhiên nhìn hai người.

“Ông nội, tạm thời cô ấy sẽ ở đây.” Cho tới giờ, điện thoại của Kỷ Ngân Viễn vẫn không ngừng reo, nhưng anh vẫn tiếp tục làm lơ, nói với tư lệnh Kỷ, “Tối, con sẽ đến đón cô ấy.”

Tất nhiên anh biết ai đang gọi tới. Mà nếu để cô ở nhà một mình anh không yên tâm, dù đã chạy thoát khỏi biệt thự nhà họ Thư, vẫn khó bảo đảm Thư Yếu Ninh sẽ không cho người bắt cô lại, vì vậy để cô ở đây là an toàn nhất.

Dù cho Thư Yếu Ninh có bản lĩnh ngất trời, cũng sẽ không dám xông vào đây.

Yếu Nhiên nhìn chằm chằm Kỷ Ngân Viễn, mắt sém chút phun ra lửa, người này lại tiếp tục tự quyết định thay cô!

Tư lệnh Kỷ nhìn nhìn Yếu Nhiên, biết hẳn đã xảy ra chuyện lớn gì, nếu không Kỷ Ngân Viễn cũng sẽ không tìm ông, lập tức dứt khoát nói, “Được rồi, vào đây sẽ không có ai dám động nó, con yên tâm đi đi.”

Kỷ Ngân Viễn gật đầu, sau đó tới trước mặt cô, nắm lấy cánh tay nhỏ của cô, “Bây giờ tôi về doanh trại một chuyến, em ở đây chờ tôi.”

Tại sao tôi phải nghe lời anh chứ ?!

Ở trước mặt người lớn cô không dám làm ầm lên, nên chỉ có thể dùng ánh mắt tức giận để biểu đạt bất mãn trong lòng.

Anh cười cười, “Thư Yếu Nhiên, em ngoan ngoãn chờ tôi trở lại, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện đằng hoàng với nhau.”

Những lời này nghe rất quen.... ..

Yếu Nhiên đen mặt, cô nhớ ra, sáng hôm sau sau buổi tối xảy ra tình một đêm, anh cũng nói với cô như vậy, sau đó để cô chờ đợi cả ngày cộng thêm hơn nửa đêm!

“Không phải anh sẽ lại bắt tôi đợi đến ngày mai chứ ?” Cô hỏi.

“Yên tâm, tôi sẽ dẫn em về nhà trước khi bác sĩ đến kiểm tra phòng.”

Lòng cô chợt thấy ấm áp kỳ lạ vì những lời này của anh, cô bĩu môi, không nói gì nữa.

Kỷ Ngân Viễn thấy cô đồng ý, thì đứng dậy, chào tư lệnh Kỷ một tiếng rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Tư lệnh Kỷ thấy dáng vẻ nhìn theo bóng lưng Kỷ Ngân Viễn của Yếu Nhiên, khẽ nheo mắt lại.

“Thư Yếu Nhiên.”

“Dạ ?” Bị gọi bất ngờ, cô giật mình đáp, thấy đôi mắt sắc bén của tư lệnh Kỷ, bỗng thấy hơi lo.

29. Chương 31

Tư lệnh Kỷ mặc áo khoác, đứng dậy, cười nói với Yếu Nhiên, “Suốt ngày ngồi buồn trong phòng, cũng nên đi dạo một lúc, Yếu Nhiên, không ngại đi dạo cùng ông già này chứ ?”

Yếu Nhiên lắc đầu liên tục, “Không ạ.” Nghĩ một chút cô lại nói, “Đi xuống vườn hoa lâu dưới được không ạ? Chỗ đó cảnh vừa đẹp, không khí lại mát mẻ.”

Tư lệnh Kỷ gật đầu đồng ý.

Thấy hai người ra cửa, mấy binh sĩ ở cửa phòng lập tức chào, sau đó định đi theo, nhưng tư lệnh Kỷ nhìn mấy người họ một cái, ý bảo không cần.

Yếu Nhiên từng nghe Diệp Tổng Tổng nói, bệnh viện đã tiêu tốn khá nhiều cho việc xây dựng và chăm sóc cho vườn hoa này, không chỉ có rất nhiều loại hoa cỏ giúp ích cho người bệnh, còn đặc biệt đào một khe suối chảy quanh vườn.

Con đường nhỏ được trải đá cuội hơi trơn, có không ít bệnh nhân đang đi dạo trong vườn. Tư lệnh Kỷ dẫn Yếu Nhiên đi sâu vào chỗ mấy cây lớn, tiếng nước chảy càng ngày càng rõ, mà người cũng từ từ ít đi.

“Yếu Nhiên, bây giờ con và Ngân Viễn đang quen nhau phải không?” Tư lệnh Kỷ chấp tay sau lưng đi phía trước Yếu Nhiên. Xung quanh, không khí trong lành giống như từng trận gió nhẹ thổi vào phổi, khiến người ta sáng khoái cả người.

Yếu Nhiên nghe vậy giật mình, mắt tự nhiên nói, “Việc này.... ..”

Có thể dừng hỏi trắng trợn như vậy được không ạ ?!

Tư lệnh Kỷ nghe thấy Yếu Nhiên do dự, cười cười hiền lành, chỉ tiếc Yếu Nhiên đang đứng sau lưng ông nên không thấy được.

Nếu không, cô cũng không phải lúng túng như vậy.

“Ngại ngần ?”

“... ..”

Yếu Nhiên quẫn.

Người nhà họ Kỷ đúng là cùng một kiểu! Đâm mặt người ta cũng nhẹ nhàng như đâm quả bóng!

Yếu Nhiên rối rắm trong lòng, có lẽ bộ dáng mình quá thật thà nên nhìn một cái là biết ngay trong lòng mình đang nghĩ gì chẳng?!

Nhưng Yếu Nhiên quên mất một điều quan trọng là tư lệnh Kỷ đang đứng đưa lưng về phía cô, thế nên.... ..

Yếu Nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía tư lệnh Kỷ, cầu vai trên áo khoác của ông được ánh mặt trời phản xạ sáng ngời.

Luồng sáng đó vừa đúng chói vào mắt Yếu Nhiên, cô né sang một tí, đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ.

Hình như trên cầu vai đó có cành tùng màu vàng, cả mấy ngôi sao kia nữa....

“Con rất thích Ngân Viễn?”

Yếu Nhiên đang định nhìn kỹ cầu vai trên áo khoác tư lệnh Kỷ thì một viên đạn tạc nặng ký đập vào mặt cô.

Yếu Nhiên bất ngờ ho khan.

“Nói thật, từ lập trường của ta mà nói, ta cũng không tán thành hai con ở bên nhau.”

Trước mặt dòng suối nhỏ chảy róc rách, gió thổi lá cây rơi đầy đất, tư lệnh Kỷ dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Yếu Nhiên giật mình ngẩng đầu, hiển nhiên không ngờ đột nhiên đề tài lại chuyển biến, mà ông cụ hiền hòa thân thiết trước mắt, cũng bỗng nhiên biến thành vô cùng lạnh lùng.

Bốn phía chợt trở nên an tĩnh, thậm chí tiếng chim hót trên cây cũng dần xa xôi, Yếu Nhiên kinh ngạc nhìn bóng lưng tư lệnh Kỷ, lòng chùng xuống.

Giữa trưa hè, ánh mặt trời gay gắt chiếu khắp thành phố S, nhưng ở trong vườn cây của bệnh viện, ánh mặt trời đã bị từng tầng cành lá tươi tốt chặn lại phần lớn, người đi dưới tàng cây không chỉ không cảm thấy nóng mà còn rất mát mẻ thoải mái.

Xem như là tuyên bố tử hình cho cô ?

Yếu Nhiên khẽ mím môi.

“Tại sao ạ?” Tất nhiên cô không thể nào ôm đui tư lệnh Kỷ khóc lóc kể lể nói cô và Kỷ Ngân Viễn là thật lòng yêu nhau, không có anh cô sẽ chết, không thể nào không yêu Kỷ Ngân Viễn được.

Yếu Nhiên biết, Kỷ Ngân Viễn đã chiếm một địa vị nhất định trong lòng cô, nhưng rốt cuộc là bao nhiêu phần thì chính cô cũng không biết.

Tư lệnh Kỷ xoay người lại, đôi mắt che giấu phức tạp. Mấy năm trước, từ lần đầu tiên gặp qua cô bé này.... ông đã có ấn tượng rất khó quên.

“Ta đánh giá cao dũng khí của con, nhưng, nguyên nhân ta phản đối cũng rất đơn giản.” Ông dừng một chút rồi từ từ nói ra hai chữ, “Tổng Quân.”

Tư lệnh Kỷ đã điều ra rất rõ về quan hệ của Tổng Quân và nhà họ Thư, chính vì vậy, ông khó mà tiếp nhận một cháu dâu như thế.

Cái chết của Tổng Quân không thể hoàn toàn trách Yếu Nhiên, nhưng cũng là vì Yếu Nhiên mà ra.

Đúng như lời Thư Yếu Ninh nói, nếu không phải do Yếu Nhiên muốn dẫn Tổng Quân đi, Tổng Quân cũng sẽ không ngã xuống cầu thang mà chết ngay tại chỗ.

“...” Yếu Nhiên trầm mặc.

Cô không thắc mắc tại sao tư lệnh Kỷ lại biết chuyện này, vì chỉ cần tốn chút công đi tra là sẽ biết rõ ràng mọi chuyện.

“Ông muốn con rời khỏi Ngân Viễn ?”

“Rất thông minh, con có thể làm được không?”

“...” Yếu Nhiên lại trầm mặc.

“Con không cần phải cho ta câu trả lời chắc chắn ngay lập tức.” Tư lệnh Kỷ thấy Yếu Nhiên không nói lời nào, khẽ cau mày, “Chờ con nghĩ xong, lại nói cho ta biết.”

Yếu Nhiên rũ mắt, nhẹ giọng nói, “Nếu như, con không muốn rời khỏi Ngân Viễn?”

Mặc dù đoạn tình cảm này bắt đầu từ ý nghĩ muốn đầu của cô, nhưng nếu cô đã động lòng với anh, làm sao có thể dễ dàng buông tha, “Con không muốn rời khỏi Ngân Viễn!”

“Con phải suy nghĩ kỹ càng, rất nhiều việc chỉ dựa vào ý muốn thôi là không được.” Tư lệnh Kỷ nhìn Yếu Nhiên chăm chú, ánh mắt sắc bén, “Giống như Tổng Quân, con muốn Tổng Quân được sống tốt, thoát khỏi nhà họ Thư là có cuộc sống mới, nhưng cũng chính vì vậy mà Tổng Quân lại qua đời sớm.”

Yếu Nhiên chấn động toàn thân.

Tư lệnh Kỷ cũng không gấp, chậm rãi nói, “Cuộc sống chính là như vậy, không thể chỉ dựa vào ý muốn của bản thân, chắc chắn đôi lúc sẽ bị luật

Nhân Quả đánh vỡ, chuyện Tổng Quân hay Ngân Viễn cũng vậy.” Chỉ khác nhau, Tổng Quân là ngoài ý muốn, còn với Kỷ Ngân Viễn là bị ngăn cản.

Chuyện trước là trời tính, còn chuyện sau..... Lại có thể giải quyết.

Lời tư lệnh Kỷ ẩn ý sâu xa, có lẽ Yếu Nhiên sẽ bị ông thuyết phục, quyết định từ bỏ, hoặc giả.....quyết tâm đến cùng một lần.

Yếu Nhiên cúi đầu suy tư.

Mùi hoa cỏ thơm ngát như thấm vào ruột gan, tiếng chim hót uyển chuyển và tiếng suối róc rách ngay bên tai, Yếu Nhiên nhỏ giọng nói, “Mặc dù ôm mong đợi như vậy thật rất buồn cười, nhưng con vẫn tin tưởng Ngân Viễn có thể thuyết phục được ông.”

Cô không làm gì được, cũng không cách nào biện minh cái gì, cái chết của chị Tổng Quân đúng là cô không thoát khỏi liên quan; nhưng Kỷ Ngân Viễn, cô cũng không cách nào buông tha được!

Huống chi hiện tại tư lệnh Kỷ cũng chỉ là khó tiếp nhận cô mà thôi.....

Thời gian là liều thuốc tốt nhất, và thuốc dẫn quan trọng nhất chính là kiên trì của cô!

Tư lệnh Kỷ trầm giọng nói, “Con chắc chắn Ngân Viễn cũng muốn cùng con ?”

Chắc chắn sao ?

Yếu Nhiên mím môi, thành thực lắc đầu, “Con không phải Ngân Viễn, nên vấn đề này con không cách nào trả lời được.” Nói vĩnh viễn là quá mờ昧, ai biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì? Có thể bên nhau tất nhiên là tốt, nhưng nếu không thể..... Vậy cũng không cách nào cưỡng cầu.

Rời khỏi nhà họ Thư mấy năm nay, cô đã dần học được cái gì gọi là ‘không cưỡng cầu được’.

Lúc này đến phiên tư lệnh Kỷ trầm mặc.

Cô bé trước mắt không hề khoác lác nói về sau bọn họ sẽ tốt thế nào, chỉ dùng thái độ tỉnh táo mà trả lời mỗi vấn đề ông hỏi. Thật sự, không giống phản ứng của một cô gái đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt gì đó.

Cho tới giờ tư lệnh Kỷ cũng đoán không ra tại sao Kỷ Ngân Viễn lại thích Yếu Nhiên, cô bé này vừa không có gì xuất chúng, tài ăn nói cũng không xem là tốt, không biết dụ người ta vui vẻ.

Phải nói điểm đặc biệt duy nhất chính là vẻ mặt nghiêm túc nhiệt tình mà thôi.

Trả lời mỗi vấn đề của ông đều rất thật, rất thuần túy, khiến người ta bất giác đồng ý với lời cô.

Nhớ tới lời Yếu Nhiên, tư lệnh Kỷ liền cương mặt, “Nói thật, ta rất không hài lòng câu trả lời của con.”

Yếu Nhiên cúi đầu không lên tiếng.

Cô vốn không mong chỉ nói mấy câu đó sẽ khiến tư lệnh Kỷ thay đổi cái nhìn về mình.

Giọng tư lệnh Kỷ không vui nói, “Con đã có thể yên tâm giao tất cả mọi chuyện cho Ngân Viễn, vậy tại sao lại không biết ý nghĩ của nó?”

“.....?” Yếu Nhiên ngây ngốc nhìn tư lệnh Kỷ.

Hả? Ý là.....

Tư lệnh Kỷ thở dài trong lòng cũng hơi phức tạp.

Ông thật sự không muốn để cháu trai và Thư Yếu Nhiên ở bên nhau, dù là tính cách của Yếu Nhiên hay chuyện trước kia, cũng đều không thích hợp cuộc sống ở nhà họ Kỷ, nhưng.....

Nhưng ngược lại, ông cũng không muốn miễn cưỡng Ngân Viễn.....

“Ta hi vọng, con nhớ kỹ những lời hôm nay đã nói với ta.” Cuối cùng, tư lệnh Kỷ chỉ có thể kết luận một câu đầy thâm ý, “Con tin tưởng Ngân Viễn, muốn ở bên Ngân Viễn, vậy..... Đừng dễ dàng buông nó ra!”

Lời nói thẳng thừng của tư lệnh Kỷ khiến Yếu Nhiên đỏ mặt, “Tức là, ông.....”

Tư lệnh Kỷ mỉm cười, “Nếu Ngân Viễn đã thích con, cần gì phải quan tâm ý tưởng của người khác?”

Tức là đồng ý ?

Yếu Nhiên vẫn không dám tin, vừa rồi tư lệnh Kỷ còn lạnh lùng cảm đoán, sao nháy mắt đã thay đổi rồi?

Tư lệnh Kỷ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Yếu Nhiên, nhưng không nói ra, chỉ chấp tay sau lưng, xoay người tiếp tục đi tới trước, “Nhân lúc trời còn sớm, đi dạo với ta một chút đi.”

Yếu Nhiên ngăn người, vội vàng đuổi theo.

Một già một trẻ dần đi xa. Gió hè mơn man thổi qua lá cây, tạo ra tiếng vang như điệu nhạc bất tận.

Ban đêm, Kỷ Ngân Viễn theo lời đến đón Yếu Nhiên. Trên đường đi cô rất an tĩnh, sau khi về nhà cũng nói một tiếng, yên lặng đi vào phòng mình.

Cô nhỏ này bị sao đây?

“Thư Yếu Nhiên?” Kỷ Ngân Viễn đẩy cửa phòng ra, thấy Yếu Nhiên đang ngồi trên giường ôm gối, mắt mở to nhìn xa xăm.

“Ai chọc em?” Kỷ Ngân Viễn thấy vậy buồn cười, cô nhỏ này luôn sẽ vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà giận dỗi.

Yếu Nhiên ném gối đầu về phía Kỷ Ngân Viễn, bật người lên, “Kỷ Ngân Viễn, hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Kỷ Ngân Viễn đóng cửa, bước về phía Yếu Nhiên.

“Này, anh có nghe thấy lời tôi nói không? Anh.....A!”

Kỷ Ngân Viễn một tay nắm lấy cổ tay Yếu Nhiên, đè cô ngã xuống giường.

“Anh..... Anh làm gì thế?” Anh bỗng đưa mặt đến gần khiến tức giận trong cô tan trong nháy mắt, “Đứng..... Đứng lên!”

Yếu Nhiên quăn bách xoay mặt, nhưng Kỷ Ngân Viễn lại nắm cằm cô không cho cô né ra. Anh nhìn chăm chú vào mắt cô, cười nói, “Hôm nay trong thang máy, không phải em nói rất thất vọng về tôi sao ?!”

“Đúng, thì sao?” Cô không nói sai, anh đúng là bỏ chạy giữa chừng mà, “Kỷ Ngân Viễn, anh đề đủ chưa, mau đứng lên cho tôi!”

Anh vẫn tiếp tục đè cô, khẽ híp mắt, chậm rãi nói, “Cho nên, giờ tôi sẽ cho em cơ hội nghiệm chứng.”

30. Chương 32

“Thôi đi, tôi không muốn bị khơi lên hứng thú xong lại không tiếp tục.” Yếu Nhiên nhìn Kỷ Ngân Viễn khinh bỉ, tính ra, anh ta bỏ chạy giữa chừng cũng không phải lần đầu!

Yếu Nhiên bỗng nhớ lại buổi tối hôm cô và Kỷ Ngân Tĩnh xách món bò bít tết về, cả lần trong thang máy hôm nay nữa, lần nào cũng vậy, khiến người ta nghĩ ‘lung tung’ rồi lại không tiếp tục, “Kỷ Ngân Viễn, không phải anh có bệnh gì khó nói chứ?”

Ở trước mặt Kỷ Ngân Viễn, Yếu Nhiên luôn là nói không cần nghĩ như vậy, nghĩ gì nói đó, bởi cô biết anh vĩnh viễn sẽ không giận cô, nhưng lần này, cô không biết cô đã chạm tới giới hạn của anh rồi.

Liên tiếp bị người yêu nghi ngờ nói phương diện kia không được, dù bình tĩnh như Kỷ Ngân Viễn cũng không nhịn được cười nói, “Sau khi thử nghiệm xong, em sẽ biết tôi có bệnh không tiện nói hay không.”

“Tôi không muốn!” Nghe vậy, Yếu Nhiên nhận thấy Kỷ Ngân Viễn không giống mọi lần, nhưng cụ thể là khác chỗ nào thì cô không nói rõ được, chỉ đành lắc đầu hằm hừ nói, “Anh có bệnh không tiện nói hay không liên quan gì tới tôi, tại sao tôi phải làm người cho anh thí nghiệm?”

Yếu Nhiên dùng sức đẩy Kỷ Ngân Viễn ra, đáng tiếc anh siết thật chặt hông cô, giãy mãi không ra.

Anh ta ăn quả cân lớn lên hay sao mà nặng thế này ?!

“Không muốn?” Mặt anh ngày càng gần mặt cô, cười nói, “Không muốn không được.”

Tại sao không được ?!

Cô quắc mắt đang định phản bác thì anh đã đặt môi mình lên môi cô, nuốt đi lời kháng nghị của cô.

Hai tay Yếu Nhiên bị Kỷ Ngân Viễn đè chặt không thể động đậy, cô chỉ có thể giãy dựa thân mình để thoát ra, đáng tiếc nhờ hành động này mà cô cảm thấy được có thứ gì đó nóng nóng cứng cứng của anh đang chĩa vào người mình.

Vừa nóng vừa cứng.....

“Kỷ.... .. Kỷ Ngân Viễn, anh buông ra!” Yếu Nhiên vừa nghĩ ra vật kia là gì, mặt nháy mắt đỏ bừng, giãy mạnh hơn, cố gắng tránh né nụ hôn của anh, “Tôi muốn ngủ, anh mau đi ra!”

“Thư Yếu Nhiên, giờ đến phiên em muốn bỏ chạy giữa chừng?!” Mắt Kỷ Ngân Viễn sáng ngời ảm áp, nhìn thẳng vào cô khiến cô quên mất chuyện muốn đuổi người, “Ai muốn bỏ chạy giữa chừng chứ ? Người muốn bỏ chạy giữa chừng luôn là anh chứ bộ!”

“Vậy à, nhưng.... ..” Anh lại hôn lên môi cô, một tay trượt từ cổ xuống ngực cô, “Tôi muốn khiêu nại.”

“Ừm.... ..” Yếu Nhiên muốn phản kháng, lại bị ai phát hiện lực bắt tòng tâm, tim cô đập mạnh như trống dồn, khiến cô có cảm giác mình sắp bị nổ tung.

“Kỷ.....Ừ.....Kỷ Ngân Viễn.....” Cô muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng lại chỉ kêu được tên của anh.

Hai tay Yếu Nhiên đã không còn bị siết từ lúc nào, mà lúc này cô cũng không còn muốn chạy nữa, cô vòng tay lên cổ anh, siết chặt anh hơn.

Kỷ Ngân Viễn rên một tiếng.

Như là khó chịu, mà cũng như là thoải mái.

“Thư Yếu Nhiên,” Kỷ Ngân Viễn nói thăm từng chữ, “Bây giờ em có xin tha cũng đã muộn.”

Xin tha?

Hai chữ này chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của cô!

“Ai..... Ai xin ai còn chưa biết đâu.... ..” Đến lúc này cô vẫn không chịu thua.

Từ lúc bắt đầu, cô luôn ở thế bị động, ngoan ngoãn mặc anh bày bố, nhưng giờ cô muốn chủ động một lần.

Yếu Nhiên cắn môi, thò tay vào vật áo anh, vuốt ve ngực anh.

Ban ngày chỉ được nhìn, giờ sờ qua mới biết quả thật không chỉ có vẻ ngoài.

Ít nhất cảm giác rất hoàn hảo!

Tay cô dần tiến xuống bụng anh, thấy anh căng người lên, cô cười đắc ý, nhưng cũng không ngăn được bản thân mình đang dần như nhũn ra.

Kỹ xảo của Kỷ Ngân Viễn rất cao siêu, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve một lúc đã khiến Yếu Nhiên không kiềm chế được phát ra tiếng ngâm, nhưng cứ như vậy nhận thua, hiển nhiên là không thể nào, Yếu Nhiên cắn răng, cố gắng bình phục hô hấp, đưa tay xuống nắm lấy vật nóng kia của Kỷ Ngân Viễn.

Yếu Nhiên cắn môi, nhìn Kỷ Ngân Viễn một cái. Trong mắt anh như là đang có lửa cháy lan cả đồng cỏ.

Cô khẽ run lên, người anh luôn mang đến một cảm giác uy hiếp mơ hồ, lúc này lại rõ ràng hơn nữa. Cô nuốt nước miếng, từ từ kéo khóa quần của anh. Chỉ là một động tác ngắn ngủi, lại khiến người ta cảm thấy đã qua thật lâu thật lâu. Thật ra, nói không sợ hãi là gạt người, dù thế nào cô cũng là một cô gái, nhưng giờ mà rút lui, thế nào chẳng bị anh ta cười nhạo ?!

Thư Yếu Nhiên, mày phải dũng cảm lên.

Cô không ngừng thăm cổ vũ ỳnh, vươn tay, vừa định cố gắng kéo nhanh một lần cho xong thì bên tai vang lên tiếng áo bị xé rách.

Chiếc áo sơ mi của Yếu Nhiên đã hi sinh thảm thiết trong tay Kỷ Ngân Viễn. Anh khẽ híp mắt, “Tới đây là được rồi.” Giọng anh khàn khàn, rõ ràng là ngữ điệu quen thuộc, lại làm cô run rẩy, “Anh nhận thua?” giọng cô không hả hê như thường ngày, mà vì cảm giác được anh như đang cố đè nén cái gì, nên bất giác yếu đi mấy phần.

“Nhận thua?” Kỷ Ngân Viễn cười. Cô bị nụ cười này làm cho choáng váng, sững sờ trong chốc lát, bỗng nâng đầu, hôn lên khóe môi anh. “Kỷ Ngân Viễn....” Cô thì thầm, đưa tay chạm vào mặt anh. Vừa chạm vào, anh đã siết cô chặt hơn mà hôn sâu.

Trước giờ năng lực kiềm chế của anh vốn rất mạnh, những lần thân mật trước với cô, anh luôn giữ vững được thanh tỉnh để rời đi vào một khắc cuối cùng, nhưng lần này.... ... Không cần thiết phải nhịn nữa.

Anh rất rõ, cô có cảm giác với anh.

Anh vừa hôn vừa vuốt ve khắp người cô. Cô cảm thấy lý trí đang dần tiêu tan, bất giác cong chân lên, hai mắt mơ hồ.

Kỷ Ngân Viễn cúi người, khẽ chạm vào vành tai Yếu Nhiên, “Chuẩn bị xong chưa?” Giọng anh rất thấp, lại mang theo dịu dàng chưa từng có, tay anh cũng dần đi xuống dưới..... Đột ngột bị xâm nhập khiến cô không thích ứng cau mày lại, anh cũng không nóng vội, kiên nhẫn chờ cô.

Cảm giác rất kỳ quái!

Yếu Nhiên cảm thấy thân thể thật hư không, tựa như là thiếu cái gì, “Kỷ.... ... Kỷ Ngân Viễn....” Anh khẽ hôn cô, động tác tay càng nhanh hơn. Cô thở hổn hển, bàn tay vì siết chặt tay anh mà trở nên trắng bệch.

Đột nhiên anh rút tay ra. Bỗng nhiên hư không khiến Yếu Nhiên khó chịu, nhưng chưa kịp kháng nghị thì anh đã vọt vào....

“Kỷ Ngân Viễn....!!!”

Yếu Nhiên bị cơn đau cơ hồ xé rách cô làm hai nửa khiến cho thanh tỉnh lại, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được dòng chất lỏng ấm áp đang chảy ra ở nơi đó.

Tại sao không phải lần đầu tiên mà còn như vậy ?!

“Kỹ thuật của anh quá tệ!” Cô muốn nhảy dựng lên chỉ vào mặt anh mà mắng vài câu, nhưng cơn đau khiến cô chỉ run run không dám lộn xộn, mắt cô hồng hồng, không biết là vì đau hay vì cái gì khác.

“Thả lỏng một chút, cứ thế này cả hai đều khó chịu.” Kỷ Ngân Viễn nhẹ nhàng nói.

“Anh..... Anh hãy thành thật nói cho tôi biết, lần đầu tiên của chúng ta thế nào?” Tại thời điểm này, cô vẫn không quên lên giọng với anh, nhưng giọng cô nhỏ nhỏ mềm mại, nghe như tiếng mèo làm nũng, khiến anh chỉ hận không thể nuốt trọn cô.

Cô nói câu kia.....

Kỷ Ngân Viễn khẽ cúi đầu, dịu dàng nói, “Thư Yếu Nhiên, tôi nghĩ tôi cần phải đính chính một chút.”

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, “Đây mới là lần đầu tiên của chúng ta.”

Yếu Nhiên trừng lớn mắt, không dám tin những gì mình nghe được, kinh ngạc ngẩn người.

Không để cô kinh ngạc quá lâu, anh tiếp tục cười nói, “Đêm hôm đó..... Giữa chúng ta, không có gì xảy ra cả!”

Cái.... ... Cái gì ?!!!

Đùng đùng

Sấm sét bổ thẳng xuống đầu cô.

31. Chương 33

“Anh.... ... Anh lừa tôi ?!” Giọng cô cao vút, sau đó lại vì đau nhức từ nơi nào đó khiến cho xù hẫ.

Kỷ Ngân Viễn, tên khốn kiếp này!!!

Đầu anh ta rớt cuộc chứa cái gì chứ.... ... Chuyện này mà cũng dám lấy gạt người sao?!

Cô tức muốn chết, lòng đầy rối rắm, nếu như muốn dùng một câu để hình dung, thì đó là.....

Thật muốn hung hăng đánh anh ta thành đầu heo, sau đó đá đến toilet quỳ một đêm viết bản kiểm điểm dài ba mươi ngàn chữ, cho anh ta giác ngộ được lỗi lầm của mình.

Nhưng, cho dù anh ta có làm hết những điều trên, cô cũng tuyệt không tha thứ cho anh ta!

Tưởng tượng ra hình ảnh một vị doanh trưởng quỳ gối trong toilet viết bản kiểm điểm, cô liền cảm thấy hả giận hừ một tiếng.

“Lừa?” Anh cười khê, “Tôi lừa em lúc nào?”

Việc đã đến nước này, anh ta còn dám ngụy biện ?!

Yếu Nhiên giận sôi lên, nhưng Kỷ Ngân Viễn thừa lúc cô phân tâm động nhẹ một cái, chậm rãi nói, “Lúc ấy tôi chỉ nói muốn nói chuyện đằng hoàng với em.”

Về phần cái khác.....

Được rồi, không thể phủ nhận chính mình quả thật đã đâm lao thì phải theo lao, không có ý định giải thích rõ ràng.

“Ừm.....” Mặt cô đỏ ửng, “Anh.... ... Không cho phép anh động!”

Cảm xúc đau nhức đã biến mất từ lúc nào, thay vào đó là cảm giác mềm yếu, cô thầm quả quyết là do Kỷ Ngân Viễn cố ý không muốn để cô tức giận.

Ngoài dự liệu của cô, anh quả thật dừng lại không động, chỉ là đôi mắt sâu thẳm kia như đang cười chờ xem kịch vui.

“Ngày đó..... Ngày đó, căn bản là anh không nói rõ cho tôi, anh..... Anh cố ý.... ... Cố ý để tôi hiểu lầm!” Cô không kiềm chế được nữa, phát ra một tiếng ngậm, ngọt ngọt mềm mại, khiến mắt anh càng thêm tối.

Đáng ghét..... Tại sao khi anh ta không động lại càng khó chịu chứ?

Anh không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô, thở dài, “Thật.....không muốn tôi động sao?” Lời nói mập mờ nỉ non đầy ẩn ý.

“Tại.... Tại sao.... ..” Sự dừng lại lúc này chẳng khác nào là hành hạ, cô thở hổn hển, dù lý trí đã bị đánh tan tơi bời, nhưng vẫn cố chống cự yếu ớt, “Kỷ Ngân Viễn.... .. Tại sao.....anh lại làm như vậy?”

Cô không hiểu, thật không hiểu, nếu giữa bọn họ không xảy ra gì hết, vậy tại sao anh còn muốn cô hiểu lắm, bắt phải phụ trách ?!

Rốt cuộc..... Là vì cái gì?

Rõ ràng anh ở ngay trước mắt, chỉ cần đưa tay ra là có thể đụng vào, nhưng mắt cô cứ mơ hồ như bị cái gì che lại, khiến cô không thể thấy rõ mặt anh.

Yếu Nhiên nhất định không biết bộ dáng hiện giờ của cô quấy rầy biết bao nhiêu.

Kỷ Ngân Viễn cảm thấy đốm lửa trong lòng anh đã bị cô làm bùng lên, thiêu đốt hết tất cả kiên nhẫn của anh.

“Thư Yếu Nhiên, em thật ngốc,” anh hoàn toàn bại bởi sự ngây ngô của cô, vừa động vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không nói như vậy thì làm sao em chịu ở lại bên cạnh tôi?!”

Gì chứ..... Loại lý do gì vậy.... ..

Hiện tại cô cảm giác như mưa to gió lớn đang kéo đến cuốn đi hết tất cả năng lực suy nghĩ của cô.

“Ừm..... Anh..... Anh chậm một chút.”

Anh lau mồ hôi trên mặt cô, hôn sâu lên đôi môi nhỏ nhắn kia.

Là của anh, rốt cuộc đã thuộc về anh, quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, cuối cùng cô cũng ở bên cạnh anh.

Lần này, anh nhất định sẽ không buông tay!

Sáng sớm hôm sau.

“Kỷ, Ngân, Viễn.....!!!” Yếu Nhiên tức giận rống to, bắt đầu dùng hai tay kéo mặt người nào đó còn đang ngủ bên cạnh cô.

Cái tên lười gặt này!

Khả năng diễn xuất quá giỏi, nói bừa mà không cần viết nháp, dọa cô kinh ngạc, rồi còn tin là thật!

Trong khoảng thời gian này, hẳn là anh ta đang thầm cười cô ngốc, thuận miệng nói một câu mà cũng tin, thật dễ lừa đây!

Càng nghĩ Yếu Nhiên càng tức, từng nghe lừa ăn lừa uống, lừa đám cười, còn cô thì độc rồi, bị lừa bắt phụ trách!

Kỷ Ngân Viễn bị cô giầy vò phải tỉnh lại, mắt còn chưa mở, đã vươn tay kéo cô vào lòng, “Đừng làm rộn.”

Sau cả đêm triền miên, cô thì yên ổn ngủ ngon, còn anh phải lo dọn dẹp tắm rửa cho cô, đến sáng sớm mới ngủ, giờ không ngủ bù sao được? Hơn nữa, cảm giác ôm cô vào lòng thật thoải mái, khiến anh không muốn buông tay.

“Tôi cứ làm rộn đây! Kỷ Ngân Viễn, Kỷ Ngân Viễn!” Yếu Nhiên nào biết trong lòng anh đang nghĩ gì, giọng cô càng lớn thêm, “Không cho phép ngủ, đứng lên, mau đứng lên!”

Kỷ Ngân Viễn vẫn không mở mắt.

Ở bộ đội có huấn luyện đặc biệt chống tiếng ồn, nên anh đã rèn được khả năng không quan tâm đến tiếng ồn bên ngoài mà chuyên tâm làm việc của mình, cho nên giờ dù Yếu Nhiên có gọi vang tận trời, đối với anh mà nói cũng chẳng có chút tác dụng gì.

Quả nhiên, Yếu Nhiên gọi hơn nửa ngày vẫn không thấy anh dậy, lửa giận trong lòng cô càng tăng vọt.

Được, cô muốn xem, rốt cuộc anh ta có thể ngủ đến lúc nào!

Cô nắm quả đấm, đập liên tiếp vào ngực anh, rõ ràng là muốn anh không chịu nổi phải thức dậy.

Đáng tiếc, hiển nhiên cô đã đánh giá quá thấp khả năng chịu đựng của anh.

Yếu Nhiên đánh ước chừng mấy phút mà vẫn không thấy anh mở mắt, ngay cả mày cũng không nhả một cái, còn cô thì đã cảm thấy tay mình bắt đầu đau.

Một chút phản ứng cũng không có?!

Cô ngược mắt trừng anh.

Trước mắt là khuôn mặt tuấn tú của anh.

Yếu Nhiên chưa từng thấy Kỷ Ngân Viễn khi ngủ say, gương mặt vẫn tuấn tú như vậy, nhưng lạnh lùng nơi khóe mắt đã được thay bằng vẻ bình thản.

Hừ, đừng tưởng cô sẽ từ bỏ ý đồ!

Chợt cô nghĩ ra một ý hay.

“Kỷ Ngân Viễn, tôi cho anh cơ hội cuối cùng.... ..” Bỗng nhiên phát hiện mình đang bị anh ôm, Yếu Nhiên điên lên, “Anh có dậy hay không?”

“... ..”

Phản ứng trong dự đoán. Yếu Nhiên cắn răng, “Hừ, được lắm.”

Cô cố gắng điều chỉnh một góc độ thoải mái, mò tay xuống chân, không lâu sau, nơi nào đó của anh đã có thay đổi rõ ràng.

Vốn là cô muốn nắm lấy vật đó để uy hiếp anh, nhưng nghĩ lại, làm gì cũng phải chừa đường lui ình, nếu không, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.....

Gặp báo ứng cũng không phải là chuyện tốt, nghiêm trọng còn có thể nguy hiểm tới tính mạng chứ chẳng chơi!

Cho nên, Yếu Nhiên nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc quyết định sờ soạng khắp người anh, nhưng trừ chỗ đó ra, cho đến khi anh không nhận được nữa, phải tỉnh lại mới thôi.

Một bàn tay nắm lấy bàn tay đang châm lửa của Yếu Nhiên. Kỷ Ngân Viễn chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt rất tỉnh.

Yếu Nhiên vừa thấy liền mắng to, “Biết ngay là anh giả bộ ngủ mà!”

Có vẻ rất sung sức, xem ra tối qua anh tha cho cô là quyết định sai lầm rồi.

Cô tức giận chất vấn, “Tại sao anh lại cố ý cho tôi hiểu lầm?” Giữa hai người trắng như tờ giấy, mắc gì phải đội mực đen lên!

“Vấn đề này, tối qua tôi đã trả lời em.” Mắt anh tối dần, khiến Yếu Nhiên nhìn thấy giật mình, cảnh giác nhìn chăm chăm anh, “Không được phép nhúc nhích, không được có ý nghĩ xấu, cũng không được trốn tránh, nói mau, tại sao?”

Ánh mắt này giống hệt tối qua, chỉ sợ kết quả cũng sẽ giống như tối qua mất.

Đúng rồi, nói đến chuyện này, nếu lúc trước giữa bọn họ không có xảy ra gì hết, vậy sau tối qua.... .. Chẳng phải là đùa giả mà thành thật?!

Mơ hồ nghĩ tới gì đó, Yếu Nhiên khẽ cau mày.

Mặc dù cô có thể tiếp nhận sự thật này, nhưng cô thật không hiểu tại sao anh lại phải phí công như vậy.

Kỷ Ngân Viễn thở dài, “Thư Yếu Nhiên, đừng nghĩ mọi chuyện quá phức tạp.”

Đêm hôm đó cô uống say rồi, tất nhiên anh không thể nào lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà giở trò, dù cho người chủ động chính là cô.

“Nhưng tôi cần một lý do.” Một lý do để cô cam tâm tình nguyện thừa nhận sự tồn tại của anh.

Chân mày cô vẫn nhíu thật chặt, đại khái cô vẫn có ấn tượng với những gì anh nói tối qua, nhưng chính vì nguyên nhân như vậy, lại càng khiến cô khó hiểu.

Kỷ Ngân Viễn nâng trán Yếu Nhiên lên, thở dài nói, “Thư Yếu Nhiên, tôi thích em, muốn giữ em bên mình, muốn em trở thành cô gái của tôi.”

Nói như vậy đủ rõ ràng thẳng thắn rồi chứ!

Yếu Nhiên há hốc miệng.

“Anh..... Anh.... ...” Ngón tay cô run run chỉ vào anh. Anh vươn tay nắm chặt tay cô, mỉm cười, “Sao? Có vẻ em khó mà tiếp nhận lý do này?”

Anh nghĩ, biểu hiện của anh hẳn đã đủ rõ ràng, đối xử với cô hoàn toàn khác người ngoài, năm lần bảy lượt giúp cô giải quyết rắc rối, thậm chí cũng đã gặp qua người nhà anh.....

Nếu vậy mà cô còn không rõ, vậy chỉ có thể nói.... ..

Cô quá ngốc.....

Yếu Nhiên cảm thấy sấm sét bổ vào người cô tối qua lại xuất hiện.

Lúc này còn mạnh hơn tối qua gấp mười lần, cô chưa kịp ngáp đã bị đánh cho cháy khét toàn thân.

Kỷ Ngân Viễn thích cô?

Cô bị kích thích đến mức suýt nữa thì muốn đung đầu vào tường thử xem là thật hay đang mơ.

“Về mặt này của em là sao?” Anh nhíu mày, “Cho tôi là người ai xáp lại cũng không cự tuyệt, hể con gái là thu?”

“Anh dám!” Cô tức giận, nhướn mày nhìn anh chằm chằm. Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của anh, mặt lại dần dần ửng đỏ.

“Vậy, tại sao..... Đêm hôm đó.... .. Khụ, không có gì hết.” Cô hắng giọng một cái, đến từ máu chót thì mặt lại càng đỏ thêm.

Theo lời anh nói, anh cố ý để cô hiểu lầm vì thích cô, vậy tại sao đêm hôm đó anh không làm gì hết?

Nếu vậy, chuyện cũng sẽ không phức tạp như bây giờ!

Kỷ Ngân Viễn khẽ lắc đầu cười, “Lúc đó em chưa thân với tôi.”

Cũng không thích tôi, không muốn sống cùng tôi.

Cho nên, mới cố tình nói mập mờ.

Cô phản bác, “Vậy, tối qua anh.... ..”

“Không giống.” Anh nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp tục mỉm cười, “Hiện tại, em đã thích tôi rồi.”

32. Chương 34: Chương 34

Ai..... Ai thích anh ta chứ!

Yếu Nhiên vừa thẹn vừa giận, “Anh đúng là bị hoang tưởng nặng!”

“Vậy sao?” Kỷ Ngân Viễn cười càng sâu hơn.

Yếu Nhiên nghe thấy giọng điệu trêu chọc này thì mất hứng trừng anh, nhưng đối lại là một đôi mắt đen lẳng lặng nhìn cô.

Giọng anh có ý cười, nhưng ánh mắt lại đầy nghiêm túc, “Thật là tôi bị hoang tưởng nặng?”

Vấn đề này thật ra không cần phải hỏi, vì đáp án đã quá rõ ràng.

Cô thật sự thích anh.

“Ừm.... ..” Cô ghen hòng, vốn định khinh thường hừ một tiếng, nhưng đôi mắt trước mặt quá nghiêm túc, khiến cô hoàn toàn không thể thốt ra lời phản bác.

Thôi.... ..

Thừa nhận thì thừa nhận, tôi sợ anh sao ?!

Yếu Nhiên tự an ủi mình xong, bỗng cảm thấy can đảm lên, há miệng nói, “Anh không có bị hoang tưởng.”

Như vậy cũng chính là gián tiếp thừa nhận, cô thích anh.

Nhưng, thừa nhận nhanh vậy có phải không có khí thế lắm? Cô nhú mày, bổ sung một câu, “Sao, anh có ý kiến?!”

Ừ, như vậy cảm giác có khí thế hơn hẳn!

Kỷ Ngân Viễn nhìn bộ dáng hất cẳng ý của cô, lòng bỗng mềm mại đi vài phần, nụ cười cũng rõ hơn, là sự vui vẻ mà cô chưa từng thấy bao giờ.

Biết là một chuyện, nhưng nghe chính miệng cô nói ra lại là chuyện khác.

Hiện tại anh mới biết, chỉ ít ỏi mấy chữ thế này mà có ma lực lớn như vậy.

“Dĩ nhiên không có ý kiến,” anh cười khẽ một tiếng, thấy cô từ từ giãn mày ra, nói chậm từng chữ, “Phục tùng không điều kiện.”

Tim cô lỡ một nhịp, sau đó bỗng đập kịch liệt lên, khiến ngực cô cũng thấy đau.

Gì..... Gì chứ, tự nhiên nghiêm túc như vậy ?! Còn cái gì mà phục tùng..... Không điều kiện....

“Khụ khụ,” cô đằng hắng, “Doanh trường Kỷ, bây giờ anh thành thật khai báo đi.”

Mấy ngày trước đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, ngay cả một cú điện thoại thông báo cũng không, đừng nghĩ cô sẽ dễ dàng bỏ qua!

“Hiện tại, tôi hỏi anh đáp, không được giấu giếm!”

Ra vẻ nghiêm trọng như vậy, còn tưởng là có chuyện gì ghê gớm lắm. Anh lắc đầu than nhẹ, nín cười nói, “Tuân lệnh!”

Có thể cô sẽ hỏi những vấn đề hơi kỳ quái gì đó, nhưng giờ phút này tâm tình anh không tệ, nên chiều cô đi, anh rất thuần thực cái gọi là ‘gặp chiều phá chiều’.

Nhưng ngoài dự đoán của anh là, câu hỏi của Yếu Nhiên rất nghiêm túc.

“Mấy ngày nay anh chạy đi đâu?” Nhắc đến là cô lại thấy không vui, ghét nhất người nào không nói một lời đã đi mất!

“Đi chấp hành nhiệm vụ.” Về phần nhiệm vụ là gì, thì không thể nói cụ thể được.

Cô cũng hiểu điểm này, vì vậy không tiếp tục truy tới nữa, hừ nói, “Vậy tại sao không nói một tiếng nào đã đi?”

Một cú điện thoại mất của anh mấy phút chứ? Thật sự không rảnh nữa thì gửi cái tin nhắn cho người ta biết cũng được mà! Nhưng anh lại không nói một lời, để cô phải chạy đi hỏi thăm lung tung!

“Còn nữa, làm sao anh biết tôi đang ở nhà họ Thư? Hơn nữa còn không ngạc nhiên tại sao quan hệ giữa tôi và Thư Yếu Ninh lại xấu như vậy.....”

Người bình thường thấy tình huống như vậy sẽ phải khó tin mới đúng!

Không đợi anh kịp trả lời, cô lại nói tiếp, “Anh nói anh biết tôi từ trước, chẳng lẽ khi đó anh đã biết rõ những chuyện này?”

Nhưng, cũng không đúng, chuyện nhà cô, ngay cả Tổng Tổng cũng không biết, “Có thể biết chuyện này đều là những người rất thân với tôi.....”

Mà đối với người rất thân, làm sao cô có thể không có chút ấn tượng nào.... ..

Càng nghĩ càng thấy mơ hồ, dù cô có nghĩ thế nào vẫn không hiểu rõ được.

Cho nên, chỉ có anh mới có thể giải đáp nghi ngờ của cô.

Cô khẽ nhăn mày, “Kỷ Ngân Viễn, chúng ta.....biết nhau như thế nào?”

Yếu Nhiên rất không thích loại cảm giác này. Ở thời điểm nào đó cô không biết, thì anh đã biết cô, mà cô lại không quan tâm, giống như tất cả đều không liên quan đến cô. Trong khi rõ ràng cô chính là người trong cuộc.

Kỷ Ngân Viễn thấy Yếu Nhiên rối rắm, khẽ mỉm cười, vẻ mặt càng trở nên ôn hòa.

Biết nhau..... Như thế nào sao?

Đây là những ký ức đã rất lâu không chạm đến của anh, thời gian thấm thoát trôi qua, giờ phút này nhớ tới, lại rõ ràng như mới hôm qua.

Giống như câu tư lệnh Kỷ đã từng nói, năm đó ở thành phố S, Thư Yếu Nhiên là ‘người nổi tiếng’, nhưng rõ ràng đây không phải là lời khen.

Một cô gái không tới hai mươi tuổi, không chỉ trở mặt thành thù với anh trai mình, còn hại chết người anh mình yêu.

Đây chính là lời bình luận của người ngoài dành cho cô.

Lần đầu Kỷ Ngân Viễn nghe thấy cái tên Thư Yếu Nhiên là vào một chiều mưa to cuối thu.

Lượng huấn luyện mỗi ngày của lính đặc chủng đều lớn đến đáng sợ, như vậy mới khiến cho từng lính đặc chủng có thể một địch mười, là tinh anh chân chính trong quân đội.

Vác theo năm mươi kg vật nặng, dưới thời tiết khắc nghiệt, khiến rất nhiều binh sĩ đều cảm giác mệt mỏi. Mưa lạnh từng giọt từng giọt quất lên người họ, toàn thân không có chỗ nào là khô ráo, vành nón giờ giống như mái hiên cho nước xối thành từng dòng xuống.

Mưa trắng xóa che khuất tầm nhìn đến nỗi không thể phân biệt được phương hướng xung quanh, mỗi binh sĩ đều chỉ có thể cố gắng tập trung toàn bộ tinh thần mới không bị tụt lại phía sau.

Nhưng vào lúc này, ở phía sau đội ngũ vang lên tiếng ồn.

“Xin hỏi, các anh là lính đặc chủng không quân phải không?” Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên trong mưa, đó là một thiếu nữ mặc áo mưa trong suốt, tay cầm cây dù màu vàng sáng xuất hiện trước mặt mọi người.

Sắc mặt của cô rất trắng, vẻ mặt tiêu tụy chứng tỏ đã lâu không được nghỉ ngơi tốt. Binh sĩ đứng gần cô nhất gần người một lúc rồi gạt đầu, nhưng chân vẫn không ngừng bước tới.

Thấy thế, thiếu nữ kia

miễn cưỡng mỉm cười, nhìn thấy phù hiệu đeo trên tay binh sĩ kia mới nhận ra họ là ai, “Ngại quá, hiện giờ các anh đang chuẩn bị trở về thành phố S phải không?”

Binh sĩ trẻ tuổi kia, vuốt vuốt nước mưa trên mặt, lại gạt đầu.

“Vậy xin hỏi, tôi có thể đi cùng các anh được không? Mưa lớn quá, tôi không biết phải đi đường nào để về được thành phố S.”

Binh sĩ kia do dự nhìn qua đồng đội bên cạnh.

“Tôi sẽ không liên lụy các anh đâu.....” Cô gái kia vừa thấy sắc mặt bọn họ đã biết yêu cầu của mình có lẽ hơi quá đáng, vội vàng giải thích, “Chỉ cần cho tôi đi theo sau các anh là được.”

Mấy binh sĩ nhìn nhau, cuối cùng một binh sĩ gầy nhất cao nhất gật đầu nói, “Được, vậy để tôi lên trước xin phép đại đội trưởng một tiếng.”

Dứt lời, người kia liền chạy nhanh lên trước, chỉ chốc lát đã biến mất trong màn mưa bụi.

Cô gái thở phào một hơi, tay nắm chặt cán dù, “Cám ơn các anh.”

Các binh sĩ đều nhìn về phía bên này, dĩ nhiên bao gồm cả Kỷ Ngân Viễn.

“Cô gái này.....” Một binh sĩ phía trước Kỷ Ngân Viễn đột nhiên lên tiếng.

Bình thường với những chuyện thế này Kỷ Ngân Viễn liếc cũng không thèm liếc, nhưng hôm nay, không biết vì sao, ma xui quỷ khiến gì đó, anh lại quay đầu liếc một cái.

Đập vào mắt anh đầu tiên là chiếc dù màu vàng sáng chói mắt, tiếp đó là một cô gái đang mặc chiếc áo mưa trong suốt, đôi mắt cô vô cùng trong sáng, trên mặt là nụ cười tươi rói.

Kỷ Ngân Viễn ngẩn ngơ.

“Thư..... Yếu..... Nhiên?” Người binh sĩ vừa rồi lẩm bẩm nói, tiếp theo trợn to mắt, “Cô ấy là..... là Thư Yếu Nhiên!”

Tiếng kêu này lớn đến mức khuôn mặt vốn đang mỉm cười của cô gái đột nhiên cứng đờ, mà xung quanh cũng bắt đầu nổi lên những tiếng bàn tán nhỏ.

Kỷ Ngân Viễn cau mày, “Cậu biết cô ấy?”

“Sao lại không biết, mấy ngày trước, người gây xôn xao khắp cả thành phố S không phải là cô gái này sao!”

Nửa tháng trước, ngay trong bữa tiệc xã giao của nhà họ Thư, chính cô gái này đã hại chết người Thư Yếu Ninh yêu nhất, nếu không nhờ Chính ủy Thư ra tay áp chế, hiện tại cô gái này còn có thể yên ổn đứng ở đây sao?

Sợ là đã bị bắt giam rồi!

Có thể là lời của binh sĩ nghe đầy vẻ trêu chọc, khiến các binh sĩ khác cũng gật đầu phụ họa, còn những binh sĩ không biết rõ sự việc thì tò mò quan sát, thậm chí có người còn cười ra tiếng.

Hiển nhiên cô gái không ngờ mình sẽ bị nhận ra dưới tình huống này, mặt trầm xuống, mái tóc dài rối bù che lấp hết khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khiến người ta không thể nhìn thấy vẻ mặt hiện giờ của cô, chỉ là bàn tay cầm dù càng siết chặt hơn, để lộ cảm thụ của cô.

Tình huống này vẫn kéo dài đến khi đại đội trưởng xuất hiện mới hết. Đại đội trưởng nhìn cô gái trước mặt, mày khẽ nhíu.

Giờ là rạng sáng, một cô gái nhỏ sao lại một mình nơi hoang dã thế này.

“Cách nội thành còn đến hai mươi bốn cây số, nếu như cô đi không nổi, có thể nhờ các binh sĩ giúp một tay.” Giọng đại đội trưởng nghiêm túc cứng nhắc.

Nghe vậy, cô gái gật đầu, bờ môi tái nhợt khẽ mở, “Cám ơn.”

Dọc theo đường đi, bởi vì có đại đội trưởng ở bên cạnh nên các binh sĩ không dám bàn tán gì nữa, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Trừ Kỷ Ngân Viễn.....

Anh cũng không biết mình bị gì nữa, suy nghĩ cứ luôn bay đến cô gái đột nhiên xuất hiện này, đến nỗi bước chân của anh ngày càng chậm, ngày càng chậm..... cách cô ngày càng gần, ngày càng gần.....

Hình dáng cô bị mưa làm nhòe đi, nhưng vẫn không cách nào làm phai mờ được nụ cười lúc nãy của cô.

Một cô gái như vậy, rốt cuộc có bản lĩnh gì mà có thể làm náo động cả thành phố S?

Kỷ Ngân Viễn hoàn toàn không phát giác được là mình cứ nhìn vậy mà nhìn cô mãi, cho đến khi về đến doanh trại, cô được xe đưa đi, anh mới tỉnh lại.

Mà cũng bởi vì vậy, người luôn đứng đầu trong mọi lần huấn luyện như anh, lần đầu tiên..... là người về cuối cùng.

“.....”

Nghe xong lời anh, nụ cười trên mặt Yếu Nhiên dần dần biến mất, mím chặt môi, vẻ mặt lộ ra bi thương nhàn nhạt, không biết đang nghĩ gì.

“Thư Yếu Nhiên.” Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, nhìn cô chăm chú, “Bởi vì em, mà lần duy nhất trong đời, tôi bị đứng thứ nhất từ dưới đếm lên.”

“Hả?” Dù lòng Yếu Nhiên đang ngổn ngang trăm mối cũng bị câu này của anh kéo về. Cô ngơ người nhìn anh, rõ ràng không hiểu sao đề tài lại được chuyển rồi.

Kỷ Ngân Viễn cười nhẹ, chậm rãi phun ra bốn chữ, “Sắc đẹp hại người.”

Yếu Nhiên ngẩn ngơ một lúc mới kịp phản ứng, sau đó, mặt cô nhanh chóng đỏ bừng.

Anh, anh ta đang nói gì vậy chứ ?!

Cô vừa thẹn vừa giận, nhưng lại không kiềm chế được ngọt ngào đang dâng lên trong lòng, khiến cho cảm xúc bi thương vừa rồi hoàn toàn biến mất, “Thì..... Thì ra là vậy sao ?!”

Đây chính là ‘đã quen biết nhau’ theo lời anh?

Kỷ Ngân Viễn nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng.

Gió ngoài kia thổi vào, làm rèm cửa tung bay.

Anh chậm rãi lắc đầu, “Đương nhiên không chỉ việc này.”

33. Chương 35

Có lúc, duyên phận là một một thứ thật sự rất kỳ diệu.

Kỷ Ngân Viễn cũng không ngờ, lần thứ hai bọn họ gặp nhau lại tới nhanh như vậy!

Có một mục huấn luyện của lính không quân cần phải tiến hành trên ngọn núi cách doanh trại hai trăm bảy mươi bốn cây số. Mà ở mặt tây nam của ngọn núi có một sườn núi nhỏ, hai mùa xuân hạ đều có hoa dại nở rộ vô cùng rực rỡ, tiếc rằng hiện tại là cuối thu nên hoa đã sớm tàn hết.

Ấn tượng lần trước về cô khắc sâu trong lòng anh là có thể cảm nhận được sự cô đơn toát ra từ người cô.

Lúc này, cô cũng không biết có người đang nhìn mình, chậm rãi bước từng bước nặng trĩu lên sườn núi, sau đó dần dần mất hẳn ở cuối tầm mắt anh.

Kể từ ngày đó, mỗi lần phải tập huấn ở trên ngọn núi đó, anh đều có thể thấy cô.

Lần nào cô cũng vác túi lớn túi nhỏ đi lên, có vẻ là thăm ai đó.

Nhưng rốt cuộc là ai.... Thì anh không biết.

Kỷ Ngân Viễn rơi vào trầm tư. Nhưng Yếu Nhiên chờ anh thiệt lâu vẫn không thấy anh nói gì, đã sớm nhịn không nổi, “Anh thật là, tại sao nói gì luôn cứ thích chừa lại một nửa vậy?!”

Không thể dứt khoát một lần sao ?! Cô bắt măn cau mày, “Rốt cuộc còn cái gì?”

Kỷ Ngân Viễn khẽ cười.

“... Anh thật đáng đánh đòn!” Cười cười cười, có gì đáng cười chứ?

Ghét nhất kiểu không nói lời nào chỉ biết trộm vui một mình!

“Sau đó có gặp qua mấy lần.” Anh không muốn kể là vì, những lần đó anh vẫn luôn yên lặng nhìn cô, mà cô lại hoàn toàn không biết gì hết, nói ra thật quá mất mặt nên thôi.

“Này.....” Yếu Nhiên vừa thấy thái độ muốn qua loa cho xong của anh thì cực kỳ khó chịu, trở mình bò dậy, nửa quỳ trước mặt anh, ý đồ dùng tư thế này để anh cảm thụ được các gì gọi là ‘cảm giác áp bách’, “Tôi đã nói, không được giấu diếm!”

“Tôi giấu giếm cái gì?” Anh khẽ cười đứng dậy, quần tằm chăn mỏng qua eo, thông thả đi tới tủ quần áo lấy đồ.

Yếu Nhiên ngẩn ngơ nhìn anh đi tới đi lui trước mắt, chợt cô cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, đến mức phải rung mình, nhìn xuống thấy cả người mình đang trống trơn.

Lúc này, anh đã mặc xong áo, một tay để lên bên hông định cởi tằm chăn ra, nhưng chợt nhớ tới điều gì, quay đầu lại.

Cô vẫn còn đang ngây ngốc.

“Thư Yếu Nhiên, em còn muốn nhìn tiếp?” Lời nói không đầu không đuôi, khiến Yếu Nhiên sững sờ mất mấy giây, cho đến khi chạm vào ánh mắt vui vẻ của anh, cùng với chiếc chăn bên hông anh kia.... ..

À.... Tình huống hiện tại là trên giường chỉ có một tấm chăn, mà nó thì đang nằm trên người Kỷ Ngân Viễn, có nghĩa là cô không có chăn đắp.... ..

À, mà lúc này mình đã xác nhận hiện mình đang không mặc gì hết.... ..

“A!!!”

Đột nhiên tiếng thét chói tai của cô bị một vật thể bay không xác định ngăn lại, Yếu Nhiên đang bị vây trong một đồng gì đó, cô cố sức gạt ra xong mới phát hiện đó là tấm chăn bị Kỷ Ngân Viễn ‘giành đi’.

Cô vội vàng lấy chăn bao mình lại, cực kỳ chặt chẽ, giống như cái bánh chưng.

Tốt lắm, bây giờ có thể an tâm hỏi tội được rồi!

“Anh.... Anh giở trò lưu manh!” Mặt cô đỏ bừng, cảm thấy hai lỗ tai hỏn cũng đang rất đỏ.

Kỷ Ngân Viễn đã mặc đồ chỉnh tề, thắt cà vạt xong, cầm lên nón lính.

“Giở trò lưu manh?” Anh cười khẽ, xoay người ngồi xuống giường.

Yếu Nhiên cẩn thận lui dần về sau, nhìn chằm chằm vào anh, chỉ sợ một phút sơ xuất sẽ bị anh bắt và ‘lột vỏ bánh chưng’, “Làm gì?”

Phản ứng của cô chọc anh buồn cười, anh cố nín, nghiêm mặt nói, “Thư Yếu Nhiên, em lại nói sai rồi.”

Chuyện lưu manh chân chính anh còn chưa bắt đầu làm đâu.

Mất anh tối sầm, giống như chỉ cần sơ ý một chút sẽ bị anh ăn mất linh hồn.

“Anh nhìn cái gì?!” Mặt Yếu Nhiên càng thêm đỏ, mắt tự nhiên gia tăng âm lượng. Cô quăn, ôm chăn nhảy xuống giường, hừ mạnh một tiếng để tỏ vẻ bất mãn xong, chạy nhanh đi, để lại Kỷ Ngân Viễn một mình trong phòng với tiếng cười của anh.

Cô nhỏ này.....

Phản ứng thú vị quá!

Yếu Nhiên hoàn toàn không biết mình đã bị Kỷ Ngân Viễn chụp cho cái mũ ‘phản ứng thú vị’, diện đan le quy don

34. Chương 36

“Yếu Nhiên?” Diệp Tổng Tổng vừa ra khỏi phòng bệnh thì gặp Yếu Nhiên đang vẻ mặt hốt hoảng mở cửa thông từ cầu thang vào, kinh ngạc hỏi, vì kể từ ngày Yếu Nhiên theo Kỷ Ngân Viễn đi, Diệp Tổng Tổng chưa gặp lại cô lần nào nữa.

Nhưng vẻ mặt Yếu Nhiên hiện giờ.... là sao đây?

Diệp Tổng Tổng khép bệnh án lại, đi tới chỗ Yếu Nhiên.

“Yếu Nhiên.....”

“Tổng Tổng cứu mạng!”

Yếu Nhiên vừa thấy Diệp Tổng Tổng thì tựa như thấy cứu tinh xuất hiện, chạy nhanh đến, kéo chặt áo blouse của Diệp Tổng Tổng.

“Cậu làm gì....”

“Tối rồi, tối rồi!”

Căn bản là không có thời gian cho Yếu Nhiên giải thích, người đàn ông áo đen đeo kính đen đã xuất hiện trước mặt cô. Diệp Tổng Tổng bị cô kéo mạnh, sém chút nữa là ngã, bèn giơ tay gõ ót cô một cái, “Cậu bình tĩnh một chút đi!”

Đứng im nói không được sao, giật tới giật lui làm gì ?!

Đau....

Cơn đau từ sau ót khiến Yếu Nhiên bình tĩnh lại trong nháy mắt, cô vừa xoa xoa chỗ bị gõ vừa nói nhỏ, “Tổng Tổng, có biến thái đuổi theo mình....”

Dù dưới tình huống nào, cũng không được chọc giận Diệp Tổng Tổng.

Đây là kinh nghiệm xương máu Yếu Nhiên đã kiên trì quán triệt từ khi thân với Diệp Tổng Tổng đến nay.

Hả?

Biến.... ... Biến thái?!

Mày Diệp Tổng Tổng càng nhúu chặt, cái cậu này, quả nhiên luôn chọc phải những người ‘không bình thường’!

Chỉ chốc lát, người đàn ông áo đen kia đã đến, nhìn lướt qua Diệp Tổng Tổng một cái, sau đó không nói một lời, trực tiếp đưa tay túm lấy Yếu Nhiên.

Yếu Nhiên nhanh nhẹn né qua phía bên kia của Diệp Tổng Tổng.

Đồng thời, Diệp Tổng Tổng nổi giận, cầm bệnh án đập thẳng vào tay người đàn ông kia, “Anh làm gì đó?”

Diệp Tổng Tổng vừa nói vừa nhanh tay mở cửa phòng bệnh bên cạnh, đẩy Yếu Nhiên vào.

“Tổng Tổng....” Cửa phòng bệnh ngăn mất tiếng kêu của Yếu Nhiên.

Diệp Tổng Tổng lạnh lùng nói, “Tôi không biết anh là ai, nhưng nơi này là bệnh viện, cấm gây ồn ào.”

Từ cử chỉ của anh ta có thể nhìn ra được, anh ta không chỉ đơn giản là biến thái như lời Yếu Nhiên nói, nhưng mặc kệ anh ta là ai, muốn động đến bạn của Diệp Tổng Tổng cô, không có cửa đâu!

Người đàn ông áo đen liếc Diệp Tổng Tổng một cái, lách người muốn tiến vào phòng bệnh, nhưng đã bị Diệp Tổng Tổng ngăn lại.

“Tránh ra.”

Diệp Tổng Tổng không hề nhúc nhích.

Có lẽ cục diện bế tắc này sẽ chẳng kéo dài được bao lâu, nếu người đàn ông này chân chính ra tay, lúc đó sợ là mười Diệp Tổng Tổng cũng không ngăn được. Nhưng anh ta không làm vậy, cũng không định làm như vậy.

Nguyên nhân chính là vì, nơi đây là bệnh viện đa khoa của thành phố S, là nơi Tổng tư lệnh quân khu thành phố B dưỡng thương.

Trước khi đi, Thư Yếu Ninh đã dặn bọn họ, đi bắt Thư Yếu Nhiên nhưng ngàn vạn lần không kinh động đến tư lệnh Kỷ, dĩ nhiên đàn ông quý đôn. mặc kệ là vì lý do gì, chuyện như vậy nếu để cấp trên biết, hậu quả không ai lường được.

Nhưng Diệp Tổng Tổng cũng không biết điều này, vừa lạnh lùng liếc người đàn ông trước mặt, vừa thăm nghĩ thật nhanh phương pháp xử lý.

Tại sao Yếu Nhiên lại chọc tới người này, Diệp Tổng không cần biết, nhưng nếu lúc này mà để Yếu Nhiên rơi vào nguy hiểm, cả đời cô cũng sẽ không tha thứ ỉn.

“Bác sĩ Diệp?”

Một giọng nam mang chút khấn trương truyền đến, nhưng Diệp Tổng Tổng không dám lơ là, ngay cả quay đầu lại xác nhận xem người đến là ai cô cũng không dám, chỉ sợ vừa lơ mắt đi, người áo đen này sẽ bắt Yếu Nhiên đi mất.

Có hai bác sĩ mặc áo blouse trắng đang chạy đến, sau lưng dẫn theo không ít bảo vệ.

Người đàn ông vừa gọi có thân hình cực kỳ cao lớn, một đầu tóc vàng sáng, khuôn mặt cũng không giống người châu Á.

Anh ta vọt đến bên cạnh Diệp Tổng Tổng, đẩy người đàn ông áo đen ra, chen vào giữa hai người, ngạo nghễ quát, “Anh muốn làm gì?”

Người đàn ông áo đen lui ra sau hai bước, còn Diệp Tổng Tổng lại bị đẩy đụng vào cửa phòng bệnh.

Diệp Tổng Tổng không thêm quan tâm tới cơn đau nhói sau lưng, cô vội vã bắt lấy cánh tay bác sĩ nam kia, ý bảo anh ta bình tĩnh.

Diệp Tổng Tổng cũng không muốn xảy ra xung đột, có thể giải quyết một cách hòa bình dĩ nhiên là tốt nhất, “Duy Sâm, vị này không biết cửa ra ở đâu....”

“Hỏi đường?” Không đợi Diệp Tổng Tổng nói xong, người đàn ông được gọi là Duy Sâm đã ngạc nhiên cắt ngang, “Bộ dáng vừa rồi của anh ta giống đang hỏi đường sao?!”

Nghe giọng nói không dám tin của Duy Sâm, người bác sĩ nam còn lại khẽ nheo mắt đánh giá người đàn ông áo đen kia.

“Nếu vị này không biết đường, vậy để bảo vệ dẫn đường cho anh đi.” Mấy người bảo vệ nghe vậy, lập tức tiến lên, ‘dắt’ người đàn ông áo đen đi.

Người đàn ông áo đen khẽ hừ một tiếng, Thư Yếu Ninh đã nói không thể làm lớn chuyện, tình hình hiện tại, trừ xông vào không còn cách nào khác, nhưng như thế có thể sẽ kinh động đến tư lệnh Kỷ ở lầu trên. Nghĩ đến đây, anh ta cũng không kiên trì nữa, dứt khoát xoay người rời đi.

Diệp Tổng Tổng thấy anh ta rời đi, thở phào một hơi, người này rõ ràng là kiêng sợ điều gì đó, nếu không cô đã không có cơ hội gọi người tới.

Thật may!

Diệp Tổng Tổng quay đầu lại nói với hai người tới, “Cảm ơn hai anh nhiều!”

“Đừng khách sáo, nhưng rốt cuộc là có chuyện gì vậy ?” Duy Sâm cau mày nói, “Người đàn ông kia là ai? Anh ta định làm gì?”

“Duy Sâm.” Người bác sĩ nam còn lại lắc đầu với Duy Sâm một cái, sau đó lo lắng nói với Diệp Tổng Tổng, “Cô không sao chứ?”

Diệp Tổng Tổng lắc đầu, “Các anh đến rất đúng lúc, nếu không chỉ sợ đã xảy ra chuyện rồi.” Dừng một chút, diện diện lequyd n c m cô cười nói, “Nếu rảnh, tôi mời hai anh ăn cơm!”

Hai người bác sĩ kia không từ chối.

Diệp Tổng Tổng xoay người đẩy cửa phòng bệnh ra. Yếu Nhiên lập tức nhào tới, “Tổng Tổng, Tổng Tổng! Cậu không sao chứ?”

Yếu Nhiên nắm tay Diệp Tổng Tổng, nhìn lên nhìn xuống một hồi, xác định cô không bị gì mới thở phào một hơi, ôm chặt lấy cô.

Thật may là Tổng Tổng không có việc gì, nếu không dù cô có chết một vạn lần cũng không đủ tạ tội!

Diệp Tổng Tổng chờ cô an tĩnh lại, mới nhíu mày nói, “Những lời này phải là mình hỏi cậu mới đúng!”

“À.... ...” Yếu Nhiên biết Diệp Tổng Tổng đang muốn hỏi tại sao người đàn ông áo đen kia lại đuổi theo cô, từ từ lui về sau, nhỏ giọng nói, “Cái đó.... ... Minh.... ...”

Có thể không nói hay không?!

Diệp Tổng Tổng bắt đầu gõ bệnh án lên ót Yếu Nhiên lần nữa, “Lần này bỏ qua cho cậu.”

Mắt Yếu Nhiên lập tức sáng lên, nhào tới, “Tổng Tổng, cậu thật tốt!”

Mặc dù ót bị gõ rất đau.... ..

Trong lòng mỗi người đều có những bí mật của riêng mình, cho dù là bạn thân nhất cũng sẽ có việc muốn giấu, Diệp Tổng Tổng dù nhìn khá mạnh mẽ, nhưng vẫn rất hiểu chuyện.

“Nhưng,” Diệp Tổng Tổng né khỏi cái ôm của Yếu Nhiên, nghiêm mặt nói, “Cậu phải hứa, lần sau không để xảy ra chuyện như vậy nữa!”

Yếu Nhiên vượt vượt mũi, tất nhiên hiểu Diệp Tổng Tổng đây là lo lắng cho cô, bèn nở nụ cười sáng lạn nói, “Dĩ nhiên! Lần này là ngoài ý muốn mà thôi.... ...”

“Tốt nhất là ngoài ý muốn!” Diệp Tổng Tổng lườm cô một cái xong, xoay người đi về hướng hành lang, “May nhờ đồng nghiệp của mình tới kịp, cậu cũng nên tỏ vẻ một chút chứ?!”

“Hả?” Yếu Nhiên khoác lên tay Diệp Tổng Tổng, “Không phải cậu nói muốn mời bọn họ ăn cơm sao?” Vừa rồi ở trong phòng bệnh, cô cũng nghe thấy.

Diệp Tổng Tổng cười híp mắt, “Đúng, nhưng mình mời, cậu trả tiền!”

“Hả?!!!”

Một chiếc máy bay quân dụng từ từ hạ cánh, trong sân huấn luyện của đại đội không quân, các chiến sĩ không quân đang lần lượt bước xuống, từng ngày trải qua huấn luyện gian khổ hình thành nên nét cương nghị đặc trưng của người lính trên mặt họ.

Trong phòng làm việc, Thư Yếu Ninh cúp điện thoại của quản gia trong nhà, nhìn thẳng về phía Kỷ Ngân Viễn, “Doanh trưởng Kỷ, xem ra tôi phải đổi cái nhìn về anh.” Vừa rồi, trong điện thoại quản gia đã báo cáo về thất bại cho anh ta.

Khóe môi Kỷ Ngân Viễn cong lên một độ cực nhỏ.

Kết quả này này, anh cũng không ngờ tới.

“Anh thật là một đối thủ đáng gờm.” Tất cả hung ác trong mắt Thư Yếu Ninh như biến đi trong chớp mắt, chỉ còn lại tán thưởng vài hài lòng, “Tôi rất mong đợi lần đấu sau.” Nói xong, anh ta đứng lên bước thẳng ra ngoài.

Cái lạnh của người đàn ông này từ trong xương tủy mà ra, cũng đã từng có ầm áp, nhưng đã bị chính bản thân anh ta chôn vùi.

Nếu hỏi có hối hận không.... ...

Yếu Nhiên vừa ôm một đồng lớn đồ ăn về nhà, vừa suy nghĩ chuyện mấy hôm trước, càng nghĩ càng thấy kỳ. Thư Yếu Ninh bên kia chợt im hơi lặng tiếng, thật ngoài dự đoán của cô, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mấy năm nay anh ta cũng chẳng ngó ngang gì tới cô, traten lòng bắt trước có thể là vì anh cả về nên làm bộ làm tịch chút thôi, hiện giờ anh cả đã về đơn vị lại, nên chắc anh ta cũng không muốn phí công làm gì nữa.... ..

Trước giờ dù mang tiếng sống chung một thành phố nhưng mấy năm qua Yếu Nhiên cũng chưa từng tình cờ gặp Thư Yếu Ninh lần nào, nếu không phải cố ý, thì khả năng gặp nhau là rất nhỏ.

Thật ra như vậy cũng tốt, cả đời không qua lại, là cách tốt nhất cả hai người họ.

Rì rì

Điện thoại di động đột nhiên rung lên, Yếu Nhiên cố gắng dồn tất cả đồ sang một tay, để tay còn lại rảnh lấy điện thoại, vừa nhìn thì thấy người gọi là Mục Thiếu Liên đã lâu không gặp.

Kể từ lần trước đi tìm anh ta hỏi về tung tích của Kỷ Ngân Tĩnh thì cô cũng không gặp lại lần nào, không biết khoảng thời gian này tự nhiên chạy đi đâu rồi.

“Alô?”

“Con gái ngoan, là ba đây.....” Dù cách điện thoại Yếu Nhiên cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt đáng đánh đòn hiện giờ của Mục Thiếu Liên, di-ễn-đà-n lê qu-ý đô-nô nhú mày, không nói gì, dứt khoát cúp máy.

Chẳng bao lâu, Mục Thiếu Liên đã gọi lại, Yếu Nhiên nhanh chóng cướp lời, “Nói chuyện chính!”

“Rảnh không, mời em đi ăn!”

Cũng may Mục Thiếu Liên rất biết thời biết thế, Yếu Nhiên khẽ hừ một tiếng.

Lắm nhảm nhiều làm gì, nói thẳng thế này có phải nhanh hơn không!

Yếu Nhiên tiện tay thả điện thoại vào túi đựng đồ, định về nhà cất đồ xong sẽ đi gặp Mục Thiếu Liên.

Yếu Nhiên vừa chào tư lệnh Kỷ, ra khỏi cửa xong, tư lệnh Kỷ đã lập tức lại gần Kỷ Ngân Tĩnh, “Yếu Nhiên đi gặp bạn hả? Trai hay gái?”

Kỷ Ngân Tĩnh đang dứt cho Tiểu Quai ăn thịt, thấy thế nghiêng đầu nghĩ một chút, nói, “Con chỉ biết người đó tên là Mục Thiếu Liên.”

Tư lệnh Kỷ sờ sờ cằm, “Nghe thì giống tên con trai.....”

“Ông nội định làm gì?” Kỷ Ngân Tĩnh vừa thấy ánh mắt tư lệnh Kỷ đã cảm thấy căng thẳng.

Mỗi lần có ý xấu gì, mắt ông nội đều sẽ sáng rõ thế này.

“Đi theo xem thử!” Tư lệnh Kỷ vừa nói vừa tìm cặp kính râu đeo lên.

“Ấy ấy.....” Kỷ Ngân Tĩnh vội vàng kéo ông lại, “Ông nội lại muốn làm gì vậy? Chị Yếu Nhiên ra ngoài gặp bạn của chị ấy, ông đi theo làm gì?”

Nói đến đây, Kỷ Ngân Tĩnh nhú chặt mày, nghi ngờ nhìn ông, “Chẳng lẽ..... Ông nội không tin chị Yếu Nhiên?”

“Ông chỉ muốn thăm dò giúp anh con,” tư lệnh Kỷ nghiêm trang nói, “Hơn nữa, ở nhà riết cũng chán, đi nhìn thử xem sao! Không được à.... ..”

“Tất nhiên là không được!” Kỷ Ngân Tĩnh lập tức cự tuyệt, tính chị Yếu Nhiên tốt vậy mà sao mà ông nội cứ luôn thích bới lông tìm vết, “Ông nội lúc nào cũng vậy! Anh ghét nhất là có người nhúng tay vào chuyện của mình, nếu để anh biết thì làm sao?”

“Con không đi, ông đi một mình!” Tư lệnh Kỷ giả bộ không nghe thấy, kéo cửa bước đi.

“Ông nội.....ông nội!” Kỷ Ngân Tĩnh rất bực mình, nhưng lại không cách nào thật để ông nội đi một mình, “Ông nội!”

Cô tức giận dậm chân, đầu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng đành bất đắc dĩ ôm Tiểu Quai đuổi theo.

Mục Thiếu Liên hẹn Yếu Nhiên trước cửa công viên.

Yếu Nhiên vừa xuống xe bus đã thấy Mục Thiếu Liên đang đứng dựa vào xe jeep, trời cực nóng, mà anh ta còn mặc một bộ quần áo vô cùng kín, khiến cô không thể không bội phục.

Người này thật không biết thế nào là nóng mà.... ..

Yếu Nhiên bước qua đường tới trước mặt Mục Thiếu Liên, bĩu môi nói, “Anh định đứng đây mời tôi ăn bụi sao?”

Mục Thiếu Liên vui vẻ cười nói, “Đi, vào bên trong.”

Bên cạnh công viên có một tiệm kem, lúc hai người vào, bên trong đã ngồi kín hết, Mục Thiếu Liên mua cho cô một cây kem vị trái cây, cộng thêm mấy cái bánh ngọt tinh xảo. Trong lúc Yếu Nhiên tập trung liếm kem, thì Mục Thiếu Liên cầm bánh ngọt theo sau.

Tư lệnh Kỷ đẩy đẩy mắt kính trên mặt, thấy hai người vào công viên, định đi theo, thì bị Kỷ Ngân Tĩnh kéo lại, “Ông nội, con cũng muốn ăn kem.”

Tư lệnh Kỷ quay đầu lại nhìn cô cháu gái tạo hình giống mình, mũ che nắng thật to, và kính râm, thì thấy Kỷ Ngân Tĩnh cầm nói phẩy phẩy, tầm mắt rơi vào tiệm kem Yếu Nhiên vừa mới bước ra.

Trước ánh mắt khát vọng của cô cháu gái nhỏ, tư lệnh Kỷ chỉ có thể gật đầu thỏa hiệp.

Dưới trời hè nóng bức, ăn một cây kem, cộng thêm bước đi dưới hàng cây xanh tốt, không khí trong lành kèm theo mùi cỏ tự nhiên theo gió thổi qua, quả thật thấy mát hơn hẳn.

“Anh tìm tôi, không phải chỉ vì mời tôi ăn kem chứ?” Yếu Nhiên giải quyết xong một ngậm kem cuối cùng, liếm liếm khoe miệng, ném que kem vào thùng rác.

Không có chuyện sẽ không tìm tới cửa. Mà cô biết Mục Thiếu Liên cũng chẳng có thời gian rảnh để đi ăn kem chơi thế này.

Mục Thiếu Liên cười cười, tìm một cái ghế dài sạch sẽ ngồi xuống, “Thế nào, ba ba chỉ đơn thuần muốn mời con gái ngoan ăn kem cũng không được sao?”

Giờ là khoảng ba bốn giờ chiều, trên con đường rợp bóng cây xanh có vài người đang thong thả đi lại, cách hai người không xa, cũng có vài cặp đang ngồi trên ghế dài hoặc nhỏ giọng tâm sự, hoặc an tĩnh ngắm cảnh, hưởng thụ nhàn nhã khó được sau giữa trưa hè.

“Mục Thiếu Liên, đến lúc nào anh mới có thể thoát khỏi ảo tưởng của chính mình?” Yếu Nhiên cúi đầu lục túi đồ ăn, móc ra một cái bánh ngọt sô cô la, “Đừng có lúc nào cũng tự xưng là ba ba, tôi không phải con gái anh!”

Cùng lúc đó, di ễn đầ_n lê q ụy đôn trong một bụi cây to phía sau, tư lệnh Kỷ đang cầm ống nhòm theo dõi hai người, bên cạnh là Kỷ Ngân Tĩnh tích cực liếm kem. Bỗng một con nhện đen từ trên trời giáng thẳng xuống hộp kem trong tay cô, con nhện càng giãy giụa thì càng bị vùi sâu xuống dưới lớp kem trắng mịn.

Kỷ Ngân Tĩnh bình tĩnh nhìn.

Rất tốt, bị chôn kín rồi.

“Ông nội.....”

Tư lệnh Kỷ vẫn ngồi im bất động, nhìn thẳng về mục tiêu phía trước. Tiểu Quai thì nhàn nhã đuổi theo một con bướm xinh đẹp.

Kỷ Ngân Tĩnh mất hứng dùng muỗng nhựa gõ lên thành hộp, “Ông nội!”

“Qua một bên chơi đi!” Đừng quấy rầy đến người đang theo dõi tình hình quân địch.

“... ..” Kỷ Ngân Tĩnh đứng dậy, “Con đi mua kem đây.”

Tư lệnh Kỷ phát tay một cái, ý ‘đi nhanh về nhanh.’

Tiểu Quai vừa thấy Kỷ Ngân Tĩnh bước ra khỏi bụi cây liền bỏ lại con bướm vội vàng chạy theo cô.

Kỷ Ngân Tĩnh tức giận xé mấy miếng dán chống muỗi trên người xuống, chỉ hận bây giờ không thể tổ cáo ngay với anh trai, ông nội đang làm gì.

Thiệt là, người ta đi gặp bạn, ông nội bon chen theo làm gì chứ?!

“A, con gái thật lạnh nhạt..... Chẳng lẽ do ăn nhiều kem quá sao?” Mục Thiếu Liên cười nói.

“Anh mới ăn nhiều đó!” Yếu Nhiên đáp trả lại một câu, không hề phát hiện trên khóe miệng cô giờ đang dính khá nhiều vụn bánh ngọt, rất tổn hại hình tượng.

Mục Thiếu Liên không nín được cười, móc ra một chiếc khăn tay đưa cô, “Lau miệng đi, định để dành vụn bánh ngọt ăn thay cơm tối sao?”

Yếu Nhiên nghe vậy, trực tiếp dùng tay quạt miệng, hoàn toàn không thèm để ý đến chiếc khăn tay trước mặt, “Mục Thiếu Liên, đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.”

Nụ cười trên mặt Mục Thiếu Liên dần tắt, hiển nhiên đã nhận ra Yếu Nhiên có gì đó là lạ.

Yếu Nhiên tiếp tục cắn một miếng bánh ngọt sô cô la, nhai nhai rồi nuốt.

“Anh không cảm thấy.... Chúng ta quá thân thiết sao?!”

Mục Thiếu Liên từng là đàn anh thời đại học, từng là người bạn tốt nhất của cô, nhưng giờ người bạn tốt nhất này lại cười người cô ghét nhất, trở thành chồng của người kia.

Hai người đó mới phải là người thân thiết nhất.

Mà cô.....

Yếu Nhiên vẫn tiếp tục cắn cái bánh kia, ở góc độ này có thể giúp cô che giấu được tâm tình thật của mình, dĩ nhiên đàn ông quý trọng không để Mục Thiếu Liên phát hiện, “Anh và Thư Yếu Khởi đã kết hôn một năm rồi, cũng nên giữ khoảng cách với tôi.”

Gió chợt thổi mạnh làm bay mái tóc dài của cô, thậm chí có một sợi còn vươn trên má Mục Thiếu Liên.

Mục Thiếu Liên vẫn nhìn về phía trước, giọng trống rỗng, “Cho nên....”

“Cho nên, đừng sử dụng những xưng hô làm người ta cảm thấy kỳ cục nữa!”

Cái gì mà, ‘ba ba, con gái ngoan’, chỉ là những lời đùa thời sinh viên thôi.

Mục Thiếu Liên trầm mặc.

Quan hệ đã biến, hai người họ còn kiên trì..... A, không đúng, chỉ còn một mình mình kiên trì, thì có ý nghĩa gì đâu?

“Yếu Ninh đi nước ngoài một thời gian, trong lúc đó sẽ không về.” Hồi lâu sau, Mục Thiếu Liên mới mở miệng, nghe có vẻ tản mạn, nói về một người khác không liên quan với chủ đề.

Dĩ nhiên, đây cũng là mục đích Mục Thiếu Liên tìm Yếu Nhiên lần này.

“Anh muốn nói gì?” Yếu Nhiên cau mày, Thư Yếu Ninh đi đâu làm gì đâu có liên quan gì cô.

Mục Thiếu Liên thở dài, trông bộ dáng này của cô sợ là hoàn toàn không biết Thư Yếu Ninh đang chuẩn bị đối phó với Kỷ Ngân Viễn rồi. Nhưng nói cho cô biết cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ tổ làm cô lo lắng thêm, “Em cứ nói vậy với Kỷ Ngân Viễn, những chuyện khác đừng hỏi.”

“Hả?” Cô là người truyền lời sao?

“Về phần chuyện em vừa nói..... Anh hiểu rồi.” Mục Thiếu Liên nhìn lên ngọn cây, không biết nghĩ tới điều gì, nở nụ cười, “Đã tốt nghiệp lâu rồi.... Mà cứ cảm giác như mới hôm qua.”

Vẫn có thể nhớ rõ ràng từng ký ức xanh tươi đó, vẫn cảm thấy người đó gần gũi như có thể chạm tay đến, nhưng khi thực sự vươn tay ra thì người đó đã biến thành ngôi sao trên trời, tiêu tán trong nháy mắt.

Một chút dấu vết cũng không còn.... ...

Yếu Nhiên thấy vẻ mặt Mục Thiếu Liên lúc này biết là anh ta đang nhớ lại trước kia, bàn tay đang cầm túi đồ ăn bỗng siết mạnh, giọng cô nhẹ như làn gió phất qua mặt nước, “Mục Thiếu Liên, anh có từng nhớ tới chị ấy không?”

Cô rũ mắt xuống, “Còn tôi thì rất nhớ chị ấy, rất nhớ, rất nhớ.... ...”

36. Chương 38: Chương 38

Thậm chí có lúc cô hoài nghi tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Chị Tổng Quân không qua đời, và Thư Yếu Ninh vẫn là một người anh trai tốt hết lòng yêu thương em gái.

Tất cả.....tất cả.....vẫn không thay đổi.

Nhưng cô rất rõ, những điều cô nghĩ kia mới chính là mơ, một giấc mơ đẹp vĩnh viễn không cách nào thực hiện được.... ...

“Mục Thiếu Liên, tại sao anh lại đồng ý kết hôn với Thư Yếu Khởi?!”

Yếu Nhiên cau chặt mày, vẻ mặt không thể tin, “Dù là vì gia đình anh muốn như vậy, nhưng họ luôn chiều theo ý anh, chỉ cần anh nói không, tuyệt đối sẽ không ai miễn cưỡng được anh!”

Cũng chính vào cái ngày Mục Thiếu Liên và Thư Yếu Khởi đính hôn cô mới phát hiện đàn anh vẫn hay trợ giúp mình đã không giống như mình vẫn nghĩ.

Cuộc hôn nhân này hoàn toàn có thể không có, nhưng Mục Thiếu Liên lại nhất định muốn nhảy vào hố lửa, “Đừng dùng loại lý do buồn cười như anh yếu Thư Yếu Khởi để qua loa cho xong, tôi rất rõ rốt cuộc anh yêu ai!”

Mục Thiếu Liên hoảng hốt, Yếu Nhiên chuyển đề tài quá nhanh, đến nỗi bây giờ anh ta vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, lẩm bẩm nói, “Nếu anh nói là lâu ngày sinh tình thì sao?”

Mục Thiếu Liên biết Thư Yếu Khởi cũng không phải ngày một ngày hai, làm sao Yếu Nhiên có thể chắc chắn trăm phần trăm là anh ta sẽ không yêu Thư Yếu Khởi?

Yếu Nhiên tức giận nói, “Anh lập lại lần nữa xem!” Cô nắm chặt tay, dường như Mục Thiếu Liên đã biến thành một người xa lạ, “Mục Thiếu Liên, anh dám lập lại lời vừa rồi một lần nữa không?!”

Mặc dù Mục Thiếu Liên nói ‘Nếu’, nhưng vẫn khiến Yếu Nhiên thực sự nổi giận.

Mục Thiếu Liên tin chắc, nếu mình dám lập lại những lời kia một lần nữa, Yếu Nhiên sẽ lập tức bỏ đi ngay, từ đây về sau không bao giờ gặp nữa.

Giống như đối với Thư Yếu An năm đó.

Bọn họ không hề làm gì sai, chẳng qua là đứng sai chỗ thôi, nhưng thấy bọn họ như vậy, cô sẽ không giữ lại, mà chỉ biết buông tay!

Nháy mắt Mục Thiếu Liên hồi hồn, chỉ cười khổ nói, “Muốn yêu một người, dễ như vậy sao?!”

Chẳng lẽ cô vẫn không hiểu, cho dù Thư Yếu Khởi có tốt hơn nữa, ngoan hơn nữa, nghe lời hơn nữa, cũng không phải là người trong lòng mình.

Chỉ một điểm này, đã có thể phủ nhận hết tất cả những điểm tốt của Thư Yếu Khởi.

“Em nói em nhớ cô ấy.... ... Sao anh lại có thể không nhớ cô ấy chứ.... ...” Nói xong, nụ cười trên mặt Mục Thiếu Liên đã hoàn toàn mất hẳn. Mục Thiếu Liên ngẩng mặt nhìn trời, trong đôi mắt hoàn toàn vắng lặng, đáng vẻ cô đơn.

Còn nhớ rõ, đã từng kiên định cho là mình sẽ không cưới ai ngoài cô ấy, nhưng sự thật chứng minh, cô vừa đi chẳng được bao lâu, mình đã vội ôm người khác vào lòng.

Những lời hứa hẹn từng nói, giờ nghĩ lại chỉ là một hồi chuyện cười.

Thế giới này.... .. Vẫn tiếp tục chuyển động theo cách riêng của nó.

Mà Mục Thiếu Liên..... Dù không có Tống Quân vẫn sống rất tốt.

Thật là một sự thật vừa buồn cười lại buồn bã.....

Yếu Nhiên trầm mặc.

Đúng vậy. Cô hiểu, cô hiểu hết. Cô rất nhớ chị Tống Quân, nhưng Mục Thiếu Liên còn nhớ chị ấy hơn!

“Anh vẫn chưa trả lời tôi, tại sao lại kết hôn với Thư Yếu Khởi?” Yếu Nhiên cũng không muốn khơi lại chuyện khiến Mục Thiếu Liên phải khổ sở, nhưng vấn đề này đã giày vò cô lâu rồi, nếu như hôm nay không hỏi, sợ là về sau sẽ không có cơ hội để hỏi nữa.

Dù sao cũng do chính cô mở miệng nói phải giữ khoảng cách.... ..

“Có một số việc, không nhất định cứ phải hỏi ra đáp án mới tốt, không nói có thể là vì giấu đi sẽ tốt hơn.” Mục Thiếu Liên nhìn Yếu Nhiên cười, đáng tiếc về một mối trên mặt quá đậm, khiến nụ cười càng thêm thê lương. Mục Thiếu Liên thở dài một tiếng, lắc đầu nói, “Đừng hỏi. Em chỉ cần nói lại cho Kỷ Ngân Viễn lời anh dặn là đủ rồi.”

“Mục Thiếu Liên, từ mấy năm trước tôi đã nói, tôi không thích cảm giác bị gạt ra ngoài!” Tính Yếu Nhiên rất quật cường, người khác thường là đụng phải bức tường mới biết đau mà xoay người quay đầu lại, còn cô, dù đụng phải tường chảy máu, cô vẫn sẽ tiếp tục đụng cho đến khi tường sập xuống để xông về phía trước.

Kiểu hỏi là hỏi cho tới này của Yếu Nhiên nhiều lúc khiến người xung quanh thấy rất phiền, nhưng không phải là không có người hâm mộ. Vì không phải ai cũng có thể dũng cảm như cô, cho dù không biết đáp án vẫn không sợ hãi mà xông tới trước.

Thư Yếu Nhiên quả là Thư Yếu Nhiên.

Đối mặt với một Thư Yếu Nhiên như vậy, cho tới bây giờ Mục Thiếu Liên đều nói không ra một chữ ‘Không’.

Mục Thiếu Liên cười khổ, “Không nói không được à?”

Yếu Nhiên trợn tròn mắt, giơ khuỷu tay thúc nhẹ Mục Thiếu Liên một cái, “Nói nhanh lên!”

Một người đàn ông cao lớn mà cứ luôn lải nhải!

“... .. Anh sẽ không để Tống Quân chết một cách vô ích,” Mục Thiếu Liên khẽ cúi đầu, trong mắt xẹt qua vẻ hung ác mơ hồ, nhưng vẫn không thoát khỏi mắt Yếu Nhiên, “Tuyệt đối không!”

Mấy chữ cuối vang cao cộng thêm ý nghĩa của nó đập vào tai Yếu Nhiên, chẳng khác nào bom nguyên tử nổ tung.

“Mục Thiếu Liên, anh có biết mình đang nói gì hay không?”

Mục Thiếu Liên thấy vẻ mặt khiếp sợ khó tin của Yếu Nhiên, chỉ thản nhiên nói, “Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.” Dứt lời, Mục Thiếu Liên xoay người, ung dung bước đi.

Yếu Nhiên đứng dậy theo, khiến túi bánh ngọt để trên gối cô bị lấn xuống đất. Chiếc bánh vốn được trang trí đáng yêu, giờ nhìn chẳng khác gì mặt hề.

“Mục Thiếu Liên.....”

Cô kêu một tiếng, nhưng không cách nào nói cho hết lời.

Anh ta muốn làm gì.... .. Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?!

Cô có thể cảm thấy tim mình đang run rẩy, đập rất nhanh, rõ ràng đáp án đang ở trong tầm tay, nhưng cô lại từ chối nghĩ sâu thêm, vì đáp án..... Có thể sẽ quá sức chịu đựng của cô.

Mục Thiếu Liên làm bộ không nghe thấy tiếng kêu của Yếu Nhiên tiếp tục bước đi. Đây là lần đầu tiên Mục Thiếu Liên không đáp lại tiếng kêu của cô, nhưng cô lại không thể nào tức giận được, thậm chí ngay cả lớn tiếng chất vấn cũng không dám.

Rất nhanh Mục Thiếu Liên đã biến mất khỏi tầm mắt Yếu Nhiên, nhưng cô vẫn đứng đó ngơ ngác.

Trong bụi cây, tư lệnh Kỷ kéo ống dòm xuống, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc.

Thành phố S.

Trường Đại học Quốc Phòng.

“Một hai một, một hai một.”

“Nhìn sang phải. Nghiêm. Nghỉ.”

Dưới nắng hè, trong sân huấn luyện, các sinh viên mới đang tập nghi thức quân đội, khí thế ngất trời. Đây là trường đào tạo ra những sĩ quan ưu tú nhất trong giới quân sự, cho nên những người tới đây làm huấn luyện viên cho sinh viên không người nào không là nhân tài trong nhân tài.

Yếu Nhiên mang theo máy chụp hình đẩy cánh cửa sắt của sân huấn luyện ra, các sinh viên đều mặc quân trang màu xanh lá cây tràn đầy tinh thần phấn chấn, bông bột, khác hẳn với vẻ cương nghị của những chiến sĩ trong bộ đội đặc chủng.

Mà cũng đúng thôi, vì đây đều là các sinh viên mới bước chân vào con đường này.

Yếu Nhiên nhìn khắp một vòng vẫn không phát hiện ra bóng dáng mà cô chờ mong, mất mát dâng lên trong lòng, nhưng cô vẫn không quên nhiệm vụ, lựa mấy góc đẹp chụp vài tấm ảnh các sinh viên đang tập luyện, cho đến khi có đồng nghiệp đến giục đi tiếp, mới vội vàng dọn đồ đạc rời đi.

Yếu Nhiên có thể tới đây chụp hình, hoàn toàn là nhờ tổng biên tập của tòa soạn uốn ba tấc lưỡi xin mãi mới được.

Cho đến lúc này, Yếu Nhiên mới cảm thấy lúc trước mình chọn học nhiếp ảnh quả thật là một quyết định rất sáng suốt, nếu không, vốn nên cách Kỷ Ngân Viễn xa vạn dặm, thì giờ này.... Chỉ qua ba ngày, cô đã có thể đi theo anh rồi!

Chắc Nên nói là trong họa có phúc sao?

Yếu Nhiên cười cười nghĩ, xong lại cảm thấy không đúng.

... ... Từ từ, Yếu Nhiên nhú mày, vui mừng.... ... Vui mừng cái gì chứ, hiện tại không biết anh ta lại chạy đi đâu rồi này!

Yếu Nhiên ôm nỗi hận đi theo các đồng nghiệp lên xe tiến về khu ký túc xá ở phía bắc trường. Nhưng không ngờ, cô vừa lên xe đi, thì người đàn ông đang bị cô chửi thề lại đang ngồi trong một chiếc xe việt dã khác chạy đến, bên cạnh là một nữ sĩ quan trẻ tóc ngắn.

“Cậu tới hồi nào?” Đường Như hỏi, “Nếu không nhờ vô tình gặp, có phải cậu định không nói cho tôi biết không?” Rõ ràng đang rất vui sướng khi gặp lại, nhưng giọng nói vẫn tràn đầy không cam lòng.

“Do có nhiệm vụ, sẽ không ở lại quá lâu.”

Lời Kỷ Ngân Viễn vẫn ngắn gọn như thường, xem như là gián tiếp thừa nhận câu hỏi của Đường Như.

Quả thật anh không định nói cho Đường Như biết.

Về mặt Đường Như chột cương, lời Kỷ Ngân Viễn quá thẳng khiến Đường Như cảm thấy hơi mất mặt, “Ồ lại một tháng, mà còn không tính lâu? Cho dù một ngày cậu chỉ dành ra một phút, gộp lại cũng đủ thời gian để chúng ta tụ họp!”

Lời này như là trong bóng giấu châm, hiển nhiên có ý trách thời gian gặp Kỷ Ngân Viễn quá ngắn. Đường Như liếc Kỷ Ngân Viễn một cái, “Khi còn trong doanh trại cũng không cần phải sẵn sàng đợi lệnh hai mươi bốn tiếng một ngày, ngược lại, giờ đến đây làm huấn luyện viên mà còn bận hơn sao?”

“Tìm tôi rồi cuộc có chuyện gì?” Giọng Kỷ Ngân Viễn bình thản như đang nói chuyện với một người lạ.

“... ..” Anh ta không thêm trả lời câu hỏi của mình? Nghe vậy, Đường Như nổi giận.

Trên đời này, cũng chỉ Kỷ Ngân Viễn mới có bản lĩnh, vừa nói hai câu đã có thể khiến mình mất đi tỉnh táo!

Đường Như hít sâu một hơi, nói thẳng, “Không có việc gì, chỉ là muốn gặp cậu!”

Từ trước đã vậy, cứ nói hai ba câu là sẽ bị giọng điệu lạnh nhạt của anh ta chọc tức, nhưng sau đó liền hối hận tại sao mình mắc bẫy của anh ta quá dễ. Thật không biết người này ăn cái gì lớn lên mà tính tình lại đáng ghét như vậy?!

“Người ngoài không thể vào.” Kỷ Ngân Viễn nhìn Đường Như một cái, sau đó tắt máy xe, rút chìa khóa.

Đường Như lập tức giật chiếc chìa khóa trong tay Kỷ Ngân Viễn.

Ấm áp từ lòng bàn tay Kỷ Ngân Viễn khiến tim Đường Như đập mạnh, nhưng bị cố ép xuống, bởi vì câu nói vừa rồi của anh.

“Người ngoài?” Đường Như tức giận cao giọng, quả thật cho là lỗi tại mình có vấn đề. Hai người lớn lên bên nhau từ nhỏ. Tình cảm hai mươi mấy năm lại bị nói là ‘người ngoài’?

“Kỷ Ngân Viễn, cậu nói cho rõ ràng,” Đường Như lạnh mặt, hung hăng nói, “Ai là người ngoài?!”

37. Chương 39

Kỷ Ngân Viễn rút tay về.

Chiếc chìa khóa còn giữ lại độ ấm từ tay Kỷ Ngân Viễn.

Đường Như trầm mặc nhìn anh hồi lâu, nhưng không có được bất kỳ lời giải thích nào.

“Được, tôi hiểu rồi!”

Đường Như dù có yêu hơn nữa cũng không chịu nổi thái độ thờ ơ của Kỷ Ngân Viễn, huống chi Đường Như vốn là người có lòng tự trọng rất cao, thế này đã là cực hạn.

Đường Như đóng mạnh cửa xe, như đang phát tiết lửa giận trong lòng. Kỷ Ngân Viễn nhắm mắt thở dài một hơi, ngồi im một lát rồi mở cửa xuống xe.

Đường Như tức giận chạy nhanh đi, xém chút là bị một chiếc xe khác đụng vào, giật mình mới hồi hồn lại, nhớ tới vừa nãy, mới thấy hình như mình lại rơi vào bẫy của Kỷ Ngân Viễn.

Cố ý chọc giận, để không bị dây dưa, là thủ đoạn từ xưa giờ của Kỷ Ngân Viễn. Rõ ràng biết mình có lòng tự trọng cao, nên mới cố tình làm vậy, tựa như mình luôn biết đó là cái bẫy của anh ta nhưng luôn bị mắc vào. Có lúc biết là một chuyện, còn làm được hay không.....lại là chuyện khác

Đường Như đột nhiên cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, mệt chết đi được!

Lần nào cũng thế, rõ ràng muốn nói chuyện đàng hoàng, muốn nói ra nỗi nhớ nhung và tình yêu của mình, nhưng anh ta lại luôn.... .. Không lành cơ hội.

Kỷ Ngân Viễn vừa vào sân huấn luyện thì gặp Thư ký Đảng ủy đang tìm anh, thông báo có đoàn phóng viên đến, sẽ đi theo lấy tin.

Kỷ Ngân Viễn không có ý kiến gì, chỉ cần phóng viên không quá nhiều đến việc huấn luyện của anh, còn có người đi theo hay không, với anh mà nói, không có gì khác nhau.

Thư ký Đảng ủy vừa lúc có chuyện muốn tìm hiệu trưởng nên hai người cùng đi đến phòng hiệu trưởng. Cửa phòng vừa mở ra, diễu~đoàn~le~quý~đoàn hiệu trưởng đã lập tức đứng lên giới thiệu với mấy người đang

ngồi trong phòng, “Đây là sĩ quan phụ trách đợt tập huấn lần này, đến từ Đại đội ở thành phố S, Doanh trưởng Kỷ.”

“À....”

Kỷ Ngân Viễn vừa vào cửa đã nghe tiếng đáp đầy ẩn ý của đối phương. Anh ngẩng đầu lên thì bắt gặp vẻ mặt nhiệt tình của một cô gái, “Xinh chào, Doanh trưởng Kỷ, tôi là phóng viên của tờ báo Không Quân thành phố S, Tiểu Triệu, rất vui được hợp tác với anh!”

Tòa soạn báo Không Quân thành phố S?

Kỷ Ngân Viễn ngẩn người, đó không phải là chỗ Yếu Nhiên làm việc sao?

Trong lúc anh đang nghĩ thì một giọng nữ quen thuộc vang lên, “Tôi là người chụp hình, Thư Yếu Nhiên, Doanh trưởng Kỷ.... .. Mong được hợp tác vui vẻ!”

Tầm mắt anh dần chuyển sang người vừa nói bên cạnh, khuôn mặt quen thuộc, nụ cười quen thuộc, chính xác là Thư Yếu Nhiên không thể nghi ngờ. Anh hơi ngẩn người, nhưng chỉ trong nháy mắt đã hồi hồn, vươn tay, thản nhiên nói, “Hợp tác vui vẻ!”

Thấy mình mà anh hoàn toàn không có chút phản ứng nào hết, không thấy vui sao?!

Yếu Nhiên rũ mắt xuống, liếc bàn tay đưa tới của anh, vươn tay ra bắt lấy, lòng cô đang không vui, nên lực nắm tăng lên rất nhiều.

Kỷ Ngân Viễn kinh ngạc nhìn Yếu Nhiên.

Yếu Nhiên ngược mắt lên trừng lại.

Thấy cảnh này, hiệu trưởng và Thư ký Đảng ủy không hề cảm giác có gì không ổn, chỉ có phóng viên Tiểu Triệu là lén cười thầm.

Lúc mình tự giới thiệu, không thấy Doanh trưởng Kỷ muốn bắt tay gì hết, đến phiên Yếu Nhiên, hai người lại ‘liếc mắt đưa tình’ thế này.... Hì hì, lúc trước Yếu Nhiên nói, ầy ầy và Doanh trưởng Kỷ đang hẹn hò, chắc là thật rồi!

Kế tiếp Tiểu Triệu thảo luận với Kỷ Ngân Viễn chuyện lấy tin, còn Yếu Nhiên thì nhàn rỗi ngồi một bên lau chùi ống kính, thuận tiện chụp ai đó một tấm.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của người đàn ông trong ảnh, cô cười cười vui vẻ.

“Không bằng chúng ta chụp chung một tấm đi!” Hiệu trưởng và Thư ký Đảng ủy bàn việc xong, thấy Yếu Nhiên đang cầm máy chụp hình, bèn đề nghị.

Kỷ Ngân Viễn không từ chối.

Chụp xong tấm hình tập thể, xem như là dấu chấm hoàn mỹ cho cuộc gặp mặt. Ra khỏi phòng hiệu trưởng, Kỷ Ngân Viễn vì còn có chuyện ở sân huấn luyện nên đi trước, còn Yếu Nhiên thì bị Tiểu Triệu kéo đến nhà ăn của trường, chuẩn bị vừa ăn trưa ôn lại cuộc sống thời đại học.

Chưa tới giờ tan lớp, nên trong nhà ăn chỉ có vài nhân viên đang đi lại. Tiểu Triệu chọn món xong, kêu thêm hai ly trà sữa, coi như giống với phần ăn của sinh viên.

“Không ngờ lại gặp người quen ở đây, xem ra có thể hoàn thành công việc thuận lợi rồi!” Tiểu Triệu vừa hút trà sữa vừa cảm thán.

Lúc trước được chụp ảnh diễu hành của bộ đội đặc chủng cũng là nhờ phúc của vị Doanh trưởng Kỷ này, giờ gặp anh ta ở đây có lẽ sẽ thoải mái hơn nhiều!

Yếu Nhiên buồn bực vui đầu ăn cơm, ý nghĩ bay xa.

Nói thật, cô rất giận.

Vốn nghĩ nhìn thấy mình sẽ khiến anh vui mừng, nào ngờ phản ứng của anh cực kỳ bình thản!

Được rồi, dù nói ‘xa cách’ có hơi khoa trương, nhưng hai người cũng đã mấy ngày không gặp rồi chứ bộ!

Thật lạnh lùng!

“Yếu Nhiên, bình thường cậu và Doanh trưởng Kỷ ở chung thế nào vậy? Chẳng lẽ lúc không có người ngoài anh ấy cũng lạnh lùng như vậy sao?” Tiểu Triệu hút một ngụm trà sữa, hứng thú hỏi. diễđàn lê quýđôn Tựa hồ từ lần đầu tiên gặp mặt, anh ta luôn là bộ mặt lạnh lùng ít nói như thế, quả thật rất tò mò, người đàn ông này có lúc nào nhiệt tình hay không.

“Cái người kia vốn là như vậy.” Mặc dù lúc không có người ngoài thì chệnh lệch khá xa, nhưng Yếu Nhiên không muốn giải thích nhiều nên nói đại cho xong.

Một người có hai mặt luôn có nguyên nhân của riêng họ.

“Vậy à.....” Hiển nhiên Tiểu Triệu hơi tiếc nuối.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện một hồi, rốt cuộc chuông tan học vang lên.

Các sinh viên ủa vào, chỉ trong chốc lát nhà ăn đã kín cả người. Yếu Nhiên thấy cảnh này thì thầm may mắn mình tới sớm, bằng không, không biết khi nào mới có cơm ăn.

“Nhớ hồi xưa quá! Lâu không được thấy cảnh này rồi!” Tiểu Triệu cảm khái, “Sau khi tốt nghiệp thì không được thấy nữa.” Thời gian thật không buông tha bất kỳ ai, chớp mắt, đã tốt nghiệp nhiều năm rồi.

“... .. Cậu ăn no rồi, nên vui vẻ khi thấy người khác khổ sở chứ gì!” Yếu Nhiên liếc Tiểu Triệu một cái.

“Hả? Làm sao mà cậu biết niềm vui thời đại học của tôi là được nhìn các bạn khác chen lấn giành cơm vậy?”

“... ..” Nghe xong câu hỏi thản nhiên của Tiểu Triệu, Yếu Nhiên cứng họng, một lúc sao chỉ đành giong ngón cái lên, “Cậu trâu bò lắm!”

“Hi hi, cảm ơn đã khen!”

Tiểu Triệu đắc ý tiếp nhận ‘lời khen’ của Yếu Nhiên, lơ đãng quét mắt khắp nhà ăn, bỗng mắt cô sáng lên, đụng vào khuỷu tay Yếu Nhiên, “Huấn luyện viên tới!”

“Tới thì tới..... Làm gì kích động dữ vậy?” Nói thì nói thế, nhưng Yếu Nhiên vẫn quay đầu lại theo bản năng. Đi đầu nhóm huấn luyện viên chính là Kỷ Ngân Viễn.

Một bộ rằn ri rộng rãi khoác lên thân hình cường tráng, diễđàn lê quýđôn cả người tản ra hơi thở lạnh lùng đặc trưng của người lính. Không thể phủ nhận, hiện tại, quả thật Kỷ Ngân Viễn rất có sức hút.

Cứ nhìn vẻ mặt mơ mộng của đám sinh viên nữ là biết rồi!

Phần ăn của các huấn luyện viên đã được chuẩn bị sẵn, nên họ bưng khay cơm đi thẳng tới chỗ của mình.

Đợt này các sĩ quan huấn luyện đều rất đẹp trai! Đây chính là tiếng lòng của các sinh viên nữ.

“Yếu Nhiên, mình bỗng nhiên phát hiện cậu rất may mắn!” Tiểu Triệu bỗng nhiên nói, “Nói thật, nhìn Doanh trưởng Kỷ rất đã mắt!”

Hơn nữa mớ sao trên cầu vai kia cũng có liên quan một phần.

“Mình đi trước đây!” Yếu Nhiên căn bản không chú ý tới Tiểu Triệu đang nói gì, vì toàn bộ suy nghĩ của cô đều đã bay đến chỗ Kỷ Ngân Viễn.

Tiểu Triệu nhìn theo bóng lưng Yếu Nhiên, cười thầm Yếu Nhiên rất dính người. Vừa mới tách ra chẳng bao lâu mà đã.... ... Nhưng đối với Doanh trưởng Kỷ mà nói, cũng xem như là nỗi đau khổ ngọt ngào đi.....

Bên này, Kỷ Ngân Viễn vừa ngồi xuống, đã nghe một giọng nói vang lên sau lưng, “Ôi, trông ngon quá!”

Kỷ Ngân Viễn quay đầu lại liền thấy gương mặt cổ làm ra vẻ hâm mộ của Yếu Nhiên.

Cô chấp tay sau lưng, nhẹ nhàng nói, “Doanh trưởng Kỷ, các anh được ưu đãi quá!”

Các sĩ quan khác nhìn nhau, nghe cô nói như vậy bỗng thấy ngại động đũa. Kỷ Ngân Viễn thấy đáng vẻ này của cô là biết cô lại có chủ ý xấu rồi, lòng thầm bất đắc dĩ, nhưng trên mặt vẫn nghiêm trang như cũ, “Không biết đồng chí Thư muốn nói gì?”

Yếu Nhiên đảo mắt, ngồi xuống bên cạnh anh, “Đồng người quá, tôi không mua được cơm, qua đây ăn ké một bữa, không tính quá đáng chứ?”

“Không phải đồng chí đã tới nhà ăn từ sớm sao?” Kỷ Ngân Viễn nhú mày, muốn lấy cớ cũng phải tìm một cái cớ hợp lý chút chứ!

“Hừ, không mua được cơm tức là không mua được cơm, anh có cho hay không?” Cô lười quanh co nói càn luôn. Đấu với anh, diễn đàn lê quý đôn nhất định phải một lần tất thắng, càng kéo dài càng dễ thua.

Đây là kinh nghiệm xương máu cô rút ra được sau nhiều lần tranh luận với anh.

“Đồng chí ăn nhiều lắm!” Kỷ Ngân Viễn bắt đắc dĩ lắc đầu.

Bình thường ở nhà, một ngày cô ăn bốn bữa, cộng thêm đồ ăn vặt vô số kể, cho cô ăn ké, vậy những sĩ quan khác ăn gì?! Họ một mỗi từ sáng đến giờ, chẳng lẽ làm cấp trên như anh còn không để cho họ được ăn no ?!

Yếu Nhiên vốn chỉ nói giỡn, nhưng Kỷ Ngân Viễn cự tuyệt thẳng thừng thế này khiến cô vô cùng bối rối, cái gì mà ‘Đồng chí ăn nhiều lắm’... Anh ta dám ghét bỏ cô?!

Đáng tiếc bây giờ đang ở bên ngoài, nên cô phải cố gắng giữ hình tượng, không thể phát giận được. Cũng may có một sĩ quan tốt bụng, thấy cô lúng túng bèn giải vây giùm, “Doanh trưởng, thêm một người nữa cũng không thành vấn đề!”

“Đúng, đúng! Không sao, không sao!” Mấy sĩ quan còn lại vội lên tiếng phụ họa.

Nhưng Kỷ Ngân Viễn vẫn lắc đầu.

Yếu Nhiên nhanh chóng đen mặt.

Kỷ Ngân Viễn, anh ta..... Trong lòng cô có cảm thấy luống cuống, nhưng càng nhiều là mờ mịt.

Lần gặp mặt này, không hề tốt đẹp như cô đã nghĩ, Kỷ Ngân Viễn không thể hiện chút gì là vui mừng khi gặp cô. Anh cũng không thể hiện là ghét bỏ, nhưng chính cái kiểu bình tĩnh này càng làm cô thấy mờ mịt khó hiểu hơn.

Thờ ơ.

Chính là phản ứng của anh.

Yếu Nhiên càng nghĩ càng thấy mất hứng, cộng thêm vừa rồi bị mất mặt, khiến cô bỗng không muốn nhìn thấy anh nữa, ít nhất là trong một khoảng thời gian ngắn, “Ai mà thêm chứ....” Cô tức giận lắm lắm.

Yếu Nhiên vừa định quay đầu bước đi, bỗng nghe thấy tiếng anh, “Nhưng, đồng chí có thể ăn phần của tôi.”

Mặc dù không thể cho cô ăn ké những người khác, nhưng anh có thể để cô ăn phần của mình.

Kỷ Ngân Viễn bưng khay ăn của mình lên, bước về phía cô, “Đây.”

Mùi thơm của thức ăn truyền tới, khiến Yếu Nhiên phải nuốt nước miếng.

Mặc dù cô vừa mới ăn no rồi, nhưng mấy món này ngon quá.... ... Vẫn muốn ăn....

Yếu Nhiên tuyệt không thừa nhận giờ phút này cô có hơi hơi cảm động đâu!

Thật ra anh không hề thay đổi, đôi mắt anh vẫn chứa đầy tình yêu như cũ, tại sao vừa rồi mình lại không cảm giác được chứ?

Thật may lúc này không có nói những suy nghĩ lung tung trong đầu ra, nếu không, không chừng sẽ bị anh cười nhạo mất!

“Không cần!” Yếu Nhiên hất cằm nói, mặc dù trong lòng cảm động, nhưng cô vẫn mạnh miệng nói khác đi, “Anh giữ lại ăn đi.”

Hừ, ai bảo lúc đầu cự tuyệt chứ, giờ cô mới không cho anh cơ hội đâu!

Yếu Nhiên ra khỏi nhà ăn, diễn đàn lê quý đôn nhìn thấy những sinh viên tùm năm tùm bảy đi chung hoặc cười đùa, hoặc thảo luận bài vở, nhất thời khiến cô nhớ tới cuộc sống đại học của mình ngày trước.

Yếu Nhiên nổi hứng lên, điều chỉnh ống kính chụp ngay vài tấm hình ưng ý, sau đó đi dạo lung tung khắp trường, thỉnh thoảng thấy cảnh đẹp thì chụp liền.

Trước kia cô cũng từng như vậy, vừa ăn kem vừa nói chuyện cười vui với bạn bè, cỡi xe đạp lướt gió.... ..

Bất giác, Yếu Nhiên đã đi tới chỗ một vườn cây ít người, đang lúc cô điều chỉnh tiêu cự thích hợp để chụp cây thông cao lớn trước mặt thì một bàn tay với những móng tay được sơn đỏ đột nhiên xuất hiện túm lấy ống kính của cô.

“Này, cô làm gì đó?” Một giọng nữ vang lên.

Yếu Nhiên ngẩng đầu lên thì thấy một cô gái xinh đẹp đang tức giận đến mức lông mày như xoắn thành một cục, mắt phun lửa, “Câu lạc bộ báo chí mấy người thật là phiền! Lúc nào cũng theo đuôi người ta chụp lên tung lung, không nghĩ tới cảm nhận của người bị chụp sao?”

Tự nhiên bị mắng, khiến Yếu Nhiên nhất thời ngơ ra.

Làm gì?

Đang lúc Yếu Nhiên không hiểu ra sao, thì máy hình trên tay cô đột nhiên bị giật đi, tiếp theo là một giọng nam vang lên, “Người đẹp, không thể chụp lung tung!”

Hả?

Trước mắt Yếu Nhiên xuất hiện thêm một người thanh niên. Anh ta mỉm cười, nét ngây ngô của thiếu niên và vẻ quyến rũ của đàn ông kết hợp rất hài hòa, không hề khiến người ta thấy反感.

Là kiểu đàn ông hoàn toàn khác với Kỷ Ngân Viễn.

Chẳng biết từ lúc nào, Yếu Nhiên đã hình thành thói quen, hề thấy một người nam nào là sẽ tự động so sánh với Kỷ Ngân Viễn, dĩ nhiên đàn ông quý dĩ nhiên người trước mắt có xuất sắc đến đâu, cô vẫn cảm thấy kém xa Kỷ Ngân Viễn.

Người thanh niên kia cũng không biết trong lòng Yếu Nhiên đang nghĩ gì, chỉ lo bấm hình lên xem.

Bấm tới bấm lui nhiều lần, trong máy chụp hình, ngoại trừ mấy tấm chụp cảnh, còn lại chỉ có một tấm của Kỷ Ngân Viễn và một tấm mọi người chụp chung kia thôi.

Người thanh niên đã hiểu, nhưng bạn gái của anh thì vẫn không biết gì, tức giận nói, “Nhất định phải ấy người một bài học, thật không có lòng tự trọng!”

Người thanh niên kia nhét máy hình lại vào tay Yếu Nhiên, ho nhẹ một tiếng, “Hình như là hiểu lắm.”

Cô gái kia vốn đang hung hăng mắng bỗng im bặt.

Hả?

Cái gì?

Cho đến lúc này, Yếu Nhiên mới hiểu. Thì ra bọn họ cho là cô đang chụp trộm họ!

Yếu Nhiên nhìn hai người trước mắt, co rút khóe miệng, “Hai người..... Hai người có bệnh hoang tưởng hả?”

38. Chương 40

Cái gì mà chụp trộm.... Chụp cái đầu hai người đó!

Mấy đứa trẻ còn đang đi học là như vậy đấy, không tự ngấm lại xem mình đẹp tới cỡ nào, mà cho là ai ai nhìn thấy đều phải sùng bái điên cuồng chứ ?!

Thật không thể hiểu nổi!

Yếu Nhiên giật lại máy chụp hình của mình, cảm giận liếc hai người kia một cái. Người nam mỉm cười xin lỗi, “Ngại quá, chúng tôi tưởng bạn bên câu lạc bộ báo chí....”

“Chủ yếu là vì A Úy quá xuất sắc, nên người bên câu lạc bộ báo chí mới luôn thích tới chụp trộm!”

Cô gái nũng nịu nói, cố nở nụ cười tự cho là xinh đẹp nhất, nhưng nhìn cứ như đang đeo một chiếc mặt nạ.

Yếu Nhiên không thích nói chuyện với kiểu người này, nhưng nghe hai người nói câu lạc bộ báo chí gì đó khiến cô thấy khá hứng thú.

Câu lạc bộ báo chí..... của Đại học Quốc Phòng sẽ như thế nào?

Thật đáng tò mò....

“Này này.... Tôi còn chưa nói xong đâu!”

Yếu Nhiên thần nhiên bước đi khiến cô gái bực mình hô to, nhưng người nam thì lại hơi nhú mày, mắt lộ vẻ hứng thú, “Đúng là một cô gái thú vị!”

Cô gái kia nghe vậy, không vui nói, “A Úy lúc nào cũng vậy, ở bên cạnh em mà còn nhớ tới cô gái khác.”

Người nam khẽ cười quỵên rũ, “Sao, bảo bối của chúng ta ghen à.....”

Cô gái kia nghe vậy, hai má dần đỏ ửng, “A Úy....”

Lời của cô gái biến mất trong nụ hôn của người nam, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn yên tĩnh lại.

Yếu Nhiên hoàn toàn không biết gì về cảnh tượng nóng bỏng sau lưng, nhanh chóng bước ra khỏi khu vườn, bắt một sinh viên đi ngang qua hỏi chỗ câu lạc bộ báo chí. Có lẽ là vì đang giờ nghỉ trưa, cả tòa lầu yên tĩnh đến đáng sợ, cô đi thẳng tới phòng của câu lạc bộ báo chí, gõ cửa tượng trưng hai cái, bỗng phát hiện cửa không khóa.

“Có ai không?” Sau khi Yếu Nhiên đẩy cửa bước vào, ấn tượng đầu tiên là trong phòng tràn ngập mùi mực in, cô hút một hơi trà sữa, bắt đầu nhìn xung quang căn phòng không lớn mấy này.

Đoán chừng mọi người trong câu lạc bộ cũng đang đi ăn cơm trưa nên không có ai, chỉ có một xấp báo mới in được đặt chỉnh tề trên bàn. Yếu Nhiên tò mò cầm lên xem thử, đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại của một người nam.... Nếu cô nhận không nhầm..... Thì chính là sinh viên

Nam vừa mới gặp ở khu vườn kia.

Ồ, không ngờ cậu ta đúng là ‘người nổi tiếng’...

Yếu Nhiên hứng thú quét mắt qua tựa đề bài báo, “Bạn gái mới ra lò” ... Yếu Nhiên nhớ lại vẻ ôn hòa của nam sinh viên kia, không ngờ là kẻ phóng túng như vậy, tốc độ đổi bạn gái có thể sánh với thay áo.

Cô chặc chặc cảm khái hai tiếng, rồi tiếp tục xem nội dung phía dưới.

Không thể phủ nhận, con gái đều rất thích những chuyện yêu đương thế này, tựa như Yếu Nhiên hiện giờ, miệng thì chê, nhưng vẫn đọc say sưa.

“Nghe nói, một nụ cười của cậu ta trị giá cả triệu bằng Anh, là ‘Bạn trai xa xỉ mà rất nhiều các sinh viên nữ tranh nhau truy đuổi...”, Yếu Nhiên đọc lướt bầm nội dung bài báo, trợn mắt không thể tin. Thế này cũng quá khoa trương rồi?! Gì mà một triệu bằng Anh... Nếu là mình, một trăm đồng còn đắt ấy chứ!

Thật đúng là không thẹn với danh hiệu ‘Bạn trai xa xỉ, người bình thường căn bản không tiêu nổi mà.

Yếu Nhiên thâm châm chọc trong lòng, tiếp tục lật ra mấy tờ sau, đều là một đám tin tình cảm không chút ý nghĩa nào, cô mất hứng, bắt đầu nhìn sang những vật khác.

Không thể không thừa nhận, chỗ này có đầy đủ thiết bị hết...

Đang lúc Yếu Nhiên vừa nhìn một đồng máy chụp hình trong tủ kính vừa cảm khái, thì Tiểu Triệu gọi điện thoại đến, nói là tập huấn sắp bắt đầu, kêu cô mau chạy tới sân huấn luyện.

Việc của hai người bọn cô chính thức bắt đầu từ xế chiều hôm nay, này giờ chạy tới chạy lui ngược lại quên mất việc chính.

Lúc Yếu Nhiên chạy tới sân huấn luyện thì buổi tập đã bắt đầu, Tiểu Triệu đang đợi cô ở cửa ra vào, vừa thấy cô đã trách, “Cậu chạy đi đâu vậy, buổi huấn luyện bắt đầu từ lâu rồi!”

Yếu Nhiên nhận lấy đồng phục và mũ do Tiểu Triệu đưa tới, “Xin lỗi, xin lỗi, may nhờ có cậu nhận đồng phục và mũ giùm mình.”

Mặc dù hai người không phải là sinh viên mới, nhưng vì để nhìn cho chỉnh tề cũng phải mặc đồng phục theo quy định. Yếu Nhiên mặc đồ xong, chỉnh chỉnh chiếc mũ trên đầu nói, “Được rồi, chúng ta vào thôi.”

Tiểu Triệu gật đầu, “Cậu nhớ chụp nhiều ảnh các sinh viên đang tập, còn mình sẽ tìm cơ hội hỏi nhiều tin tức một chút.”

Phân công xong, Yếu Nhiên bắt đầu nâng máy ảnh lên chụp các sinh viên đang khổ luyện dưới trời nắng chói chang, nhưng khi bóng dáng Kỷ Ngân Viễn đang hô khẩu hiệu rơi vào ống kính thì ống kính bắt đầu không theo điều khiển mà di động theo anh, tiếng rắc rắc vang lên liên tục... đèn flash không ngừng chớp, mỗi động tác rất nhỏ của anh đều được ghi lại.

Hai giờ sau, các sinh viên được nghỉ giải lao mười phút. Tiểu Triệu đưa cho Yếu Nhiên một bình nước, còn mình thì cầm máy mở hình xem thử.

Khi tấm hình thứ nhất của Kỷ Ngân Viễn xuất hiện thì Tiểu Triệu cũng không có phản ứng gì, đưa tin huấn luyện, chụp hình huấn luyện viên cũng là chuyện thường, nhưng vì sao... Tiểu Triệu bấm nhanh qua mấy tấm khác, khi thấy Kỷ Ngân Viễn xuất hiện với mọi góc nhìn trong các tấm ảnh thì cô không còn gì để nói nữa, đây là tin riêng về doanh trưởng Kỷ sao?!

Tiểu Triệu bắt đầu dĩ nhưng vẫn không nhịn được buồn cười, “Yếu Nhiên, quan hệ giữa cậu và doanh trưởng Kỷ đúng là rất tốt nha!”

“???” Ý gì đây?

Yếu Nhiên liếc Tiểu Triệu một cái, mở nắp bình nước, uống ừng ực. Phơi nắng quá lâu, cô cảm thấy như sắp chết khát rồi.

“Cậu xem, người không biết còn tưởng chúng ta đang đặc biệt lấy tin về doanh trưởng Kỷ đó!” Tiểu Triệu cười xấu xa, bấm từng tấm cho Yếu Nhiên xem, “Không bằng cho hình doanh trưởng Kỷ lên trang đầu đi, dù sao mặt anh ấy rất được... Cậu thấy sao?”

Yếu Nhiên liếc mắt nhìn qua, vừa đúng tấm Kỷ Ngân Viễn đang sửa đúng động tác ột sinh viên, liền bị sặc.

“Khụ khụ khụ...”

“Này này, cậu kích động gì cứ, phun hết lên quần mình rồi!”

“... Mình không có!” Làm ơn đi, cô như vậy là đang kích động sao? Rõ ràng là đang kinh sợ mới đúng!

Yếu Nhiên quẫn, nhanh chóng giật lại máy chụp hình, nhưng không đến một giây, máy hình lại đổi chủ.

Hương vị quen thuộc truyền đến, Kỷ Ngân Viễn mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn hình trong máy, giọng hài hước, “Thư Yếu Nhiên, em thích tôi đến mức này sao?”

“Anh anh anh... Anh tới lúc nào?!” Lúc này, quả là trực tiếp từ kinh sợ biến thành hoảng sợ.

Tiểu Triệu chống cằm cười híp mắt, nói, “Từ lúc mình nói quan hệ của hai người rất tốt.”

“...” Vậy không phải là từ đầu luôn còn gì.

Yếu Nhiên nghe vậy, chỉ muốn đập đầu vô gối tự sát cho xong.

Kỷ Ngân Viễn cúi đầu nhìn hình, mỉm cười, “Chụp rất đẹp.”

“Trả máy cho tôi!” Ai nhờ anh ta bình luận chứ !!! Yếu Nhiên nghiêng người qua định giật lại máy hình, nhưng Kỷ Ngân Viễn lại đứng lên, nhờ ưu thế về chiều à giờ máy hình lên, “Tôi có thể hiểu là em đang xấu hổ không?”

“Xấu hổ cái đầu anh!” Yếu Nhiên ngượng mặt, vừa cố kéo tay anh xuống, vừa cố nhảy lên giựt máy hình, nhưng lúc nào cũng kém một tí, nhìn chẳng khác gì con thỏ nhỏ, “Mau trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!”

Kỷ Ngân Viễn mỉm cười, vui vẻ nói, “Nghĩ một đường nói một nẻo, không phải là thói quen tốt!”

“Anh mới nghĩ một đường nói một nẻo! Toàn bộ chung cư của anh đều là nghĩ một đường nói một nẻo!”

Tiểu Triệu nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn sững sờ.

Yếu Nhiên.... ... Không phải cậu nói, doanh trưởng Kỷ là một người lúc nào cũng lạnh lùng sao?

Như vậy là.... Là lạnh lùng sao?

Không chỉ mình Tiểu Triệu thấy khó tin mà ngay cả các sĩ quan đang nghỉ ngơi khác cũng không thể tin nổi.

Người đang đùa giỡn với con gái kia.... ... Thật đúng là vị doanh trưởng luôn lạnh lùng không nói nổi tiếng của họ sao?

Là giả.....

Yếu Nhiên nhảy một hồi cũng mệt, quyết định phải thay đổi chiến lược.

Rõ ràng là anh ta đang muốn cô làm trò hề, nếu tiếp tục chẳng phải là mắc bẫy của anh ta sao?

“Kỷ Ngân Viễn, anh mau trả máy hình lại cho tôi, nếu không tôi sẽ.... ...” Yếu Nhiên hung hăng nhìn chăm chăm Kỷ Ngân Viễn, cố ý gần giọng thị uy, còn quơ quơ nắm đấm trước mặt anh.

Kỷ Ngân Viễn thấy bộ dạng cô như vậy, không nén được cười, nhất định Yếu Nhiên không biết về mặt lúc này của cô đáng yêu đến thế nào đâu, “Em sẽ làm gì?”

“Tôi sẽ đánh anh như từ!”

“Phốc!” Tiểu Triệu nhin không được, cười phun.

“Cậu cười đủ chưa ?!” Lửa giận của Yếu Nhiên lập tức dời sang oanh tạc Tiểu Triệu.

“Éc.... ...”

Tiểu Triệu trợn to mắt, hiển nhiên đang ngạc nhiên sao mình lại bị kéo vào cuộc.

Mình vô tội mà!

Kỷ Ngân Viễn thấy Yếu Nhiên then quá thành giận thì rất muốn tiếp tục chọc cô, nhưng giờ nghỉ đã hết, anh phải tiếp tục huấn luyện. Vì vậy, cuộc cãi vã, nhưng ở trong mắt mọi người là ‘liếc mắt đưa tình’ này đã tạm thời chấm dứt, chỉ là lúc sau, Yếu Nhiên cứ như đang giận dỗi, không thèm nhìn tới Kỷ Ngân Viễn lần nào, nhờ đó đến lúc kết thúc buổi huấn luyện, lúc Tiểu Triệu kiểm tra hình

Lần nữa, rốt cuộc thấy được những tấm hình đúng chủ đề.

Xem ra, quả nhiên doanh trưởng Kỷ đã tính toán trước, nếu không nhờ anh ta ra tay, hiện tại, đoán chừng sẽ có thêm một đồng hình vô ích nữa rồi!

Yếu Nhiên cúi đầu sửa sang lại dụng cụ cá nhân. Tiểu Triệu thấy Kỷ Ngân Viễn đang tiến đến bên này, liền thức thời lạng lẽ rời sân.

Yếu Nhiên cảm giác có người tới gần, tưởng là Tiểu Trieeujm nên vẫn cúi đầu nói, “Mình dọn xong rồi, tới nhà ăn ăn cơm hen?”

“Hay là đi ra ngoài ăn đi, ở đây có rất nhiều món ăn đặc sắc, sẵn dịp dẫn em đi dạo luôn.” Kỷ Ngân Viễn chậm rãi nói, không quan tâm đến gương mặt khiếp sợ của Yếu Nhiên

Sao... Sao lại biến thành Kỷ Ngân Viễn? Tiểu Triệu đâu?

Yếu Nhiên vội nhìn xung quanh, nhưng không hề thấy được bóng dáng Tiểu Triệu.

“Đi thôi.” Bàn tay khoác lên vai cô của anh hơi dùng lực, dẫn cô ra khỏi sân huấn luyện, đi thẳng tới chỗ đậu xe.

“Huấn luyện viên, huấn luyện viên!” Đúng lúc này, bảy tám nữ sinh viên còn đang mặc đồng phục đuổi theo hô, “Tối nay chúng em có buổi tiệc nhỏ, huấn luyện viên tham gia chứ ạ?”

Hình như là sợ Kỷ Ngân Viễn từ chối, nữ sinh viên đi đầu vội nói, “Rất vui a, mấy huấn luyện viên khác đều tham gia!”

Kỷ Ngân Viễn không vội trả lời mà cúi đầu nhìn Yếu Nhiên một cái.

Hiện tại cô đang mở to mắt nhìn anh, trong mắt lộ rõ vẻ bất mãn.

Kỷ Ngân Viễn, anh dám đồng ý thử xem!

Tín hiệu nguy hiểm bắn ra, cho thấy câu trả lời của cô.

“Xin lỗi.” Anh thản nhiên nói, “Tôi còn có chút việc phải làm.”

“Vậy ạ...” Nữ sinh viên kia thất vọng đáp, hình như rốt cuộc phát hiện ra Yếu Nhiên, bèn hỏi, “Là cùng với vị phóng viên này sao?”

Nghe vậy, tầm mắt mấy nữ sinh viên còn lại đều rơi vào người Yếu Nhiên, hoặc khó chịu, hoặc không cam lòng, đủ cả.

Yếu Nhiên đều trừng trừng về.

Nhìn cái gì, đây là người đàn ông của tôi!

“Nếu không, huấn luyện viên cứ làm xong việc của mình rồi đến sau cũng được ạ!” Nữ sinh viên kia vẫn chưa từ bỏ ý định/

“Không, các bạn cứ chơi vui đi!” Nói xong, Kỷ Ngân Viễn không nhiều lời nữa, kéo Yếu Nhiên đi. Cách thật xa mà Yếu Nhiên còn cảm nhận được tầm mắt như dao nhọn của các nữ sinh viên kia đang phóng về phía cô.

“Này này, không phải là anh nói đi ăn cơm với tôi sao?” Có việc phải làm gì nữa chứ?!

Yếu Nhiên cau mày trong lòng bắt đầu hồi tưởng lại dáng vẻ thản nhiên vừa rồi của Kỷ Ngân Viễn, chẳng lẽ mỗi ngày đều có nữ sinh viên tới mời anh?

“Đi ăn với người vẫn tự xưng là lãnh đạo của tôi, chẳng lẽ không tính là ‘có việc phải làm’?” Kỷ Ngân Viễn vừa mở cửa xe cho Yếu Nhiên vừa khom người tiến đến gần cô, khẽ cười, “Hay là em muốn tôi tham gia bữa tiệc của bọn họ?”

“Anh...” Yếu Nhiên bị mấy lời của anh làm cho cứng họng, cảm thấy trên mặt hơi nóng, cô vội nghiêng đầu sang chỗ khác, “Lái xe nhanh lên, tôi đói rồi!”

Kỷ Ngân Viễn cười nhẹ, anh hiểu rất rõ tính cô, nếu tiếp tục giỡn nữa, cô sẽ nổi điên lên à xem.

“Đi ăn trước, sau đó tôi sẽ dẫn em đi dạo chợ đêm, được không?” Kỷ Ngân Viễn vừa lái xe ra khỏi bãi, điện thoại anh bỗng rung lên.

“Sao cũng được, mà anh tới đây mấy ngày rồi, có biết chỗ nào chơi không?” Mặc Yếu Nhiên sáng rõ, hoàn toàn ném việc không vui vừa rồi ra sau ốt.

Đây chính là điểm tốt của cô, không thù dai, nên ở chung sẽ rất nhẹ nhõm.

“Cũng không khác gì thành phố S.” Kỷ Ngân Viễn liếc tên người gọi tới, nhún mày.

“Anh dừng xe nghe điện thoại trước đi.” Về mặt hiện giờ của Kỷ Ngân Viễn khiến Yếu Nhiên rất tò mò, vì trong ấn tượng của cô, chưa từng có ai khiến anh phải rối rắm.

... Người gọi là ai, mà lại có bản lĩnh khiến anh phải cau mày?

“Không cần.” Kỷ Ngân Viễn nhấn nút tắt, nhưng chỉ mấy giây sau điện thoại lại sáng lên lần nữa, lúc này, anh cũng chẳng thèm nhìn tới.

“Gần đây có một quán cơm chính tông rất ngon, đi chỗ đó vậy.” Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nói, xem như đang hỏi ý kiến Yếu Nhiên.

“Hả?” Yếu Nhiên hồi hồn, gật đầu. “Ồ được.”

Điện thoại di động vẫn không ngừng rung, Yếu Nhiên nhìn không được, bèn nói, “Anh nghe điện thoại đi.”

Không có chuyện hẳn là người ta cũng sẽ không gọi mãi như vậy.

Đang giờ tan tầm, nên kẹt xe là chuyện thường ở đây, Kỷ Ngân Viễn thả tay lái ra, bình tĩnh nói, “không cần để ý.”

“Nhưng...”

“Thư Yếu Nhiên”, giọng anh chợt trở nên trầm thấp, “Tôi nhớ em rất thích đi ăn bò bít tết, hay là đi nhà hàng Tây đi.”

“Hả?” Kỷ Ngân Viễn đổi đề tài qua nhanh, khiến Yếu Nhiên phản ứng không kịp, “Nhưng tôi muốn đi ăn món cơm đặc sản gì đó...” Cô dừng lại một chút rồi nói, “Mà, anh thật không định nghe điện thoại...”

Kỷ Ngân Viễn đột nhiên nghiêng người sang, một tay chống lên ghế, hôn lên môi Yếu Nhiên. Bị anh đánh lén, cô bối rối đánh đánh vai anh, muốn anh tránh ra, nhưng anh dễ dàng áp chế tất cả giấy giũa của cô.

Rốt cuộc anh ta muốn gì chứ?!

Trong lúc cô đang kinh hoảng thì bỗng nhiên anh bấm nút đẩy ghế ngồi ngang xuống.

39. Chương 41

“Anh.... .. Anh định làm gì?” Thừa dịp Kỷ Ngân Viễn hơi thả lỏng, Yếu Nhiên vội vàng nghiêng mặt sang một bên, “Kỷ..... Kỷ Ngân Viễn, nếu anh dám làm vậy, tôi.... .. Tôi sẽ giận thật đó!”

Mặc dù Yếu Nhiên rất muốn biểu đạt ‘Tôi không hề nói giỡn’, nhưng vẻ mặt ửng đỏ hiện giờ của cô, cộng thêm giọng nói yếu ớt, lại chẳng khác nào làm nũng.

Nhưng Kỷ Ngân Viễn biết rõ, Yếu Nhiên đang rất nghiêm túc. Anh ngồi đằng hoàng lại, cầm lấy tay lái, cười như không cười nói, “Làm vậy? Em nghĩ tôi định làm vậy cái gì?”

“... .. Không cho phép anh nói nữa!” Chẳng lẽ anh ta không biết xấu hổ chút nào sao ?!

Yếu Nhiên then quá thành giận la lên, lực chú ý đã bị dời đi, nên không còn rối rắm chuyện điện thoại nữa. Kỷ Ngân Viễn đã đạt được mục đích, tâm tình tốt hơn nhiều, “Quyết định đi ăn món đặc sản?”

“... ..” Lại chuyển đề tài nhanh chóng nữa rồi!

Vừa rồi còn đối với mình thế kia, giờ lại thản nhiên thế này, để chỉ một mình mình mất tự nhiên!

“Bò bít tết, tôi cũng muốn!” Yếu Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Em ăn hết được không?” Anh nhướn mày, nghi ngờ hỏi.

“Kỷ Ngân Viễn, tôi đặc biệt cảnh cáo anh, không nên tùy tiện hỏi về ‘sức ăn’ của một người con gái!”

Mặt cô hồng hồng, mắt long lanh, khiến tim anh bỗng lỡ một nhịp.

“Nếu như tôi hỏi..... Thì sao?”

“Này này..... Muốn nói thì nói, anh xích gần như vậy làm gì?” Yếu Nhiên thấy khuôn mặt lại gần của Kỷ Ngân Viễn thì rùng mình, d d L q d đẩy anh ra, “Tránh ra tránh ra, tốt nhất cách tôi mười mét trở lên!”

Kỷ Ngân Viễn mỉm cười, “Mười mét trở lên.....” Anh nghiêng đầu, cố làm ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ, rồi kết luận, “Vây chẳng khác gì tôi phải xuống xe?”

Câu trả lời rất đúng ý Yếu Nhiên, mắt cô sáng rõ, nói “Không sao, tôi có bằng lái, cứ để tôi lái, còn anh chạy theo sau xe là được!”

Yếu Nhiên tưởng tượng ra cảnh người nào đó phải vất vả đuổi theo xe hơi thì hưng phấn hẳn lên, cô đẩy đẩy tay anh, sau đó chồm qua người anh định mở cửa xe ra, “Cứ quyết định vậy đi! Kỷ Ngân Viễn, thời khắc tổ chức khảo nghiệm thể lực của anh đã đến!”

Kỷ Ngân Viễn thuận thế ôm lấy vòng eo thon của cô.

Qua lớp áo sơ mi, nhiệt độ nóng rực từ người anh truyền sang, khiến cô giật mình, lúc này mới nhận ra tư thế của hai người mờ ám tới cỡ nào. Cơ hồ là cô vất cả người lên thân anh.

“Khảo nghiệm thể lực của tôi?” Giọng anh khàn khàn, cảm giác khiến người ta phải trầm luân trong đó, “Thư Yếu Nhiên, lần trước là ai không đủ sức nên ngắt đi..... Hả?” Lời nói ẩn ý rất dễ khiến người ta liên tưởng đến một phương hướng không thuần khiết.

Yếu Nhiên nghe thấy, cơ hồ là nhảy ngay về lại ghế của mình, vuốt vuốt khuôn

Mặt nóng bừng, hận không thể đập đầu bất tỉnh ngay cho rồi.

“... Kỷ Ngân Viễn, anh.... anh mau xuống xe cho tôi!” Người ngắt đi chính là anh ta!

“Thật muốn tôi xuống xe?” Kỷ Ngân Viễn nhìn phản ứng của cô, suýt chút bật cười, “Vây món đặc sản và cả bò bít tết cũng thôi luôn đó.”

“tại sao?” được rồi, vào thời khắc liên quan đến ‘sống còn’ thì chuyện mặt mũi tạm gác lại vậy.

“Em biết hai tiệm này ở đâu sao?” Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nói, khiến Yếu Nhiên hoá đá trong nháy mắt.

“Nhưng....” Kỷ Ngân Viễn sờ sờ cằm, “Em có thể hỏi địa chỉ từ tôi.”

“!!!” Đúng ha, cô lại không nghĩ ra chứ?! Yếu Nhiên lộ vẻ mặt chờ mong nhìn anh, mắt lấp lánh, chỉ còn kém không la to “Nói mau, nói mau, nói xong là tôi có thể đá anh xuống xe!”

Kỷ Ngân Viễn dường như là đọc được suy nghĩ trong lòng Yếu Nhiên, khẽ cười, dịu dàng nhìn cô như đang nhìn vật quý báu nhất thế gian, khiến cô đỏ mặt, tim đập nhanh.

Người đàn ông này.... rất quyến rũ.

“Nhưng... em nghĩ tôi sẽ nói cho em biết sao?”

“.....” Cái..... cái gì?

Khoảng cách từ thiên đường xuống địa ngục có xa lắm không? Yếu Nhiên hoàn toàn có thể căn cứ từ kinh nghiệm của chính bản thân mà nói ra đáp án chính xác. Hiện tại cô chỉ có thể ngơ ngác phát ra một tiếng, “Hả?”

“Hay là....” Kỷ Ngân Viễn điều chỉnh một tư thế ngồi thoải mái, mỉm cười nói tiếp, “Em nghĩ tất cả taxi trên đường đều chỉ để trang trí?!” Sau khi bị cô đẩy xuống xe, anh hoàn toàn có thể đón taxi đến nơi, nói không chừng còn nhanh hơn cả cô. Thật ra anh rất nghi ngờ, dù có nói địa chỉ cho cô, thì bằng tốc độ xử lý chậm rì của cái đầu nhỏ của cô.... cô có thể tìm đến nơi được sao?

ừm.... không nên hỏi câu này ra, mọi việc cần làm đúng mực, nếu quá mức... sẽ khiến mèo con giờ vuốt ra mất.

Nhưng thấy dáng vẻ ủ rũ cúi đầu của cô, thì cả việc kẹt xe khiến người ta bực mình này cũng trở thành tốt đẹp.

Vì kẹt xe, đi mất hai tiếng mới đến quán ăn đặc sản kia, Kỷ Ngân Viễn kêu Yếu Nhiên đi gọi món trước, còn mình thì tìm chỗ đậu xe.

Nhưng thời điểm này, trong quán khách rất nhiều, căn bản là không tìm được chỗ trống, may mắn có một cặp nam nữ ngồi ở bàn trong góc thấy cô chạy tới chạy lui kiếm chỗ, bèn đề nghị ngồi chung bàn.

Nghe vậy, Yếu Nhiên nói cảm ơn xong, nhấn tin cho Kỷ Ngân Viễn nói cô đang ngồi ở bàn nào.

“Hừ, tên kia dám không nghe điện thoại?!” Người đàn ông ngồi xéo trước mặt Yếu Nhiên uống một hộp bia xong, đặt mạnh ly xuống bàn, khiến cô phải ngược nhìn thử.

A? Sĩ quan?!

“Cậu ấy rất thông minh, chắc chắn là hiểu ý của mình.” Cô gái vừa kêu Yếu Nhiên ngồi cùng bàn kia cười khổ nói, vẻ mặt cô đơn.

Cô gái này cũng mặc đồng phục sĩ quan, vậy hẳn hai người đều trong quân đội, mà cấp bậc cũng không thấp....

Yếu Nhiên thầm than, ngày thường không thấy mình may mắn, sao mà ra ngoài ăn một bữa cơm lại đụng phải nhiều sĩ quan thế này?!

Người nam kia an ủi cô gái, “Đường Như, cậu đừng suy nghĩ nhiều, năm đó tên kia dám không nói tiếng nào đã chạy đến vùng khác, khiến chúng ta không tìm được người không nói, hiện trở về còn không rên một tiếng, chẳng phải không xem chúng ta là anh em!?”

Tào lao quá, người ta muốn đi đâu còn phải báo cáo trước với cậu sao?” Một sĩ quan khác phản đối.

“Mình không thêm nói với cậu nữa, nói ra cậu đều bênh vực cậu ta!” Người nam tức giận nói xong tiếp tục uống bia, “Chẳng qua, trước đây mấy ngày, mình vừa gặp Cố Thiệu Hoài, cậu ta nói vừa từ Đại đội đặc chủng về, đã gặp Ngân Viễn ở đó.”

Yếu Nhiên bật người dậy, nếu cô không nghe lầm thì hình như là anh ta nói, Cố Thiệu Hoài, Đại đội đặc chủng, Ngân Viễn.....

Hành động bất ngờ của Yếu Nhiên khiến mấy người sĩ quan xung quanh chú ý, đều nhìn về phía cô. Yếu Nhiên cười khan hai tiếng, xách túi bước đi.

Không phải như cô nghĩ, tuyệt đối là không phải như cô nghĩ....

Yếu Nhiên thầm lặp lại những lời này trong lòng, giác quan thứ sáu nói cho cô biết, nếu tiếp tục ở lại chỗ này nhất định sẽ có chuyện vô cùng đáng sợ xảy ra! Cho nên, phải trốn ngay!

Yếu Nhiên vừa đi mấy bước, Kỷ Ngân Viễn đã tới. Cô cúi đầu chạy nên thấy trước mặt, đâm thẳng vào lòng anh. Anh buồn cười, giơ tay đỡ lấy eo cô.

Yếu Nhiên nhận thấy là Kỷ Ngân Viễn thì lập tức bắt lấy tay anh kéo ra ngoài tiệm.

“Yếu Nhiên, em gặp quý hử?” Tuy ngạc nhiên với phản ứng của cô, nhưng anh vẫn không phản kháng, mặc cô kéo anh đi. Không ngờ ở sau lưng vang lên tiếng chén đĩa vỡ vụn và một tiếng hô to. “Kỷ Ngân Viễn!”

tất cả khách trong tiệm đều nhìn sang. Kỷ Ngân Viễn nghe thấy tiếng kêu quen thuộc, nụ cười bên môi chợt cứng ngắc. Một lúc sau, anh thở dài bất đắc dĩ xoay người quay đầu lại.

Cả đám sĩ quan vừa rồi con đang uống bia tán gẫu đều đứng lên, vẻ mặt hoặc vui mừng hoặc kinh ngạc.

Quả nhiên là người quen..... những người quen khiến mình phải nhức đầu...

“Hừ, cậu có ý gì đây? Sợ chúng tôi ăn cậu hay sao, vừa thấy đã bỏ chạy ?!” Sĩ quan nóng tính lúc nãy ném chiếc đĩa xuống định xông tới, nhưng bị người bên cạnh giữ lại.

“Về lúc nào?” Một sĩ quan khác, có vẻ là thân với Kỷ Ngân Viễn nhất nói. Yếu Nhiên nhớ ra, đây là người vừa nãy đã nói giúp cho Kỷ Ngân Viễn.

“Không lâu.” Kỷ Ngân Viễn thăm thò dài, thật sự không muốn chạm mặt đám người kia trong tình huống này, “Sao các cậu đều ở đây hết?”

“Ăn cơm chứ còn làm gì! Mà di động cậu sao vậy? Không mang theo trong người?” Gọi mười mấy cuộc đều không nghe máy!

“... ..” Kỷ Ngân Viễn trầm mặc.

Yếu Nhiên nghe vậy nhô đầu ra từ sau lưng anh, tò mò nhìn người sĩ quan trẻ trước mặt.

Chẳng lẽ người vừa gọi điện thoại khiến Kỷ Ngân Viễn phải cau mày chính là anh ta?

Sĩ quan trẻ kia thấy Yếu Nhiên, bỗng “A” một tiếng. Anh ta chưa bao giờ thấy bên cạnh Kỷ Ngân Viễn có một người con gái nào nên rất ngạc nhiên, như là ý thức được điều gì đó, quay đầu lại nhìn Đường Như.

Đường Như đang bình tĩnh nhìn chăm chú vào Yếu Nhiên, sắc mặt hơi trắng.

Cô gái này là ai.... .. Sao lại thân mật với Ngân Viễn như vậy?

Yếu Nhiên không hề biết có người đang bình luận về mình, lặng lẽ giật giật ống tay áo Kỷ Ngân Viễn, diễn dần l«ê quý đ»ôn. anh phối hợp hơi cúi đầu xuống, cô thì thầm, “Những người này là bạn của anh?”

Kỷ Ngân Viễn khẽ gật đầu.

“Đây là.... ..” Thấy bọn họ tự nhiên nói chuyện riêng với nhau, người sĩ quan trẻ kia nhú mày nói.

“Thư Yếu Nhiên.” Kỷ Ngân Viễn kéo Yếu Nhiên lên phía trước, một tay ôm lấy eo cô kéo sát vào người anh, “Về phần quan hệ giữa tôi và cô ấy.... ..”

Yếu Nhiên lén nâng khuỷu tay lên đụng anh một cái, tỏ vẻ cảnh cáo.

Không được nói lung tung!

“... ..” Ồ, tạm thời giữ bí mật.”

Nội dung thì có vẻ rất nghiêm chỉnh nhưng từ vẻ mặt và cử chỉ của anh lại có một ý khác. Mấy người kia nhìn chăm chăm Yếu Nhiên vẻ mặt khó hiểu.

“Đây là Lâm Diệu, hàng xóm khi còn bé của tôi.” Kỷ Ngân Viễn bắt đầu giới thiệu lần lượt cho Yếu Nhiên bắt đầu từ người đứng trước mặt.

Đường Như là người cuối cùng. Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nhìn Đường Như một cái, vừa định mở miệng, thì Đường Như đã lên tiếng trước, “Tôi là Đường Như, lớn lên với Ngân Viễn từ nhỏ, dĩ nhiên, cũng là một trong những người theo đuổi cậu ấy.” Nét mặt Đường Như hơi nam tính, cộng thêm tính cách rất mạnh mẽ, nên lời nói ra nghe có vẻ như thị uy.

Yếu Nhiên sững sốt một giây rồi đẩy cánh tay đang ôm eo mình của Kỷ Ngân Viễn ra.

Đường Như khinh thường nhìn Yếu Nhiên.

Còn tưởng là một cô gái lợi hại lắm, không ngờ chỉ mới bị nói một câu đã nhụt chí.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là Yếu Nhiên vòng tay ôm lấy cánh tay Kỷ Ngân Viễn, đứng thẳng sống lưng, khí thế nói, “Thư Yếu Nhiên, bạn gái Kỷ Ngân Viễn!”

Muốn thị uy hả ?!

Cô ta quá lắm cũng chỉ là yêu đơn phương thôi, lớn lên với Kỷ Ngân Viễn từ nhỏ thì sao chứ, đường đường chính chính đứng bên cạnh anh là cô đây nè!

Kỷ Ngân Viễn nghe vậy, bật cười nói, “Giờ đã chịu thừa nhận!” Anh không thèm quan tâm đến vẻ mặt khiếp sợ của mấy người xung quanh tiếp tục cười nói, “Lúc này trong phòng hiệu trưởng, không phải em làm bộ không biết tôi hay sao?”

Cho dù muốn anh bất ngờ, nhưng thái độ như đối với người lạ kia thì không hay chút nào.

“Này, cứ lôi chuyện cũ ra nói, là hành động rất nhỏ mọn đó!”

“Rốt cuộc, đồng chí Thư muốn ở đây ăn, hay là đi ăn bò bít tết?”

Mấy người xung quanh nghe Kỷ Ngân Viễn nói, vẻ mặt càng thêm khiếp sợ, đặc biệt là Đường Như. Trong ấn tượng của cô, Kỷ Ngân Viễn luôn luôn là lạnh lùng ít nói, còn giọng điệu trêu chọc như hiện giờ.... .. Chẳng khác nào một người xa lạ.

“Đương nhiên là ăn ở đây!” Yếu Nhiên hơi ngạc nhiên nhìn Kỷ Ngân Viễn, “Anh đã lâu không gặp các bạn đúng không, vừa lúc có cơ hội sao không ở?”

Nhưng, bọn họ là bạn bè cũ gặp nhau, cô ở lại có vẻ không hợp cho lắm!

“Hay

là, tôi về trường trước?”

Yếu Nhiên đột nhiên cảm thấy mình quả là vô cùng khéo hiểu lòng người, xa cách thật lâu mới gặp lại, nhưng cô vẫn sẵn sàng nhường anh cho những người khác.... chắc chắn, đúng là một cô gái hoàn mỹ!

“Em đang nghĩ lung tung gì đó?”

“Tôi không có nghĩ lung tung!” vậy mà anh ta không hề biết ơn cho nỗi khổ tâm của mình!

Yếu Nhiên bực mình đập túi xách vào ngực Kỷ Ngân Viễn rồi bước đi. Anh hiểu lầm là cô muốn đổi ý, “Sao? Em muốn đi ăn bò bít tết hả?”

“Tôi đi toilet!” Yếu Nhiên trừng Kỷ Ngân Viễn một cái, sau đó dùng dùng bước đi. Anh nhìn theo bóng cô bật cười.

“Ngân Viễn...” Đường Như nhẹ giọng kêu một tiếng, “Cô ta.... thật sự là.... là....” Đường Như không cách nào thốt ra nổi hai chữ ‘người yêu’, vẻ mặt hoang mang.

Đường Như lớn lên với Kỷ Ngân Viễn từ nhỏ, dù biết anh không thích mình, nhưng cô luôn nghĩ, dù gì mình cũng là cô gái ở bên cạnh cậu ấy lâu nhất, hai nhà lại quen biết nhau từ lâu, quan hệ rất tốt, hai người có thể nói là vô cùng xứng đôi. Cho nên dù Kỷ Ngân Viễn rời khỏi thành phố B, Đường Như vẫn luôn tin tưởng, sẽ có một ngày anh trở về, giờ anh quả thật trở lại nhưng bên cạnh đã có người khác....

Rõ ràng là người đàn ông thuộc về mình, lại đột nhiên bị một cô gái khác cướp mất!

“Đúng.” Kỷ Ngân Viễn khẽ cười, thản nhiên nói, “Đường Như, về sau đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm nữa.” Lúc Yếu Nhiên đẩy tay anh ra, trong lòng anh chợt xẹt qua hốt hoảng, cũng may, cô đã không để anh thất vọng.

Yếu Nhiên rất dũng cảm, và cũng rất tự tin.

“Tôi chỉ nói sự thật mà thôi.” Mới đo mà đã nói giúp cô ta rồi sao.... Đường Như hít một hơi thật sâu, đè tâm tình không tốt xuống. Mình không phải là một cô gái yếu đuối, từ nhỏ vẫn luôn cố gắng đuổi theo bước chân cậu ấy, để có một ngày được đứng bên cạnh cậu ấy, làm sao có thể dễ dàng tặng không ột cô gái bỗng nhiên ở đâu ra như vậy được?!

Đường Như rất kiêu ngạo, và cũng rất quật cường, “Trừ khi cậu và cô ta kết hôn, còn không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc!”

“Cậu phải bỏ cuộc.” Giọng Kỷ Ngân Viễn bình thản, nhưng từng chữ như dao nhọn đâm vào lòng người, “Tôi không muốn làm Yếu Nhiên hiểu lầm.”

“Kỷ Ngân Viễn!” Sĩ quan nóng tính lúc này giãy ra khỏi tay của mấy người bạn bên cạnh, la to, “Mẹ nó! Cậu đang nói tiếng người đó hả?!”

Lâm Diệu thấy tình huống không ổn, vội cản người đó lại, “Có gì từ từ nói, hùng hổ làm gì!”

“Từ từ nói con khỉ! Lâm Diệu, cậu không thấy tức sao? Tình cảm của Đường Như với cậu ta thế nào không cần phải nói nữa, ngay cả tôi cũng cảm thấy đau lòng, nhưng tên này lại vì một người ngoài...”

“Thư Yếu Nhiên không phải là người ngoài.” Kỷ Ngân Viễn vẫn thản nhiên nói.

Lần này không chỉ có người sĩ quan kia mà ngay cả những người khác cũng không nhịn được, nhao nhao nói giúp cho Đường Như.

“Ngân Viễn, cậu đúng là hơi quá đáng rồi đó!”

“Tôi cũng thấy vậy, Đường Như và cậu biết nhau đã hai mươi mấy năm, còn không bằng một người ngoài mới quen hay sao?”

“Tôi lặp lại một lần nữa, Thư Yếu Nhiên không phải là người ngoài.”

Đây chính là lý do anh không muốn gặp lại những người bạn cũ này, bọn họ đều đứng về phía Đường Như.

Nhưng dù Đường Như có tốt với anh thế nào, cũng không nhất định anh phải yêu Đường Như. Chuyện tình cảm là do duyên phận, do cảm giác, bọn họ cứ hợp lại nhao nhao như ong vỡ tổ chỉ càng làm anh thêm ghét.

Bỗng điện thoại di động trong túi áo rung lên, Kỷ Ngân Viễn mặc kệ đám người kia, xoay người nhấn nút nghe, “Alo!”

Xen lẫn trong tiếng còi xe huyền ảo, là giọng nói như dòng nước mát của Yếu Nhiên, “Kỷ Ngân Viễn, nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định vẫn là về trước tốt hơn!” không biết có phải do cô qua nhạy cảm hay không, nhưng cô cảm giác bạn của anh hình như không hoan nghênh cô, “Anh cứ chơi vui đi, tối liên lạc sau!”

“Lập tức dừng ngay cái màn tự biên tự diễn của em đi, giờ em đang ở đâu?” Kỷ Ngân Viễn tức giận nói, cô bé này, bản lĩnh khác thì không có, nhưng cái kiêu tự quyết là số một, bình thường không nói, giờ phút này mà cô còn dám trốn!

“Tôi lên taxi rồi.”

“Xạo, túi xách và di động của em đều đang ở chỗ tôi, ngay cả số đang gọi cũng là số bàn, em làm sao mà lên taxi?”

“.... dùng chân lên chứ làm sao nữa>”

“Bớt nói xàm đi! Giờ em đang ở đâu, tôi đến đón em.”

“Không thèm nói cho anh biết! Cứ vậy đi, tôi cúp đây!”

Cuối cùng Yếu Nhiên cứng họng, bèn quyết định làm lều, cúp luôn điện thoại. Anh ta thật là dài dòng, để cho đi chơi vui còn không chịu, người khác thì ước gì có được bạn gái biết thông cảm như cô đấy!

Yếu Nhiên vừa lăm bầm vừa đi ra khỏi cửa tiệm, đúng lúc thấy có chiếc taxi dừng lại ở phía trước, một đôi tình nhân trẻ đang xuống xe, mắt cô sáng lên, vội vàng chạy tới.

Sau khi cô rời đi không lâu, điện thoại trong cửa tiệm lại vang lên.

40. Chương 42

Khi Tiểu Triệu nhận được điện thoại ‘cầu cứu’ của Yếu Nhiên, đã chạy như tên bắn đến ‘hiện trường vụ án’, trước một cửa tiệm nào đó, nhưng những cảnh máu me cô tưởng tượng ra này giờ không hề có, chỉ có..... Một người trong cuộc đang rất khỏe mạnh.

Tiểu Triệu chống gối thở dốc, trợn mắt nhìn Yếu Nhiên đang vui vẻ nói cười với tài xế taxi, nuốt xuống một ngụm nước miếng, nhưng vẫn không cách nào làm mát được cổ họng khô khốc.

Mình đúng là ngu như bò mới đi lo lắng cho người này sẽ xảy ra chuyện!

Tiểu Triệu cảm tức rửa thầm, liều mạng chạy như bay cả đường, dừng cũng không dám dừng đến đây, rốt cuộc là vì cái gì?

Tiểu Triệu thở dốc mấy hơi xong, đứng thẳng tại chỗ, nhắm mắt lại, giơ hai tay lên ‘vận công’, mở mắt ra, tia lửa bắn bốn phía.

Không thể kiểm chế nổi! Đang rất muốn mắng người!

“A, hình như bạn của cô đến.” Tài xế taxi thấy Tiểu Triệu hưng hăng hướng về phía này, bối rối nói, “Nhưng, có vẻ cô ấy đang không được vui cho lắm.....”

Đâu chỉ là ‘không được vui’, mà phải nói như một quả bom sắp nổ mới đúng! Tài xế vừa nghĩ thầm trong lòng xong thì cửa xe đã bị ‘quả bom’ dùng sức giật ra.

“Thư, Yếu, Nhiên!” Tiểu Triệu nghiêng răng gần từng chữ.

“Hả?” Yếu Nhiên giật mình đáp, chớp chớp hai mắt, “Sao cậu tới được nhanh hay vậy ?”

Mình mượn di động của tài xế gọi cho Tiểu Triệu hình như mới mười phút trước, nhưng lúc đó cô ấy còn đang ở trường mà.....

“... ..” Xúc động muốn đánh người của Tiểu Triệu càng lớn hơn.

Chạy với vận tốc ánh sáng một đường không nghỉ có thể không nhanh sao ?!

Về tới cổng trường, Tiểu Triệu đen mặt rút tiền trả cho tài xế taxi, chờ taxi đi mất, cơn giận của cô hoàn toàn bạo phát, “Không phải cậu đi hẹn hò với doanh trưởng Kỷ à, sao lại một mình chạy về hả?”

Còn là túi không, tiền không, điện thoại không nữa chứ!

“Do anh ta có việc chứ sao!” Yếu Nhiên thần nhiên phát tay, xong kéo tay Tiểu Triệu vui vẻ nói, “Đi thôi đi thôi, tôi còn chưa ăn tối nữa, đói sắp chết rồi!”

“... .. Đói chết cậu luôn đi!”

Kết quả, bữa tối được giải quyết trong nhà ăn của trường. Yếu Nhiên húp hết ngụm canh cuối cùng, thở ra một hơi, thỏa mãn vuốt bụng.

Cơm của nhà ăn đại học quốc gia cũng không tệ!

Tiểu Triệu vui đầu đọc báo, thấy bộ dạng kia của Yếu Nhiên thì bĩu môi.

Thật không biết cậu ta đang làm cái gì, vừa rồi doanh trưởng Kỷ còn gọi điện hỏi cậu ta về chưa đó. Nói gì mà doanh trưởng Kỷ có việc.... .. Có việc mà sau khi biết được tung tích của cậu ta thì tức tốc trở về ?!

Chín phần mười là lại cãi nhau nữa rồi!

“Cậu đang đọc gì vậy?” Yếu Nhiên ăn uống no đủ xong, tò mò bu lại, “Là báo trường à.... .. A, cậu ta!” Đáp vào mắt Yếu Nhiên là khuôn mặt phóng đại của cậu sinh viên cô gặp trong vườn cây lúc trước.

“Ừ, vẻ ngoài không tệ, nụ cười của cậu ta rất có lực sát thương!” Nói tới đây, tất cả khó chịu của Tiểu Triệu dường như đã tan biến hết, cười nói, “Nghe nói một nụ cười của cậu ta trị giá đến cả triệu bằng Anh đó!”

“Phóng đại lên thôi!” Yếu Nhiên chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với cậu sinh viên này, nhún mày nói, “Báo trường mà.... .. Thiệt là, mấy chuyện yêu đương vớ vẩn mà cũng đưa lên báo được.”

So với thành phố S, quả thật ‘cấp bậc’ cao hơn hẳn.

“Cái gì mà báo trường, cậu tưởng quy định ở trường quân đội dễ như ở các trường bình thường sao?” Tiểu Triệu lắc đầu một cái, đẩy tờ báo đến trước mặt Yếu Nhiên, ý bảo tự cô nhìn cho rõ, “Đây là báo lên in, chỉ bí mật lan truyền trong các sinh viên nữ, không có công khai đâu!”

“Hả.... ..” Nghe Tiểu Triệu nói, lúc này Yếu Nhiên mới phát hiện ra báo này quả thật có chỗ khác với báo bình thường, đen mặt nói, “Mấy sinh viên này thiệt rảnh quá!”

“Ừ, thì ai mà lại không có thời thanh niên trẻ đại.” Tiểu Triệu nâng cằm cảm khái, nhân tiện vỗ vỗ vai Yếu Nhiên, “Thông cảm đi!”

“... ..” Yếu Nhiên đẩy tờ báo trả lại cho Tiểu Triệu, đứng dậy, “Tôi về phòng đây.” đợt này, trường có sắp xếp cho hai cô ở trong ký túc xá sinh viên.

Yếu Nhiên bước ra khỏi nhà ăn, gió đêm trong lành vườn quanh thổi bay mái tóc dài của cô. Kỷ Ngân Viễn đứng cách đó không xa, đang bị một đám sinh viên nữ vây quanh nói gì đó, thấy cô, bèn vạch những người đó ra đi về phía cô.

Yếu Nhiên không để ý, nên khi Kỷ Ngân Viễn bước tới trước mặt cô mới phát hiện.

Lúc Kỷ Ngân Viễn không nói gì, vẻ mặt anh quả thật khá uy nghiêm lạnh lùng, nhưng chẳng có tác dụng với Yếu Nhiên. Cô giật mình một chút rồi cau mày nói, “Sao anh cũng về?”

“... ..” Có nhầm không? Cô bỏ chạy mà còn dám hỏi ngược anh?

“Huấn luyện viên, huấn luyện viên.... ..” Đám sinh viên nữ kia lại bu đến, “Chúng em mới vừa.....”

“Xin lỗi, tôi có chuyện đi trước.” Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nói, rồi kéo tay Yếu Nhiên, “Em đi theo tôi.”

“Hả?... .. Anh dẫn tôi đi đâu? Đây! Kỷ Ngân Viễn.... ..”

Tiếng hô càng ngày càng xa, để lại một đám sinh viên nữ đứng tại chỗ trợn mắt nhìn nhau.

Yếu Nhiên bị Kỷ Ngân Viễn lôi đi, khiến đám sinh viên trên đường tò mò nhìn chằm chằm, làm cô ngượng chín cả người, bèn nói, “Kỷ Ngân Viễn, có gì anh cứ nói, động tay động chân làm gì ?!”

Nghe vậy, Kỷ Ngân Viễn buông Yếu Nhiên ra, cố nén không vui nói, “Em xác định là muốn nói ngay tại chỗ này?”

Trên đường đến phòng học luôn có rất nhiều sinh viên, thêm cả lớp tự học buổi tối sắp tan nên người đang càng ngày càng nhiều, dĩ nhiên không thể nào nói chuyện riêng tư ở nơi đông đúc thế này, nhưng ngoan ngoãn đi theo Kỷ Ngân Viễn thì Yếu Nhiên càng không làm được. Cô giận dữ đứng tại chỗ mấy giây rồi cất bước đi đến một chỗ vắng vẻ, đổi thành anh đi theo cô.

Đi xa khỏi khu trung tâm, xung quanh càng an tĩnh, không biết từ lúc nào hai người đã tới khu vườn cây, tiếng ve kêu râm ran vang rõ trong đêm. Yếu Nhiên quay đầu hừ một tiếng, “Chỗ này đủ an tĩnh chưa?”

“Đủ rồi!” Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nói, “Cho em ba phút đồng hồ tổ chức lại ngôn ngữ, giải thích tại sao bỏ chạy?”

Cô trợn mắt, “... .. Chỉ vì chuyện này mà anh bỏ lại đám bạn cũ chạy về đây?”

“Không cần nói sang chuyện khác, trả lời đúng vấn đề của tôi.”

“Anh bắt chước câu của tôi!” Yếu Nhiên bất mãn nhìn Kỷ Ngân Viễn, rõ ràng đây là câu cô đã từng dùng.

“... ..” Kỷ Ngân Viễn trầm mặc một lúc rồi nói, “Thư

Yếu Nhiên, để tôi nhắc em nhớ, chúng ta hẹn đi ăn trước, rồi mới đụng phải bọn họ, chứ không phải hẹn bọn họ trước.” Dù là bạn bè cũ, cũng phải theo thứ tự trước sau, huống chi căn bản là anh chẳng muốn gặp bọn họ.

“... Cho nên?”

“Cho nên, lần sau em đừng tự tiện quyết định!” Anh còn chưa đồng ý, cô nhiệt tình giùm làm gì!

Yếu Nhiên nhú mày càng sâu, hiển nhiên không thể hiểu nổi, “Chẳng lẽ anh không muốn gặp họ?”

“So với bọn họ...” Kỷ Ngân Viễn nhìn Yếu Nhiên một cái, gió đêm thổi bay mái tóc dài của cô, dưới ánh trăng trông cô càng xinh đẹp hơn bình thường nhiều.

“Sao?” Kỷ Ngân Viễn đột nhiên dừng lại khiến Yếu Nhiên tò mò hỏi... So với bọn họ thì thế nào?

Kỷ Ngân Viễn cười khê, hất đầu về phía trước, “Đi dạo một chút đi!”

“...” Anh ta đang đùa cô sao?!

Kỷ Ngân Viễn thong thả bước tới trước. Yếu Nhiên nhìn theo bóng lưng thon dài của anh, nói với, “Anh nói nhanh đi! So với bọn họ thì sao?”

Cái tính chỉ nói một nửa này của anh quả thật đáng ghét!

“Ồ, thì...” Kỷ Ngân Viễn nghiêng đầu, giả bộ như đang suy tư, cuối cùng thản nhiên mỉm cười. “Tệ quá! Tôi quên mất rồi!”

Cô giật giật khoe miệng, “Anh cho tôi là một đứa ngốc hả? Làm gì có ai mới nhanh như vậy đã quên mình muốn nói gì?”

“A, là do chính em tự nhận đó, chứ tôi không nói!”

“Kỷ Ngân Viễn!” Yếu Nhiên tức giận, vung mạnh túi xách tới.

Kỷ Ngân Viễn không tốn nhiều sức đã chụp được “ám khí”, thản nhiên nhìn Yếu Nhiên, vẻ mặt bình tĩnh và nụ cười như chọc ghẹo kia khiến cô cực kỳ chướng mắt “Tôi ở đây.”

“...” Ở đây cái đầu anh!

Yếu Nhiên ra sức kéo lại túi xách, nhưng kéo mãi vẫn không nhúc nhích, “Này!” Cô tức giận trừng anh, bộ dáng cực kì giống một con mèo nổi giận gờ móng vuốt.

Đáng tiếc, Kỷ Ngân Viễn rất thích bộ dáng hiện giờ của cô, nên không chịu buông túi xách, “Sao?”

“Buông tay!”

Kỷ Ngân Viễn chỉ cười không nói, tư thái thong dong rất đáng đánh đòn. Vì vậy, Yếu Nhiên không thèm nói nữa, trực tiếp nhấc chân đá anh.

Thiệt bạo lực! Kỷ Ngân Viễn lắc lắc đầu, đứng im cho cô đá một cái.

“Sao anh không tránh?!” Yếu Nhiên đá một cái thiệt mạnh vào đầu gối anh xong, hoảng hốt hỏi, chính vì biết anh nhất định tránh được nên cô mới đá mạnh như vậy.

“... Ừm, chân anh có đau không...” Không phải là vì cô thương anh, mà chỉ có thể nói do trái tim cô quá thiện lương mà thôi! Yếu Nhiên rối rắm tự an ủi.

“Ừ...” Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nói. “Bằng không, em để tôi đá lại một cái thử xem?”

Như vậy chẳng phải sẽ biết anh có đau hay không.

“...” Để cho anh ta đá một cái xong, cô còn có thể đi đường được sao?!

“Anh đáng ghét!” Yếu Nhiên nổi trận lôi đình, chút áy náy trong lòng đã hoàn toàn tiêu tán, “Đau chết anh luôn đi!”

Kỷ Ngân Viễn cười khê, xoay người, tiếp tục đi về phía trước, Yếu Nhiên giận dữ cúi đầu theo sau, nên đã bỏ lỡ mất dịp đang đang nhuộm dần mắt anh.

Vì đi bộ song song, nên bàn tay hai người thỉnh thoảng lại đụng vào nhau, Kỷ Ngân Viễn cúi đầu nhìn Yếu Nhiên một cái, xòe tay nắm lấy cổ tay cô.

Yếu Nhiên giật mình giẫy dụa ra theo bản năng, nhưng Kỷ Ngân Viễn từ từ siết chặt, ngăn cô thoát đi.

Yếu Nhiên càng cúi thấp đầu hơn, tim cô đập thành thịch, cảm thấy mình càng ngày càng không có sức chống cự với anh nữa rồi, chỉ một cái nắm nhẹ như vậy cũng đủ làm mặt cô đỏ bừng.

“Ừm, thấy tôi có mặt ở trường này, anh rất bất ngờ?”

Hai người cứ đi dạo như vậy, dù là trầm mặc cũng mang theo ngọt ngào, nhưng Yếu Nhiên không thích ứng lắm, nên tùy tiện tìm một đề tài để nói.

Kỷ Ngân Viễn nhẹ đáp, “Ừ.”

“Vậy sao lúc đó anh không có phản ứng gì hết vậy?” Nhắc tới việc này, Yếu Nhiên lại thấy giận, trên đường đến, cô luôn tưởng tượng ra vô số kiểu phản ứng của anh, là kích động hay vui sướng, kết quả... Anh chỉ bình thản bắt tay cô!

Càng nghĩ càng tức!

“Em muốn tôi có phản ứng gì, trực tiếp tuyên bố thân phận của em?”

“Không cần!” Yếu Nhiên cự tuyệt không chút do dự. Mặc dù cô tới đây là có lòng riêng, nhưng để mọi người đều biết cũng không hay, dù sao cô tới là vì công việc, nên lấy việc công làm trọng.

Kỷ Ngân Viễn nhíu mày, hiển nhiên là câu trả lời của cô nằm trong dự đoán của anh, “Vậy em còn giận đối cái gì?!”

“Tôi không có giận đối!”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, chẳng mấy chốc đã ra khỏi khu vườn, tới một con đường có đèn đường rất sáng.

“Thư Yếu Nhiên.” Kỷ Ngân Viễn dần bước chậm lại, gọi Yếu Nhiên.

“?” Yếu Nhiên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Tôi rất vui.”

“Hả.” Không hiểu gì hết.

“Thấy em đến đây, tôi rất vui.” Mặc dù chỉ là vì công việc...

Yếu Nhiên bỗng cảm thấy mặt mình rất nóng. “Có gì đâu mà... rất vui.” Cô lầu bầu nói, nhưng mặt thì càng ngày càng đỏ.

“Ồ ha... Đúng là không có gì đáng để mà vui.” Kỷ Ngân Viễn cười khê, giọng ngàng càng trầm. “Nhưng mà biết làm sao. Thật sự là tôi thấy rất vui.” Anh cúi đầu nói nhỏ. “Thư Yếu Nhiên, em đến bên tôi, khiến tôi thấy rất vui.”

Có lẽ, điều này có nghĩa là... Cô rất quan tâm anh?

41. Chương 43

“Thư Yếu Nhiên, em đến bên tôi, khiến tôi thấy rất vui.”

Giọng anh trầm thấp, từng từ vang rõ bên tai Yếu Nhiên, như có ma lực làm tim cô đập nhanh lên.

Giữa trưa hôm sau, Yếu Nhiên ngồi đỡ má nhìn ra cửa sổ than thở.

Anh thấy rất vui sao?

Trước mắt Yếu Nhiên lại hiện ra vẻ mặt mỉm cười của Kỷ Ngân Viễn lúc đó, mặt cô đỏ lên, lại đổi tay khác chống cằm tiếp.

Trông đáng vẻ kia.... Chắc là thật rồi.... ..

“Yếu Nhiên, giữa trưa mà cậu ngồi than thở cái gì vậy?” Tiểu Triệu ngồi đối diện Yếu Nhiên, ngẩng đầu lên hỏi, thấy mặt Yếu Nhiên đỏ rần, mỉm cười hỏi tiếp, “Cậu thấy nóng lắm hả? Mặt đỏ rần.... ..”

“Hả?” Yếu Nhiên giật mình, sờ sờ mặt mình. Quả đúng là..... Nóng ghê gớm!

“... ..Ặc, có thể là do....., là do cà phê nóng quá!”

“Hả?”

“Ừa, cậu đang xem gì vậy,” Yếu Nhiên thấy lý do của mình quá kỳ cục, vội vàng nói sang chuyện khác, “Nãy giờ thấy rất chăm chú.... ..”

Cũng may Tiểu Triệu không hỏi tới, chỉ hưng phấn ôm tạp chí vào trong ngực, cười thần bí nói, “Cậu đoán thử xem, mình thấy được ai!”

“... .. Làm sao mình đoán được!” Yếu Nhiên bùng cả phen lên uống một hớp. Mình có phải cái gì cũng biết đâu, nếu thực sự linh đến mức nói đâu trúng đó thì đi làm thầy bói mất rồi.

“Phó Khâm Úy đó!” Tiểu Triệu kích động la lên.

Yếu Nhiên trợn mắt nhìn. Phó Khâm Úy? Là ai?

Tiểu Triệu thấy vậy, vội đẩy tạp chí tới trước mặt Yếu Nhiên, “Chính là cậu sinh viên chúng ta thảo luận ngày hôm qua ở nhà ăn đó, cậu sinh viên trong tờ báo kia!”

“À.....” Yếu Nhiên nhớ ra, “Một triệu bảng Anh.”

Tiểu Triệu gật đầu liên tục, “Cậu xem, gốc nhà cậu ta không nhỏ đâu!”

Yếu Nhiên cúi đầu mình tạp chí, đập vào mắt cô là một khuôn mặt to đùng, còn chưa kịp xem kỹ, đã bị ai đó rút đi.

“Xem ra, hai người cảm thấy rất hứng thú về tôi.... ..” Một giọng nam ưu nhã vang lên, chiếc ghế bên cạnh Yếu Nhiên bị kéo ra, một gương mặt như trong tạp chí xuất hiện trước mặt cô.

Tiểu Triệu duy trì tư thế vừa nãy, ngơ ngác nhìn Phó Khâm Úy.

Người thật..... Xuất hiện ?!

Phó Khâm Úy nghiêng đầu nhìn Yếu Nhiên, mỉm cười nói, “Xin chào, lại gặp rồi!”

“... ..” Yếu Nhiên yên lặng quay đầu uống một hớp cà phê.

Tiểu Triệu nuốt một ngụm nước miếng, mặt cổ nặn ra nụ cười, còn cánh tay dưới bàn thì ra sức kéo ống tay áo Yếu Nhiên.

Thành thật khai báo, làm sao cậu biết cậu ta ?!!

Yếu Nhiên thấy vẻ mặt kích động của Tiểu Triệu chỉ đành thở dài. Mới gặp mặt một lần, căn bản không tính là quen biết.

Tiểu Triệu thật vọng, còn tưởng là có bí mật thú vị gì chứ.... ..

Tiểu Triệu buông tay áo Yếu Nhiên ra, xoay mặt đối diện với Phó Khâm Úy, “Hai người đã nhau ?”

“.....” Thật là một câu hỏi ‘đầy sáng ý’. Yếu Nhiên giật giật khóe miệng, tiếp tục uống một hớp cà phê nữa.

“Đúng, đã gặp rồi.” Phó Khâm Úy trả lời, cười tiếp, “Còn có ấn tượng rất sâu sắc.... ..”

Yếu Nhiên nghe vậy, hơi cau mày.

“Xem ra có chuyện thú vị gì đây!” Tiểu Triệu nói xong, tầm mắt đảo qua đảo lại giữa hai người.

Phó Khâm Úy cười khẽ một tiếng, “Một hiểu lầm thú vị ngoài ý muốn. Cho nên mới may mắn quen được quý cô đáng yêu này.”

“... ..” Làm ơn đừng có buồn nôn như vậy được hay không? Da gà cô rớt đầy đất rồi này! “Không, là một người bị hoang tưởng đang phát bệnh, thì bị mình bắt gặp!” Yếu Nhiên khoát tay, ý bảo Tiểu Triệu đừng hỏi nữa.

Tiểu Triệu khó hiểu nhìn hai người, cách nói khác nhau một trời một vực, khiến người ta không biết đâu là thật đâu là giả. Nhưng trong lòng Tiểu Triệu thì đã chắc chín phần là lời Phó Khâm Úy đúng hơn, bởi vì..... Cậu ta nói lãng mạn hơn.

“Con trai bây giờ ai cũng biết cách nói chuyện vậy sao !?” Tiểu Triệu ha ha cười.

Phó Khâm Úy mỉm cười, nắm tay Tiểu Triệu, cúi đầu xuống hôn lên mu bàn tay cô một cái, “Xin cho phép tôi lấy tư cách là một người đàn ông tiếp nhận lời khen này!”

Tiểu Triệu kinh ngạc nhìn Phó Khâm Úy. Quả nhiên không hổ là người tình hoàn mỹ, một cái hôn tay cũng có thể ưu nhã như thế, khiến mình..... hơi hơi rung động rồi.

Phó Khâm Úy vẫn cười tươi như hoa.

Tim Tiểu Triệu đập bùm bùm.

Yếu Nhiên nhìn hai người họ, gân trán nổi lên, “Này, cậu đang dụ dỗ đồng nghiệp của tôi đó hả?”

“...” Cái.... Cái gì?

Dụ đồ ?!

Phó Khâm Ủy sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên có người đem súc hút với phái nữ của cậu ta nói thành ‘dụ đồ’.

Chỉ sai một chữ thôi, ý nghĩa đã khác xa ngàn dặm!

“Yếu Nhiên!” Tiểu Triệu đá nhẹ Yếu Nhiên một cái, “Nói bậy gì đó!”

Cử chỉ ưu nhã như vậy, lại bị cô cho thành ‘dụ đồ’!

Yếu Nhiên bĩu môi, chẳng lẽ cô nói sai? Vừa rồi không biết hồn cậu ta bay đi đâu rồi....

“...” Phó Khâm Ủy nhíu mày. Yếu Nhiên ?

Đường như nhớ ra điều gì, Phó Khâm Ủy bắt đầu quan sát kỹ mặt mũi của Yếu Nhiên, nhìn chăm chú đến nỗi, chỉ còn kém đặt cô dưới kính hiển vi mà soi.

“Cô là, Thư.... Yếu Nhiên ?” Phó Khâm Ủy do dự hỏi.

“Sao?” Yếu Nhiên bị Phó Khâm Ủy nhìn như máy quét hồng ngoại cảm thấy mất tự nhiên cả người.

“Là người thành phố S?”

“Cậu tra hộ khẩu hả? Mặc gì tôi phải nói ?!”

Tiểu Triệu vội vàng đáp thay, “Đúng đúng, hai tôi đều là người thành phố S.”

“...” Tiểu Triệu, sao cậu vội vàng quá vậy ?!

Phó Khâm Ủy lại nở nụ cười, nhưng nụ cười này có vẻ thật lòng hơn nụ cười lúc nãy vài phần, “Vậy cô còn nhớ....”

“Cô Thư!”

Một giọng nữ xa lạ cắt ngang lời Phó Khâm Ủy. Yếu Nhiên theo tiếng quay đầu lại thì thấy Đường Như đang đứng đó, “Có rảnh không, nói chuyện một chút đi!”

Về mặt Yếu Nhiên lập tức trở nên hết sức khó coi. Cô nhớ rất rõ, người này chính là Đường Như, người đã tự xưng là trong hàng ngũ theo đuổi Kỷ Ngân Viễn, còn ra uy với cô, “ Cô thấy đấy, giờ tôi đang bận bàn công việc với đồng nghiệp.”

Cô mới không thèm giao thiệp với người có ý xấu với mình!

Tiểu Triệu lập tức hiểu ý, “Ngại quá, hiện giờ Yếu Nhiên không thể đi được.”

Đường Như trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh, “Không sao, tôi có thể đợi đến khi mấy người bàn xong.”

Tại sao lúc nào mình cũng đụng phải mấy người da mặt dày quá vậy ?!

Yếu Nhiên thầm siết chặt nắm tay, “Hay là thôi đi, có cô ở đây bọn tôi cũng bàn không được.”

Đường Như hoàn toàn không có ý nhượng bộ, chỉ mỉm cười nói, “Vây, phiền cô Thư đi theo tôi một chút rồi!”

Ra khỏi quán cà phê, bị cái nắng bỏng rát của mùa hè đập vào mặt, Yếu Nhiên bỗng có kích động bỏ chạy vô lại.

Nóng quá....

Trên đường phố chỉ có vài ba người đi, giữa trưa nắng chang chang mà còn đi dạo trên đường thế này, trừ hai người bọn họ chắc không còn ai muốn.

Đường Như nói ngay vào điểm chính, “Chắc cô đã biết quan hệ giữa tôi và Ngân Viễn.”

Lại muốn ra uy?

“Biết chứ, là bạn bè!” Yếu Nhiên dừng một chút rồi bổ sung thêm, “Chơi với nhau từ nhỏ!”

Câu trả lời này hiển nhiên khiến Đường Như không vừa ý, hắng giọng nói, “Tôi biết Ngân Viễn đã hai mươi mấy năm rồi, không chỉ có đám bạn kia, mà chính người nhà của Ngân Viễn cũng cho chúng tôi là một đôi. Tôi dám tuyên bố, trên đời này, không ai có thể hiểu rõ Ngân Viễn bằng tôi!”

Biết tính Ngân Viễn lạnh lùng không thích nói chuyện, thích hoàn cảnh làm việc tuyệt đối an tĩnh, không có đặc biệt yêu ghét thứ gì.... ..

Tất cả, tất cả mình đều không cần nghĩ cũng có thể nói ra vanh vách, đây chính là kết quả tích lũy nhờ chơi với nhau từ nhỏ. Nhưng cô ta.... .. Chỉ là ‘người ngoài’, mới biết Ngân Viễn có mấy tháng!

“Vậy thì sao?” Yếu Nhiên nhún vai, không thêm quan tâm, “Mặc dù tôi không hiểu rõ Kỷ Ngân Viễn bằng cô, nhưng ngày tháng sau này còn dài, không có gì phải vội!”

... .. Hơn nữa, tại sao cô phải đi hiểu rõ Kỷ Ngân Viễn, mà không phải Kỷ Ngân Viễn đi tìm hiểu cô? Đã nói hiện giờ anh ta phải chịu trách nhiệm với cô!

“Vậy sao? Nhưng theo tôi biết, cô và Ngân Viễn ở cùng nhau, chẳng qua là vì.... .. Say rượu ‘lỡ lầm’ thôi!” Đường Như đã điều tra rõ, Yếu Nhiên sau khi say rượu xảy ra ‘tình một đêm’ với Ngân Viễn xong mới ở lại bên cạnh anh, nói cách khác, Ngân Viễn chính là vì phụ trách, chứ căn bản không yêu cô ta!

“Cô không cảm thấy cứ bắn khoăn về vấn đề này, rất vô nghĩa sao?” Mặc kệ Kỷ Ngân Viễn chỉ là vì phụ trách hay cái gì khác, hiện tại cô cũng đã là bạn gái của anh!

“Cô lầm rồi!” Đường Như mỉm cười, chắc thắng nói, “Tôi chỉ muốn cho cô nhận rõ sự thật, Ngân Viễn không yêu cô, hơn nữa, người nhà họ Kỷ cũng sẽ không đồng ý cho hai người bên nhau.”

Gia cảnh nhà Thư Yếu Nhiên không nhỏ, nhưng cô có vết nhơ, với tính tình của tư lệnh Kỷ, tuyệt đối sẽ không cho phép cô ta trở thành con dâu nhà họ Kỷ.

“Từ đầu đến giờ, cô cứ nói chuyện bên lề, luôn một câu là người lớn nhà họ Kỷ, một câu là bạn bè của Kỷ Ngân Viễn,” Yếu Nhiên giận quá hóa cười, phản kích, “Vậy còn ý tưởng anh ấy đâu, chẳng lẽ cô chắc chắn đúng như lời cô nói ?”

Rất khó chịu, cực kỳ khó chịu! Tính tình cô ta sao lại đáng ghét như vậy, thái độ tự tình đúng kia là sao chứ ?!

“Bởi vì tôi hiểu Ngân Viễn rất rõ.” Chỉ một câu nói ngắn gọn, nhưng lực sát thương rất lớn.

Đúng như lời Đường Như nói, Yếu Nhiên cũng không hiểu rõ Kỷ Ngân Viễn, nhưng điều này cũng không thể làm Yếu Nhiên lùi bước. Cô rất kiêu ngạo, rất kiên cường, đặc biệt, trước mặt tình địch càng thêm không chịu yếu thế nửa phần.

“Hai người biết nhau hai mươi mấy năm, không rõ mới là lạ!” Yếu Nhiên dừng một chút lại tiếp, “Chẳng qua, tôi tin, về sau tôi sẽ càng hiểu anh ấy rõ hơn cô.”

“Tôi nghĩ cô hiểu sai rồi.” Đường Như đen mặt nói, “Hiện tại, nhờ nhà họ Kỷ không biết đến sự tồn tại của cô, nếu không cô đã sớm phải rời đi rồi.”

“Ồ..... Vậy à!” Yếu Nhiên gật đầu một cái, rồi thành khẩn nói, “Cám ơn đã nhắc nhở.”

“Cô.... ..” Đúng là nhanh mồm nhanh miệng! Đường Như bực mình hồi lâu, cuối cùng chỉ đành hừ lạnh nói, “Tóm lại, tự cô suy nghĩ đi!”

Người nhà họ Kỷ là trở ngại lớn nhất giữa hai người, nếu Ngân Viễn thích cô ta thì ra may ra có thể thay cô ta ngăn trở hết mọi bất lợi, nhưng quan hệ của hai người lại thành lập trên quan hệ ‘tình một đêm’, nên nói cách khác, đối với cô ta, Ngân Viễn chỉ có áy náy chứ không hề có tình yêu! Cho nên, mình còn có cơ hội, đoạt Ngân Viễn về lại!

Nghĩ đến đây, Đường Như cảm thấy mục đích của mình đã đạt được, bèn xoay người đi trở về, quảng Yếu Nhiên ở đằng sau.

“... ..” Grừ!! Yếu Nhiên nhìn theo bóng lưng Đường Như, tức giận đến mức suýt nữa mắng to, cái gì mà, ‘tôi là người hiểu rõ Ngân Viễn nhất’, ‘nhà họ Kỷ sẽ không chấp nhận cô’... ..

Hừ hừ vừa nghĩ đã thấy tức!

Yếu Nhiên chống nạnh đi đi lại lại vài vòng, liên tục hít sâu mấy hơi xong sải bước tới sạp báo bên cạnh. Hiện tại cô cần dời lực chú ý đi một cách khẩn cấp, nếu không cô không xác định mình có đi tìm Kỷ Ngân Viễn đập anh ta một trận cho hả giận không nữa.

Chuyện vợ vẫn gì chứ ?! Sao cái con nhỏ thanh mai trúc mã kia lại đáng ghét quá vậy!

Ông chủ sạp báo thấy mặt Yếu Nhiên hung hăng, cũng không dám nói cô nhẹ tay giùm, chớ làm rách báo.

Viết thế này mà cũng đòi bán!

Yếu Nhiên tức giận tìm một tờ khác, tầm mắt của cô bị ‘Tuần san Quân sự’ hấp dẫn vì hàng chữ to đùng trên đầu nó đập vào mắt.

‘Chính ủy bộ tư lệnh một tay che trời! Bao che cho hành vi giết người của con mình! Thế gian còn chân lý hay không?’

Trưa ngày 14 tháng 9, bảo vệ phân khu quân sự thành phố S đột nhiên bao vây nhà chính ủy Thư của bộ tư lệnh, theo nguồn tin, con thứ hai của chính ủy Thư, Thư Yếu Ninh bị nghi là giam cầm người phi pháp, dẫn đến tử vong.... ..

Tờ báo trong tay Yếu Nhiên rơi xuống đất, cô không còn tâm tư nhặt lên, để lại quả tim đang nhảy điên cuồng, vội vàng tìm một tờ báo khác.

‘Quân Sự X’

Đoàn trưởng phân khu thành phố S, dính vào kiện tụng.

‘Tin nóng Quân Sự’

Biết luật còn phạm luật! Sĩ quan cao cấp giam cầm người phi pháp đến một năm rưỡi!

Tất cả các tờ báo đều đưa tin về nhà họ Thư. Mục Thiếu Liên..... Bắt đầu hành động sao?

Anh ta..... Nghiêm túc!

Làm sao..... Giờ cô phải làm sao.... ..

Yếu Nhiên cảm thấy đau ngực đến khó thở, sắc mặt trắng bệch.

42. Chương 44

Tiếng còi vang lên, báo hiệu bắt đầu giờ huấn luyện buổi chiều. Tiểu Triệu đứng dưới gốc cây to bên cạnh bãi tập tránh nắng, lại một lần nữa không thấy bóng Yếu Nhiên đâu, đành phải bấm điện thoại hỏi.

“Này.... ..”

Điện thoại vừa thông, Tiểu Triệu đã vội nói, “Sao cậu còn chưa tới? Đến giờ rồi nè!”

“Xin lỗi Tiểu Triệu,” Qua điện thoại, tiếng ồn chỗ Yếu Nhiên gần như át mất giọng cô, khiến Tiểu Triệu phải tập trung hết mức mới nghe nổi cô đang nói gì, “Mình có việc phải về thành phố S một chuyến.”

Tiểu Triệu ngạc nhiên hỏi, “Hả? Đang yên đang lành cậu về đó làm gì? Còn bên này thì sao, không có cậu chụp hình, làm sao.... ..”

“Mình sẽ nói rõ với chủ biên, xe tới rồi, mình cúp máy đây!”

“Này! Đợi chút..... Này này? Yếu Nhiên ?!” Tiểu Triệu cố gắng gọi với theo, nhưng đã muộn.

Tút tut tut.....

Điện thoại đã bị cúp mất.

“Thiệt tình, mình còn chưa nói xong nữa.....” Tiểu Triệu nhủ mày, lẩm bẩm bất mãn, vừa quay đầu lại đã thấy khuôn mặt lạnh lùng của Kỷ Ngân Viễn. Anh nhìn di động trong tay cô, hỏi, “Thư Yếu Nhiên đâu rồi?”

Lúc Yếu Nhiên về tới thành phố S, trời đã tối, tắc xi dừng ở trước cửa khu nhà. Cô vừa xuống xe đã thấy trước mặt bu đầy người, hầu như phóng viên của tất cả các báo ở thành phố S đều có mặt, đèn flash chớp liên tục, sáng cả một góc đường, còn nhiều hơn trong tưởng tượng của cô. Trước cửa khu, các cảnh vệ đang đứng nghiêm, rõ ràng sẽ không để cho những người này vào dễ dàng.

Trong lòng Yếu Nhiên nóng như lửa đốt, không thể gọi cho Mục Thiếu Liên được, nên cô hoàn toàn không biết hiện tại tình hình của nhà họ Thư thế nào.

Phải làm sao.....

Cô nên làm gì.... ...

Đến giờ phút này, Yếu Nhiên mới phát hiện, thật ra, cô hoàn toàn không bỏ được nhà mình, cho dù những năm gần đây chẳng hề quan tâm, dường như đã quên sạch sự tồn tại của cái gia đình này, nhưng giờ, nó vừa có chuyện, cô vẫn không kìm được mà chạy về.... ...

Yếu Nhiên cắn môi, vọt nhanh vào đám phóng viên đang chen chúc, mất hết sức mới tới được trước cửa sắt, “Anh gì ơi!” Cô giơ tấm thẻ được ra vào khu nhà lên, “Mở cửa cho tôi, tôi muốn vào.”

Cảnh vệ nhìn kỹ tờ giấy xong, vội vàng móc chìa khóa mở cửa bên cho cô.

Các phóng viên thấy Yếu Nhiên có giấy ra vào, vội chen tới chỗ cô, đoán chừng là định nhân cơ hội cửa mở mà xông vào.

Yếu Nhiên bị mọi người xô đẩy không cách nào tiến vào được. Cảnh vệ thấy vậy, vội chạy tới ngăn mấy người kia giữ cô.

Nghe được tiếng khóa cửa vang lên sau lưng, Yếu Nhiên thở phào một hơi, xoa xoa mồ hôi trên trán, thầm may mắn vì rốt cuộc mình đã thoát khỏi vòng vây.

Thiệt tình, sém chút nữa là bị chèn chết rồi!

“Cô Thư, từ đây vào tới biệt thự còn một đoạn khá xa nữa, hay là để chúng tôi chở cô vào ?” Một cảnh vệ lên tiếng,

Ngay từ sáng sớm, người của quân đội đã đến bao vây nhà họ Thư, chỉ tiếc không tìm được Thư Yếu Ninh, nên bọn họ vẫn đang giám thị, chờ Thư Yếu Ninh chủ động liên lạc với người nhà! Hiện giờ Yếu Nhiên xuất hiện, xem như đã giúp họ bớt được không ít việc.

Nhưng bản thân Yếu Nhiên cũng không biết điều này. Cô vui mừng đồng ý, lúc xuống xe còn cảm ơn cảnh vệ tốt bụng kia, rồi nhanh chóng chạy vào ngôi biệt thự cổ kính.

Trong sảnh lớn, có hai người đang ngồi rầu rĩ trên chiếc sofa màu tím đậm của Pháp. Còn bên cạnh cửa sổ, rèm được kéo cao lên, một người đàn ông đang nhìn thẳng ra ngoài, không biết nghĩ gì.

Cả tòa biệt thự chìm vào không khí nặng nề, ngột ngạt.

Khi Yếu Nhiên đẩy cửa bước vào, ba người kia đều ngẩng đầu nhìn ra theo bản năng.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thư Yếu Khởi nghe vậy, đứng phắt dậy, giận dữ nói, “Thư Yếu Nhiên! Là chị nói lộ ra phải không? Chị không muốn chúng tôi được sống yên ổn chứ gì?” Thư Yếu Khởi đứng dậy, đẩy Yếu Nhiên một cái, “Sao chị còn có mặt mũi mà về, cút ngay cho tôi, cút ngay!”

Người để lộ chuyện này chắc chắn là Thư Yếu Nhiên chứ không ai, nhất định là chị ta!

Yếu Nhiên bất ngờ bị đẩy, lão đảo xém té, nhưng Thư Yếu Khởi không cho cô cơ hội đứng vững đã tiếp tục đẩy mạnh một phát nữa, ước gì cô té chết cho rồi.

“Khởi Khởi!” Thư Yếu An quát khế.

Chuyện Tổng Quân năm đó, không biết là ai làm lộ ra, khiến giới truyền thông nhìn chăm chăm nhà bọn họ không tha. Mà điều này cũng có nghĩa là, ba không bảo vệ Yếu Ninh nổi nữa.

“Mục Thiếu Liên đâu rồi, mấy người liên lạc với anh ta được không?” Yếu Nhiên lười so đo với Thư Yếu Khởi, đẩy cô ta ra, định bước tới trước mặt Thư Yếu An.

Thư Yếu Khởi nghe vậy, tức điên, không ngờ giờ phút này mà chị ta còn nhớ tới người đàn ông của mình, “Thư Yếu Nhiên!” Thư Yếu Khởi vung tay lên, muốn tát Yếu Nhiên, “Rốt cuộc chị có biết liêm sỉ là gì không? Mục Thiếu Liên là chồng tôi!”

Yếu Nhiên lạnh mặt, dù quan hệ giữa mình và Thư Yếu Khởi không tốt, nhưng dù gì trên danh nghĩa mình cũng là chị, cô ta dám đánh mình?

Yếu Nhiên giơ tay lên bắt lấy cổ tay Thư Yếu Khởi, một tay khác thì vươn ra cho Thư Yếu Khởi một cái tát.

Thư Yếu Khởi bị đánh đến mức mặt lệch sang một bên, ngạc nhiên trợn to mắt nhìn.

“Một cái tát này là để cô biết rõ vị trí của mình!” Yếu Nhiên nghiêm mặt nói.

Thường ngày, Thư Yếu Khởi nói bậy bạ gì đó, Yếu Nhiên đều cho qua, nhưng trong lúc rối ren thế này, mà cô ta còn dám ra vẻ đại tiểu thư giương oai, không tìm đánh thì là gì?

“Chị đánh tôi?” Thư Yếu Khởi bụm mặt, khó tin tự mình lắm lắm, “Chị dám đánh tôi?!”

Kể từ khi Thư Yếu Khởi được đưa về nhà họ Thư, những kí ức bị đánh bị mắng hồi trước đã trở nên xa xôi như từ kiếp nào, nhưng một tát này của Yếu Nhiên lại làm cô ta có ảo giác như đã trở lại những năm đó. Đến nỗi Thư Yếu Khởi chỉ sững sờ đứng im, không có bất kỳ phản ứng quá khích nào.

“Sao không dám?” Yếu Nhiên cười lạnh, “Tôi cho cô biết, chỉ bằng câu nói vừa rồi của cô, một cái tát không hề quá đáng!”

Trước kia mình không nói là vì không muốn nói, nhưng rõ ràng, cô ta lại cho là mình sợ.

“Tại..... Tại sao?” Thư Yếu Khởi tức giận hỏi.

Yếu Nhiên không hề do dự nói, “Chỉ vì tôi là chị cô!”

Thư Yếu Khởi la to, cơn giận càng tăng cao, “Thư Yếu Nhiên, tôi không thừa nhận!”

Chị cái quái gì, trước giờ mình chỉ có hai người anh!

Yếu Nhiên thản nhiên nói, “Giáo dưỡng của cô đi đâu hết rồi, dám gọi cả tên họ của chị mình!”

Thư Yếu Khởi tiếp tục hét lên, “Chị đừng có mà tự biên tự diễn, ai cho chị là chị của tôi, tôi không thừa nhận! Không thừa nhận! Không thừa nhận!”

“Cần bản không cần cô thừa nhận!”

“Chị!”

Yếu Nhiên không thèm quan tâm Thư Yếu Khởi nữa, bước nhanh tới bên cạnh Thư Yếu An, “Mục Thiếu Liên đâu?”

Thư Yếu An lắc đầu, “Không biết.”

Thư Yếu An cũng mới trở về không lâu, nên chưa rõ mọi chuyện lắm.

Yếu Nhiên hỏi tiếp, “Ba đâu?”

“Vẫn còn ở trong bộ.” Thư Yếu An nói xong, nhìn Yếu Nhiên một cái, “Nhiên Nhiên, chuyện lần này.....”

Thật ra trong lòng Thư Yếu An cũng nghi chuyện này là do Yếu Nhiên gây ra, bởi vì biết chuyện năm đó chỉ có mấy người, mà trong đó Yếu Nhiên là phản ứng kịch liệt nhất, cho nên.... ..

Yếu Nhiên lạnh lùng nhìn Thư Yếu An, một chút ôn hòa nơi đáy mắt cũng biến mất, “Yên tâm, nếu đúng là do tôi làm, tôi nhất định sẽ để bài báo ghi thêm tên của tôi trong đó!”

“Nhiên Nhiên.... ..”

“Phiền anh, tạm thời đừng nói gì hết!” Yếu Nhiên bỗng có cảm giác thật ghê tởm. Rõ ràng trong lòng cũng không tin, nhưng vẫn giả bộ làm ra vẻ lo lắng cho cô.

Tiếng Yếu Nhiên như là nặn ra từ kẽ răng. Cô nghiêng người bước nhanh lên lầu hai.

Thư Yếu Khởi thấy vậy, vội la lên, “Anh cả! Anh xem chị ta kìa.... ..”

Thư Yếu An khoát tay, ý bảo Thư Yếu Khởi đừng nói nữa.

“Nhưng.... ..” Thư Yếu Khởi không cam lòng, còn muốn nói tiếp.

Đáng chết..... Dám đánh mình!

“Khởi Khởi.” Thư Yếu An không vui nói, “Em cũng mệt mỏi cả ngày rồi, về phòng nghỉ cho khỏe đi.”

Yếu Nhiên đẩy cửa bước vào căn phòng vốn từng thuộc về mình, bật đèn lên, nhìn khắp phòng một lượt.

Mọi thứ đều giống như hồi trước, không có thay đổi gì, hơn nữa..... Đầu tủ rất sạch sẽ, xem ra mỗi ngày đều có người đến quét dọn.....

Yếu Nhiên đang suy nghĩ thì di động chợt reo lên, cô móc ra xem, là Kỷ Ngân Viễn gọi.

“Alô.....”

“Em đang ở đâu?”

Giọng anh rất bình tĩnh, xem ra còn chưa biết mình đã rời khỏi thành phố B.

Chẳng biết tại sao, đột nhiên Yếu Nhiên cảm thấy hơi chột dạ, đến nỗi giọng cô cũng trở nên nhỏ như muỗi kêu, “Ừ thì.... Ở đây..... Ở thành phố S.... ..”

“... ..”

Đột nhiên Kỷ Ngân Viễn không nói gì, khiến Yếu Nhiên càng thấy luống cuống. Cô nắm chặt di động, vội vàng giải thích, “Không phải tôi cố ý không nói cho anh biết, chỉ là chuyện xảy ra đột ngột quá, tôi.... ..”

“Bây giờ em đang ở biệt thự nhà họ Thư?”

“Đúng.... .. Anh đừng tức giận, thật sự tôi.... ..”

“Mở cửa sổ ra.”

Kỷ Ngân Viễn tựa lưng lên đầu xe, khẽ ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lầu hai. Trong đó, mơ hồ có một bóng dáng rất quen thuộc, giờ này, bóng dáng đó đang từ từ đi tới bên cửa sổ, vén rèm cửa lên.

“... ..” Kỷ Ngân Viễn vẫy vẫy tay với Yếu Nhiên.

“Anh..... Anh.....” mắt Yếu Nhiên tròn to, không thể tin được. Cô dụi dụi hai mắt, nhìn lại lần nữa vẫn thấy Kỷ Ngân Viễn đang đứng dưới kia.

Kỷ Ngân Viễn nói, “Xuống đây đi.”

Giọng anh vẫn trầm thấp lạnh lạnh như cũ, nhưng Yếu Nhiên lại đột nhiên cảm thấy hình như trái tim mình đã có chốn về. Trên đời này, có lẽ không còn bất kỳ ai có thể giống như anh, dùng chân thành đã động trái tim cô.

“Ngân Viễn, sao anh lại đến đây?” Yếu Nhiên vui mừng chạy ra chỗ Kỷ Ngân Viễn, kích động đến mức quên cả đổi giày, để nguyên dép mang trong nhà mà đi.

Đáng lẽ anh đang ở thành phố B huấn luyện sinh viên mới đúng.... ..

Kỷ Ngân Viễn không trả lời ngay câu hỏi của Yếu Nhiên, thấy cô thở dốc, anh nhanh chóng vươn tay vuốt lại mái tóc dài cho cô, nói, “Em đang tìm Mục Thiếu Liên?”

Yếu Nhiên ngạc nhiên hỏi lại, “Ai? Anh biết.... anh ta đang ở đâu sao?”

Kỷ Ngân Viễn không nói gì, chỉ nhướn mày lên, nở nụ cười.

43. Chương 45

Ánh trăng trên cao.

Mục Thiếu Liên đứng một mình dưới tàng cây, đối lập hoàn toàn với sự ồn ào đàng xa.

Giờ tự học buổi tối đã kết thúc, các sinh viên trường đại học S đang tốp năm tốp ba ôm sách về, thỉnh thoảng có mấy sinh viên đi ngang qua bên cạnh Mục Thiếu Liên, tò mò nhìn lại mấy lần.

“Ở đây nhìn gì vậy?” Một thanh niên từ từ đi tới chỗ Mục Thiếu Liên, trông có vẻ cũng là sinh viên, đội một chiếc mũ lưỡi trai thật to che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, lại thêm chỗ này không có đèn đường nên chẳng thể thấy rõ được mặt mũi.

Cậu ta tới ngưỡng mắt nhìn theo hướng Mục Thiếu Liên nhìn.

Ký túc xá nữ ?

Dường như nhận thấy được sự kinh ngạc của cậu thanh niên, Mục Thiếu Liên rút tay phải đang từ trong túi quần ra, chỉ về phía đó, “Trước kia, cô ấy.... ... Ở lâu đó.” Giọng Mục Thiếu Liên đầy vẻ cô đơn, “Nhưng, đã là chuyện của nhiều năm trước rồi.”

“... ..” Cậu thanh niên im lặng một lúc, sau đó gơ tay dè lại vành nón, giọng buồn buồn, “... .. Anh còn nhớ?”

Mục Thiếu Liên cười nhạt, “Nhớ chứ.”

Nhớ vô cùng rõ. Ấm áp đã chôn giấu trong lòng nhiều năm, cho dù có chết cũng không quên được.

Những kí ức.... ... Đã từng cùng nhau.....

“Anh..... Mới vừa đi thăm chị ấy?”

“Ừ.”

Mục Thiếu Liên nhắm mắt lại, “Đã rất nhiều năm tôi không đi thăm cô ấy....”

“... ..” Cậu thanh niên lại trầm mặc, gơ tay ép vành nón càng thấp hơn nữa.

“Thư Yếu Ninh vẫn chưa bị bắt.”

Nghe vậy, cậu thanh niên sững sốt mấy giây, nhưng tiếp theo đã hiểu ra, “Nhà họ Thư đang bị giám thị, chỉ cần Thư Yếu Ninh vừa lộ mặt, thì dù có chấp cánh cũng khó thoát. Nhưng....” Dừng một chút, cậu ta tiếp, “Nếu anh không về, bọn họ nhất định sẽ nghi ngờ anh.”

Mục Thiếu Liên cười lạnh, “Nếu tôi dám làm, sẽ không sợ bị bọn họ biết.”

“Hả? Vậy còn Thư Yếu Khởi?”

“... ..” Mục Thiếu Liên trầm mặc.

Khởi Khởi không có tội gì hết, là do mình kéo cô ấy vào, “Theo ý cô ấy đi, nếu cô vẫn muốn tiếp tục ở lại bên cạnh tôi, vậy.... ...”

“Cô ta nhất định muốn.” Cậu thanh niên châm chọc nói, “Vì cô ta vẫn luôn cho rằng, người Thư Yếu Nhiên yêu là anh mà, không phải sao?”

Việc Thư Yếu Khởi luôn muốn tranh giành với Thư Yếu Nhiên cũng không phải là bí mật gì. Một lần lớn trong hạnh phúc, một lưu lạc bên ngoài chịu nhiều đau khổ, chênh lệch quá lớn như vậy, cho nên mới muốn cướp đi tất cả hạnh phúc của chị mình.

Dù sao chị ta được yêu thương từ nhỏ, vẫn luôn muốn cái gì được cái đó, là chị ta chiếm đoạt yêu thương vốn thuộc về mình đã nhiều năm, cũng đã đến lúc mình phải đòi lại rồi! Đó chính là suy nghĩ của Thư Yếu Khởi.

“Ý của cậu là, nếu Khởi Khởi biết người trong lòng Yếu Nhiên là Kỷ Ngân Viễn, cô ấy sẽ vứt bỏ tôi mà đi tìm anh ta?” Mục Thiếu Liên nửa đùa nửa thật nói, vừa nghĩ tới Yếu Nhiên, tâm trạng nặng nề có vẻ như giảm hẳn.

“Anh có thể thử xem.” Cậu thanh niên thản nhiên đáp, rồi bỗng ngược mắt nhìn Mục Thiếu Liên, “Anh làm như vậy, không sợ Thư Yếu Nhiên sẽ trách anh sao?”

Dù Thư Yếu Nhiên không thích gia đình mình, nhưng người thân vẫn là người thân, Thư Yếu Ninh cũng đã từng rất yêu thương Thư Yếu Nhiên, Thư Yếu Nhiên thật sự có thể thờ ơ như không?

“Có lẽ vậy.” Mục Thiếu Liên bắt đầu nói.

Yếu Nhiên nghĩ gì, Mục Thiếu Liên cũng không biết rõ, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Cậu thanh niên thở dài một hơi, rồi xoay người bước đi.

Mục Thiếu Liên chợt gọi, “A Úy.”

Cậu thanh niên dừng bước.

“Chuyện của Tổng Quân, cảm ơn cậu.” Mục Thiếu Liên nhỏ giọng nói.

“...” Cậu thanh niên bỗng cảm thấy rất buồn cười.

Xét ra quan hệ của cậu ta và Tổng Quân thân hơn nhiều, những lời này không nên do Mục Thiếu Liên nói ra mới đúng.

“Những lời này, phải là tôi nói mới đúng.”

Mục Thiếu Liên đứng yên nhìn theo bóng lưng cậu thanh niên, cười rất dịu dàng.

Khi Yếu Nhiên chạy vào đại học S, vừa lúc đụng phải một cậu thanh niên đội nón lưỡi trai đè vành xuống rất thấp đi ngang qua. Cô không hề chú ý, nhưng Kỷ Ngân Viễn bên cạnh thì nhìn chăm chú cậu ta mấy giây rồi mới bước tiếp.

Cậu ta càng đè vành nón xuống thấp hơn nữa, chờ hai người đi xa, mới quay đầu lại nhìn một cái.

Kỷ Ngân Viễn và Yếu Nhiên chạy vòng vòng khắp trường, rốt cuộc mới tìm thấy Mục Thiếu Liên ở cửa thư viện.

Giờ phút này, Mục Thiếu Liên đang ngồi trên sân cỏ, nhàn nhã ngắm sao trời, thấy Yếu Nhiên thì mỉm cười phát tay, “Chào buổi tối!”

“...” Yếu Nhiên bỗng cảm thấy đầu đau dữ dội, nhớ tới tâm tình lòng nóng như lửa đốt của mình vừa rồi, rốt cuộc hiểu ra tại sao khi đó Tiểu Triệu lại tức giận đến vậy.

Yếu Nhiên hít sâu một hơi, tiến lên hỏi, “Chuyện này do anh lộ ra phải không?” Mặc dù cô rất rõ, trừ Mục Thiếu Liên ra không còn ai khác, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng Mục Thiếu Liên thừa nhận.

Mục Thiếu Liên thu hồi nụ cười, “Thật ra không cần hỏi, trong lòng em đã sớm có đáp án!”

“Tôi....”

“Em rất rõ, chỉ có thể là tôi.” Mục Thiếu Liên bình tĩnh ngoài dự đoán, không đợi Yếu Nhiên mở miệng, lại nói tiếp, “Tôi đã cảnh báo em từ trước rồi, không phải sao?”

Yếu Nhiên trợn to hai mắt.

“Anh sẽ không để Tổng Quân phải chết vô ích.” Về mặt hung ác của Mục Thiếu Liên ngày đó hiện lên trong đầu Yếu Nhiên, “Tuyệt đối không!”

Yếu Nhiên sợ hãi lùi về sau một bước.

Đúng vậy, anh ta đã cảnh báo từ trước!

Người nhà họ Thư hại chết Tổng Quân, giờ anh ta thay Tổng Quân đòi lại công bằng, cô có tư cách gì mà ngăn cản?

Huống chi, vốn do Thư Yếu Ninh có lỗi trước.....

Yếu Nhiên cười khỏ, “Tôi.....hiểu rồi.”

Mục Thiếu Liên nhìn Yếu Nhiên một cái, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Yếu Nhiên lui về phía sau Kỷ Ngân Viễn, nhẹ giọng nói, “Đi thôi.”

Yếu Nhiên đi rồi nhưng Kỷ Ngân Viễn vẫn còn nán lại, “Anh đã chọn cách tệ nhất. Yếu Nhiên chỉ muốn một cái cố.”

Không ngăn cản Mục Thiếu Liên là vì cô không thể ngăn cản, cô nợ Tổng Quân quá nhiều, cũng nợ Mục Thiếu Liên quá nhiều, nhưng nhà cô.....

Có lẽ, Yếu Nhiên chỉ có thể vờ như không biết chuyện gì. Hôm nay cô không có gặp Mục Thiếu Liên, cũng không nghe anh ta nói những lời kia, ...

Dù cô có hận cái gia đình kia, cũng không cách nào tự tay hủy diệt nó được.

Cho nên, khiến cho bọn họ tiếp tục nghi ngờ người để lộ ra là cô, vậy Mục Thiếu Liên sẽ an toàn.

Đây là điều duy nhất.... Cô có thể làm được cho Mục Thiếu Liên.

Mục Thiếu Liên đứng lên, vỗ vỗ cổ vụn trên quần, “Vừa lúc có một lý do để cô ấy cách tôi rất xa, không phải sao?”

“Cô ấy không nghĩ như vậy.”

“Nhưng thế này là tốt cho cả cô ấy và tôi.” Mục Thiếu Liên nghiêm túc nhìn Kỷ Ngân Viễn, “Thư Yếu Nhiên..... Giao cho anh vậy!” Nói xong, Mục Thiếu Liên cảm thấy cả người mình như nhẹ hẳn.

Thật ra, trong lòng Mục Thiếu Liên cất giấu một bí mật không ai biết.

Ban đầu, Mục Thiếu Liên tiếp cận Yếu Nhiên.... ... Là có mục đích!

Ngay từ khi Yếu Nhiên lên năm hai trung học, Mục Thiếu Liên đã âm thầm chú ý cô, đến nỗi cô có thể thi đậu đại học S, cũng là nhờ anh ta ngầm giúp đỡ.

Cố ý hỏi han ân cần, cố ý quan tâm chăm sóc, thậm chí còn tự xưng ‘ba ba’ cũng là vì một người, Tổng Quân.

Mục Thiếu Liên muốn cứu Tổng Quân, muốn thông qua Yếu Nhiên tiếp cận với Thư Yếu Ninh, nhưng..... Lại thất bại.

Mục Thiếu Liên chỉ có một cơ hội, và đã trả giá quá đắt, anh ta hoàn toàn mất đi Tổng Quân.

Lúc này, đối với Mục Thiếu Liên mà nói, Thư Yếu Nhiên đã không còn giá trị lợi dụng, nhưng, Mục Thiếu Liên bỗng phát hiện ra, mình không cách nào mặc kệ cô được.

Nhập vai quá sâu!

Huống chi, vẫn quan tâm chăm sóc cô như bình thường, sẽ giúp Mục Thiếu Liên thôi miên mình là.... ... Tổng Quân vẫn còn đây.

Giống như, Yếu Nhiên vẫn luôn không tin Tổng Quân đã chết.

Hai người họ như hai gốc dây leo cần phải có cổ thụ mới sống được, giờ cổ thụ không còn, nếu muốn tiếp tục sống, ngoại trừ tìm một cổ thụ khác thì chính là nương tựa lẫn nhau.

Mà rất rõ ràng, hai người họ đã lựa chọn cách sau, còn Thư Yếu Khởi thì lại nhằm lẫn cái ‘kéo dài hơi tàn’ này thành tình yêu. Cho nên sau đó, Mục Thiếu Liên tương kế tựu kế, trở thành chồng của Thư Yếu Khởi.

Chuyện phát triển tới tình trạng này, Mục Thiếu Liên đã không còn đường lui.

Không có Tổng Quân, về sau thế nào Mục Thiếu Liên đều không quan tâm, nhưng Yếu Nhiên thì khác, khó khăn lắm cô mới tìm được một người thật lòng yêu mình, hạnh phúc gần trong gang tấc, làm sao Mục Thiếu Liên có thể tiếp tục rằng buột không cho cô giải thoát?

Lúc ở công viên, khi Yếu Nhiên nói ‘giữ một khoảng cách’, cũng đồng nghĩa đã tỏ rõ thái độ. Cô chuẩn bị bắt đầu lại lần nữa, mà người cho cô dũng khí này, chính là Kỷ Ngân Viễn.

“Không làm như vậy không được?” Nếu là bình thường, Kỷ Ngân Viễn nhất định sẽ không phí lời rồi, nhưng giờ thái độ của Mục Thiếu Liên khiến Yếu Nhiên rất khổ sở, mặc dù cô không nói ra, nên anh không thể thờ ơ.

Mục Thiếu Liên chậm rãi gật đầu, lặp lại câu nói kia lần nữa, “Thư Yếu Nhiên..... Giao cho anh vậy!”

44. Chương 46

Yếu Nhiên đứng trước cửa trường một hồi lâu, Kỷ Ngân Viễn mới thông thả bước ra, dừng trước mặt cô.

Yếu Nhiên cúi đầu, giọng buồn buồn, “Anh ta nói gì?”

“...” Kỷ Ngân Viễn không nói.

“... Thôi, đừng nói!” Mục Thiếu Liên nói gì cô cũng biết phần nào rồi.

Yếu Nhiên nhấc chân vẽ loạn trên mặt đất, những hình ảnh cong vẹo giống như tâm trạng của cô hiện giờ.

Kỷ Ngân Viễn thăm thở dài, chợt bắt lấy cổ tay Yếu Nhiên, kéo cô vào ngực mình.

Dường như tảng đá chẹn ngang tim Yếu Nhiên đã rơi xuống. Qua lớp sơ mi mỏng cô có thể nghe thấy được tiếng tim đập vững vàng của anh. Cô nhắm mắt lại, đưa tay ôm ngược lại anh.

Kỷ Ngân Viễn trầm mặc không nói, chỉ đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô.

Yếu Nhiên cảm thấy được trấn an rất nhiều, về mặt dần thả lỏng, “Kỷ Ngân Viễn.....” Giọng cô rất nhẹ, như là thì thầm, khiến anh cũng hạ giọng theo, “Ừ.”

“Trong lòng em rất khó chịu.”

“Tôi biết.”

“Em không muốn như vậy.....”

“Tôi biết.”

Cô rủ mắt xuống, ôm chặt anh. Tương lai sẽ ra sao, cô không biết, nhưng nhà họ Thư sụp đổ, đã là nhất định.

Đêm đó, Kỷ Ngân Viễn không đưa Yếu Nhiên về biệt thự nhà họ Thư, mà dẫn cô đi bờ biển.

Trên đường, Yếu Nhiên tựa đầu vào cửa sổ xe, không nói gì, mắt nhìn vô thức về phía ngoài.

Kỷ Ngân Viễn cũng trầm mặc, nhìn Yếu Nhiên qua kính chiếu hậu, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Khi đến nơi, mặc dù còn hơi tối, nhưng cuối chân trời đã có vài tia sáng hiện ra. Yếu Nhiên đẩy cửa xe bước xuống, gió biển thổi tung tóc và áo cô.

Kỷ Ngân Viễn tắt máy, lẳng lặng ngồi trong xe, nhìn cô đi xuống bờ cát. Anh biết, hiện giờ cô không cần người làm bạn.

Yếu Nhiên cởi giày ra, đi chân trần trên cát. Cô cứ đứng im như vậy, cho đến khi mặt trời dần xuất hiện.

Mặt trời lên rồi.... ..

Yếu Nhiên khẽ nheo mắt, chăm chú nhìn mặt trời mọc.

Một ngày lại một ngày, mặt trời cứ lặn rồi mọc, trước thiên nhiên, những điều cô cho là khổ sở bị thương thật sự rất nhỏ bé, không đáng kể.... ..

Yếu Nhiên hít sâu một hơi, cảm nhận luồng gió biển mát mẻ vào sâu trong phổi cô.

Thư Yếu Nhiên, hãy giữ vững tinh thần!

Hãy mạnh dạn tiến lên, tuyệt không lùi bước!

Mặt trời đã mọc lên hoàn toàn, ánh nắng ấm áp chiếu lên người Yếu Nhiên, cô nhắm mắt lại, khẽ đưa tay ra, tư thế như ôm lấy mặt trời.

Bóng đêm.... ... Đã qua.

Cho nên, cô cũng nên đi ra khỏi u ám.... ..

Cứ như vậy, khoảng chừng hai giờ sau, Yếu Nhiên rút cuộc tỉnh táo lại, chậm chậm bước về bên Kỷ Ngân Viễn.

“Thư Yếu Nhiên.... ..”

Yếu Nhiên thở ra một hơi, thoải mái nói, “Không sao!”

Một ngày mới đã bắt đầu, tất cả không vui, đã vĩnh viễn ở lại ngày hôm qua.

Kỷ Ngân Viễn nhìn Yếu Nhiên chăm chú, cho đến khi cô hơi bất mãn cau mày, anh mới thôi.

Trông đáng vẻ của cô, tựa hồ đã nghĩ thông ?!

“Đói bụng không?”

“Đói.” Yếu Nhiên sờ sờ bụng, nói ra mới thấy, từ chiều qua tới giờ cô chưa ăn một hột cơm nào, giờ bụng sắp dán lưng luôn rồi!

Kỷ Ngân Viễn nghiêng người lấy ra một túi ny lon màu trắng từ trong xe, đưa cho Yếu Nhiên. Mắt cô sáng lên, vội đoạt lấy, “Đây là cái gì?”

“Túi canh.”

Hôm qua, Kỷ Ngân Viễn thuận đường mua lúc đi tìm Yếu Nhiên, vốn lo lắng cô sẽ vì ở biệt thự nhà họ Thư mà không muốn ăn, nên mới mang theo, không ngờ giờ lại thành bữa sáng cho cô.

Kỷ Ngân Viễn biết, trong lòng Yếu Nhiên, địa vị của Mục Thiếu Liên hoàn toàn khác những người khác. Hai người họ có chung.... .. Một mối ràng buộc.

Nhưng bây giờ.....

Kỷ Ngân Viễn nhìn bộ dáng vui vẻ ăn canh hiện giờ của Yếu Nhiên, khẽ mỉm cười.

Hiện giờ.... ... Cô đã thoát khỏi mối ràng buộc đó.

Yếu Nhiên nhanh chóng giải quyết hai túi canh, hỏi “Kỷ Ngân Viễn, có phải anh rất thích ăn túi canh không?” Lần trước lúc đón cô từ biệt thự nhà họ Thư về, cũng mua một túi canh thiệt lớn cho cô ăn.

Hình như, mỗi lúc cô khổ sở, anh đều chỉ mua túi canh, mà chẳng nói một lời.

Hừ, thật chẳng lãng mạn chút nào!

“Những lúc thế này, không phải anh nên dịu dàng an ủi em sao? Chỉ biết đưa mấy túi canh cho xong!” Yếu Nhiên chỉ lo cần nhẫn, hoàn toàn không phát hiện có một vết canh dính trên mặt mình.

Kỷ Ngân Viễn thấy vậy cười cười, đưa tay lau giùm cô.

“Hả.....” Động tác đột ngột của anh làm cô giật mình, không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi của, đau đến mức sém chảy nước mắt.

Đau quá.... ..

Cô che miệng, trừng mắt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn như trái khố qua.

Muốn làm gì, làm ơn nói trước một tiếng có được không!

Kỷ Ngân Viễn thấy vậy, buồn cười nói, “Có người nói với tôi, lúc tâm trạng người đó không tốt, người đó rất thích ăn túi canh.”

Đặc biệt là loại mới ra lò, vừa cắn một phát, nước canh nóng hổi thơm nồng liền tràn vào miệng.

“... .. Thật đúng là vật hợp theo loài, người chia theo nhóm.... ..” Yếu Nhiên giật giật khóe môi, chỉ có thể thảm than người bạn kia của anh rất ‘sáng tạo’.

Nhưng.... .. Cô cũng không có tư cách nói người khác, bởi vì trước kia cô cũng rất thích như vậy.

Kỷ Ngân Viễn liếc Yếu Nhiên một cái, lời nói đầy thâm ý, “Đúng vậy, thật sự rất khác người!” Nói xong anh cứ nhìn cô chăm chăm khiến cô rất không được tự nhiên.

Làm gì? Ánh mắt này cứ như đang nói người đó là cô vậy.... ..

Đang lúc Yếu Nhiên khó hiểu, thì đằng xa truyền đến một tiếng hô to. Kỷ Ngân Viễn quay đầu lại, nhìn lướt qua, nhẹ “A” một tiếng.

Hả? Ai vậy?

Yếu Nhiên cũng nghiêng người nhìn, chỉ thấy một đội lính được võ trang đầy đủ, đang tập luyện ở bờ biển. Mà người vừa phát ra tiếng, chính là một sĩ quan trẻ đang ra sức ngoắc Kỷ Ngân Viễn.

Kỷ Ngân Viễn phát tay lại, ra vẻ đã nghe.

“Hình như anh ta đang gọi anh đi qua đó!” Yếu Nhiên thấy người sĩ quan trẻ cứ ngoắc không ngừng, nên nói.

Kỷ Ngân Viễn không nhúc nhích, chỉ thản nhiên nói, “Ừ, tôi biết.”

“Vậy sao anh còn chưa đi!”

Kỷ Ngân Viễn nhìn cô một cái, “Em đứng đây đợi tôi một lát!” Nói xong, anh thông thả đi về phía đội lính.

Yếu Nhiên vừa ăn canh vừa thăm lâu bầu, nói thừa, không đứng đây đợi anh, chẳng lẽ tôi chạy xe một mình về ?

Yếu Nhiên mở cửa xe, vừa định vào trong chờ anh, thì bỗng thấy một bóng dáng rất quen.

Đó là..... Thư Yếu Ninh?

Yếu Nhiên nghĩ mình nhìn lầm, khẽ nheo mắt nhìn kỹ lại, qua dòng xe tấp nập, anh ta đang đứng nhìn cô, nở nụ cười kỳ lạ. Rồi xoay người bước đi.

Quả đúng, là anh ta! Nhưng tại sao anh ta lại ở đây ?!

Cạch....

Túi canh rớt xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang.

Yếu Nhiên đóng cửa xe lại, vội vàng đuổi theo.

45. Chương 47

Thư Yếu Ninh đi khá chậm, dường như là cố ý để Yếu Nhiên theo kịp.

Một trước một sau cứ đi mãi, dần dần đã lệch khỏi đường lớn đến nơi có vẻ hoang vu, cỏ dại mọc đầy đường nhỏ quanh co. Thư Yếu Ninh luôn giữ vững một khoảng cách không xa không gần với Yếu Nhiên, đến khi tới một khu nhà hoang mới dừng lại.

“Trong nhà sao rồi?” Thư Yếu Ninh đưa lưng về phía Yếu Nhiên hỏi. Yếu Nhiên lấy lại bình tĩnh nói, “Anh cả đã về, ba thì vẫn trong quân đội.”

Mặc dù bị giám thị nhưng vẫn có thể tự do hoạt động. Tuy nhiên, chắc chắn trải qua chuyện này ba và anh cả sẽ bị liên lụy rất lớn.

“Còn Khởi Khởi?”

“Trốn trong nhà kho!”

Đây có lẽ là lần đầu tiên sau từng ấy năm giằng co, hai người có thể nói chuyện hòa bình như vậy. Yếu Nhiên từ từ đến gần Thư Yếu Ninh, vừa quan sát bốn phía, vừa nói, “Khó trách sao bọn họ lại không tìm được anh, thì ra anh núp ở nơi vắng vẻ thế này.”

“... ..” Thư Yếu Ninh không nói gì, thông thả đi vào tòa nhà hoang, rồi đóng cửa lại.

Yếu Nhiên chậm một bước nên bị ngăn ở ngoài.

Xem ra, gặp được anh ta cũng không phải là trùng hợp. Vì muốn biết tình hình trong nhà mới mạo hiểm tìm mình?

Nhưng vậy cũng không đúng, chẳng lẽ anh ta không sợ mình để lộ tung tích của anh ta sao?

Trước giờ hai người vẫn luôn chán ghét nhau, làm sao mình có thể giúp anh ta giữ bí mật?

Hoặc, đây chỉ là nơi anh ta ở tạm, mình vừa đi anh ta cũng sẽ trốn tới nơi khác?

Yếu Nhiên ôm đầu, thật là, càng nghĩ càng phức tạp.... ..

Sao lại nhiều khả năng như vậy chứ!

Thôi, cứ trực tiếp hỏi anh ta cho xong, tiết kiệm chất xám!

“Nếu anh muốn biết trong nhà thế nào, sao không trực tiếp tìm bọn họ?” Yếu Nhiên đẩy cửa bước vào, đập vào mặt là mùi dầu rất gắt, lúc này cô mới phát hiện thì ra khu nhà này là một nhà máy dầu đã bỏ hoang.

Thư Yếu Ninh đang ngồi dựa vào bệ cửa sổ, ánh mắt trời chiếu trên mặt anh ta khiến khuôn mặt vốn lạnh lùng có vẻ nhu hòa hơn.

“Tại sao lại tìm tôi? Anh không sợ tôi nói cho quân đội tới bắt anh sao?” Yếu Nhiên hỏi to.

“... ..” Thư Yếu Ninh vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói. Xem ra là cố tình xem Yếu Nhiên như người vô hình.

“Hừ!” Yếu Nhiên bị thái độ của Thư Yếu Ninh chọc giận, lập tức rút di động ra gọi cho Kỷ Ngân Viễn.

Điện thoại vừa thông, một cánh tay bỗng xuất hiện, giật đi chiếc điện thoại trên tay Yếu Nhiên.

Thư Yếu Ninh đập má, cười lạnh, “Xem ra, cô rất tin tưởng Kỷ Ngân Viễn.”

Yếu Nhiên không do dự phản bác, “Việc này không liên quan gì với anh.”

Thư Yếu Ninh cười nhạt, “Quả thật không liên quan với tôi, nhưng.... ..” Thư Yếu Ninh vừa quơ quơ di động vừa cười lạnh nói, “Cô hiểu rõ anh ta không?”

“Buồn cười, tôi không hiểu thì ai hiểu, anh sao ?!” Yếu Nhiên khinh thường nhìn Thư Yếu Ninh một cái. Thư Yếu Ninh vẫn không giận, cười nói, “Nói không chừng.... Đúng là tôi hiểu rõ anh ta hơn cô đó!”

“Bậy bạ!”

Thư Yếu Ninh quay đầu lại nhìn Yếu Nhiên, lộ ra nụ cười quỷ quyệt.

Không tin phải không....

Rất tốt.

Như vậy, kế hoạch tiếp theo mới thuận lợi được.....

“Cô biết nhà Kỷ Ngân Viễn làm gì sao?”

“... ..” Sự tự tin của Yếu Nhiên nhanh chóng giảm xuống một nửa.

Điều này.... Đúng là cô không biết, vì Kỷ Ngân Viễn chưa bao giờ đề cập đến.

“Tôi đã thấy ông nội của anh ấy!”

Thư Yếu Ninh nhướn mày, tiếp tục nói, “Tổng tư lệnh quân khu thành phố B.”

“Hả?”

Lời thư Thư Yếu Ninh không đầu không đuôi, khiến Yếu Nhiên không hiểu gì hết.

Thư Yếu Ninh lặp lại lần nữa, lớn giọng nói như là sợ Yếu Nhiên không nghe rõ, “Ông nội Kỷ Ngân Viễn là tổng tư lệnh quân khu thành phố B.”

“!!!”

Tổng.... Tổng tư lệnh quân khu?

Yếu Nhiên ngạc nhiên há hốc miệng.

Không không không, nhất định là Thư Yếu Ninh đang gạt cô!

Đúng như Thư Yếu Ninh nói, quả thật Yếu Nhiên chưa hiểu rõ Kỷ Ngân Viễn. Với Kỷ Ngân Viễn, anh đã biết cô nhiều năm, nhưng bản thân cô lại không có chút ấn tượng gì, nên với cô, hai người chỉ mới quen mấy tháng ngắn ngủi mà thôi.... ... Cô còn chưa kịp.... Tìm hiểu anh.....

“Tôi không tin!” Nực cười, chẳng lẽ anh ta nói gì thì cái đó phải là sự thật sao?

“Muốn tôi chứng minh cho cô xem?”

“Không cần!” Yếu Nhiên nhanh chóng giật lại di động, nói lớn tiếng để che giấu sự bối rối của mình.

Không thể ở nổi chỗ này thêm một giây nào nữa!

Yếu Nhiên tức giận kéo cửa chính ra. Nhưng ngay lập tức cửa chính đã bị một bàn tay ấn lại, “Chuyện này không do cô quyết định!”

46. Chương 48

Yếu Nhiên bị Thư Yếu Ninh nhốt ở nhà máy dầu.

Khiến Yếu Nhiên ngạc nhiên đó là, trừ ngày đầu canh giữ chặt chẽ, qua ngày thứ hai Thư Yếu Ninh đã cho cô tự do đi lại, nhưng với điều kiện tiên quyết: không được ra khỏi khu vực nhà máy.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Bị nhốt hai ngày khiến Yếu Nhiên không nén được tức giận. Với sự hiểu biết của cô về Thư Yếu Ninh, nhất định anh ta đang bí mật làm gì đó, hơn nữa điều này có thể có liên quan đến cô!

Nếu không..... Anh ta sẽ không ‘cầm tù’ cô.

“... ..” Thư Yếu Ninh không hề để ý tới Yếu Nhiên. Anh ta dựa lưng vào bệ cửa sổ, nhìn ra bụi cây sum xuê bên ngoài, khẽ nheo mắt lại.

Rốt cuộc đã tới.

Thư Yếu Ninh từ từ đứng dậy, đi tới góc đặt vại dầu, vươn tay kéo ra một người đang bất tỉnh.

Tóc ngắn rối bù, quần phục bần thiu với cầu vai đung đưa..... Từ góc nhìn của Yếu Nhiên, chỉ có thể thấy như vậy. Cô rất kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ trong này còn tồn tại người thứ ba.

Thư Yếu Ninh đưa lưng về phía Yếu Nhiên, lấy ra một bình xăng, đổ hết lên thân người kia. d ã l q đ Mùi xăng gay mũi nhanh chóng phiêu tán trong không khí.

Thư Yếu Ninh tiện tay vứt bình xăng rỗng ra xa, “Chúng ta thí nghiệm thử xem!”

Yếu Nhiên cau mày tiến lên, rốt cuộc thấy được gương mặt của người kia.

Đường Như !?

Người đang bất tỉnh này hẳn là Đường Như!

Yếu Nhiên trợn tròn mắt không dám tin, lui về phía sau, đụng phải vật cứng té bật ngã.

Tại sao Đường Như lại ở đây ?!

“Không phải cô rất tin tưởng Kỷ Ngân Viễn sao? Vậy hãy chờ xem, trong khoảnh khắc sống chết, anh ta sẽ chọn cô hay là cô ta.... ..” Thư Yếu Ninh từ từ đi về phía Yếu Nhiên, vẻ mặt điên cuồng.

Yếu Nhiên sợ ngây người, quả thật không thể tin vào lỗ tai mình.

Anh ta muốn làm gì ?!

“Sao? Không có lòng tin?” Thư Yếu Ninh ngồi xổm xuống trước mặt Yếu Nhiên, ánh mắt khát máu, giống như đang vì chuyện sắp xảy ra mà hưng phấn.

Thư Yếu Nhiên và Đường Như, một là bạn gái trên danh nghĩa, một là bạn thân từ nhỏ, trong hai người, rốt cuộc Kỷ Ngân Viễn sẽ chọn ai ?

Thật khiến người ta mong đợi đáp án.....

Yếu Nhiên nhìn Thư Yếu Ninh như nhìn một kẻ điên, dưới bầu không khí kinh khủng này, hai chân cô mềm nhũn không cách nào nhúc nhích được, chứ nói chi là chạy trốn, “Anh..... Anh điên rồi!”

Sự việc đang diễn tiến nhanh chóng theo một chiều hướng không cách nào dự đoán được.

Thư Yếu Ninh cười gằn, “Câu này cô đã nói từ mấy năm trước rồi.” Anh ta bắt lấy tay Yếu Nhiên, kéo cô lại gần, một tay khác thì đưa ra một khối đen đen gì đó.

Đây là.....

“..... Nghi ngờ trong tay đối phương có bom, hiện tại con tin đang bị trói, xin cho chỉ thị.” Một lính trinh sát, trên mặt bôi đầy thuốc màu ngụy trang, mai phục trong rừng cây, báo cáo những điều thấy được cho chỉ huy phía sau.

Cùng lúc đó, bên ngoài khu nhà máy, con đường đã bị phong tỏa, bốn năm chiếc xe quân đội đang đậu, các binh sĩ đã được trang bị đầy đủ, chỉ chờ lệnh của chỉ huy.

Đội trưởng đội cứu hộ nhận được tin tức của chiến sĩ trinh sát, không vội hạ lệnh, mà nhỏ giọng nói với Kỷ Ngân Viễn, “Doanh trưởng Kỷ, đã xác định được thân phận của đối phương, đúng là Thư Yếu Ninh và em gái của anh ta.... ..”

Không đợi đội trưởng nói xong, giọng chiến sĩ trinh sát lại truyền tới, “Báo cáo, không chỉ một con tin!”

Đội trưởng nhú chặt mày. Không chỉ một con tin ? Còn ai nữa?

“... Con tin còn lại là một nữ sĩ quan! Cũng bị trói, còn bị tạt xăng.”

“Tạm thời yên lặng chờ thời cơ.”

“Rõ!”

Đội trưởng nói tiếp, “Có hai con tin nữ, một bị tạt xăng, một bị.... ..” anh ta ngừng một chút rồi tiếp, “Một bị cột bom!”

Về mặt Kỹ Ngân Viễn tối sầm, tức giận hỏi, “Làm sao anh ta có bom ?”

“Số lượng bom trong kho không giảm, hẳn là do anh ta tự chế.” Thư Yếu Ninh là công binh, nên chế bom đối với anh ta dễ như trở bàn tay.

Kỹ Ngân Viễn giật lấy thiết bị truyền tin, lập tức chạy vào khu nhà máy.

Tốc độ của anh quá nhanh, nên đến khi đội trưởng kịp phản ứng thì đã không thấy bóng dáng anh đâu nữa!

“Hồng rồi!” Nếu Kỹ Ngân Viễn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, làm sao mình chịu trách nhiệm nổi?! Đây chính là cháu trai của tổng tư lệnh đó!

Đội trưởng lập tức ra lệnh, “Mau đuổi theo!”

Tít tít tít.... ..

Bên trong nhà máy, Yếu Nhiên đã bị Thư Yếu Ninh nhét vào một góc, quả bom đã khởi động, con số màu đỏ trên đồng hồ đang không ngừng giảm dần. Bên cạnh là Đường Như vẫn bất tỉnh, cả người bị trói, cứng ngắc dựa vào tường, trước ngực cũng bị cột một khối bom giống như Yếu Nhiên.

Thư Yếu Ninh đứng ở giữa hai người họ, đây là góc có thể tránh được tầm mắt của lính trinh sát, dù cho lính trinh sát có đi tới cửa sổ, cũng không thấy được. Anh ta đã sớm phát hiện bên ngoài có lính trinh sát, nên mới làm vậy với Yếu Nhiên, mục đích là để lính trinh sát báo cho Kỹ Ngân Viễn, chờ anh tự mình đưa tới cửa. Ngược lại, nếu Kỹ Ngân Viễn không xuất hiện, nghĩa là anh yêu Yếu Nhiên không đủ sâu sắc, vậy thử nghiệm lúc này Thư Yếu Ninh nói với Yếu Nhiên cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Mắt Thư Yếu Ninh sáng như đuốc, chăm chú nhìn vào cửa chính đang khép chặt.

Kỹ Ngân Viễn sẽ xuất hiện, hay sẽ bỏ mặc Thư Yếu Nhiên đây?

Ha ha.... ..

“Anh..... Anh định làm gì anh ấy.....” Yếu Nhiên run run hỏi.

“...” Thư Yếu Ninh vui vẻ nói, “Có muốn đánh cuộc không? Nhất định Kỹ Ngân Viễn sẽ cứu Đường Như!”

Lòng tin giữa hai người này, nhất định sẽ tan nát trong tay mình!

“Vậy thì sao.....” Sắc mặt Yếu Nhiên trắng bệch, ngay cả môi cũng run run. Không ai có thể giữ bình tĩnh được trước tình hình này, huống chi, cô cũng không muốn chết!

“Đường Như vốn vô tội!”

“Hừ! Hi vọng đến lúc đó cô sẽ không khóc lóc cầu xin Kỹ Ngân Viễn chọn cô,” Thư Yếu Ninh nhìn Yếu Nhiên, cười âm hiểm, hạ giọng nói, “Bởi vì, Đường Như sẽ không tỉnh lại.... .. Cô ta bị tôi đánh ngất xỉu.”

“Anh bắt cô ấy đến đây lúc nào?”

“Suyt.....” Thư Yếu Ninh đặt ngón trỏ lên môi, lắc đầu nói, “Bí mật này, tốt nhất cô đừng biết.”

“...” Yếu Nhiên sợ hãi nhìn Thư Yếu Ninh. Bộ dáng hiện tại của anh ta thật khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Đúng lúc này, cửa chính vang lên một tiếng ken két. Thư Yếu Ninh nở nụ cười quỷ quyệt, khiến Yếu Nhiên càng thêm kinh hãi.

Lại là cái kiểu cười đáng sợ này!

Cửa chính mở ra hoàn toàn, một người bước vào, bởi vì ngược sáng nên không thấy rõ mặt anh.

Thư Yếu Ninh cười nói, “Doanh trưởng Kỷ xuất hiện thật rồi!”

Một người một súng, thật khiến người ta khâm phục sự dũng cảm của anh.

Kỷ Ngân Viễn từ từ đi vào, “Thả họ!” Giọng anh rất lạnh, mơ hồ mang theo cảm giác áp bách.

Nụ cười trên mặt Thư Yếu Ninh càng sâu hơn.

Đội trưởng đội giải cứu bị cưỡng chế phải ở ngoài, lòng đang nóng như lửa đốt. Để mặc Kỷ Ngân Viễn đi một mình, nếu như xảy ra chuyện gì, chắc chắn anh ta gánh không nổi hậu quả.

Nhưng anh ta cũng không cách nào phản kháng lời Kỷ Ngân Viễn, bởi vì nếu làm ngược lại, anh ta cũng không gánh nổi hậu quả.

“Đội trưởng, chúng ta có.....” Một binh sĩ lên tiếng, nhưng chưa nói xong đã bị đội trưởng khoát tay phủ quyết. “Bên trong nhà máy hơi xăng rất nhiều, nếu nổ súng, có thể sẽ khiến nơi này nổ tung. Cấp cứu sắp tới chưa?”

Binh sĩ kia gật đầu.

“Tốt.” Đội trưởng căng mắt nhìn vào trong, chỉ có thể hi vọng Kỷ Ngân Viễn sẽ bình yên trở ra.

“Ha ha, có vẻ doanh trưởng Kỷ còn chưa rõ tình hình.” Thư Yếu Ninh giả bộ kinh ngạc nói, giật giật sợi dây thừng đang trói cổ Đường Như, khiến Đường Như hô hấp rất khó khăn.

Kỷ Ngân Viễn lo lắng, định tiến lên, nhưng vừa bước chân đã bị Thư Yếu Ninh quát ngưng lại.

“Doanh trưởng Kỷ, Thư Yếu Nhiên và Đường Như, anh chỉ có thể chọn một.” Thư Yếu Ninh thả sợi dây ra, Đường Như mềm nhũn té xuống, “Mà người ở lại, chắc chắn sẽ chết.”

Kỷ Ngân Viễn nhìn Yếu Nhiên, nhưng dường như Yếu Nhiên không hề phát hiện ra, trong mắt cô có khiếp sợ, cũng có căm..... Tuyệt vọng.

Đó là sự tuyệt vọng đối với người ‘anh trai’ này.

Dù có căm hận Thư Yếu Ninh, nhưng Yếu Nhiên chưa bao giờ nghĩ tới, anh trai ruột của mình..... Lại muốn mình chết!

“Doanh trưởng Kỷ, anh xác định anh còn muốn tiếp tục suy nghĩ?” Thư Yếu Ninh cười nhắc nhở, “Thời gian không còn nhiều đâu.”

Đồng hồ bom trên ngực Đường Như đang không ngừng nhấp nháy, chỉ còn lại năm phút.

Kỷ Ngân Viễn quét mắt qua Yếu Nhiên, đồng hồ bom của cô còn ba mươi phút.

Cùng bị cột bom, nhưng một thì bị trói rất chặt, thời gian chỉ còn lại mấy phút; một thì chỉ trói tay và chân, thời gian còn khoảng nửa giờ.....

Quan trọng nhất là, Đường Như bị tạc xăng, còn Yếu Nhiên thì không.

Nếu lựa chọn Yếu Nhiên, như vậy, tuyệt đối sẽ không có thời gian cứu Đường Như, còn nếu chọn Đường Như, lại có đủ thời gian để cứu Yếu Nhiên....

Thư Yếu Ninh cố ý buộc Kỷ Ngân Viễn phải lựa chọn Đường Như!

Hơn nữa, rất dễ nhận thấy, khả năng Thư Yếu Ninh được như ý là rất cao!

Đây là lần đầu tiên Kỷ Ngân Viễn biết được thế nào là cảm giác lòng loạn như ma, không thể thay đổi tình hình. Lý trí tỉnh táo đã giúp anh lựa chọn, nhưng trái tim lại khiến anh chậm chạp mở miệng nói ra lựa chọn này.

Anh không cách nào bỏ mặc Yếu Nhiên, để cô một mình đối mặt với nguy hiểm được!

“Doanh trưởng Kỷ, chỉ còn ba phút....” Thư Yếu Ninh rất vui sướng khi thấy Kỷ Ngân Viễn giãy giụa, “Nếu còn tiếp tục do dự, cô bạn thân từ nhỏ của anh sẽ chết đấy.... ..”

“...” Kỷ Ngân Viễn vẫn tiếp tục trầm mặc.

Chọn ai đây....

Rốt cuộc nên chọn ai?!

Thư Yếu Nhiên không thể có chuyện được, anh tuyệt đối không cho phép cái gọi là ngộ nhờ!

“Hai phút rưỡi.” Thư Yếu Ninh thông thả nói.

Kỷ Ngân Viễn biết rõ, Thư Yếu Ninh đang cố tình không cho anh có cơ hội tỉnh táo suy nghĩ, muốn anh phải ra quyết định trong lúc hốt hoảng.

Yếu Nhiên có ảnh hưởng quá lớn đến anh!

“Kỷ Ngân Viễn....” Có lẽ biết anh đã quyết định, Yếu Nhiên thở dài một hơi, ngửa mặt nhìn tường, “Đừng quên, anh là một người lính!”

Thật kỳ lạ, mới vừa rồi rõ ràng cô rất sợ chết, nhưng đến giờ khắc này, lòng cô lại rất bình tĩnh.

Đúng vậy, cô tin tưởng anh, vẫn luôn tin tưởng anh, cho nên cô biết, anh nhất định sẽ chọn Đường Như.

Yêu không phải là một lý để cô có thể sống tiếp. Anh còn có trách nhiệm nặng nề hơn!

“...” Kỷ Ngân Viễn rũ mắt xuống, thì thào, “Yếu Nhiên....”

Anh hiểu, anh đương nhiên hiểu ý nghĩa những lời này.

Người lính..... Túc luôn phải đặt nhiệm vụ giải cứu con tin ở vị trí hàng đầu!

Cô chắt đứt một chút do dự còn sót lại của anh..... Cũng đang đẩy mình đến bờ vực nguy hiểm!

“Bóp bóp.” Thư Yếu Ninh mỉm cười vỗ tay, “Thật không ngờ! Thư Yếu Nhiên, không ngờ cô lại có tinh thần nhân nghĩa như thế!”

Chẳng lẽ đang cố ý giả bộ thánh nhân để chiếm được sự áy náy của Kỷ Ngân Viễn, mà chọn cô ta?

Ha ha, cũng chỉ vì mình!

“Doanh trường Kỷ, anh nhìn này!” Thư Yếu Ninh chỉ vào đồng hồ bom trên ngực Đường Như.

Chỉ còn một phút ba mươi giây!

Không thể tiếp tục trì hoãn nữa.... ..

Kỷ Ngân Viễn siết chặt nắm tay, đến nỗi các khớp ngón tay phát ra tiếng răng rắc.

Không sao, cứu Đường Như ra rồi vẫn còn thời gian cứu Yếu Nhiên. Đội trưởng đội cứu hộ đang ở bên ngoài, chỉ cần giao Đường Như cho anh ta, chậm nhất là nửa phút sẽ gỡ xong bom, hiện tại tiếp tục chờ sẽ chỉ làm việc cứu hộ càng thêm khó khăn!

“Đường Như.”

Kỷ Ngân Viễn cố trấn định, gằn từng chữ, “Tôi chọn Đường Như.”

Thư Yếu Ninh nở nụ cười khoái trá.

Rất tốt.

Đây chính là kết quả anh ta đã đoán trước, cũng là kết quả anh ta muốn thấy.

Thư Yếu Ninh đặt Đường Như lên xe đẩy dầu, nhắc chân đá chiếc xe chạy về phía Kỷ Ngân Viễn.

Kỷ Ngân Viễn lập tức ôm Đường Như bước ra ngoài.

Phải tranh thủ được chút nào hay chút đó, Yếu Nhiên còn đang đợi anh!

Lúc ra cửa chính, Kỷ Ngân Viễn quá gấp nên không thấy bậc thang, trượt chân suýt té.

Hai binh lính đang canh ngoài cửa thấy vậy, lập tức tiến lên đỡ Kỷ Ngân Viễn. “Mau, gỡ bom đi!”

Kỷ Ngân Viễn không ngờ ngoài cửa có tiếp ứng, vui mừng xoay người định vào trong lại, chỉ tiếc....

Cửa chính đã bị khóa!

Bên trong nhà máy, Thư Yếu Ninh lạnh lùng nhìn Yếu Nhiên đang ngồi dưới đất, cười gằn, “Đây là tin tưởng mà cô nói ?! Kỷ Ngân Viễn đã bỏ cô đi cứu cô gái khác!”

“”

“Sao? Lòng như tro tàn!”

“ ”

“Sự thật, người Kỷ Ngân Viễn yêu vẫn là Đường Như, còn cô chỉ là con rối để anh ta giết thời gian mà thôi! Tội nghiệp cho cô còn dắc ý, tưởng rằng mình là độc nhất!”

“ ”

Mặc kệ Thư Yếu Ninh nói thế nào, Yếu Nhiên vẫn lẳng lẳng cúi đầu, không nói tiếng nào.

Thư Yếu Ninh lăm nhăm nửa ngày, không thấy Yếu Nhiên phản ứng, mắt hững im miệng, giơ dao nhỏ lên, cắt một đường lên dây thùng buộc quả bom.

Quả bom rơi xuống đất, phát ra một tiếng “Rắc”

Đồng hồ bom nháy mắt dừng lại.

Yếu Nhiên sợ ngây người, trái tim thắt chặt, như có ai đang bóp lấy.

Cô hoàn toàn không ngờ Thư Yếu Ninh sẽ cho bom nổ tung!

Nhưng, kỳ lạ là....

Quả bom lăn mấy vòng trên mặt đất, mà vẫn không thấy gì.

Trừ đồng hồ bom đã ngưng nhảy.

Yếu Nhiên khó hiểu, chẳng lẽ quả bom này có thể ngừng được?

Thư Yếu Ninh lạnh lùng nhìn vẻ mặt sững sờ của yếu Nhiên, giấu cột nói, “Đây là giả!”

47. Chương 49

“Báo cáo, bom là giả!” Bên ngoài nhà máy, lính gỡ bom đưa cái hộp đen đến trước mặt đội trưởng đội cứu hộ, “Bên trong không có gì hết.”

Mặt đội trưởng lập tức trở nên khó coi.

Bom là giả !?

“ ” Nói cách khác, tất cả bọn họ bị lừa bỡn ?!

Kỷ Ngân Viễn nghe vậy vẫn không yên tâm, bom trên người Đường Như là giả, vậy còn trên người Yếu Nhiên thì sao?

“Kỷ Ngân Viễn, anh có ngoài đó không?”

Đúng lúc này, giọng Yếu Nhiên vang lên đằng sau cánh cửa. Kỷ Ngân Viễn lập tức đáp, “Có.”

“Tôi ổn rồi, anh kêu bọn họ rút lui hết đi.”

“ ” Kỷ Ngân Viễn cau chặt mày.

“Bom trên người em....”

“Là giả.”

Kỷ Ngân Viễn hơi an tâm, nhưng vẫn cẩn thận hỏi, “Vậy em đi tới cửa sổ, để tôi tận mắt xác nhận.”

“Như vậy anh sẽ lập tức rút lui?” Thư Yếu Ninh đột nhiên lên tiếng.

Kỷ Ngân Viễn lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói, “Được.”

Thư Yếu Ninh cười nói, “Nhưng thật đáng tiếc, doanh trưởng Kỷ, anh không có tư cách nói điều kiện với tôi.”

“... ..” Mặt Kỷ Ngân Viễn lập tức tối sầm.

Thư Yếu Ninh nói thẳng, “Nếu như không muốn Thư Yếu Nhiên chết, hãy lập tức lui về sau năm trăm mét!”

“Thư Yếu Ninh!”

“Đừng để tôi phải lặp lại lần thứ hai!”

Kỷ Ngân Viễn hít một hơi thật sâu. Thư Yếu Ninh..... Thư Yếu Ninh!

Ngay từ đầu nên giải quyết cho xong!

Nhưng chỉ vì sợ Thư Yếu Nhiên khổ sở, mới vẫn do dự không quyết.

Xảy ra chuyện hôm nay, không thể oán ai được, chỉ có thể trách bản thân anh quá mềm lòng.

“Kỷ Ngân Viễn.... ..” Yếu Nhiên lại nói, “Hãy tin tôi, rút lui đi!”

Kỷ Ngân Viễn lạnh lùng nói, “Đội trưởng, hãy làm theo yêu cầu của Thư Yếu Ninh, rút lui!”

“Hả?” Đội trưởng kinh hãi, “Nhưng.....”

Kỷ Ngân Viễn đứng đưa lưng về phía đội trưởng, không khí quanh thân bỗng trở nên lạnh lẽo, “Rút lui!

“... ..Rõ!”

Đội trưởng dẫn tất cả các binh sĩ đồng loạt lui về sau năm trăm mét. Ở chỗ này, chỉ có thể thấy loáng thoáng nóc nhà máy.

Kỷ Ngân Viễn lạnh lùng nói, “Bọn họ đã rút lui.”

“Rất tốt, vậy tiếp theo, doanh trưởng Kỷ cũng đi đi.”

“Không được!” Kỷ Ngân Viễn lập tức cự tuyệt.

Thư Yếu Nhiên đang ở trong tay Thư Yếu Ninh, trừ phi cứu được cô, còn không anh tuyệt đối sẽ không đi.

“Doanh trưởng Kỷ, tôi nhắc lại, anh không có tư cách nói điều kiện với tôi.”

“... ..” Kỷ Ngân Viễn siết chặt nắm tay, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo, lần đầu tiên anh cảm thấy vừa tức giận, vừa lo lắng, vừa áy náy vì không cứu được Yếu Nhiên ra.... ..

“Tôi muốn thấy cô ấy! Thư Yếu Ninh, đừng khiêu chiến cực hạn của tôi, ngay lập tức để Yếu Nhiên đến bên cửa sổ, tôi muốn tận mắt nhìn thấy cô ấy!” Dứt lời, Kỷ Ngân Viễn không đợi Thư Yếu Ninh trả lời, đã nhanh chóng đi tới bên cửa sổ.

Anh lại tiếp tục thỏa hiệp! Căn bản, Thư Yếu Ninh biết chắc hiện tại anh không cách nào cứu Yếu Nhiên ra, mới được voi đòi tiên thế này!

Không bao lâu sau, cửa sổ mở ra, để lộ khuôn mặt của Yếu Nhiên.

“Kỷ Ngân Viễn, tôi thật sự không sao.” Yếu Nhiên nói rất vội vàng, vừa nói vừa quét mắt nhìn khắp xung quanh, thấy quả thật không còn ai khác, mới tiếp, “Anh nhanh đi đi!”

Kỷ Ngân Viễn không biết Yếu Nhiên định làm gì, nhưng thấy cô quả thật bình yên vô sự, quả bom trên người cũng đã biến mất, “Cẩn thận!”

Yếu Nhiên vội vàng gật đầu một cái, rồi rút đầu vào.

“Yếu Nhiên.....” Kỹ Ngân Viễn tiến lên một bước.

“Yên tâm!” Yếu Nhiên nói vọng ra, sau đó cửa sổ lại bị đóng lại.

Kỹ Ngân Viễn sững sờ nhìn cửa sổ đóng chặt, chợt có cảm giác rất không thật. Vừa rồi, thật sự.... .. Cô đã xuất hiện sao?

Khi Kỹ Ngân Viễn đi tới chỗ rút lui thì một binh sĩ lập tức chạy lại báo, “Doanh trưởng Kỹ, con tin đã tỉnh!”

Kỹ Ngân Viễn lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng vạch nhánh cây đi tới chỗ đội trưởng đội cứu hộ.

Hiện tại anh không được phép sa sút, phải hỏi cho rõ, tại sao Đường Như lại ở thành phố S, và bị Thư yếu Ninh bắt như thế nào!

“Bọn họ đều đi rồi.” Yếu Nhiên xoay người đối mặt với Thư Yếu Ninh, “Bây giờ anh có thể nói rồi đó!”

Vừa làm bom giả, vừa bắt Kỹ Ngân Viễn phải chọn một trong hai, đến tột cùng là muốn gì?

“Chẳng qua muốn cho cô nhìn thấy sự thật mà thôi.” Thư Yếu Ninh thản nhiên nói, “Kỹ Ngân Viễn đã lựa chọn Đường Như, đây là sự thật không thể chối cãi!”

“Bom là giả!”

Thư Yếu Ninh cười, “Nhưng Kỹ Ngân Viễn không biết.”

Yếu Nhiên giận nói, “Vậy thì sao, đó là chuyện một người lính nên làm!”

Người bình thường có tư cách ích kỷ, nhưng người lính thì không được, bọn họ không thể, cũng không có tư cách ích kỷ.

“Cho nên, cô muốn nói, về sau mỗi lần gặp phải nguy hiểm, Kỹ Ngân Viễn đều bỏ cô lại mà đi cứu người khác, cô cũng có thể tiếp nhận?” Thư Yếu Ninh thản nhiên nói, “Mặc kệ chết sống của cô, bỏ cô lại sau lưng, để cô một mình đối mặt với cái chết, chờ đợi cái chết tới.... ..”

Thư Yếu Ninh lạnh lùng nhìn Yếu Nhiên, “Dù là vậy, cô cũng có thể tha thứ cho anh ta?”

Đương nhiên!

Yếu Nhiên há miệng, muốn mạnh mẽ nói ra hai chữ này, nhưng trong lòng rối bời, cổ họng như bị vật gì chẹn lại, không cách nào phát ra tiếng được.

“Thư Yếu Nhiên, cô đừng quên, Đường Như không phải người xa lạ.” Thư Yếu Ninh thông thả nói, “Đường Như là bạn thân từ nhỏ của Kỹ Ngân Viễn, anh ta đã lựa chọn Đường Như, ném cô một bên, cô nói thử xem, vì cái gì?”

“... ..” Yếu Nhiên run rẩy, lòng loạn như ma.

Tại sao?

Còn cần phải hỏi sao?

Tất nhiên là vì quan hệ của hai người càng mật thiết hơn, cô là bạn gái của anh, cho nên.... ..

Như đọc ý nghĩ của Yếu Nhiên, Thư Yếu Ninh cười lạnh nói, “Con người đều là động vật ích kỷ, sống chết trước mắt, muốn bảo vệ nhất sẽ là thứ họ cho là quan trọng nhất, tựa như có rất nhiều người có thể vì mình là không để ý đến sống chết của người khác. Kỹ Ngân Viễn lựa chọn Đường Như, đã chứng minh, trong lòng anh ta, Đường Như quan trọng hơn cô!”

Yếu Nhiên trầm mặc hồi lâu, mới nói, “Chính anh cũng nói, hai người họ biết nhau đã hai mươi mấy năm..... Mà tôi và Kỹ Ngân Viễn, chỉ mới ở chung chưa tới một năm.”

Đó là khoảng thời gian mà cô không cách nào tham dự được, nhiều năm làm bạn, sao có thể không có tình cảm?

Cô tin, đối với Kỹ Ngân Viễn, Đường Như là đặc biệt.

Nhưng, như vậy thì sao?

Những chuyện kia đều là chuyện đã qua, mà giờ Kỷ Ngân Viễn cũng đã thừa nhận cô là bạn gái của anh. Có thể hiện tại anh còn chưa yêu cô sâu sắc, nhưng ngày còn dài, ai biết tương lai sẽ ra sao?

“... ..” Thư Yếu Ninh nhú mồm. Trong trí nhớ của anh ta, Thư Yếu Nhiên luôn tùy hứng ích kỷ, tự ình là trung tâm, nhưng bây giờ..... Hình như cô đã thay đổi, thay đổi đến mức, gần như thành một người khác, “Cô tin tưởng anh ta?”

Yếu Nhiên lắc đầu.

Thư Yếu Ninh cười nhạt, “Tôi biết ngay mà, cô và Kỷ Ngân Viễn.....”

“Tình yêu, quả thật cần sự tin tưởng để duy trì, nhưng tin tưởng mù quáng thì là đồ ngốc!” Yếu Nhiên kiêu ngạo nói, “Cho nên, không nên nói ‘tôi tin Kỷ Ngân Viễn’ mà phải nói, ‘tôi hiểu Kỷ Ngân Viễn.’”

Thư Yếu Ninh giật mình.

“Nếu Kỷ Ngân Viễn đã chọn tôi, vậy tôi có tư cách tin tưởng; còn Đường Như.... .. Đã là quá khứ.” Quá khứ cô không ở bên anh, không đại biểu tương lai không có, mà cái cô quan tâm vẫn là luôn là hiện tại và tương lai. dien dan le quy don

48. Chương 50

Kỷ Ngân Viễn sững sờ nhìn về hướng đang tỏa ra khói đặc cuộn cuộn, không dám tin điều mình đang thấy. Nổ tung.....

Nhà máy dầu nổ tung?

Nhà máy dầu làm sao có thể nổ tung? ! Thư Yếu Nhiên còn đang ở trong đó chờ anh tới cứu mà!

Suy nghĩ của Kỷ Ngân Viễn như bị tê liệt. Anh chạy nhanh về hướng nhà máy dầu, nhưng chưa được mấy bước đã bị kéo lại.

“Ngân Viễn, cậu đi đâu?” Đường Như vừa kéo chặt tay Kỷ Ngân Viễn vừa hỏi.

Kỷ Ngân Viễn liếc người đang kéo mình một cái, nhưng trước mắt cứ mơ hồ, thấy miệng người đó mở ra đóng vào nói gì, nhưng lại hoàn toàn không nghe được chữ nào.

“Buông ra.” Giọng Kỷ Ngân Viễn lạnh lẽo như băng, hất tay Đường Như ra, tiếp tục tiến về phía trước.

Thư Yếu Nhiên.... .. Cô vẫn đang ở trong đó chờ anh tới cứu!

“Ngân Viễn!” Đường Như vội vàng vọt tới trước mặt Kỷ Ngân Viễn, dang hai tay cản đường anh đi, “Hiện giờ chỗ đó rất nguy hiểm, cậu không được đi!”

Kỷ Ngân Viễn như không nghe thấy, lách qua người Đường Như. Đường Như lại kéo tay anh, “Cậu bình tĩnh một chút đi!”

Kỷ Ngân Viễn trầm mặc hất tay Đường Như ra.

Thấy vậy, Đường Như tức giận, quát lên với mấy binh sĩ đang đứng ngơ bên cạnh, “Còn không qua đây giúp một tay ?! Muốn anh ấy đi chết sao ?!”

Mọi người như bừng tỉnh. Đội trưởng đội cứu hộ lập tức hạ lệnh đi cứu hỏa.

“Này.... ..” Đường Như trợn mắt, vừa định kêu lên, đã bị đội trưởng giành nói trước, “Còn doanh trưởng Kỷ xin nhờ cô vậy.”

“Đội đã! Này!”

Chỉ trong nháy mắt, tất cả binh sĩ đã chạy đi xa.

Kỷ Ngân Viễn đang hết sức lo lắng cho Yếu Nhiên, bị Đường Như dây dưa này giờ, đã sớm hết kiên nhẫn, lần này không thêm nương tay nữa, trực tiếp bắt lấy cổ tay Đường Như bẻ gập xuống. Đau nhói ở cổ tay khiến Đường Như phải thả lỏng tay ra, không còn sức mà bắt lấy tay anh nữa.

Đường Như vừa tức vừa uất, giận dữ la lên, “Kỷ ngân Viễn!”, sau đó siết chặt nắm tay hung hăng đánh về phía Kỷ Ngân Viễn, “Cậu..... Tỉnh lại đi!”

Kỷ Ngân Viễn lách người né đi. Đường Như nhân cơ hội xoay người vọt tới trước mặt anh, đấm một quyền lên mặt anh.

Lúc này Kỷ Ngân Viễn không kịp tránh nên bị trúng đòn.

Đường Như thở hổn hển quát, “Tỉnh lại chưa ?!”

Kỷ Ngân Viễn lui ra xa hai bước, khoe miệng đã bị sưng lên, “Tôi đang rất tỉnh.” Mắt anh nhìn Đường Như, nhưng tinh thần thì đã bay đến nơi khác, “Tránh ra!”

Đường Như quát to, “Một đấm này chẳng lẽ còn chưa đủ để đánh tỉnh cậu? Nhà máy dầu đã bị nổ tung, bay giờ cậu đi qua chỉ có chết thôi!”

“Tôi biết.”

“Biết cái con khỉ! Trong nhà máy chứa đầy xăng, nếu nổ tung, toàn bộ đội cứu hộ cũng không thể dập lửa nổi! Nếu Thư Yếu Nhiên còn ở trong đó....”

Chắc chắn đã chết!

Đường Như cắn chặt răng, thấy vẻ mặt lạnh lùng của Kỷ Ngân Viễn, không dám nói hết mấy chữ còn lại.

Kỷ Ngân Viễn rất bình tĩnh, giống như người ở trong đó không phải là Thư Yếu Nhiên, không phải là người yêu của anh.

Phản ứng như thế càng làm Đường Như sợ hãi hơn là cuồng loạn.

“Tôi biết.” Giọng Kỷ Ngân Viễn vẫn như thường, nhưng đáy mắt thì mơ hồ lóe ra tuyệt vọng, “Thư Yếu Nhiên còn ở trong đó.”

“... ..” Đường Như cau mày. Chẳng lẽ.... ... Quan hệ của hai người quả thật đúng như mình nghĩ, chỉ là trên danh nghĩa? Nghĩ vậy, Đường Như an tâm nói, “Vậy cậu qua đó làm gì?”

“Đi theo cô ấy.” Mặt Kỷ Ngân Viễn lộ vẻ ôn hòa, khẽ nở nụ cười. Yếu Nhiên như hiện ra trước mặt anh. Cô vui vẻ cười với anh, hoạt bát quơ tay múa chân nói gì đó.

Thư Yếu Nhiên.... ...

Kỷ Ngân Viễn vươn tay ra, nhưng đầu ngón tay vừa chạm đến mặt ‘Yếu Nhiên’ thì cô đã lập tức tan biến mất. Chỉ còn lại Đường Như đang khiếp sợ vì những lời vừa rồi của anh.

“Đi theo cô ấy?” Đường Như trợn to mắt, không dám tin những gì mình nghe thấy.

Kỷ Ngân Viễn thản nhiên đáp, “Đúng vậy.”

“Vậy còn tôi!” Đường Như biết lúc này rất không thích hợp nói mấy điều này, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi, “Nếu cậu quan tâm Thư Yếu Nhiên đến thế, sao vừa rồi.... ... Còn chọn tôi?!”

Trong tình huống sống chết đó, cậu lựa chọn tôi chẳng lẽ không phải vì yêu tôi sao? Nếu yêu tôi tại sao còn muốn chết theo Thư Yếu Nhiên?

Kỷ Ngân Viễn thật sự không muốn lãng phí thời gian với Đường Như nữa, qua loa nói, “Chuyện này vốn không liên quan tới cậu.”

Đường Như vẫn tiếp tục dây dưa, “Chỉ bởi vì vậy? Chỉ vì vậy mà cậu bỏ lại Thư Yếu Nhiên?”

“Không phải là bỏ lại.” Kỷ Ngân Viễn cau mày, “Tôi sẽ luôn bên cô ấy.” Nếu để anh chọn lại, anh vẫn sẽ cứu Đường Như ra, về phần Thư Yếu Nhiên..... Nếu cô chẳng may có việc, nhất định anh sẽ đi theo cô!

Đường Như chấn động.

Rõ ràng Kỷ Ngân Viễn đang đứng trước mặt, nhưng Đường Như lại cảm thấy đang cách anh rất xa, không cách nào chạm được đến thế giới của anh.

“... ..” Cậu muốn đi chết.....” Đường Như lẩm bẩm, không thể tin nổi. Vì một Thư Yếu Nhiên, có đáng không?!

“Tôi không cho phép, không cho phép, không cho phép! Không cho phép cậu đi!” Đường Như ôm chặt lấy Kỷ Ngân Viễn la to, “Ngân Viễn, cậu có từng nghĩ cho tôi chưa? Còn ông nội và cả Ngân Tình nữa? Vì một mình Thư Yếu Nhiên mà cậu buông tha nhiều người yêu thương cậu như vậy sao ?!”

“... ..” Kỷ Ngân Viễn trầm mặc.

Thấy vậy, Đường Như cho là có cơ hội, vội vàng nói tiếp, “Ông nội cậu lớn tuổi vậy rồi, cậu thật cam lòng để ông phải khổ sở sao?”

“... ..” Kỷ Ngân Viễn không nói một lời, đẩy hai cánh tay Đường Như đang vòng bên hông anh ra.

Đường Như dù không muốn buông tay, nhưng lại không thể không buông.

“Thư Yếu Nhiên quan trọng đến vậy sao?” Đường Như tuyệt vọng hỏi, không thể hiểu nổi, tại sao Kỷ Ngân Viễn có thể điên cuồng vì Thư Yếu Nhiên đến mức này. Muốn chết chung với Thư Yếu Nhiên!

“Cô ấy chính là mạng của tôi.”

Những lời này rơi vào tai Đường Như, cảm giác như cả người chìm trong băng lạnh ở Nam Cực, không thể hít thở nổi.

Ngân Viễn, Ngân Viễn.....

Cậu đừng đi.....

Đường Như lão đảo bước theo Kỷ Ngân Viễn, trên mặt đầy nước mắt, rõ ràng có rất nhiều lời muốn bày tỏ, trong lòng đang kêu gào muốn ngăn anh lại, nhưng những lời đó không cách nào phát ra thành tiếng được.....

Đường Như không ngăn được, ai cũng không thể ngăn được!

Đường Như chợt cảm thấy hoảng hốt, tất cả dường như không thật, đắm chìm trong mộng đẹp hai mươi mấy năm, vẫn cho là chỉ cần mình nỗ lực sẽ đủ tư cách đứng bên cạnh anh. Vì thế cần rằng chịu khổ vào quân đội, ngay cả khi anh đi khỏi thành phố B, vẫn kiên định ở đó chờ anh trở lại. Nhưng anh không về được, hoặc phải nói là không biết lúc nào, anh đã đi rất xa..... Tựa như hiện tại.....

Đường Như bước càng ngày càng chậm, rốt cuộc thì dừng lại hẳn, nặng nề cắn môi dưới, từ từ nhắm mắt.

Vào giờ khắc này, rốt cuộc Đường Như đã hiểu tại sao Kỷ Ngân Viễn lại chọn cứu mình ra. Chỉ một người được sống, vậy đó sẽ là mình, còn Thư Yếu Nhiên nếu có mệnh hệ gì, anh sẽ đi theo, không xa không rời!

Đây là biện pháp tốt nhất cho cả ba người họ.....

Nói cho cùng, trong lòng anh từ trước giờ chưa bao giờ có mình, nhưng chỉ có một mình mình vẫn không rõ điều này, nên mới tự ôm mộng đẹp suốt hai mươi mấy năm..... Đã đến lúc nên buông tay rồi.

Nên Buông tay từ sớm!

Toàn đội cứu hộ đang ra sức dập lửa ở nhà máy dầu.

Trong lúc nguy cấp này, không ai thấy Kỷ Ngân Viễn đã đến gần, từ từ bước vào biển lửa. Ngọn lửa nóng rực phả vào người anh. Đang lúc anh muốn bước vào sâu hơn thì đột nhiên một lực mạnh kéo anh ra khỏi.

“Kỷ Ngân Viễn, đầu anh bị cửa kẹp hả?”

Nghe thấy tiếng la quen thuộc, Kỷ Ngân Viễn lập tức quay đầu lại, đập vào mắt anh là khuôn mặt của Yếu Nhiên.

“Lửa lớn như vậy mà anh không thấy sao, mù hả?!” Yếu Nhiên thấy vẻ mặt Kỷ Ngân Viễn ngơ ngác, gọi mãi không thèm đáp, cứ xông thẳng vào biển lửa, khiến cô tức giận hét lên, “Nói gì đi chứ! Anh cho rằng giả bộ câm thì tôi sẽ bỏ qua cho anh sao? Anh.... .. Ừm!”

Kỷ Ngân Viễn kéo Yếu Nhiên lại gần, nâng cằm cô lên, hung hăng hôn xuống cái miệng nhỏ đang lảm nhảm của cô, lấy hành động thực tế, ngăn cô lại.

49. Chương 51

Trong ấn tượng của Yếu Nhiên, Kỷ Ngân Viễn chưa bao giờ luống cuống đến vậy, giờ, anh đang ôm chặt cô, người khẽ run, nói đang hôn mà chẳng khác nào là cắn. Anh cắn rất mạnh, giống như muốn xác nhận điều gì đó, tuy rất đau, nhưng cô vẫn không dám đẩy anh ra.

Kỷ Ngân Viễn đang sợ..... Nhưng rốt cuộc anh đang sợ điều gì?

Yếu Nhiên không biết Kỷ Ngân Viễn nghĩ gì, mà anh cũng không có ý muốn giải thích.

Các binh lính đang cứu hỏa thấy hai người như vậy đều ngạc nhiên ngơ ngời, cho đến khi xe cứu hỏa đến, bọn họ mới hồi hồn. Mà lúc này, Kỷ Ngân Viễn đã sớm dẫn Yếu Nhiên đi mất.

Trên xe, không khí trầm mặc khác thường, Kỷ Ngân Viễn đạp ga một cái, xe nhanh chóng vọt đi. Yếu Nhiên lặng lẽ nhìn anh qua kính chiếu hậu, thấy khuôn mặt anh cứng cỏi, không nhận được nữa bèn nói, “Kỷ Ngân Viễn.....”

Khóe miệng anh hơi sưng, chẳng lẽ vừa rồi ấu đả với ai?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tại sao anh lại trở nên kỳ quái như vậy ?!

Kỷ Ngân Viễn vẫn không nói chuyện, khuôn mặt lạnh lùng.

Loại không khí khó hiểu này cộng với tốc độ chóng mặt của xe khiến Yếu Nhiên không cách nào chịu được nữa!

Yếu Nhiên cau chặt mày, “Dừng xe!” Quả thật, cô không biết Kỷ Ngân Viễn đã gặp phải chuyện gì, nhưng anh cứ im lặng, chịu đựng một mình như vậy khiến cả hai đều không thoải mái. Không biết có phải do lỗi giác không, mà cô cảm thấy tốc độ này còn nhanh hơn lúc Kỷ Ngân Tĩnh đưa xe cả chục lần.

Nhưng nghĩ lại thì không thể nào, xe của Kỷ Ngân Tĩnh là xe thể thao với những tính năng ưu việt nhất chỉ cần lên ga một cái là có thể bỏ rơi mấy chiếc xe thể thao khác vài con phố rồi.

Yếu Nhiên cảm giác muốn nôn, cô khò sở siết chặt dây an toàn, hiển nhiên nhận định rằng do trong người mình không khỏe mới đổ thừa xe đang chạy rất nhanh.

Cô không biết là, chiếc xe này của Kỷ Ngân Viễn mặc dù bề ngoài thường thường, nhưng thực tế, là một chiếc xe đã qua cải tạo, trừ vẻ ngoài giữ nguyên, còn lại linh kiện bên trong đã thay đổi hoàn toàn.... .. Xe của Kỷ Ngân Tĩnh dù hơn hẳn những chiếc xe thể thao khác, nhưng khi so với chiếc xe màu đen trông có vẻ bình thường này thì lại thua một bậc.

“.....” Kỷ Ngân Viễn không thèm để ý tới lời kêu ngừng của Yếu Nhiên, vẫn tiếp tục nhìn về phía trước.

“Kỷ Ngân Viễn!” Yếu Nhiên bất mãn nhìn anh chằm chằm, trong lòng rất kinh ngạc.

Bình thường Kỷ Ngân Viễn chưa bao giờ như vậy, mặc dù thích trêu chọc cô, nhưng chỉ cần cô lên tiếng kháng nghị, anh tuyệt đối sẽ không tiếp tục nữa. Giờ, anh không chỉ không để ý tới cô, còn không chịu chạy xe chậm lại.

Yếu Nhiên nhú chặt mày, biết bây giờ nói gì cũng không có tác dụng, chẳng bằng trực tiếp dùng hành động cho rồi.

Yếu Nhiên nhanh chóng cởi dây an toàn ra, hơi nghiêng người qua chỗ Kỹ Ngân Viễn, đạp lên thắng xe.

Bánh xe ma sát trên mặt đường, vang lên một tiếng rít dài, mất một lúc lâu mới dừng hẳn.

Kỹ Ngân Viễn khép hờ hai mắt, ôm lấy Yếu Nhiên. Yếu Nhiên bị ôm, không thể trở về chỗ ngồi, chỉ mấy giây sau đã cảm thấy cơ cả người đều mỏi. Cô giãy giụa thoát khỏi tay anh.

Nhưng Yếu Nhiên không trở về chỗ ngồi của mình mà là điều chỉnh lại một tư thế thích hợp để dựa hẳn vào lòng anh.

“Thư Yếu Nhiên.” Rốt cuộc Kỹ Ngân Viễn chịu mở miệng, nhưng giọng anh mơ hồ, giống như tinh thần anh không ở nơi đây.

“Sao?”

Kỹ Ngân Viễn không trả lời Yếu Nhiên mà chỉ siết chặt lấy cô, khẽ gọi, “Thư Yếu Nhiên, Thư Yếu Nhiên....”

“Sao?”

Kỹ Ngân Viễn bỗng thở dài thỏa mãn.

Cử động này khiến Yếu Nhiên rất ngạc nhiên. “Kỹ Ngân Viễn..... Rốt cuộc, anh sao vậy?”

Một nụ hôn êm ái rơi trên gáy Yếu Nhiên, khiến cô giật mình muốn tránh đi, nhưng một đôi tay rắn chắc đã giữ chặt cô, khiến cô không có cơ hội thoát đi.

Mặt Yếu Nhiên đỏ ửng, nắm chặt lấy bàn tay đang ôm thắt lưng mình của Kỹ Ngân Viễn. Anh lập tức cầm ngược lại tay cô, đỡ vai cô, để cô rời ra một chút, lẳng lặng nhìn vào mắt cô, sau đó nghiêng người hôn lên môi cô.

Nụ hôn này khác hoàn toàn với sự thô bạo lúc này, hết sự triền miên.

Yếu Nhiên thật sự không biết anh đã xảy ra chuyện gì, và tại sao anh không chịu nói. Nghĩ đến đây, cô thấy rất khổ sở, vội nghiêng đầu tránh đi nụ hôn tiếp theo của anh.

“Vừa rồi.... .. Tôi nghĩ là em còn ở bên trong.”

“Hả?” Yếu Nhiên khó hiểu, muốn ngẩng đầu nhìn Kỹ Ngân Viễn. Nhưng dường như anh đã sớm biết ý đồ của cô, tay anh nhẹ nhàng đỡ đầu của cô, không muốn cô nhìn thấy khuôn mặt mình lúc này.

Về mặt yếu ớt sợ cô đã ra đi.... ..

“Nhà máy dầu đột nhiên nổ tung. Lúc ấy trong đầu tôi trống rỗng....” anh tiếp tục nói, “Biết rõ Thư Yếu Ninh rất nguy hiểm, nhưng vẫn để em ở lại, tôi thật sự rất kém cỏi....”

“...” Yếu Nhiên há miệng, nhưng Kỹ Ngân Viễn lại che lên, ngăn cô nói.

“Hãy để tôi nói hết,” anh nhếch khóe môi, nhưng khó coi đến mức chẳng giống nụ cười, “Cho dù sự lựa chọn này, có thể sẽ khiến tôi hối hận, nhưng nếu được chọn lại, tôi vẫn sẽ chọn như vậy.”

Trong một khắc kia, lý trí chiến thắng tình cảm, anh chọn Đường Như, bởi vì Đường Như đang ở trong tình trạng nguy hiểm hơn Yếu Nhiên.

“...” Yếu Nhiên cúi thấp đầu, không nói gì. Cô biết, cô biết..... Anh sẽ không bỏ mặc Đường Như không quan tâm.

Thật ra, anh hoàn toàn không cần nói những điều này, cô đều hiểu hết.

Đứng nhìn cô ở trước mặt Thư Yếu Ninh nói năng hùng hồn như vậy, thực tế trong lòng cô khó chịu muốn chết!

Yếu Nhiên có thể hiểu Kỷ Ngân Viễn lựa chọn Đường Như là quyết định chính xác nhất, bởi vì cô cũng không hi vọng liên lụy người vô tội, nhưng cứ mỗi khi nhớ lại cảnh anh thật sự ôm Đường Như đi, trong lòng cô lại rất khổ sở.

Cô không biết có phải con người đều sẽ như vậy không, khoảnh khắc đó, cô phát hiện mình đang ghen tỵ với Đường Như!

Tại thời điểm sống chết, chẳng biết giây tiếp theo có thể tiếp tục sống hay không, người yêu mình lại chọn cô gái khác, còn ôm cô ta rời đi....

Bỏ cô lại một mình....

“Nhưng, nếu em có gì không may, tôi tuyệt đối sẽ không để em phải cô độc một mình! Kỷ Ngân Viễn nâng mặt Yếu Nhiên lên, ánh mắt hết sức kiên định và thâm tình.

Yếu Nhiên chợt cảm thấy mắt mình rất xót. Chẳng lẽ....

Đây chính là nguyên nhân anh muốn đắm đầu vào biển lửa?

Yếu Nhiên bỗng cảm thấy rất không thật, rõ ràng một giây trước còn đang rất khổ sở, nhưng chỉ nháy mắt lại nghe được suy nghĩ chân thật nhất của anh. Nếu lúc ấy cô không kéo anh lại kịp thời, hoặc giả không phát hiện thấy anh, có phải anh đã....

“Có đáng không.... ..” Yếu Nhiên vừa sợ vừa cảm động, hơi nước dần dâng lên trong mắt, “Không có em, có lẽ anh sẽ hạnh phúc hơn.”

Sẽ không có ai hề chút là lại giận dữ, cũng sẽ không có ai mang đến cho anh nhiều chuyện lộn xộn, quen biết cô, rất có thể sẽ chỉ là một đoạn tình cảm không có tương lai.

Mặc dù nghĩ vậy có hơi hạ thấp mình, nhưng Yếu Nhiên rất rõ, Kỷ Ngân Viễn thật sự ưu tú đến mức anh có thể tìm được một cô gái khác tốt hơn cô gấp cả ngàn lần.

Kỷ Ngân Viễn lắc đầu, nắm chặt tay Yếu Nhiên, “Không! Không có em, tôi sẽ vĩnh viễn không thể nào hạnh phúc.”

Anh biết, chuyện hôm nay cô có thể tha thứ cho anh, vì cô cũng nghĩ giống anh, không muốn người vô tội bị liên lụy, nhưng mặt khác, trở mắt nhìn người yêu mình chọn cô gái khác, dù là ai cũng không thể thờ ơ, bình tĩnh đối mặt được, ngay cả anh, cũng không thể tiếp nhận.

Chuyện này nếu không xử lý tốt, sẽ là một cái gai trong cuộc sống sau này của hai người họ, vĩnh viễn bị ngăn cách bởi một Đường Như.

“Yếu Nhiên, đối với tôi, em vô cùng quan trọng, không ai có thể thay thế được.”

Yếu Nhiên không dám tin, “Anh..... Anh nói gì ?!”

Kỷ Ngân Viễn nhẹ nhàng hôn lên hàng mi vương nước mắt của cô, “Đối với tôi em vô cùng quan trọng.....”

Quan trọng đến mức dù Kỷ Ngân Viễn có chết, cũng không thể nào chịu nổi việc mất đi em.

“Đây là lời yêu cảm động nhất mà em từng nghe.” Giọng Yếu Nhiên hơi nghẹn ngào, hốc mắt hồng hồng.

Kỷ Ngân Viễn cười khẽ, dịu dàng lau nước mắt cho Yếu Nhiên, “Trước kia đã có người từng nói những lời như vậy?”

Anh bỗng thấy ghen tỵ, chẳng lẽ người nọ là Mục Thiếu Liên? Quả thật rất có khả năng, Mục Thiếu Liên luôn tự xưng là cha của Yếu Nhiên, hề chút là đòi ôm, nhất định đã nói không ít lời như vậy!

Yếu Nhiên thành thực lắc đầu, “Không, anh là người đầu tiên.”

Nhưng cô tin tưởng, đời này sẽ không còn ai có thể nói cảm động hơn được nữa.

Yếu Nhiên chủ động ngắt đầu, hôn lên môi Kỷ Ngân Viễn,

“Xem như là phần thưởng cho tôi sao?” Anh khẽ cười nói tiếp, “Nhưng, chỉ một chút nhiều đây, sao đủ được.... ..”

Yếu Nhiên nghe ra ẩn dụ trong lời anh, nháy mắt đỏ bừng mặt.

50. Chương 52

Vừa về tới nhà, Yếu Nhiên đã bị Kỷ Ngân Viễn áp vào cửa, hôn tới tấp.

“Ừm.....”

Tay Yếu Nhiên bắt lấy ống tay áo Kỷ Ngân Viễn theo thói quen, đón nhận nụ hôn của anh.

Kỷ Ngân Viễn cười nhẹ, bàn tay bắt đầu thăm dò vào trong vạt áo Yếu Nhiên, vuốt dọc eo cô, cuối cùng rơi trên bờ ngực mềm mại.

Yếu Nhiên thở hổn hển, thân thể vô cùng nhạy cảm, dù chỉ một cái chạm nhẹ cũng có thể khiến cô bủn rủn cả người.

Quần áo đã bị rách hết từ lúc nào, sau khi vuốt ve xong, Kỷ Ngân Viễn kéo Yếu Nhiên lại gần, xuyên vào cơ thể cô.....

Lúc đầu, Yếu Nhiên hơi cứng người, hô hấp càng nhanh, ở tư thế đứng khiến cô không thoải mái lắm. Nhưng Kỷ Ngân Viễn vẫn không dừng lại, hay nói cách khác là không cách nào dừng lại được. Và Yếu Nhiên cũng không muốn anh dừng lại.

Chỉ cảm giác nhoi nhói này mới có thể làm Yếu Nhiên cảm thấy tất cả không phải là hư ảo.

Người đàn ông này đang ở bên cạnh cô.

Cơn ác mộng biển lửa vẫn thoáng hiện trong đầu Yếu Nhiên, chỉ chút xíu nữa là..... Cô đã mất đi anh!

Có lẽ cảm giác mất đi mà có lại vô cùng đáng quý, mới khiến cô hiểu được người đàn ông trước mắt này quan trọng với cô đến nhường nào.

Đúng vậy, cô yêu Kỷ Ngân Viễn, rất yêu, rất yêu.....

Nếu bây giờ tư lệnh Kỷ lại hỏi cô, nhất định cô sẽ không do dự mà nói ra câu này.

“Kỷ Ngân Viễn.... .. Kỷ Ngân..... Viễn.....” Yếu Nhiên lập lại tên Kỷ Ngân Viễn trong vô thức, cảm giác ngọt ngào giống như sắp hòa tan.

“Thật chủ động.....”

Nghe thấy giọng nói khàn khàn của Kỷ Ngân Viễn chân Yếu Nhiên như nhũn ra.

“Vậy tôi phải cố gắng hơn nữa mới được.....”

Kỷ Ngân Viễn dịu dàng hôn lên khóe mắt Yếu Nhiên. Tốc độ càng ngày càng nhanh, kịch liệt đến mức giống như muốn hút cả linh hồn của cô ra. Cô lắc đầu, ngọt ngào rên rỉ, “A..... Nhanh.... .. Nhanh quá.... ..”

“Vậy sao?” Tiếng thở của Kỷ Ngân Viễn cũng trở nên nặng nề hơn, “Thực xin lỗi, chậm lại không được.....”

Kỷ Ngân Viễn cuồng nhiệt ra vào, ánh mắt anh nóng cháy sâu thẳm, khiến Yếu Nhiên có ảo giác mình sắp bị anh cắn nuốt hết.

Trên đường phố phồn hoa, người người qua lại vội vã, mong tránh được trận mưa bất ngờ sắp tới.

Đường Như tùy tiện tìm một quán cà phê, gọi cho Yếu Nhiên.

Tiếng chuông vang lên thật lâu, nhưng không có người nghe máy. Đường Như nhíu mày, tiếp tục kiên nhẫn bấm số.

Lúc này, Yếu Nhiên đang nằm trên giường. Toàn thân đau xót giống như bị xe cán qua. Kỷ Ngân Viễn quần lấy cô hết cả buổi tối, cho đến gần sáng, anh phải về doanh trại mới chấm dứt.... ..

Yếu Nhiên lật người một cách khó khăn, bụng cô đói đến mức sôi réo lên, nhưng cả người bủn rủn không có sức, chẳng cách nào bò xuống giường nổi!

Cho nên.... ... Cô chỉ có thể tiếp tục ngủ. Dù sao cứ thiếp đi sẽ không cảm thấy đói nữa.

Mình thật thê thảm.....

Yếu Nhiên mơ màng lằm bằm, chỉ chốc lát đã tiếp tục ngủ say.

Khi Yếu Nhiên tỉnh lại lần nữa, trời khá tối, cô kinh hãi, cho rằng mình đã ngủ cả ngày, thực tế lúc này mới chỉ ba giờ, nhưng vì mưa dầm nên trời rất âm u.

Ngủ một giấc xong, Yếu Nhiên cảm giác khá hơn nhiều, nhanh chóng chạy tới phòng bếp lục nồi cháo gà Kỷ Ngân Viễn đang hâm nóng uống hơn phân nửa.

Rốt cuộc đã có cảm giác sống lại.....

Yếu Nhiên vừa mới đặt chén xuống, thì nghe chuông cửa vang lên. Cô mở cửa ra, trước mặt là một cô gái mặc quân phục, nhìn cô chăm chú rồi nói, “Có thời gian nói chuyện không?”

Đường.... ... Đường Như!

Yếu Nhiên ngạc nhiên há to miệng, vội nghiêng người cho Đường Như bước vào.

“Cô bị ướt hết rồi, hay là đi tắm trước đi.” Mặc dù Yếu Nhiên cũng không thích gì Đường Như, nhưng thấy Đường Như bị ướt nhẹp, vẫn rộng lượng lấy một bộ đồ của mình dẫn Đường Như tới phòng tắm.

Đường Như nhìn nhìn Yếu Nhiên một cái, ý bảo mình cao hơn cô.

Yếu Nhiên lúng túng, ‘Nếu cô không để ý, vậy tạm mặc đồ của Ngân Viễn đi.’

Ai bảo người ta gen tốt, cao quá trời!

Đường Như gạt đầu một cái, trầm mặc đi vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, Đường Như bước ra. Yếu Nhiên rót một ly trà nóng đưa cho Đường Như, “Cô muốn nói gì?”

Đường Như đang mặc đồng phục không quân màu xám tro của Kỷ Ngân Viễn, dù sao nam nữ có khác, nên bộ đồ có vẻ rất lớn so với Đường Như.

Đường Như nhấp một hớp trà nóng, đi thẳng vào vấn đề, “Cô không tò mò tại sao tôi lại xuất hiện ở nhà máy dầu à?”

Sắc mặt Yếu Nhiên dần nghiêm trọng.

Yếu Nhiên từng nghĩ qua vấn đề này, hơn nữa đã có nhận định ban đầu.

Đường Như đang ở thành phố B xa xôi, tại sao lại chạy tới thành phố S, còn bị Thư Yếu Ninh bắt được, có trùng hợp cũng không thể trùng hợp đến mức này.

Cho nên, rốt cuộc vì sao Đường Như lại có mặt ở nhà máy dầu, đáp án đã rất rõ ràng.

Nhưng điều Yếu Nhiên không hiểu là, Đường Như chủ động tìm cô chỉ để nói điều này ?

“Là anh hai cô tìm tôi, nói có thể giúp tôi biết rõ, người Ngân Viễn thực sự yêu là ai. Không thể phủ nhận, điều kiện này rất hấp dẫn, cho nên tôi đồng ý.”

Yếu Nhiên đen mặt, “Sau đó Kỷ Ngân Viễn chọn cứu cô, bỏ lại tôi, nên cô muốn tôi buông tha Kỷ Ngân Viễn, bởi vì người anh ấy thực sự yêu là cô, đúng không?”

Đường Như lắc đầu, thản nhiên nói, “Tôi tới là để nói cho cô biết, tôi từ bỏ.”

51. Chương 53

Yếu Nhiên ngăn người.

“Nói thật, tôi không hiểu tại sao Ngân Viễn lại chọn cô.” Giọng Đường Như vẫn không thân thiện như thường ngày.

Trong hội bọn họ, ai ai cũng đều xuất chúng hơn người, cố tình Kỷ Ngân Viễn lại chọn một cô gái bình thường thế này.

“... ..” Yếu Nhiên tối sầm mặt.

Vốn tâm tình của cô còn hơi phức tạp, Đường Như đột nhiên từ bỏ khiến cô rất bất ngờ, nhưng sau khi nghe xong những lời này, cô đột nhiên hiểu ra.

Phút cuối cùng còn muốn tới khiêu khích khiến người ta không được thoải mái đây mà!

“Cô không phải là Kỷ Ngân Viễn, làm sao biết tôi không tốt?”

Giọng Yếu Nhiên mang mùi thuốc súng, khiến Đường Như không vui nhú mày, lạnh lùng nói, “Tính cách của cô không hợp với cậu ấy. Cũng không thích hợp với nhà họ Kỷ. Nhà họ Kỷ sẽ không hoan nghênh cô.”

“Rất cuộc cô muốn nói gì?” Yếu Nhiên đã mất hết kiên nhẫn.

Nếu Đường Như đến đây chỉ để nói những lời này, vậy giờ cô ta có thể đi rồi!

“Cô hiểu Ngân Viễn được bao nhiêu?” Đường Như chậm rãi nói, bưng ly trà lên hớp một ngụm rồi tiếp, “Hay là nói, cô hiểu nhà họ Kỷ được bao nhiêu?”

“... ..” Yếu Nhiên ghen hòng. Kỷ Ngân Viễn chưa hề nói với cô những điều này, mà Thư Yếu Ninh đã từng nói, ông nội Kỷ là tổng tư lệnh của quân khu thành phố B....

Chuyện này Yếu Nhiên không hỏi Kỷ Ngân Viễn, cũng không đi thăm dò, cô mơ hồ cảm thấy, đây là điều cấm kỵ đối với anh, còn vì sao lại có cảm giác này, thì chính cô cũng không rõ.

Có thể..... Là vì từ trước tới giờ anh đều không nhắc tới chuyện trong nhà. Cũng có thể..... Là vì những lời ông nội Kỷ đã nói với cô lúc ở bệnh viện.... ..

Đúng như lời bọn họ nói cô không biết gì về anh cả, nhưng Đường Như khác cô, từ nhỏ cô ta đã ở gần anh, tất cả về anh và cả nhà họ Kỷ, nhất định cô ta rõ như lòng bàn tay. Cho nên, chỉ cần hỏi Đường Như là có thể biết.... ..

“Tôi chắc chắn Ngân Viễn sẽ không nói với cô những điều này.” Đường Như thổi thổi trà, vẻ mặt rất thản nhiên.

“Vậy tại sao cô muốn nói cho tôi biết.” Không thể phủ nhận, quả thật một mặt Yếu Nhiên rất muốn biết, mặt khác cô lại băn khoăn.

Yếu Nhiên tin tưởng Kỷ Ngân Viễn không nói cho cô, nhất định là có lý do riêng.

Cho nên, tìm hiểu những điều anh không muốn cô biết, đến tột cùng là đúng..... Hay là sai?

“Tôi đã nói, cô sẽ không sống nổi ở nhà họ Kỷ.” Đường Như thản nhiên nói tiếp, “Chẳng qua tôi muốn nhìn thử xem..... Có kỳ tích xảy ra hay không thôi!”

“Cô đang đùa giỡn tôi?” Yếu Nhiên khẽ híp mắt, lạnh lùng hỏi.

Cô thật sự muốn biết những chuyện về Kỷ Ngân Viễn, nhưng không phải dưới tình huống bị người ta đùa giỡn như khi thế này.

Yếu Nhiên thích Kỷ Ngân Viễn, cho nên muốn ở bên cạnh anh, muốn được người nhà anh thừa nhận và chúc phúc. Nhưng theo giọng điệu của Đường Như, có vẻ người nhà của anh rất khó, không dễ dàng đồng ý hai người bên nhau. Còn Đường Như hiển nhiên là rất vui vẻ với điều này, muốn ngồi một bên xem kịch vui, coi thử cô có bản lĩnh ở lại nhà họ Kỷ hay không.

Nói cách khác, Đường Như nói từ bỏ gì đó, chỉ là nói suông.....

Như vậy, có thể suy ra, người nhà họ Kỷ muốn tác thành cho Đường Như và Kỷ Ngân Viễn, cho nên dù Đường Như nói từ bỏ, chỉ cần người nhà họ Kỷ nói một tiếng, thì lời kia không còn hiệu lực nữa.

“Cũng có thể nói như vậy.” Đường Như thoải mái thừa nhận, cười cười nói, “Cô có muốn biết không?”

Tất cả về Ngân Viễn.

Và nhà họ Kỷ.....

“Thư Yếu Nhiên, cô không có lựa chọn khác.” Đường Như đặt ly trà xuống, giọng kẻ cả nói, “Cô chỉ có thể thông qua tôi để biết về nhà họ Kỷ, bởi vì Ngân Viễn.... ..”

Yếu Nhiên thản nhiên tiếp lời, “Bởi vì Kỷ Ngân Viễn sẽ không nói cho tôi, đúng không?”

“... ..” Đường Như không đáp, tiếp tục ngồi dựa vào sô pha, cài hai bàn tay đặt lên gối.

Đúng! Ngân Viễn sẽ không nói cho cô biết, tuyệt đối không!

“Anh ấy không muốn nói thì thôi!” Yếu Nhiên nhún vai, cố làm ra vẻ không thích thú, “Từ trước đến giờ, Kỷ Ngân Viễn làm gì đều có lý do riêng của anh ấy, nhiều việc, cần bản không cần tôi nhúng tay vào.”

Tựa như lần trước, lúc ông nội Kỷ hỏi cô, cô trả lời cô tin tưởng anh.

Chuyện Tổng Quân năm đó đã dạy cô rất nhiều điều: hành động lỗ mãng, sẽ chỉ làm mọi chuyện rối thêm.

Nếu Kỷ Ngân Viễn không muốn cô biết, vậy..... Cô chỉ có thể nén tò mò, không đi tìm hiểu.

Mặc dù điều này rất khó khăn với cô, nhưng giọng điệu của Đường Như càng làm cô chán ghét hơn, quyết tâm không muốn biết càng thêm kiên định!

“Cô.....” Đường Như không ngờ Yếu Nhiên sẽ trả lời như vậy, sững sốt một lúc, không dám tin nói, “Cô thật sự không muốn biết? !”

“Đúng vậy!”

“Thư Yếu Nhiên.... ..”

Yếu Nhiên đứng lên, nhìn đồng hồ trên tường, nói thẳng, “Không còn sớm nữa, cô cũng nên về rồi chứ?” Dứt lời, không đợi Đường Như mở miệng, đã khom người cầm lấy ly trà, bỏ vào phòng bếp, “Vậy tôi không giữ nữa, hẹn gặp lại!”

“... ..”

Đến đêm, khi Kỷ Ngân Viễn về nhà, cảm thấy không khí có gì đó là lạ.

Yếu Nhiên ngồi ôm gối hờn dỗi ở sô pha xem ti vi, vừa thấy Kỷ Ngân Viễn về, mặt lập tức đen đi, tắt ngay ti vi đi về phòng. “Rầm!” Cửa phòng nện thật mạnh trước mặt anh.

Kỷ Ngân Viễn đẩy một phát, cửa phòng vẫn không nhúc nhích, xem ra là đã bị khóa trong.

Chẳng lẽ ngày hôm qua làm hơi quá? ! Nên giờ cô đang tính sổ với anh?!

Kỷ Ngân Viễn gõ gõ, “Thư Yếu Nhiên, mở cửa.”

Không ai đáp lại.

Lại gõ gõ, “Thư Yếu Nhiên?”

Trong phòng, Yếu Nhiên đang ngồi trên giường, mắt nhìn chăm chăm cánh cửa không nháy, đã quyết tâm, nếu Kỷ Ngân Viễn còn dám kêu tiếng thứ ba, cô liền mở cửa thưởng cho anh một đập!

Đường Như kia khiến cô đang tức lộn ruột, chẳng qua chỉ biết một ít chuyện lông gà vỏ tỏi về anh mà thôi, có gì hay ho chứ! Cô không thèm biết!

Yếu Nhiên đợi mãi không thấy Kỷ Ngân Viễn gọi tiếng thứ ba, lửa giận nháy mắt lên tới đỉnh, có khuynh hướng nổ tung.

Quá đáng! Không có kiên nhẫn gì hết, mới kêu hai tiếng, đã mặc kệ người ta rồi hả?!

Tên khốn kiếp này!

Yếu Nhiên vừa nghiêng răng ken két, vừa kéo cửa ra, định bụng sẽ cho Kỷ Ngân Viễn một trận.

Nhưng cửa phòng chưa mở ra hết, đã có một bàn tay chen vào, nhanh chóng kéo cô ra ngoài.

Yếu Nhiên hết hồn, theo bản năng vung mạnh tay, Kỷ Ngân Viễn tiếp được quả đấm nhỏ của cô, cười nói, “Lại tức giận gì vậy?”

“Kỷ Ngân Viễn!” Thấy rõ là anh, lửa giận trong lòng Yếu Nhiên lập tức phun trào, “Anh là đàn ông, mà sao nợ đào hoa còn nhiều hơn tôi vậy?!”

Đầu tiên là cả đồng sinh viên nữ bên Đại học Quốc Phòng, cả ngày rủ rê đi chơi thì thôi đi, giờ còn lôi ra một Đường Như ngày ngày chạy đến khiêu khích cô, thật coi cô là bạn gái chỉ trên danh nghĩa thôi hả?!

Kỷ Ngân Viễn giữ chặt Yếu Nhiên đang giãy giụa, ôm cô vào lòng, “Chưa quá..... Em đang ghen?” Mặc dù không hiểu vì sao cô ghen, nhưng thấy cô như vậy, anh rất vui.

“Ghen cái đầu anh đó!” Không thể dùng tay chân, Yếu Nhiên đành dùng miệng cắn.

Kỷ Ngân Viễn càng vui vẻ cười nói, “Cái đầu tôi không biết ghen!”

“Anh..... Anh.....” Yếu Nhiên tức đến nỗi giọng run run, vừa định rống lên, lại cảm giác có thứ gì đó cứng cứng chạm vào eo mình. Cô ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của anh, như muốn nói: Còn lộn xộn là sẽ phải trả giá đắt!

“Thư Yếu Nhiên, tiếp tục chuyện lúc sáng làm dở thôi.....” Kỷ Ngân Viễn nói nhỏ bên tai Yếu Nhiên. Tai cô lập tức đỏ bừng lên, sau đó lan dần đến toàn bộ khuôn mặt.

“Kỷ Ngân Viễn!!” Yếu Nhiên xấu hổ la to, lập tức giơ chân đá mạnh vào chỗ kia của anh.

Lúc cô đang tức giận thế này mà anh còn có tâm trạng nghĩ đến việc đó!

Kỷ Ngân Viễn rên một tiếng, đau đến mức gập hẳn người xuống. Yếu Nhiên nhân cơ hội này nhảy ra xa, “Một mình anh tự làm đi!” Xong bước đi.

“Thư Yếu.....” Kỷ Ngân Viễn đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hận không thể bắt Yếu Nhiên lại ‘hung hăng’ chinh cô, để cô biết đâu là chuyện có thể làm đâu là chuyện không thể làm, nhưng vì quá đau đớn nên chỉ có thể đứng yên một chỗ trơ mắt nhìn cô đi về phòng.

Năm phút sau, trùng hợp Từ Dịch tới, thấy cảnh này thì vô cùng kinh hãi, không kịp hỏi nguyên nhân, vội vàng đưa Kỷ Ngân Viễn tới bệnh viện.

Lúc này, Yếu Nhiên lại đang rất thỏa mãn vì đã ‘dạy dỗ’ được Kỷ Ngân Viễn.

“Ngân Viễn..... Cậu còn để Thư Yếu Nhiên làm mấy cái như vậy nữa là tuyệt hậu luôn đó!” Từ Dịch dựa vào tường nhìn Kỷ Ngân Viễn, ráng nhịn cười nói.

Qua chuyện này, Từ Dịch đã hoàn toàn bội phục Yếu Nhiên rồi, phải quyết tâm đến mức nào mới có ác đến vậy chứ!

Thật quá hung tàn !!!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Từ Dịch ngồi xuống mép giường, hỏi “Cậu đã làm gì? Mà khiến con gái người ta nổi giận đến mức này?”

Kỷ Ngân Viễn không thèm để ý đến Từ Dịch.

“Nói đi, cho anh em biết mà phòng, không phạm phải sai lầm tương tự để tránh bị giống như cậu bây giờ..... Ha ha!” Từ Dịch nói xong, thật sự không nhịn được nữa, phá lên cười, “Ngân Viễn à, sao cậu lại bị con gái đạp chỗ đó vậy? Ha ha ha ha, ha ha ha.....”

“... ..” Kỷ Ngân Viễn lạnh lùng nhìn Từ Dịch một cái. Nhưng Từ Dịch làm như không hề hay biết, ôm bụng cười lăn lộn.

Kỷ Ngân Viễn đập Từ Dịch một phát. Từ Dịch nường thế bật người đứng dậy ngay lập tức.

“Ấy da, Ngân Viễn, ‘vết thương’ của cậu quả nhiên rất nghiêm trọng, động tác chậm hơn thường ngày rất nhiều!” Từ Dịch bình thường vì chuyện Kỷ Ngân Tĩnh mà bị ném nhiều đau khổ, nay có cơ hội tốt, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Từ Dịch tiếp tục cười vui vẻ, “Cậu cũng đừng quá lo lắng, nếu sau này quả thật bị ‘bất lực’, cùng lắm thì đứa con đầu tiên của tôi và Ngân Tĩnh sẽ mang họ Kỷ là được chứ gì, cậu thấy sao?”

“Câm miệng lại và cút ra ngoài đi!”

“Ha ha ha, cậu đang giận hả? Cũng phải ha.....” Từ Dịch cũng không dám chọc quá, nhin cười nói, “Được rồi, tôi chờ cho cậu chút thể diện, không cười trước mặt nữa, tôi đi ra ngoài cười đây..... Ha ha ha”.

Từ Dịch ra ngoài, nhưng tiếng cười vẫn lượn lơ hoi lâu trong phòng bệnh mãi không tan. Kỷ Ngân Viễn day day trán, cảm thấy đầu rất đau.

52. Chương 54

Việc Yếu Nhiên tự động bỏ công việc trở về thành phố S, tổng biên tòa soạn biết cũng không la mắng gì, nhưng trừ hết tiền thưởng tháng này xem như trừng phạt.

Thật ra tiền lương ở tòa soạn chẳng có bao nhiêu, chủ yếu là tiền thưởng rất cao, nhưng bây giờ.....

Lại có nhiều thứ không thể mua rồi!

Tiền không có, nhưng nhiệm vụ thì vẫn phải tiếp tục, vì vậy Yếu Nhiên phải nhanh chóng tới thành phố B làm nốt.

Tiểu Triệu nghe tin Yếu Nhiên tới, đã sớm chờ ở cửa Đại học Quốc Phòng.

Ngày đó nhất định là đã xảy ra chuyện lớn, Yếu Nhiên mới không nói tiếng nào mà về thành phố S gấp như vậy, huống chi ngay sau đó doanh trưởng Kỷ cũng biến mất theo..... Một lát nữa thấy cậu ấy phải hỏi cho ra ngô ra khoai mới được!

Chỉ tiếc, Tiểu Triệu không cách nào thực hiện được mộng đẹp. Vì hiện thực luôn rất tàn khốc.... ..

Yếu Nhiên hạ cửa xe xuống, thò đầu nhìn dòng xe dài đằng đằng phía trước, quả quyết trả tiền xuống xe. Mức độ khủng khiếp của kẹt xe ở thành phố B cô đã lĩnh hội nhiều lần, nên thay vì ngồi trong xe chờ, không bằng xuống đi bộ cho rồi.

Bỗng sau lưng vang lên một tiếng kêu, “Cô Thư!”

Yếu Nhiên quay đầu lại, không thấy ai quen hết. Vì vậy, cô xoay người định đi tiếp, ai ngờ, lại bị kêu, “Đợi chút!”

Một người chạy tới trước mặt Yếu Nhiên, anh ta mặc quân phục màu xanh lá, gương mặt khá thân thiện, nhưng cô lại không hề có ấn tượng.

Người này biết mình?

“Anh là.....”

Người nọ mỉm cười, “Cô Thư không nhớ tôi sao? Tôi là Lâm Diệu.”

Lâm.... .. Diệu? Là ai?

Thấy cô không nhớ, người nọ giải thích, “Mấy ngày trước chúng ta đã gặp qua, ở tiệm cơm đặc sản.”

“À.....” Nghe vậy, Yếu Nhiên bỗng nhớ ra, “Anh là bạn của Kỷ Ngân Viễn.”

Ngày đó, trong đám bạn của Kỷ Ngân Viễn, Yếu Nhiên chỉ có ấn tượng với người sĩ quan nóng tính và người đã nói giúp Kỷ Ngân Viễn..... Vị sĩ quan Lâm Diệu ở trước mắt này.

Lâm Diệu cười rất thân thiện, nên nếu Yếu Nhiên chỉ ngây ngốc nhìn sẽ quá thất lễ, vì vậy cô mỉm cười nói, “Anh tìm Kỷ Ngân Viễn sao? Hiện giờ anh ấy không ở thành phố B.”

Lâm Diệu chỉ nói, “Cô Thư, bây giờ cô có rảnh không?”

Hả? Không phải tìm Kỷ Ngân Viễn sao?

Yếu Nhiên thán ngạc nhiên, nhưng vẫn lấy di động ra xem giờ, thấy còn sớm, bèn gật đầu.

Lâm Diệu càng cười tươi hơn, “Chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện chút đi!”

Yếu Nhiên mới đến đây nên không quen đường, đành đi theo Lâm Diệu. Lâm Diệu đập chiếc viêt dã cách đó không xa, dẫn cô tới, mở cửa xe, ý bảo cô lên.

Lâm Diệu vừa bẻ tay lái, vừa làm như vô tình hỏi, “Đường Như đã tới tìm cô?”

Yếu Nhiên hơi cảnh giác, nhìn Lâm Diệu một cái.

“Đường Như rất thích Ngân Viễn, từ lúc nhỏ đã vậy rồi.” Lâm Diệu mỉm cười nói tiếp, “Giờ Ngân Viễn có bạn gái, trong lòng cô ấy rất khó chịu.”

Đều chơi chung với nhau từ nhỏ, tính cách Đường Như ra sao hẳn còn không biết? Cô gái này trông có vẻ yếu đuối, hoàn toàn không phải đối thủ của Đường Như....

“Cho nên, anh tới là để ra mặt thay Đường Như?”

Giọng Yếu Nhiên rất bình tĩnh khiến Lâm Diệu hơi kinh ngạc, và câu nói kia của cô càng làm Lâm Diệu mở rộng tầm mắt.

Ra mặt thay Đường Như? Ý là Đường Như đã bị bại?

“Cũng không phải.” Lâm Diệu nhìn Yếu Nhiên nói, “Tôi biết Ngân Viễn chỉ xem cô ấy là bạn.”

Nghe vậy, Yếu Nhiên hơi ngạc nhiên, bởi vì lần đầu tiên gặp mặt, mấy người bạn của Kỷ Ngân Viễn đều bất bình giùm Đường Như.

“Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Tôi cũng không phải người không hiểu chuyện. Chủ yếu là do thái độ của Ngân Viễn đối với Đường Như thật sự có hơi quá.” Nhưng nói đi nói lại, cũng do Đường Như quá tự tin, cứ quả quyết là Ngân Viễn thích mình, cho nên mới có nhiều rắc rối sau này.

“Anh nói với tôi những điều này làm gì?”

Nụ cười trên mặt Lâm Diệu hơi cứng lại, một lúc sau mới thở dài nói, “Chúng tôi không có quyền can thiệp vào cuộc sống của Ngân Viễn, tôi chỉ muốn cô biết, chuyện Ngân Viễn quyết tâm muốn làm, cho tới bây giờ sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi.”

Yếu Nhiên cúi đầu nghĩ một hồi rồi nói, “Ý anh là chuyện Đường Như?”

Nghe giọng điệu của anh ta, hình như là đứng về phe cô....

“Không chỉ chuyện Đường Như,” Lâm Diệu lắc đầu, “Có có chúng tôi.”

Yếu Nhiên không hiểu, “Ý anh là?”

“Như vừa rồi tôi đã nói, Ngân Viễn đối với Đường Như rất lạnh lùng, nên trong bọn mới phê bình kín đáo cậu ấy, Ngân Viễn không thích giải thích, cũng lười giải thích, vì vậy quan hệ ngày càng nhạt dần.”

Đến mức bỏ tới thành phố S luôn!

Từ trước tới giờ Kỷ Ngân Viễn làm việc luôn không quan tâm đến cái nhìn của người khác, Lâm Diệu cũng biết rõ, anh rời khỏi thành phố B không hẳn chỉ vì bọn họ. Nhưng giờ Lâm Diệu nghĩ phải kéo Kỷ Ngân Viễn về lại thành phố B mới được.

“Cô Thư, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng.” Lâm Diệu nghiêm túc nói, “Cô có thể giúp khuyên nhủ Ngân Viễn, để cậu ấy gặp mặt nói chuyện thẳng thắn với mọi người được không?”

Không đợi Yếu Nhiên trả lời, Lâm Diệu đã nói tiếp, “Dĩ nhiên, tôi cũng sẽ thuyết phục những người khác, để mọi người bình tĩnh giải quyết vấn đề.”

Đều là bạn bè chơi chung từ nhỏ, Lâm Diệu không hi vọng quan hệ giữa mọi người càng ngày càng xa.

“Như anh vừa nói, chuyện Kỷ Ngân Viễn đã quyết tâm làm, cho tới giờ không ai có thể thay đổi được.” Vậy cô khuyên có ích gì? ! Anh luôn xem lời kháng nghị của cô là gió thoảng bên tai! Tất nhiên những lời này, Yếu Nhiên chỉ có thể oán thầm trong lòng.

“Đó là trước kia.” Từ thái độ của Kỷ Ngân Viễn với Yếu Nhiên, Lâm Diệu chắc chắn cô có tư cách đi khuyên.

“Cô Thư, đối với Ngân Viễn, cô nhất định là đặc biệt.”

“... .. Anh đang nói đùa sao!” Kỷ Ngân Viễn luôn xem cô là con khỉ mà chọc thì có!

“Ha ha.... ..” Nhìn vẻ mặt giận dữ của Yếu Nhiên, Lâm Viễn bỗng cười to.

Yếu Nhiên càng đen mặt hơn, “Tôi nghe người ta nói, có vài người lúc cười ‘ha ha’, trong lòng đều đang suy nghĩ Mã Lệ sát vách.”

“Hả?” Lâm Diệu không hiểu.

Mã Lệ sát vách là cái gì?

“... .. Không có gì, chỉ là một câu ngạn ngữ mà thôi.” Yếu Nhiên trộm lau mồ hôi, không ngờ mình lại nhanh mồm nhanh miệng nói ra câu này.

Lâm Diệu càng khó hiểu, có câu ngạn ngữ thế này sao?

Thôi, đây không phải là trọng điểm.

“Được rồi, trở lại chuyện chính, cô có đồng ý giúp tôi chuyện này không?”

Yếu Nhiên lập tức nói, “Không!”

“... ..” Thật quá trực tiếp, “Trao đổi đi, tôi có thể thỏa mãn một yêu cầu của cô.”

Yếu Nhiên vẫn kiên quyết, “Dừng xe ngay chỗ góc đường trước mặt đi, tôi muốn về Đại học Quốc Phòng.”

Hừ, cô chẳng có yêu cầu gì cần anh ta thỏa mãn hết!

“Nhà họ Kỷ.” Lâm Diệu chậm rãi nói, “Cô Thư, tôi có thể nói cho biết về gia đình Ngân Viễn.”

“... ..” Yếu Nhiên chần chờ chỉ hai giây, sau đó lập tức lôi đi động ra.

Nói thật, cô rất hứng thú với chuyện nhà họ Kỷ.

Yếu Nhiên là phóng viên, nên có sự tò mò nhất định đối với các bí mật, và tất nhiên cao hơn người thường gấp mấy lần.

Cô muốn biết hết tất cả bí mật có liên quan đến Kỷ Ngân Viễn!

Đường Như thất bại là vì giọng điệu vui sướng muốn chờ xem kịch vui của cô ta, giống như Yếu Nhiên chỉ là một con hề. Vì vậy tự ái của Yếu Nhiên không cho phép cô đồng ý. Cô muốn biết về nhà họ Kỷ, nhưng không phải trả giá bằng tự ái bị người ta đạp dưới chân!

Còn giờ, với Lâm Diệu là mối quan hệ trao đổi, hơn nữa giọng điệu của Lâm Diệu ở trong phạm vi Yếu Nhiên có thể chấp nhận được.... ..

Yếu Nhiên nhanh chóng nhấn số điện thoại Kỷ Ngân Viễn, may mắn điện thoại đã thông sau mấy giây đổ chuông.

“Kỷ Ngân Viễn, tôi có một nhiệm vụ vĩ đại và vinh quang muốn giao cho anh, có lòng tin hoàn thành nó hay không ?!” Yếu Nhiên kích động nói.

Kỷ Ngân Viễn nghe vậy buồn cười, không biết Yếu Nhiên lại có ý xấu gì đây, “Em nói trước đi.”

“Đây chính là khảo nghiệm sự rộng lượng của anh! Với một cô gái có tấm lòng quảng đại như tôi, muốn xứng đôi....”

“Em có người đàn ông khác?”

Yếu Nhiên ghen hòng.

“Anh nói bậy gì đó!” Yếu Nhiên giận dữ, quyết định nói thẳng, “Đám bạn cũ của anh muốn gặp anh nói chuyện, câu trả lời của anh chỉ có thể là đồng ý, không cho phép phản đối!”

“...” Trực tiếp hạ mệnh lệnh thế này chính là khảo nghiệm ?!

Kỷ Ngân Viễn im lặng mấy giây, chỉ cho là bọn Lâm Diệu tìm Yếu Nhiên, nhưng không biết giờ cô đang ở thành phố B, “Bọn họ lấy gì trao đổi với em?”

Kỷ Ngân Viễn hiểu Yếu Nhiên rất rõ, nếu không có thứ gì có thể đánh động cô thì chắc chắn cô sẽ không quan tâm. Nói cách khác, muốn cô giúp đỡ thì phải trả ‘thù lao’ không thấp!

“Trao đổi mà tôi rất hài lòng!” Yếu Nhiên nôn nóng hỏi, “Nói nhanh, anh có đồng ý hay không?”

Dù không thấy mặt, Kỷ Ngân Viễn vẫn có thể hình dung ra vẻ mặt Yếu Nhiên lúc này, anh cười nhẹ nói, “Giúp em hài lòng một lần vậy!”

Yếu Nhiên sững sốt mấy giây, rồi mừng như điên nói, “Anh đồng ý?!”

“...” Tiếng bút máy viết trên mặt giấy bỗng dừng lại, Kỷ Ngân Viễn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt tràn đầy hưng phấn, “Em đã lên tiếng, tôi có thể không đồng ý sao!”

53. Chương 55

“Tôi..... Tôi cúp đây.” Người này! Tự nhiên bỗng nói những lời làm người ta ngại muốn chết! Đáng ghét!

Yếu Nhiên thầm lẩm bẩm, nhưng khuôn mặt lại tỏa ra vẻ ngọt ngào không giấu được.

Lâm Diệu thấy vậy cũng đoán được Kỷ Ngân Viễn đã nói gì.

Ngân Viễn..... Động lòng thật rồi!

“Kỷ Ngân Viễn đã đồng ý.” Yếu Nhiên cất di động, vui vẻ nói, “Vừa nãy anh còn nói anh ấy không dễ dàng thay đổi quyết định, sai rồi!”

Cô chẳng cần phí chút sức nào, mới nói hai câu anh đã đồng ý ngay đấy thôi!

Lâm Diệu cười nói, “Bởi vì người nói là cô!” Cứ nghĩ cho dù là Yếu Nhiên thì cũng phải tốn chút thời gian, không ngờ chỉ nháy mắt đã xong.

“Được rồi, chuyện anh nhờ tôi đã làm, giờ đến phiên anh thực hiện lời hứa.” Yếu Nhiên nghe Lâm Diệu nói vậy rất đắc ý, nhưng không dám thể hiện ra mặt, bèn vội vàng nói sang chuyện khác.

“Đừng nóng, bây giờ tôi dẫn cô đến một nơi, có thể giải đáp mọi thắc mắc của cô.” Lâm Diệu nói xong, quẹo phải vô lăng, đạp ga, tăng tốc.

Nửa tiếng sau, Yếu Nhiên đứng trước cửa một tòa nhà xây theo kiểu vây quanh bốn mặt. Nhìn từ bên ngoài, tòa nhà này cũng không lớn lắm.

Lúc này, Lâm Diệu đã trao đổi xong với cảnh vệ, vẫy tay với Yếu Nhiên. Thấy vậy, cô vội vàng chạy vào, vừa vào cửa đã bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.

Tòa nhà như được bao phủ bởi cây tử đằng, ước chừng đã được trăm năm mới có thể lớn đến mức này. Chủ nhà còn đặc biệt làm một cái hành lang hoa, từng chuỗi dắt trên hành lang, leo cả lên cửa.

Yếu Nhiên đã sớm nghe nói hoa tử đằng sẽ nở vào cuối mùa hè đầu mùa thu, nhưng giờ mới tận mắt nhìn thấy, nên rất phấn khích. Lâm Diệu phát hiện cô tụt lại phía sau, quay đầu nhìn cô một cái.

Yếu Nhiên biết ý, vội vàng đuổi theo.

Lâm Diệu dẫn Yếu Nhiên đến phòng chính.

Cốc cốc cốc

Lâm Diệu gõ nhẹ mấy cái lên cửa, sau khi được người trong phòng đồng ý, mới dẫn Yếu Nhiên vào.

“Dì Kỷ, con đã dẫn cô ấy tới.” Lâm Diệu nghiêng người sang, ý bảo Yếu Nhiên tiến lên một bước.

Người phụ nữ đứng bên cửa sổ quay đầu lại, khuôn mặt mang vẻ đẹp cổ điển dường như không hề động lại dấu vết của thời gian, bà mặc một chiếc quần dài màu trắng, lẳng lặng mỉm cười, trông rất an tĩnh.

Nhiều năm về sau, những khi nhớ lại ngày hôm nay, Yếu Nhiên cũng phải thừa nhận lực sát thương của người đẹp là vô hạn. “Em thật là! Mẹ tôi mà cũng không tha!” Vào những lúc đó, Kỷ Ngân Viễn thường sẽ phán một câu như vậy, đánh vỡ ảo tưởng của cô.

Yếu Nhiên sững sờ một lúc mới hồi hồn, “Chào dì, con là Thư Yếu Nhiên.”

Người phụ nữ nhẹ gật đầu, rồi nhìn Lâm Diệu một cái.

Lâm Diệu hiểu ý nói, “Hai người từ từ tâm sự, con ra ngoài chờ.”

Trong phòng chỉ còn lại Yếu Nhiên và người phụ nữ kia.

“Xin chào, ta là mẹ của Ngân Viễn.” Giọng mẹ Kỷ Ngân Viễn rất nhẹ, tạo cảm giác như là tiểu thư khuê tú ngày xưa.

Bỗng nhiên đến gặp mẹ Kỷ Ngân Viễn trong tình huống không hề chuẩn bị khiến Yếu Nhiên vô cùng bối rối, không biết phải nói gì. Nhưng lúc choáng váng thế này cô vẫn nhận ra một điều, vẻ ngoài của Kỷ Ngân Viễn hoàn toàn không giống mẹ anh tí nào.

“Ta nghe Lâm Diệu nói, Ngân Viễn có bạn gái, nên đánh bạo mời con tới đây.” Mẹ Kỷ Ngân Viễn kéo tay Yếu Nhiên đến ngồi xuống ghế.

Yếu Nhiên chỉ có thể nghe được mấy từ cuối cùng. Mẹ Kỷ Ngân Viễn mời cô tới!

Hả? Là mẹ anh mời cô sao ?!

Vậy chẳng phải điều kiện trao đổi giữa cô và Lâm Diệu đã thành công dã tràng! Yếu Nhiên nhăn mày nghĩ, nghĩa là dù cô có giúp Lâm Diệu hay không, cuối cùng vẫn sẽ đến đây, biết hết tất cả về Kỷ Ngân Viễn ?!

“Lâm Diệu nói, dì sẽ nói cho con biết về chuyện nhà họ Kỷ.” Suy tư một lát, Yếu Nhiên vẫn quyết định nói rõ mục đích của chuyến đi này. Dù sao, cô tới đây cũng chỉ vì điều đó.

Mẹ Kỷ Ngân Viễn gật đầu, dịu dàng nhìn Yếu Nhiên, “Trước đó, ta có thể hỏi con mấy vấn đề được không?”

Yếu Nhiên gật đầu.

“Con và Ngân Viễn biết nhau thế nào?”

“Mấy năm trước, trong một trận mưa lớn, con lạc đường ở ngoại ô thành phố S, vô tình gặp được anh ấy đang ở đại đội đặc chủng.” Mặc dù Yếu Nhiên không có ấn tượng gì về lần ấy, nhưng đó quả thật là lần đầu tiên họ gặp nhau.

“Hóa ra là vậy.....” Mẹ Kỷ Ngân Viễn mỉm cười ảm áp, có vẻ ngượng ngùng như một thiếu nữ, “Duyên phận thật là diệu kỳ.”

Yếu Nhiên nhẹ “Dạ.” một tiếng.

“Thật tốt!” Mẹ Kỷ Ngân Viễn cầm bình trà lên, vừa rót vào ly vừa nỉ non, “Thật tốt, thật tốt....”

Lúc Yếu Nhiên ra khỏi phòng, Lâm Diệu đang đứng dưới gốc cây tử đằng, nghe thấy tiếng động cũng không ngẩng đầu chỉ nói, “Có muốn hỏi gì không?”

Yếu Nhiên yên lặng đi đến chỗ Lâm Diệu, ngẩng đầu nhìn hoa tử đằng, “Mẹ Kỷ Ngân Viễn....” Cô do dự, không biết có nên nói ra mấy chữ còn lại không. Lâm Diệu mỉm cười, biết cô muốn nói gì, “Hơi không bình thường phải không?”

Yếu Nhiên cau mày thật chặt, hồi lâu mới chậm rãi gật một cái.

“Dì Kỷ từng bị điên một lần, nên được đưa đến đây để nghỉ dưỡng.” Hôn nhân giữa ba và mẹ Kỷ Ngân là hôn nhân chính trị, cưới nhau mà không có tình yêu làm nền tảng, nên sau khi kết hôn, ba Kỷ Ngân Viễn vẫn cứ ngủ lại bên ngoài như trước, mười ngày nửa tháng mới về nhà một lần. Còn mẹ Kỷ Ngân Viễn làm sao có thể chấp nhận chồng mình ngày ngày ở bên ngoài?

Ly hôn? Không thể!

Không quan tâm? Lửa giận trong lòng cứ thiêu đốt không cách nào nhin được!

Vì vậy, bà tìm đủ mọi cách để giữ chồng, lần thứ nhất, lần thứ hai..... Cứ như uống rượu độc để giải khát! Nhưng bà không ngờ, lâu ngày lại sinh ra tình yêu!

Hai người họ là vợ chồng, vợ yêu chồng vốn là chuyện đương nhiên. Nhưng bà quên, quên thân phận của bọn họ, cũng quên cuộc hôn nhân này..... Là để củng cố thế lực của hai nhà, mà không phải dựa trên tình yêu của hai người.

Kỷ Ngân Viễn đã được sinh ra trong hoàn cảnh như vậy, cha không về nhà, mẹ thì luôn muốn níu kéo chồng, nhưng càng bức bách, thì lại càng không chiếm được kết quả như mong muốn.... ..

“Nhà họ Kỷ cực kỳ chú trọng về xuất thân, cô như vậy..... Chỉ sợ họ sẽ không chấp nhận hai người ở bên nhau.” Nụ cười trên mặt Lâm Diệu chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, thay vào đó là vẻ mặt hết sức nặng nề, “Cho nên, con đường sau này của hai người nhất định sẽ rất gian khổ. Dù vậy, cô cũng sẽ không dễ dàng buông tha Ngân Viễn, đúng không?”

“...” Yếu Nhiên im lặng.

“Tôi biết Ngân Viễn đã hai mươi mấy năm, tính cậu ấy luôn lạnh nhạt, không đặc biệt thích cái gì, nhưng đối với cô..... Lại vô cùng để ý. Hôm ở tiệm cơm đặc sản kia, cô nói về trước, mà lại bỏ quên di động và ví tiền ở chỗ Ngân Viễn. Cậu ấy sợ cô bị kẻ có mắt không trông nào đó bắt nạt, nên lần đầu tiên sử dụng thế lực của ông nội Kỷ, tìm kiếm tung tích của cô khắp thành phố B.” Đó là lần đầu tiên, Lâm Diệu thấy Kỷ Ngân Viễn mất khống chế, vì tìm Yếu Nhiên mà lập tức chạy về Đại học Quốc Phòng.

Xe của Kỷ Ngân Viễn đậu ở cạnh đó, xung quanh thì đầy taxi, nhưng anh lại chạy bộ về, giống như những thứ kia không hề tồn tại trong mắt anh.

Kể từ lúc đó, Lâm Diệu đã biết, Đường Như chắc chắn thua.

Thua hoàn toàn!

Khi một người đàn ông vì một cô gái mà mất kiểm soát đến mức này, nói rõ anh ta rất rất yêu cô ấy.

“...” Yếu Nhiên vẫn không nói gì, trong lòng vô cùng khiếp sợ. Cô không hề biết tất cả những chuyện này, và cũng rất khó tin. Từ tiệm cơm về đến trường Đại học Quốc Phòng..... Khoảng cách không hề ngắn! Đi bằng xe đã tốn mất hai giờ!

Kỷ Ngân Viễn.... Anh điên rồi!!!

“Cho nên, xin cô hãy cho tôi một câu trả lời chắc chắn, cô có vì bị ông nội Kỷ ngăn cản mà từ bỏ Ngân Viễn hay không?”

Có lẽ do vẻ mặt Lâm Diệu hiện giờ rất nghiêm túc, khiến Yếu Nhiên cũng khẩn trương theo. Cô bỗng phát hiện, tình cảm giữa Lâm Diệu và Kỷ Ngân Viễn quả thật rất tốt. Nhưng, điều này cũng không thể trở thành nguyên nhân để cô nói ra câu kia.

“...” Thì ra lòng vòng từ trước tới giờ, cản trở lớn nhất mà bọn họ nói là từ ông nội Kỷ ??

Đường Như cho là ông nội Kỷ chú trọng xuất thân nên sẽ không chấp nhận cô và Kỷ Ngân Viễn bên nhau, cả Lâm Diệu cũng vậy.... .. Hoặc là không chỉ Lâm Diệu, mà thậm chí mấy người bạn kia của Kỷ Ngân Viễn cũng nghĩ vậy.

Nhưng, chỉ cần Yếu Nhiên vừa nhớ tới gương mặt cười ha hả của tư lệnh Kỷ, là đã thấy khóe miệng co quắp.

Rõ ràng là ông nội Kỷ chấp nhận cho hai người họ bên nhau mà!

“Cô Thư?” Lâm Diệu không biết Yếu Nhiên đang nghĩ gì, hồi lâu, thấy cô không trả lời, nên hơi thấp thỏm.

Chẳng lẽ..... Cô định từ bỏ ?!

Yếu Nhiên nhìn Lâm Diệu một cái, thấy vẻ mặt hơi khấn trương của anh ta, bỗng toát ra ý xấu, “Rất xin lỗi.... ..”

Anh ta vừa mới lừa cô, giờ không trả thù sao được!

Những người bên cạnh Kỷ Ngân Viễn đều xấu xa như nhau, rõ ràng là mẹ Kỷ Ngân Viễn tìm cô, lại cố tình chặn ngang, trao đổi điều kiện gì đó.... ..

“Giờ, lòng tôi đang rất loạn.” Yếu Nhiên cố ý dè giọng xuống thật thấp, cố gắng khiến mình trông có vẻ vô cùng luống cuống, “Có thể cho tôi suy nghĩ thật kỹ không.... ..”

Vẻ mặt Lâm Diệu lập tức trở nên hết sức thất vọng.

“Vậy à.....” Lâm Diệu cau mày, hình như muốn nói gì đó. Nhưng Yếu Nhiên đã nhanh chóng xoay người, bỏ lại một câu, “Tôi về trước đây.” Sau đó chạy đi mất.

Lâm Diệu không hề biết chính vì mình chen ngang mà mang đến cho Kỷ Ngân Viễn biết bao nhiêu phiền phức.

Bởi vì ngày Yếu Nhiên vùng lên đã tới!

54. Chương 56

Kể từ ngày gọi điện cho Kỷ Ngân Viễn xong, Yếu Nhiên tựa như biến mất không dấu vết, khiến Kỷ Ngân Viễn thấy hơi khác thường. Mấy ngày nay anh ở doanh trại không về nhà, nên còn chưa biết chuyện cô đến thành phố B, giờ rảnh rồi mới bỗng thấy mấy ngày gần đây thật sự quá yên tĩnh.

Kỷ Ngân Viễn nghĩ nghĩ một lát rồi nhắc điện thoại bàn lên, bấm số.

Không ai ở bên cạnh kêu la, thật đúng là.... .. Không quen.... ..

Lâm Diệu mới từ phòng họp ra, đã thấy Kỷ Ngân Viễn gọi tới.

“Có rảnh không, gặp nhau nói chuyện một chút.” Trước khi đi tìm Yếu Nhiên, Kỷ Ngân Viễn quyết định phải nói chuyện thẳng thắn với Lâm Diệu trước.

Nghe vậy, Lâm Diệu rất kinh ngạc.

Tối hôm đó.

Trong một khách sạn được bài trí cực kỳ lãng mạn, cả bàn toàn những món ăn hấp dẫn và rượu nho đỏ, Yếu Nhiên co quắp khóe mắt, “Tại sao lại là cậu?”

Đây chính là người tình hoàn mỹ vô khuyết mà Tiểu Triệu tìm cho cô?

Đùa gì thế? !

Rõ ràng còn là một đứa bé !!!

Phó Khâm Ủy không hề biết Yếu Nhiên đang oán thăm, mỉm cười vui vẻ nói, “Vừa lúc không có việc gì.”

“... ..” Khóe mắt Yếu Nhiên càng co quắp lợi hại hơn.

“Đúng rồi, chị Nhiên.....”

“Đừng có ra vẻ như thân thiết lắm!” Yếu Nhiên cắt ngang lời Phó Khâm Ủy, định đứng dậy đi, “Tôi không rảnh chơi với một đứa bé.” Vừa nói Yếu Nhiên vừa thầm trách Tiểu Triệu thật là không đáng tin.

Rõ ràng luôn miệng hứa là sẽ không để cô thất vọng, vậy mà.... ..

Yếu Nhiên đột nhiên cảm thấy hành động tin tưởng Tiểu Triệu của mình quả thật rất ngây thơ.

“Cô tính đi tìm cô Triệu?” Phó Khâm Ủy cười híp mắt, “Cô ấy chọn người theo tiêu chuẩn của cô mà.”

Yếu Nhiên nghe vậy, không đi nữa, đặt mạnh túi xách lên bàn, giận quá hóa cười, “Tiêu chuẩn của tôi? Tiêu chuẩn thứ nhất của tôi chính là đối phương phải là đàn ông.” Cô nhìn khắp Phó Khâm Ủy một lượt rồi tiếp, “Nhưng cậu phải sao?”

Còn không biết đã trưởng thành hay chưa mà dám ở trước mặt cô tự nhận mình đạt tiêu chuẩn!

Phó Khâm Ủy cười cười, chống hai tay lên cằm, đưa mặt tới gần Yếu Nhiên, “Hoài nghi cũng phải có căn cứ chứ! Làm sao cô chắc chắn.... .. Tôi không phải là đàn ông?”

“... ..” Yếu Nhiên đột nhiên ngồi xuống, lén lút liếc mắt ra phía sau Phó Khâm Ủy, rồi nhanh chóng rút người lại.

Phó Khâm Ủy khó hiểu, nhìn theo tầm mắt Yếu Nhiên, một bóng dáng quen thuộc lọt vào mắt khiến cậu ta bỗng hiểu ra ý đồ của Yếu Nhiên.

Kỷ Ngân Viễn.

“Mặc dù không biết tại sao cô lại muốn làm vậy, nhưng xin hãy tin tưởng, chắc chắn tôi sẽ là một người tình hoàn mỹ.” Phó Khâm Ủy cười cười, nhẹ nhàng kéo tay phải của Yếu Nhiên lại, chậm rãi nắm chặt, cúi đầu đặt lên mu bàn tay cô một nụ hôn. Nụ hôn rất nhẹ, giống như gió phất qua gò má.

Trùng hợp, Kỷ Ngân Viễn đã bắt gặp cảnh này.

Yếu Nhiên mất tự nhiên rút tay ra, thấy Kỷ Ngân Viễn đang bước về hướng này thì nhịp tim bỗng tăng lên nhanh chóng, nhưng ngay khi cô cho là anh sẽ đi tới trước mặt cô, thì anh lại ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh.

Người phục vụ nhanh chóng cầm thực đơn tới, nhỏ giọng nói chuyện với Kỷ Ngân Viễn bằng tiếng Pháp.

Kỷ Ngân Viễn mặc quân trang, quét mắt qua thực đơn một cái, nhanh chóng gọi một ly nước. Phong cách phóng khoáng của anh lập tức hấp dẫn không ít cô gái nhìn sang.

Tim Yếu Nhiên đột nhiên dâng lên cảm giác mất mát.

Anh không thèm tới hỏi tại sao cô không nói tiếng nào đã chạy tới thành phố B, cũng không quan tâm tại sao cô lại đi ăn với một người đàn ông khác? !

Được rồi, cô phải thừa nhận, cậu thiếu niên hơn mười tuổi trước mắt này thật sự không đủ tư cách để xưng là đàn ông.

Nhưng dù thế nào.... .. Cũng có thể miễn cưỡng quy là ‘khác phái’!

Vậy mà.... .. Kỷ Ngân Viễn không hề có một chút phản ứng nào? !

Ban ngày lúc Yếu Nhiên nhận được điện thoại của Lâm Diệu biết Kỷ Ngân Viễn sắp tới thì cô lập tức nghĩ ra ý xấu.

Từ trước tới giờ mình luôn bị Kỷ Ngân Viễn đùa giỡn, nay có cơ hội, không trả thù mới là lạ!

Cho nên mới cố ý để lộ là tối nay cô sẽ hẹn hò với một người đàn ông khác vừa dọa Lâm Diệu vừa chọc tức Kỷ Ngân Viễn một phen.

Ai ngờ, chiêu này của Yếu Nhiên.... .. Chỉ là chiêu của học sinh tiểu học.

“A, huấn luyện viên Kỷ cũng tới.” Phó Khâm Ủy cười nói, “Có cần qua chào một tiếng không?”

“Tùy cậu.” Yếu Nhiên nhú mày, vừa định cắt miếng bò bít tết ra thành từng mảnh nhỏ, thì Phó Khâm Ủy đã lấy cái đĩa của cô đi.

“Này.... ...”

“Ăn phần của tôi đi.” Phó Khâm Ủy đẩy đĩa thịt bò đã được cắt nhỏ tới trước mặt Yếu Nhiên, còn khe khom người, tiến sát tai cô thì thầm, “Chờ tôi một lát.”

Yếu Nhiên nhanh chóng lui về sau, nhú mày không vui.

Không biết từ lúc nào, Yếu Nhiên đã hình thành nên một thói quen, trừ Kỷ Ngân Viễn, bất kỳ người khác phái nào làm động tác thân mật thế này cô đều thấy rất ghét.

Cũng may Phó Khâm Ủy không để ý, chỉ mỉm cười.

“Huấn luyện viên Kỷ, thật trùng hợp.” Phó Khâm Ủy đến ngồi đối diện với Kỷ Ngân Viễn.

Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nhìn Phó Khâm Ủy, rồi quét mắt qua chỗ Yếu Nhiên, “Cậu tới đây làm gì?”

“Hẹn hò!” Phó Khâm Ủy cười tươi rói, “Chắc huấn luyện viên Kỷ cũng biết phóng viên Thư chứ?”

Kỷ Ngân Viễn không lên tiếng, chỉ gật đầu.

“Ha ha, tôi nghe nói hai người đã từng hợp tác mấy lần mà phải không?”

“Cậu nghe ai nói?”

“Cô ấy chứ ai!”

Nói bậy nói bạ! Yếu Nhiên cảm giận vỗ bàn, ai nói với cậu ta chứ?

Động tác của Yếu Nhiên khiến không ít khách khác chú ý, ngay cả anh phục vụ cũng giật mình tiến lên xem thử. Kỷ Ngân Viễn lẳng lặng nhìn cô, mỉm môi lại nén cười, cả vẻ mặt cũng hòa hoãn xuống.

Phó Khâm Ủy không bỏ sót bất kỳ chuyển biến nào trên mặt Kỷ Ngân Viễn, nên càng thấy hứng thú.

Lúc này, Yếu Nhiên cũng phát giác hành động của mình hơi quá khích, vội vàng cúi đầu ăn thịt bò làm như không có gì xảy ra. Giống như người gây ra trận xôn xao này không phải là cô.

Thật ra trong lòng cô đã sớm xấu hổ muốn độn thổ cho rồi!

Cô ghét cảm giác bị mọi người nhìn chăm chăm thế này!

“Vậy Thư Yếu Nhiên có nói với cậu mối quan hệ giữa tôi và cô ấy không?” Kỷ Ngân Viễn không nhìn Yếu Nhiên, bình tĩnh hỏi Phó Khâm Ủy.

Phó Khâm Ủy cười một tiếng, “Dĩ nhiên có! Quan hệ hợp tác!”

“Khụ khụ khụ....” Yếu Nhiên lại sặc.

Miếng thịt bò kẹt ngay cổ họng Yếu Nhiên lên không được mà xuống cũng không xong. Cô siết cổ áo, cố gắng nuốt xuống, đáng tiếc miếng thịt bò rất ngoan cố. Cô luống cuống bắt lấy ly rượu nho, không ngờ vì vội quá nên đã làm rơi xuống đất.

Tiếng vỡ vụn của thủy tinh vang lên lại khiến mọi người nhìn chăm chú lần nữa.

Lần này Yếu Nhiên chỉ muốn mình chết ngay cho rồi.

Thật mất mặt, đời này cô chưa từng bị mất mặt đến mức này!

Kỷ Ngân Viễn lập tức chạy tới bên cạnh Yếu Nhiên. Miếng thịt bò khiến cô khó thở, mặt đỏ bừng. Cô siết chặt tay anh, nước mắt chảy ròng ròng.

Ngược lại, ‘nam chính’ Phó Khâm Ủy thì như bị hóa đá, chỉ đứng ngơ ra.

Phó Khâm Ủy không ngờ vị huấn luyện viên lạnh lùng này mà cũng có lúc sốt ruột như vậy.

Kỷ Ngân Viễn vỗ vỗ trên lưng Yếu Nhiên mấy phát, giúp Yếu Nhiên tống miếng thịt bò ra.

Sau khi tổng miếng thịt ra được, Yếu Nhiên dựa vào tay Kỷ Ngân Viễn thở dốc từng ngụm, có cảm giác may mắn như sống sót sau tai nạn khủng khiếp.

Kỷ Ngân Viễn cầm một ly rượu nho khác đưa cho Yếu Nhiên. Cô lập tức nhấp một ngụm, cảm giác cổ họng vẫn còn đau.

“Còn muốn ăn không?” Kỷ Ngân Viễn nhìn đĩa thịt bò gần như còn nguyên trước mặt Yếu Nhiên hỏi.

Yếu Nhiên nhanh chóng lắc đầu.

Thôi đi! Xảy ra chuyện này, trong thời gian tới cô không muốn ăn món này nữa đâu!

Kỷ Ngân Viễn cười cười, “Ăn chút đồ ngọt được không? Đã đi nhà hàng thì phải lấp đầy bụng chứ!”

“... ..” Yếu Nhiên ngẹn lời.

Anh không còn câu nào khác để nói hả? !

Cô không muốn nghe những lời này!

Kỷ Ngân Viễn tiếp, “Vậy thì về nhà thôi.”

Tay Kỷ Ngân Viễn đặt bên eo Yếu Nhiên, định dắt cô đi, không ngờ cô đã kháng nghị, “Ai nói tôi muốn đi.”

Yếu Nhiên né khỏi Kỷ Ngân Viễn, “Tôi và Khâm Úy còn chưa tâm sự xong.” Vừa nói ra hai chữ ‘Khâm Úy’, ngay cả cô còn thấy sồn cả da gà.

Kỷ Ngân Viễn nghe vậy, buông tay, để Yếu Nhiên đi tới chỗ Phó Khâm Úy còn anh thì ngồi xuống ghế, “Vậy được, chờ hai người nói xong rồi đi.”

Sau đó rất rộng lượng xoay người đi, chừa lại không gian riêng cho hai người.

“... ..” Yếu Nhiên có cảm giác mình sắp bị Kỷ Ngân Viễn làm cho tức chết!

Anh ta không có một chút phản ứng nào hết? !

Cô đang hẹn hò với một người đàn ông khác đó!

Hẹn hò đó, biết không? !

Định bụng cho anh ta chịu chút đau khổ, ai ngờ người bị đau khổ lại là mình!

Yếu Nhiên bỗng hoài nghi có phải Kỷ Ngân Viễn đang cố ý hay không.... Cô nhìn chăm chăm anh, đáng tiếc anh không có chút phản ứng nào.

“Cô Thư, tôi thấy hôm nay dừng ở đây thôi.” Phó Khâm Úy làm sao không nhận thấy được luồng khí nguy hiểm đang tỏa ra từ người Kỷ Ngân Viễn chứ! Nhưng.....

“Nhưng nếu cô có thời gian, chúng ta đi dạo đâu đó một lát được không?” Phó Khâm Úy rất thích khiêu chiến giới hạn cuối cùng của kẻ địch.

Quả nhiên, Kỷ Ngân Viễn vừa nghe, sắc mặt lập tức lạnh xuống mấy phần, khí lạnh bắt đầu tỏa ra.

Yếu Nhiên nhìn Kỷ Ngân Viễn một cái, giận dữ gật đầu.

Yếu Nhiên đi theo Phó Khâm Úy đến bãi đậu xe. Kỷ Ngân Viễn luôn đi theo hai người, nhưng vẫn trầm mặc, chưa nói một chữ.

Xe Phó Khâm Úy là một chiếc Bentley màu đen.

Yếu Nhiên chợt nhớ ra Kỷ Ngân Viễn cũng có một chiếc Bentley như vậy. Chính là chiếc anh chở cô đến bữa tiệc đính hôn của Thư Yếu Ninh.

Anh mạnh mẽ dẫn cô khỏi biệt thự nhà họ Thư, ở thời điểm cô yếu ớt nhất cho cô một cái ôm ấm áp và an tâm nhất.

Không chỉ một lần! Sau đó rất nhiều lần anh đều dung túng cô.

Nhưng cô lại.... ..

Phó Khâm Ủy mở cửa xe, ý bảo Yếu Nhiên lên. Nhưng cô chưa kịp có phản ứng gì thì Kỷ Ngân Viễn đã tiến lên, bắt lấy cổ tay cô, “Thật xin lỗi, Yếu Nhiên không thể đi theo cậu.”

55. Chương 57

Kỷ Ngân Viễn lạnh mặt tiến lên, bắt lấy cổ tay Yếu Nhiên, “Thật xin lỗi, Yếu Nhiên không thể đi theo cậu.” Giọng anh vẫn trầm thấp như thường, nhưng sự kiên quyết trong đó, lại khiến tim Yếu Nhiên đập thình thịch.

Kỷ Ngân Viễn.... ..

Rốt cuộc anh có phản ứng?!

Phó Khâm Ủy vẫn thản nhiên nói, “Hả? Tại sao?” xong quét mắt nhìn Yếu Nhiên rồi tiếp, “Chẳng lẽ huấn luyện viên Kỷ cũng đang theo đuổi cô Thư?”

“Không.” Kỷ Ngân Viễn phủ nhận dứt khoát.

Phó Khâm Ủy cười, “Nếu không phải đang theo đuổi cô Thư, vậy huấn luyện viên Kỷ có tư cách gì..... Ngăn cản chúng tôi hẹn hò?”

Kỷ Ngân Viễn nhét Yếu Nhiên vào chiếc xe màu đen bên cạnh, thông thả nói, “Rất đơn giản, bởi vì cô ấy là người con gái của tôi.” Xong anh đóng cửa xe, nhìn thẳng Phó Khâm Ủy, lạnh lùng nói, “Từ rất lâu rồi.”

Phó Khâm Ủy nhún vai một cái, nghiêng người nhìn Yếu Nhiên, “Cô Thư có muốn đi hóng gió nữa không?”

Hoàn toàn không quan tâm đến tuyên bố quyền sở hữu vừa rồi của Kỷ Ngân Viễn.

“Tôi.... ..” Yếu Nhiên vừa mở miệng thì Kỷ Ngân Viễn đã đóng cửa xe lại, khiến cô giật bắn mình. Anh đi vòng qua ghế lái phía bên kia, nhanh chóng dứt chìa khóa vào, khởi động xe đi mất.

Chiếc xe vụt đi như bay, bãi đỗ xe lại yên tĩnh như trước, giống như trận giằng co vừa rồi chưa từng xuất hiện, diễ đàn l«ê quý đ»ôn.chỉ còn lại Phó Khâm Ủy đứng nguyên tại chỗ, rốt cuộc không nhịn được nữa mà cười phá lên.

Đường phố đã lên đèn, ánh sáng rực rỡ muôn màu.

Bên trong xe, Yếu Nhiên nắm chặt dây an toàn, cúi thấp đầu không để ý tới Kỷ Ngân Viễn. Anh liếc cô một cái, thẫn thờ dài.

Nghe Lâm Diệu nói, anh đã đoán được gần như hoàn toàn nguyên nhân Yếu Nhiên cáu kỉnh. Chuyện tối nay, e rằng cũng do cô cố ý.

Thừa dịp đèn đỏ, Kỷ Ngân Viễn giơ tay vuốt mái tóc dài của Yếu Nhiên, “Thư Yếu Nhiên.....”

Yếu Nhiên lập tức hất tay anh ra, quay lưng lại, mở cửa xe. Kỷ Ngân Viễn nhanh chóng vươn một tay ra, nắm bàn tay đang mở cửa xe của cô. Cô giật mình rút tay lại. Anh thuận thể khóa luôn cửa xe.

“Kỷ Ngân Viễn!” Yếu Nhiên tức giận la to. Anh cười cười, “Hả?”

Giờ này mà anh ta vẫn cười được, “Mở cửa ra! Tôi không muốn ở chung một chỗ với anh!”

“Nhưng tôi muốn ở chung một chỗ với em.”

“Anh.....” Yếu Nhiên ghen hòng, không biết nên tức hay nên cười, so với một Kỷ Ngân Viễn không hề biết xấu hổ thì cô vĩnh viễn không phải là đối thủ của anh.

“Được rồi, đừng giận.” Anh vừa khoát tay lên vai cô đã bị cô hất văng ra.

Nhưng cho dù cô kháng cự, anh thật sẽ mặc kệ sao?

Tất nhiên là không!

Kỷ Ngân Viễn thấy vậy, trực tiếp ôm lấy Yếu Nhiên từ phía sau, ngăn lại tất cả phản kháng của cô.

“Buông ra! Ai cho anh ôm!” Yếu Nhiên vô cùng mất hứng, ra sức giãy giụa.

“Giấu giếm quân tình là lỗi của tôi, nhưng em cũng phải cho tôi cơ hội giải thích chứ.” Kỷ Ngân Viễn nói nửa đùa nửa thật, hai tay vẫn siết chặt lấy cô.

“Tôi không muốn nói chuyện với anh, miệng lưỡi anh rất trơn tru!” Mỗi lần anh vừa mở miệng chỉ cần ba hoa vài câu là hóa chuyện lớn thành không. Mấy lần trước cô đã bị lừa rồi, lần này tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho anh!

Kỷ Ngân Viễn dở khóc dở cười, miệng lưỡi anh trơn tru?! Oan uổng quá!

“Vậy trực tiếp phạt tử hình?”

“Đúng!”

“Không muốn nghe giải thích?”

“Ừm.....” Yếu Nhiên suy nghĩ một lát rồi nói, “Hay là nghe một chút vậy.”

Dù sao cô đã đạt được mục đích, mặc dù kết quả không được hài lòng cho lắm.... ..

Hơn nữa, vốn cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, giờ phải tranh thủ cơ hội ngàn năm có một này! Ai bảo anh luôn đùa giỡn cô làm chi!

Kỷ Ngân Viễn nở nụ cười, gương mặt lạnh lùng cũng dần trở nên nhu hòa hẳn.

“Lâm Diệu nói, em đã gặp mẹ tôi.”

“... ..”

“Bà đã nói gì với em?” Kỷ Ngân Viễn rất ngạc nhiên là mẹ anh đã nói gì mà khiến Yếu Nhiên giận dữ ‘vứt bỏ’ anh đi hẹn hò với người khác.

Mặc dù biết là giả, nhưng khi nghe được tin này anh vẫn rất ghen tức. Chỉ là không thể nói cho cô biết được, dĩ_ên_dần_l_ê_quý_đ_ôn. nếu không cô sẽ rất đắc ý.

“Tại sao tôi phải nói cho anh?!” Yếu Nhiên hừ lạnh một tiếng.

Anh hỏi thì cô phải đáp sao? Buồn cười!

Kỷ Ngân Viễn giơ tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái. Vẻ mặt cô hiện giờ thật sự rất đáng yêu!

“Cảnh cáo anh, không được động tay động chân lần nữa, nếu không tôi sẽ đập anh đó!” Yếu Nhiên đẩy tay anh ra, hai mắt trừng lớn.

“Vậy em đang giận cái gì?” Kỷ Ngân Viễn cũng biết chừng mực, Yếu Nhiên đang rất tức giận, nếu chọc nữa không chừng sẽ nổ tung mất.

“Không phải anh rất thông minh sao? Bên cạnh lại có một đồng người mặt báo mà còn không đoán ra được?” Yếu Nhiên mắng bóng mắng gió.

“Bớ tay! Bởi vì đồng chí Thư thật sự rất thông minh, suy nghĩ quanh co mười tám khúc, người bình thường không cách nào hiểu được!”

Trên đời này, người con gái có thể khiến Kỷ Ngân Viễn phải tốn tâm tư nghĩ ra lời dụ dỗ đầy tính lừa gạt thế này quả thật chỉ có một mình Thư Yếu Nhiên mà thôi.

Nhưng Yếu Nhiên lại không hề hay biết. Vừa nghe xong cô liền hớn hờ, cảm giác rất thoải mái.

A ha ha! Rốt cuộc biết cô thông minh rồi sao?

Yếu Nhiên trộm vui vẻ một lúc lâu rồi mới cố ra vẻ nghiêm chỉnh, ho khan một tiếng, “Hết đèn đỏ rồi, sao anh còn chưa đi?”

Kỷ Ngân Viễn lập tức cho xe chạy.

Hừ hừ! Biết nghe lời là tốt!

“Đồng chí Thư thông minh xinh đẹp, rốt cuộc mẹ tôi đã nói gì với em?” Kỷ Ngân Viễn nghiêng đầu nhìn Yếu Nhiên, vừa lúc bắt gặp bộ dáng hả hê đắc ý của cô.

“Mẹ anh nói.....” trước mắt Yếu Nhiên dường như hiện ra khuôn mặt dịu dàng của mẹ Kỷ Ngân Viễn.

Trong lòng Yếu Nhiên rất kinh ngạc, không biết đến tột cùng sinh trưởng trong hoàn cảnh thế nào, dĩ nhiên đàn ông quý ông mới có thể bồi dưỡng ra một phụ nữ có khí chất như vậy, cũng không cách nào tưởng tượng một người phụ nữ trông như tiên nữ thế kia lại vì chồng không về nhà mà phải tìm đủ mọi cách.

Bỗng Yếu Nhiên cảm thấy bây giờ thật sự không thích hợp để nói những chuyện nặng nề kia, bèn cố ý tránh đi, “Mẹ anh nói, anh rất biết cách khiến con gái thích!”

“Lại nói vậy.”

“Không có!”

Một tiếng “Két” vang lên, xe ngừng lại ở ven đường, Kỷ Ngân Viễn tắt máy, chuẩn bị ‘thăm vấn’ Yếu Nhiên..

“Thật không có?” Kỷ Ngân Viễn ôm Yếu Nhiên vào lòng, cười như không cười nói.

“Nói không có là không có!” Yếu Nhiên ngạnh cổ la lên. Miệng Kỷ Ngân Viễn dính sát vào tai cô, hơi thở anh phun lên tai cô khiến người cô như mềm nhũn. “Anh..... Anh mau buông tay, không cho phép anh đụng vào tôi!”

“Tôi đâu có đụng em.” Kỷ Ngân Viễn càng ôm chặt Yếu Nhiên hơn, “Tôi đang ôm em mà.”

“...” Trên đời này chắc không còn ai mặt dày hơn anh ta nữa rồi !!

Kỷ Ngân Viễn nhẹ nhàng thì thầm vào tai Yếu Nhiên, “Nhiên Nhiên.....”

Ngay cả mỹ nam kế cũng dùng luôn!

Từ trước tới giờ Kỷ Ngân Viễn chưa bao giờ gọi Yếu Nhiên như vậy, nên vừa nghe thấy hai chữ kia, Yếu Nhiên có cảm giác y hệt như đang mơ.

“Rốt cuộc là đã nói gì?”

Yếu Nhiên gần như choáng váng, nhanh chóng khai báo tất cả, từ Lâm Diệu tìm cô trao đổi, đến những lời mẹ Kỷ Ngân Viễn nói.... .. Và cả những suy nghĩ cô chôn giấu trong lòng kia.

“Anh biết tất cả về tôi, nhưng đối với tôi mà nói, anh vẫn luôn là một câu đố.” Những gì về anh, cô đều phải nghe từ miệng người khác, khiến cô cảm thấy không hề thoải mái tí nào.

“Ngốc.....” Kỷ Ngân Viễn bỗng thấy lòng mềm nhũn, “Nếu muốn biết, sao không hỏi tôi?”

“Không thèm!”

Yếu Nhiên nện cho anh một quyền, “Anh sẽ bắt nạt tôi, sẽ không trả lời câu hỏi của tôi!”

“...” Kỷ Ngân Viễn buồn cười, trong lòng cô, anh tẹt đến mức đó sao?

Vừa nhắc tới chuyện này, lửa giận vốn đã tắt trong lòng Yếu Nhiên lại có dấu hiệu bùng lên, cô trừng anh, “Thay vì tự mình nạp mạng, còn không bằng im lặng buồn bực cho rồi!”

56. Chương 58

Chẳng lẽ do bình thường anh khi dễ cô dữ quá?

Kỷ Ngân Viễn nhìn Yếu Nhiên trầm nghĩ. Yếu Nhiên nhú mày trừng lại.

Có vẻ không cần hỏi nữa rồi, vẻ mặt cô đã cho anh đáp án.

Nhưng, sao cô biết được.... .. Đàn ông chỉ khi dễ người mình yêu.... .. Có lẽ là một loại bản năng.

“Em giữ trong bụng không nói, rồi tự nghĩ ra mấy chuyện mấy chuyện này để giày vò tôi.” Kỷ Ngân Viễn thuận thể cầm lấy nắm đầm nhỏ của Yếu Nhiên, “Kết quả thì sao? Còn không phải là tự giày vò mình?!”

“... ..” Yếu Nhiên biết Kỷ Ngân Viễn đang nhắc lại chuyện mắc nghẹn miếng thịt bò, mặt tối sầm, “Kỷ Ngân Viễn, nếu anh còn dám nói thêm một chữ nào nữa, thì lập tức biến mất đi!”

Kỷ Ngân Viễn mỉm cười, rút từ trong ví ra hai tấm vé gì đó.

Mắt Yếu Nhiên lập tức dán vào hai tấm vé, nhưng tay Kỷ Ngân Viễn cứ di động không ngừng, cuối cùng bực mình quá, cô giơ tay đoạt luôn.

Vé xem phim? !

“Là vé tối nay..... Anh muốn mời tôi đi xem phim?” Yếu Nhiên nắm chặt hai tờ phiếu, kích động hỏi.

“Anh mua lúc nào vậy?”

“... ..”

Yếu Nhiên vui vẻ ngẩng đầu nhìn Kỷ Ngân Viễn, lại thấy anh đặt hai ngón tay lên môi làm động tác kéo khóa.

“À.... ..” Yếu Nhiên lập tức đắc ý nói, “Cho phép anh mở miệng!”

“Lúc vừa tới thành phố B.”

“Ồ, cũng biết cách dụ con gái vui vẻ đó. Chắc trước kia đã từng dụ dỗ không ít con gái rồi! Hừ!”

“Tự học thành tài thôi!” Kỷ Ngân Viễn mỉm cười, nhân tiện bổ sung một câu, “Giống em.”

“... ..” Nghe vậy, những lời công kích Yếu Nhiên chuẩn bị đã chết từ trong trứng nước!

Đã nói ‘giống như em’ rồi nếu còn phản bác, không phải là tự lấy đá đập chân mình sao?!

Yếu Nhiên bĩu môi, trở về chỗ ngồi của mình, trong giọng nói khó nén được vui vẻ, “Anh nhanh lên, chúng ta phải tới rạp chiếu phim ngay bây giờ!”

Cô đã không đi xem phim ở rạp mấy năm rồi.

Thật mong đợi!

“Tuân lệnh! Nhiên.....” Kỷ Ngân Viễn chợt dừng lại, rồi mới tiếp, “Sếp!”

Mắt Yếu Nhiên bỗng đỏ bừng. Hừ! Còn giả bộ! Cô nghe thấy rồi đó!

Đến rạp chiếu phim, Kỷ Ngân Viễn để Yếu Nhiên chờ ở sảnh lớn, còn mình thì đi đậu xe.

Bộ phim hai người sắp xem là theo sở thích của Yếu Nhiên, tình cảm lãng mạn.

Yếu Nhiên đứng dưới poster đọc giới thiệu vắn tắt, lòng nghĩ thầm: lạ lùng! Kỷ Ngân Viễn mà cũng chịu xem mấy phim tình cảm thể này? Chẳng phải đàn ông đều thích thể loại hành động sao? Huống chi anh lại là quân nhân, có thể chịu được?

Kỷ Ngân Viễn đã đậu xe xong, đang một tay ôm bắp rang bơ một tay xách một bịch đồ ăn vặt to đi tìm cô.

Yếu Nhiên trợn to mắt, đang định đi đến chỗ anh, thì bỗng bị ai đó đụng vào sau lưng.

Yếu Nhiên lão đảo, suýt tí bổ nhào lên tường, vé xem phim trong tay cũng bị bay ra ngoài.

Thì ra là có mấy học sinh trung học đang đùa giỡn, nữ sinh đụng vào Yếu Nhiên bị té xuống đất, bạn cô ta thấy vậy vội vàng chạy lại xin lỗi Yếu Nhiên.

Kỷ Ngân Viễn vội vàng chạy tới, thấy Yếu Nhiên không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm, “Cẩn thận một chút. Phải chú ý xung quanh!”

Yếu Nhiên ngửi thấy mùi thơm bắp rang bơ, lập tức nói, “Cho tôi!”

“...” Quả nhiên! Trong mắt cô chỉ có ăn thôi! Kỷ Ngân Viễn giờ bấp rang bơ ra xa, không cho Yếu Nhiên lấy.

“Anh làm gì vậy!” Yếu Nhiên la lên.

“Không được vừa đi vừa ăn!”

“Hả?” Lại lên cơn à!

“Đây là vé xem phim của hai người.” Nữ học sinh nhanh chóng nhét hai tấm vé vào tay Yếu Nhiên rồi lập tức chạy đi.

Yếu Nhiên vốn đang khó chịu vì lời Kỷ Ngân Viễn, nhưng nhìn hai tấm vé trong tay..... Cô khẽ hí mắt.

Lúc vào soát vé vào phòng xem phim.

“Xin chào, xin cho xem vé của hai bạn!” nhân viên soát vé mỉm cười nói.

Yếu Nhiên lấy vé ra, nhưng chỉ đưa một tấm.

“Chết! Thiếu một vé rồi!” Yếu Nhiên giả bộ kinh ngạc hô to, sau đó nhướn mày, làm vẻ đau khổ nói với Kỷ Ngân Viễn, “Nhất định là lúc bị cô gái kia đụng vào đã bị rơi mất.... Làm sao bây giờ, chỉ có một vé!”

“... ..” Rất có năng khiếu diễn kịch!

Yếu Nhiên thấy Kỷ Ngân Viễn trầm mặc nhằm là anh đang cam chịu, bèn tự giác lấy hết tất cả đồ ăn vặt trong tay anh đi, cười nói, “Vậy chỉ có thể phiền anh đi mua một tấm nữa thôi, tôi ở trong đó chờ anh. Nhanh lên nhé!”

“...” Kỷ Ngân Viễn nhìn nhìn miệng túi áo của Yếu Nhiên, tấm vé còn lại đang lấp lửng ở đó.

Nhưng anh không hề vạch trần cô.

Kỷ Ngân Viễn nhanh chân bước vào trước, sau đó mỉm cười nói, “Đi nhanh về nhanh!”

Yếu Nhiên cứng mặt, “Này, Kỷ Ngân Viễn....” không thể tin được.

Nhân viên soát vé cản cô lại, “Xin cho xem vé!”

Kỷ Ngân Viễn thản nhiên bước vào chỗ ngồi, bỏ mặc Yếu Nhiên ở đó. Cô đứng cản nắn một hồi, rồi rút tấm vé còn lại đưa cho nhân viên.

Trong rạp không nhiều người lắm, chỉ tập trung ở mấy hàng đầu. Nơi hai người ngồi là ở giữa rạp, chung quanh có rải rác mấy người.

Bỗng, một ánh đèn di động chiếu vào người Kỷ Ngân Viễn.

“Ồ, là quân nhân?”

“...” Yếu Nhiên duy trì tư thế sắp ngồi xuống ghế mà quay đầu lại nhìn thử. Sau lưng hai người là một đám nam nữ trẻ tuổi, trong đó có một cô gái đang cầm điện thoại chiếu vào người Kỷ Ngân Viễn, vẻ mặt rất kích động, “Đẹp trai quá!”

“... ..” Đám người này xuất hiện lúc nào vậy?!

“Phấn kích cái gì! Im lặng một chút đi!” Cậu con trai ngồi trên gõ lên ót cô gái kia một cái, xong liếc Kỷ Ngân Viễn một cái, khinh thường nói, “Bọn họ đi bộ đội, mặc quân phục thì gọi là quân nhân, nhưng cớ ra thì là lưu manh thôi!”

Tất cả đều là vì thất học nên mới bị người nhà đưa vào quân đội thao luyện.

Người bên cạnh lập tức phụ họa, “Nhìn cái gì! Ra ngoài xem phim mà cũng bày đặt diện quân phục. Đúng là cổ tình khoe mẽ mà!”

“...” Trong tình huống này, Kỷ Ngân Viễn còn có thể thản nhiên như không, nhưng Yếu Nhiên thì đã không nín được cười. Yếu Nhiên vui vẻ đụng đụng anh, “Này, bọn họ nói anh là lưu manh đó!”

Mấy đứa nhỏ này đúng là có mắt nhìn người, chỉ liếc sơ đã nhận ra bản chất thật của anh!

Kỷ Ngân Viễn điều chỉnh một tư thế thoải mái, đến gần tai Yếu Nhiên nói nhỏ, “Tôi có phải lưu manh hay không.... .. Chẳng phải em là người rõ ràng nhất hay sao!”

Mặt Yếu Nhiên lập tức đỏ bừng. Cô dỗi, lấy khuỷu tay hất anh một cái.

“Thấy không! Chưa cởi quân phục mà đã bắt đầu giở trò lưu manh rồi đó!” Cậu con trai kia thấy vậy, kích động la to.

“Này, anh em, cái cầu vai này nhìn cứ như đồ thật!” Một cậu con trai khác đã nghĩa chiếc cầu vai của Kỷ Ngân Viễn từ lâu, “Nhất định rất mắc!”

“... ..”

“Đồ tốt thì không nên hưởng một mình, nhanh, nói với cho anh mày nghe, mua cái cầu vai này ở đâu vậy?”

Ha ha, cậu ta dám tự nhận là anh của Kỷ Ngân Viễn? Yếu Nhiên cố gắng nín cười, nghĩ ra ý xấu, “Hả? Anh dám mua một cái cầu vai giả để lừa tôi?”

“... ..”

Kỷ Ngân Viễn im lặng nhìn Yếu Nhiên. Cô làm như không thấy, ‘có ý báo thù’, “Tôi còn đang ngạc nhiên, anh mới vào bộ đội mấy năm sao đã được lên tới trung tá, thì ra là do mau đồ giả!”

“... ..”

“Nói! Anh còn gạt tôi cái gì nữa?” Yếu Nhiên càng diễn càng thật.

Cậu con trai kia há to miệng, vỗ vỗ vai Kỷ Ngân Viễn, “Này người anh em.... .. Vợ cậu nói không sai, dù gì cậu cũng phải chân thật một chút chứ! Có lừa cũng chọn thiếu úy gì đó là được rồi! Còn trẻ thế này mà làm trung tá, không phải quá xạo sao?”

“... ..” Kỷ Ngân Viễn hơi nghiêng mặt, nhìn chằm chằm lên bàn tay đang đặt trên vai mình.

Cậu con trai kia khẽ run rẩy, đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh hơi lạnh.

Kỷ Ngân Viễn phủ tay cậu ta ra như đang phủ bụi.

“Này, người anh em.....” Cậu con trai kia há miệng định nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt lạnh lùng của Kỷ Ngân Viễn thì nghẹn họng, không nói được nữa.

“Kỷ Ngân Viễn, anh giận sao?” Yếu Nhiên vui vẻ kéo mặt Kỷ Ngân Viễn về, hai mắt sáng rõ nhìn chằm chằm anh.

Kỷ Ngân Viễn tức giận.... .. Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua.

“... ..” Anh không phải đang tức giận, mà là đang muốn chấm dứt tất cả những ồn ào xung quanh.

Nhưng Yếu Nhiên thì cứ cho là anh đang tức giận, “Đừng giận.... .. Ăn bắp rang đi!” Cô cười híp mắt, đưa một viên bắp rang tới cạnh môi anh.

Đáng giá! Thật đáng giá! Những uất ức mà cô phải chịu từ trước tới giờ coi như được đền bù rồi!

Kỷ Ngân Viễn cắn hạt bắp rang kia, đầu lưỡi còn liếm tay Yếu Nhiên một vòng. Cô vội rút tay về, mặt đỏ bừng.

Chắc là vô tình thôi!

Yếu Nhiên lén nhìn Kỷ Ngân Viễn một cái, thấy anh đang thản nhiên xem phim. Bỗng anh quay sang nhìn cô.

Yếu Nhiên giật bản mình, cuống quýt cúi đầu giả bộ ăn bắp rang.

Sắc mặt anh dần mềm xuống.

Đúng lúc này, “Người anh em, vợ cậu thật dễ dụ!” Là giọng của cậu con trai ‘không thức thời’ lúc nãy.

57. Chương 59

“Này, này, cậu nói bậy gì đó! Ai là vợ anh ta chứ!” Yếu Nhiên không đợi Kỷ Ngân Viễn mở miệng, đã không vui phản bác.

“Cô không phải vợ cậu ta?” Trong đầu cậu kia đã xuất hiện một giả thiết khác, “Chẳng lẽ là tình nhân?!”

“... ..” Kỷ Ngân Viễn lập tức giật lấy túi bắp rang trong tay Yếu Nhiên đập lên đầu cậu ta.

“Cậu lập lại lần nữa xem!” Kỷ Ngân Viễn lạnh lùng nói.

Cậu kia ngây người như phỗng mặc cho bắp rang đang rớt khắp người.

“Khốn kiếp! Mày dám!” cậu bạn bên cạnh tức giận, kéo túi bắp rang trên đầu bạn mình ra, quăng xuống đất, giẫm mạnh mấy cái, “Muốn giả bộ anh hùng trước mặt con gái hả, có gan ra ngoài so bản lĩnh không?”

“... ..” Nếu không phải do cậu kia nói quá đáng Kỷ Ngân Viễn cũng sẽ không so đo với bọn họ. Anh lạnh lùng liếc cậu ta một cái. Cậu ta bỗng thấy lạnh cả người, không dám nói lời nào nữa.

Kỷ Ngân Viễn quay đầu lại, từ trong bọc đồ ăn vặt móc ra một gói xí muội đưa cho Yếu Nhiên. Cô nhận lấy theo quán tính. “Kỷ Ngân Viễn.... ..”

“Tôi đang tức giận.” Kỷ Ngân Viễn thừa nhận dứt khoát, nhưng lúc nhìn cô, vẻ mặt vẫn rất ôn hòa.

“... .. Tôi..... Tôi biết.... ..” Yếu Nhiên suýt chút bị nghẹn hạt xí muội.

Quăng cả túi bắp rang bơ vào đầu người ta mà không tức giận mới là lạ đó.

Nhưng điều khiến Yếu Nhiên cảm thấy là, mặc dù bình thường Kỷ Ngân Viễn rất thích chọc cô, nhưng cô chưa bao giờ thấy anh như bây giờ. Không nói câu nào đã ra tay.

“Em muốn ăn bắp rang bơ sao?”

“... ..” Yếu Nhiên nuốt miếng xí muội xuống, chậm rãi lắc đầu.

Thôi, giờ cô chẳng muốn ăn nữa.

“Vậy thì tiếp tục xem phim đi.” Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nói, giống như không thèm chú ý tới đám trẻ sau lưng nữa.

“... ..” Yếu Nhiên ghen hòng nhìn anh trần trối.

Kỷ Ngân Viễn thấy vậy, thông thả nói, “Mặc dù quả thật tôi đẹp hơn diễn viên trong phim rất nhiều, nhưng bây giờ đang ở trong rạp chiếu phim.....” Anh dừng lại một chút rồi cười nói tiếp, “Về nhà sẽ cho em nhìn đủ.”

“... ..” Yếu Nhiên bỗng rất muốn đập đầu anh.

Àm ĩ một hồi, may là bây giờ trong rạp ít người, chứ nếu không bọn họ đã bị đuổi ra ngoài từ lâu rồi.

Lúc xem xong, Yếu Nhiên nhét đồ ăn vặt còn dư vào bọc một cách mạnh bạo cho hả giận, bởi vì xem từ nãy giờ mà nội dung bộ phim nói gì cô không hề có ấn tượng!

Vậy thì đi xem phim để làm gì chứ....

Kỷ Ngân Viễn hỏi Yếu Nhiên còn muốn đi đâu nữa không. Cô ủ rũ khoát tay, “Về trường thôi.”

Ngủ sớm, dậy sớm, ngày mai còn việc phải làm.

Trong bãi đỗ xe trống trải, sau lưng hai người bỗng vang lên rất nhiều tiếng bước chân.

Yếu Nhiên bước chậm lại, quay đầu định xem có chuyện gì, nhưng Kỷ Ngân Viễn lại giơ tay ôm lấy vai cô, không cho cô quay đầu lại.

“Mua cái gì đó làm bữa khuya được không?” Giọng Kỷ Ngân Viễn vẫn thản nhiên như thường.

Yếu Nhiên không đẩy Kỷ Ngân Viễn ra, thuận thế dựa vào ngực anh, nhỏ giọng hỏi, “Phía sau thế nào?”

Nhiều tiếng bước chân, chứng tỏ có khá nhiều người, nhưng lại im lặng đi sau hai người họ không lên tiếng, chắc chắn là cố ý.

“Mặc kệ bọn họ.”

Đến chỗ xe, Kỷ Ngân Viễn móc chìa khóa ra, mở cửa, nhanh chóng đẩy Yếu Nhiên vào bên trong, rồi lập tức khóa cửa xe lại.

Cùng lúc, đám người phía sau cũng đang chạy nhanh tới.

“Này!” Yếu Nhiên phát hiện Kỷ Ngân Viễn chưa lên, sốt ruột đập cửa xe, “Kỷ Ngân Viễn, anh làm gì vậy?”

Nhốt cô trong xem làm gì!

Kỷ Ngân Viễn không lên. Anh đứng dựa bên hông xe, thông dong chờ bọn người kia tới.

Yếu Nhiên lo lắng vỗ vỗ vào cửa sổ xe, cố mở to mắt nhìn ra bên ngoài.

Đám người đi theo bọn họ đã xuất hiện. Nam có nữ có, chừng bảy tám người, trong tay còn cầm gậy sắt!

Yếu Nhiên càng nhìn càng lo lắng.....

“Hừ, can đảm đó!” Cậu trai bị Kỷ Ngân Viễn đập túi bắp rang vào đầu nói.

Cậu trai cầm đầu, chụp ót cậu kia một cái, nói “Câm miệng!”

Kỷ Ngân Viễn không nhúc nhích, im lặng nhìn bọn họ một lượt.

Chỉ làm một đám trẻ con.

“Hôm nay ày chút bài học, ra đường bớt kiêu ngạo đi! Đừng có mà chủ động đánh người, đây là chuyện chỉ anh mày đây mới có quyền làm!”

Kỷ Ngân Viễn nghe xong, im lặng bước qua chỗ ghé lái.

Cậu trai cầm đầu bị chọc giận, vung gậy sắt định đập lên ót Kỷ Ngân Viễn. “Kiêu ngạo hả ?! Để anh mày cho biết thế nào là lễ độ!” Tiếng gió nghe vun vút, nhìn bàn tay cậu ta nổi gân xanh là biết đang dùng sức tới mức nào.

Kỷ Ngân Viễn khẽ nhắm mắt, thở dài.

Yếu Nhiên nhìn thấy cảnh này, sợ tới mức tim đập thành thịch, cuống cuống tìm cách kéo cửa xe xuống, nhưng ngoài tự khiến mình đổ một thân mồ hôi thì chẳng có kết quả gì.

Kỷ Ngân Viễn lo lắng trong lúc hỗn loạn sẽ ngộ thương đến Yếu Nhiên nên đã sớm khóa cửa xe lại.

Lúc gậy sắt sắp chạm vào đầu thì Kỷ Ngân Viễn nhanh chóng xoay người bắt lấy cây gậy, giật lấy khỏi tay cậu trai kia ném ra xa.

Quá nhẹ! Không phải là sắt tinh khiết!

“Grừ!!” cậu kia thẹn quá, la to, vọt lên, nhưng đã nhanh chóng bị Kỷ Ngân Viễn hất ngã.

Vì vậy, trận đấu này, vốn theo cảm nhận của mọi người là phải đánh lâu lắm, nhưng trên thực tế đã kết thúc hết sức nhanh chóng.

Tổng cộng chỉ mất mấy giây.

Đám người còn lại nhìn xuống cậu trai đang rên rỉ, lại nhìn Kỷ Ngân Viễn.

Hay là..... Rút lui thôi! Người này không dễ chọc tí nào!

“Ngẩn ra đó làm gì? ! Còn không mau tới đây đỡ anh mày lên!” cậu con trai mắng to.

“Đại ca....”

“Bớt nói nhảm đi! Đánh chết nó cho tao!”

Bất đắc dĩ, bọn họ đành nghe theo lời cậu ta, một nhóm lại đỡ cậu ta, một nhóm chạy tới..... Đánh hội đồng Kỷ Ngân Viễn.

“Khốn kiếp! Không ngờ thằng nhóc này biết võ!” cậu trai cầm đầu ngồi trên mui một chiếc xe màu đen, đang được đám đàn em đấm bóp cho.

Giờ cả người cậu ta đang rất đau, không phải bị Kỷ Ngân Viễn đánh mà là do té xuống đất.

“Đại ca, chẳng lẽ hần ta đúng là....” Cậu ‘đàn em’ đang đang đấm bóp cho ‘đại ca’ lo sợ liếc mắt về phía Kỷ Ngân Viễn.

“Bậy!” cậu trai cầm đầu nói, “Chết.....” bỗng, cậu ta che hai mắt của mình la lên, không dám nhìn tình trạng thê thảm của đám đàn em, sau đó đẩy mấy đàn em bên cạnh nói, “Đừng có đứng đây nữa!”

Mấy cậu đàn em nghe vậy, biết là đại ca kêu mình đi qua kia phụ, nhưng thấy đồng bọn bị Kỷ Ngân Viễn đánh cho tan tác thì nào dám, chỉ vâng vâng dạ dạ cho có nhưng vẫn đứng yên tại chỗ.

Cậu trai cầm đầu thấy vậy, lửa giận càng lớn, “Còn lè mề nữa, tao đánh chết tụi bây!” Cậu ta nhắc chân đạp một cái khiến bọn họ sợ quá chạy nhanh qua kia.

“A a a!....”

“...” Kỷ Ngân Viễn thần nhiên giải quyết xong tiếng ồn.

“Ngu ngốc!” “Một lũ vô dụng!” “Một đám đánh một đứa mà cũng không xong!” cậu con trai cầm đầu cứ đứng nguyên tại chỗ mà mắng to.

Bỗng cậu ta phát hiện ra Yếu Nhiên đang trong xe.

Hừ, để tao bắt được nhược điểm rồi.....

Kỷ Ngân Viễn đánh mà như cho vui, và cũng là để trả thù thay Yếu Nhiên. Mấy năm nay anh rất ít khi nổi giận, nhưng lần này, lại bị chọc giận bởi hai chữ: tình nhân.

Không ai biết, hai chữ này là cấm kỵ của anh.

Cho nên anh mới mất kiểm soát mà đập túi bóp rang vào đầu cậu kia.

Đúng lúc này, một tiếng “Rầm” vang lên, tiếp đó còi báo động trên xe kêu lên inh ỏi.

Kỷ Ngân Viễn giật mình, quay đầu lại thì thấy cậu con trai cầm đầu đang đứng bên cửa xe bị vỡ vụn, còn Yếu Nhiên thì nằm sấp trong xe, không hề động đậy.

Mặt anh gần như đóng băng.

58. Chương 60

“Kỷ Ngân Viễn....”

“Kỷ Ngân Viễn? Anh nghe thấy không....”

Hình như có ai đang gọi mình.

“Kỷ Ngân Viễn! Tỉnh lại đi!”

Kỷ Ngân Viễn từ từ tỉnh lại, trước mắt dần xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Yếu Nhiên.

“Này.... .. Hồi hồn hồi hồn!” Yếu Nhiên quơ quơ tay trước mặt Kỷ Ngân Viễn.

Trong phòng chiếu phim, đèn đã được bật lên hết, xung quanh trống rỗng chỉ còn hai người họ.

“Anh ngủ từ lúc bắt đầu chiếu cho tới hết luôn đó!” Yếu Nhiên oán trách, nhai bắp rang răng rắc, “Thật không biết anh tới đây để làm gì.....”

Biết ngay người như anh không cách nào xem phim tình cảm được mà! Ngủ tới ngu người luôn rồi!

“... ..” Kỷ Ngân Viễn đỏ trán, cảm thấy hơi mơ hồ.

Mình.... .. Ngủ thiếp đi?

Yếu Nhiên đã ăn sạch bịch đồ ăn vặt, cả túi bắp rang bơ cô đang ôm trên tay cũng chỉ còn lại một phần ba, d ã l q ã có vẻ trong lúc xem phim miệng của cô không lúc nào ở không.

Chẳng trách im lặng được từ đầu buổi tới giờ không làm phiền anh.

Kỷ Ngân Viễn lấy di động ra xem giờ, lòng vẫn còn chỗ khó hiểu.

Chuyện xảy ra trong bãi đỗ xe.... .. Chẳng lẽ chỉ là một giấc mơ?

Nhưng sao anh lại có giấc mơ kỳ quái như vậy chứ?

“Đến giờ ăn cơm tối rồi, đi thôi!” Kỷ Ngân Viễn nghĩ mãi vẫn không ra nên quyết định bỏ qua, vì giấc mơ vốn luôn là điều rất huyền bí và khó hiểu. Vả lại, giờ anh phải đưa cô đến một nơi, không còn thời gian để nghĩ lung tung nữa.

“Đợi chút, tôi đi nhà vệ sinh đã!” Cô ghen thật lâu rồi! Cũng vì thấy anh ngủ thiếp đi, không thể ném anh lại một mình, nên cô vẫn luôn ngồi mãi ở đây không đi vệ sinh. Vừa rồi không biết anh mơ gì mà cứ luôn gọi “Thư Yếu Nhiên, Thư Yếu Nhiên” mãi.

Yếu Nhiên ngoài mặt thì ra vẻ tức giận, nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt ngào.

Kỷ Ngân Viễn luôn nói cô yêu thầm anh rồi, nhưng giờ xem ra, phải là anh không thể rời xa cô mới đúng!

Ngủ một giấc mà cũng kêu người ta không ngừng.... ..

Yếu Nhiên vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã thấy Kỷ Ngân Viễn đứng cách đó không xa đợi cô.

Anh đang nhìn tấm áp phích dán trên tường.

Yếu Nhiên đi tới xem thử, thì ra đó là tấm áp phích của bộ phim hai người vừa xem. “Không phải anh không thích xem thể loại này sao? Vừa rồi còn ngủ suốt cả buổi đấy thôi.”

Kỷ Ngân Viễn không phản bác, chỉ hỏi, “Đây là..... Bãi đậu xe?”

Yếu Nhiên gật đầu giải thích, “Đúng, đây là một cảnh trong phim, nam chính và nữ chính bị chặn đánh ở trong bãi đậu xe, đám người kia là đàn em lúc trước của nam chính.....” Yếu Nhiên chỉ vào một đám người cầm gậy sắt ở góc dưới tấm áp phích, d ã l q ã đòỉ chỉ đến chiếc xe hơi bên cạnh, “Nam chính vì bảo vệ nữ chính mới để cô ấy núp trên xe, chỉ là bọn người kia đập vỡ cửa kính, khiến nữ chính bị thương.... ..”

“... ..” Nghe rất quen!

“Nhưng cuối cùng hai người vẫn vượt qua mọi khó khăn, sống hạnh phúc bên nhau.....” Trong đầu Yếu Nhiên bỗng hiện lên cảnh hôn lễ lãng mạn lúc cuối phim, cô khẽ mỉm cười.

“ ‘Chuyện tình tổ chức X’... ..” Kỷ Ngân Viễn nhìn tên phim ghi trên tấm áp phích, lần đầu tiên hoài nghi nghiêm trọng gu thẩm mỹ của mình.

Tại sao lúc đó anh lại mua vé phim này chứ?

“Đúng! Nam chính là cậu chủ của một tổ chức xã hội đen, vì yêu nữ chính nên vứt bỏ thân phận, chỉ cần một mình nữ chính!” Yếu Nhiên kích động nói, “Rất cảm động đúng không ?!”

“... ..” Giờ, anh đã tìm được nguyên nhân mình có giấc mơ quái dị đó.....

Kỷ Ngân Viễn xoay người, đi ra cửa, “Trễ rồi, đi nhanh thôi!”

“...” Tại sao mình lại đi nói những chuyện lãng mạn với một kẻ không hề biết lãng mạn là gì chứ? Chỉ tổ lãng phí nước bọt!

Yếu Nhiên giận dữ đi theo sau Kỷ Ngân Viễn, “Anh định dẫn tôi đi đâu?”

Kỷ Ngân Viễn thản nhiên nói, “Nhà tôi.”

“Hả ?!” Yếu Nhiên sững sờ, đứng nguyên tại chỗ, há to miệng nhìn theo bóng lưng Kỷ Ngân Viễn hồi lâu, sau đó quay đầu chạy theo hướng ngược lại.

Đùa à? Tại sao phải đi nhà anh chứ! Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý mà..... Cô không đi đâu!

Kỷ Ngân Viễn thấy Yếu Nhiên đang cố chạy trốn thì dở khóc dở cười. Anh đứng lại nói, “Qua đây.”

Yếu Nhiên lắc đầu liên tục.

“Em sợ cái gì? Còn có tôi mà!”

Yếu Nhiên vẫn lắc đầu, tiếp tục thụt lùi.

Hồi lâu, Kỷ Ngân Viễn từ bỏ thuyết phục, chuẩn bị dùng ‘vũ lực’ để giải quyết.

“Kỷ..... Kỷ Ngân Viễn, anh đừng tới đây!” Yếu Nhiên thấy Kỷ Ngân Viễn tiến lại, sợ hãi ôm đầu chạy trốn, nhưng chưa chạy được bao xa, thì đã bị kéo lại, rơi vào ngực anh.

Kỷ Ngân Viễn choàng tay Yếu Nhiên qua cổ mình, sao đó ôm ngang cô lên.

Yếu Nhiên sở hãi kêu thất thanh, “A!”

Kỷ Ngân Viễn làm như không hề nghe được, ngửi mùi thơm ngát từ tóc Yếu Nhiên, cảm nhận cơ thể mềm mại và ấm áp của cô, anh bỗng cảm thấy dường như mình đang ôm cả thế giới vào lòng.

“Nhiên Nhiên.....” Kỷ Ngân Viễn đặt cằm lên đỉnh đầu Yếu Nhiên, mỉm cười nói nhỏ, “Đi gặp người nhà tôi đi!” Anh muốn chính thức giới thiệu cô cho người nhà mình biết.

“Ừm.....” Mặt Yếu Nhiên bỗng đỏ bừng, chôn đầu vào ngực Kỷ Ngân Viễn, tim đập rộn lên.

Dịu..... Dịu dằng quá....

Làm sao bây giờ? Dường như cô không còn sức chống cự nữa.....

Hay là..... Đi gặp một lần cho rồi?

Một tiếng sau, Yếu Nhiên đi theo Kỷ Ngân Viễn vào nhà họ Kỷ.

Rõ ràng chưa chuẩn bị tâm lý.... ... Chưa nghĩ tới sẽ đi gặp người nhà anh mà..... Sao mình lại theo tới đây chứ ?!

Tiến triển nhanh quá! Tiếp theo..... Có phải là đi tới cục dân chính để đăng ký kết hôn luôn không?

Thư Yếu Nhiên mau dừng lại đi! Chẳng lẽ mày muốn kết hôn?

Cứ từ từ, người ta còn chưa nói muốn cưới cô mà.....

Không! Phải là, cô còn chưa nói muốn kết hôn với anh cơ mà.....

Không không, nói vậy cũng không đúng!

“Chúng ta đi gặp ông nội trước.” Kỷ Ngân Viễn vừa nói vừa nắm lấy tay Yếu Nhiên.

Trong nháy mắt, tất cả lo lắng và hốt hoảng trong lòng Yếu Nhiên bỗng biến mất hết, chỉ còn lại cảm giác ấm áp. “Tôi....” Cô nói nhỏ, “Tôi có thể bỏ cuộc giữa chừng không?”

“Không.”

“Nhưng....”

Kỷ Ngân Viễn nắm chặt tay Yếu Nhiên hơn, mỉm cười nói, “Đừng sợ.” Xong, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Yếu Nhiên cúi thấp đầu, nắm ngược lại tay anh.

Thật sự.... ... Cô hơi sợ. Sợ người nhà anh không thích cô, sợ lần ra mắt này sẽ không thuận lợi.....

Có lẽ, không chuẩn bị trước mà đi gặp thế này là sai lầm, nhưng đúng như lời anh nói, anh đang ở bên cạnh cô..... Vẫn luôn ở bên cô..... Nếu đã vậy, thì cô còn sợ gì nữa chứ?

Anh chính là..... Nguồn tiếp thêm sức mạnh cho cô!

Tư lệnh Kỷ đã biết Kỷ Ngân Viễn sẽ dẫn Yếu Nhiên về, nên ở thư phòng chờ hai người từ lúc sáng, mãi đến buổi chiều còn chưa thấy bóng người, bèn đứng ngồi không yên, định xuống dưới lầu đợi tiếp.

Nhưng tư lệnh Kỷ vừa ra khỏi phòng, đã thấy một cặp vừa ôm vừa hôn, thỉnh thoảng còn nói ra mấy lời tâm tình ngọt như mật ở chỗ ngoặc cầu thang.....

Tư lệnh Kỷ run rẩy, vỗ vào thành cầu thang, giả bộ nghiêm mặt nói, “Này này, sao lần nào gặp hai đứa cũng như vậy là sao?”

Bình thường còn chưa ôm chưa hôn đủ hay sao mà phải tới trước mặt ông lão đây để thể hiện ân ái!

Kỷ Ngân Viễn ngẩng đầu thấy tư lệnh Kỷ, bèn dẫn Yếu Nhiên đến ngồi trên ghế sa lon.

Yếu Nhiên ngồi thẳng tắp, đặt hai tay lên đầu gối, trông cứ như học sinh tiểu học, “Chào ông nội.”

Lần nào cũng bị tư lệnh Kỷ bắt gặp cảnh này, quả là còn nhạy hơn cả ra đa quân sự nữa!

“Về đây lúc nào?” Tư lệnh Kỷ gật đầu với Yếu Nhiên, xong ngồi xuống chiếc ghế dành riêng ỉnh.

Kỷ Ngân Viễn tự giác rót mấy ly trà nóng, “Vừa về ạ.”

Tư lệnh Kỷ tiện tay định cầm một ly, lại bị Kỷ Ngân Viễn nhanh tay lấy trước, “Đây mới là ly của ông nội!”

Kỷ Ngân Viễn đẩy một ly trà khác đến trước mặt tư lệnh Kỷ, rồi đẩy ly vừa rồi đến chỗ Yếu Nhiên. Tư lệnh Kỷ thổi thổi trà, hừ lạnh, “Sao, ta không thể uống ly kia?”

Kỷ Ngân Viễn khẽ mỉm cười nói, “Ông nội không thích uống trà vị trái cây.”

“Hôm nay, ta muốn đổi vị không được sao?”

“Vậy để con pha cho ông một ly khác.”

“...”

Yếu Nhiên nhấp một hớp nước trà, hương trái cây thơm nồng và vị chua chua ngọt ngọt khiến cô rất thích, nên uống luôn vài hớp.

“Ông nội, hôm nay ông kêu ba về đi!” Kỷ Ngân Viễn vừa nhìn Yếu Nhiên vừa nói, “Con dẫn Yếu Nhiên tới là muốn ra mắt với mọi người.”

59. Chương 61

Tư lệnh Kỷ bỗng nghiêm mặt.

Yếu Nhiên nhận thấy không khí hơi khác, càng khẩn trương hơn. Kỷ Ngân Viễn vò đầu để trấn an cô. Cô lắc lắc đầu, hất tay anh xuống.

Không được động tay động chân!

Yếu Nhiên nhìn chằm chằm Kỷ Ngân Viễn. Anh cười cười, rồi nhìn tư lệnh Kỷ, chờ câu trả lời của ông.

“Yếu Nhiên đã gặp mẹ con rồi?”

“Dạ.”

Tư lệnh Kỷ hừ một tiếng, “Vậy cần gì gặp ba con nữa.”

Kỷ Ngân Viễn nghe vậy, biết tư lệnh Kỷ đã phủ quyết đề nghị của anh. Anh trầm mặc.

“Khó có dịp con về đây, có muốn đi gặp bọn Lâm Diêu không?” tư lệnh Kỷ không muốn nói về đề tài kia nữa, nên cố ý hỏi sang chuyện khác, “Đám kia ngày nào cũng hỏi thăm con.”

“Dạ, chờ có thời gian sẽ đi.” Kỷ Ngân Viễn liếc nhìn đồng hồ trên tường, rồi đứng lên nói, “Con đi bảo phòng bếp nấu cơm.”

Trong phòng khách bỗng trở nên yên tĩnh, Yếu Nhiên không biết phải nói gì với tư lệnh Kỷ, đành lúng túng ngồi im.

Tư lệnh Kỷ như hiểu được, bèn chủ động khơi chuyện, “Gần đây con vẫn ổn chứ?”

Yếu Nhiên gật đầu.

“Con đã gặp mẹ Ngân Viễn rồi, thấy thế nào?”

“Dạ.....” Yếu Nhiên không biết phải trả lời sao, đành cúi thấp đầu không nói.

Thật ra cô và mẹ anh không nói gì nhiều, nên cũng chẳng thấy thế nào cả.

Nhưng không trả lời, có phải không được lễ phép lắm?

“Nó.....” tư lệnh Kỷ chậm rãi nói, “Không phải là một người mẹ đúng nghĩa.”

Sinh con ra, lại không chăm sóc con, trong mắt chỉ có tình yêu, không thêm quan tâm đến chuyện gì khác nữa.

Thật ra, mới đầu, bọn họ cũng không phải như bây giờ.

Khoảng thời gian đó, hai người họ cũng giống như bao cặp vợ chồng bình thường khác, gắn bó như keo sơn, ngọt ngào ân ái. Mỗi sáng sớm ba Kỷ Ngân Viễn sẽ hái những bông hoa hồng tươi nhất đẹp nhất ẹ Kỷ Ngân Viễn.... ..

Mẹ Kỷ Ngân Viễn luôn tin hôn nhân của hai người họ sẽ mãi hạnh phúc, nhưng không hề biết chồng mình cũng không phải thật lòng, tất cả chỉ là cảm giác mới mẻ lúc đầu mà thôi.

Người kia làm sao có thể vì một người phụ nữ mà bỏ qua cả một rừng hoa ?!

Tư lệnh Kỷ từng tự hỏi nhiều lần, không hiểu sao đứa con lớn nhất của mình lại biến thành như bây giờ.

Ba Kỷ Ngân Viễn là người đàn ông duy nhất của nhà họ Kỷ không theo nghiệp binh, quanh năm chơi bởi phong lưu, cho nên đối với nhà họ Kỷ luôn lấy việc trở thành người lính mới là vinh dự tối cao, thì chính một cảm kỳ không thể nói..... Người ngoài càng không biết nhà họ Kỷ lại có một người đàn ông ham mê sắc đẹp như vậy.

Lúc đó Kỷ Ngân Viễn chỉ chưa tới hai tuổi.

Đầu giường đã lâu không có hoa hồng tươi, và chiếc giường lớn tượng trưng cho hạnh phúc của ba mẹ Kỷ Ngân Viễn cũng đã sớm không có bóng dáng của ba anh.

Khi Kỷ Ngân Tĩnh được sinh ra, ba Kỷ Ngân Viễn bắt đầu cả đêm không về nhà.

Mẹ anh đã từng khóc, từng làm loạn, từng khổ sở cầu xin. Nhưng ba anh đã không còn hứng thú với với người vợ dịu dàng đáng yêu của mình, về phần hai đứa con.....

Trên đời này, thứ ba Kỷ Ngân Viễn không thiếu nhất ngoài phụ nữ, chính là con.....

Ba Kỷ Ngân Viễn cảm thấy mình đã hết lòng hết nghĩa với vợ và cả nhà họ Kỷ rồi. Với tư cách là người chồng, đã cho phép vợ mình sinh con. Với tư cách là con trai trưởng, đã có con để nối dõi tông đường. Cho nên, nhà họ Kỷ và vợ đều bị ba Kỷ Ngân Viễn quăng ra sau đầu, không thêm quan tâm.

Ba Kỷ Ngân Viễn có thể sống vui sướng, nhưng mẹ anh lại không cách nào quên những ngọt ngào đã qua, làm sao cho phép chồng mình đi mãi không về? ! Kỷ Ngân Viễn và Kỷ Ngân Tĩnh, chỉ là miếng thịt vụn từ trên người rút ra, còn chồng lại như thuốc phiện không thể dứt bỏ, vì vậy cuối cùng..... Sinh ra cuồng loạn.

Cả nhà họ Kỷ như bị chướng khí bao phủ. Vì vậy, tư lệnh Kỷ quyết định đưa mẹ Kỷ Ngân Viễn đi tỉnh dưỡng, còn đứa con trai chỉ biết chơi bởi kia đành xem như không có!

Kỷ Ngân Viễn và Kỷ Ngân Tĩnh đều do một tay tư lệnh Kỷ nuôi lớn. Ông luôn thấy áy náy với hai người, nên rất nhiều việc.... ... Đều để hai người làm theo ý mình.

Tư lệnh Kỷ quyết đoán nói một không hai năm đó đã bị thời gian mài mòn dần, giờ ở trước mặt cháu mình..... Cũng chẳng khác gì một người ông bình thường.

“Ngân Viễn muốn con gặp ba nó.” Tư lệnh Kỷ biết, Kỷ Ngân Viễn làm vậy là muốn tự nói với ba mình, thế nào là yêu một cách nghiêm túc, và cảm giác khi thật sự yêu một người sẽ tuyệt vời đến mức nào.

Kỷ Ngân Viễn xem như đã kế thừa hoàn toàn đức tính này từ ông nội mình. Anh muốn khiến cho người đàn ông kia phải hối hận. Hối hận vì đã vứt bỏ vợ mình, hối hận vì đã vứt bỏ anh và Ngân Tĩnh, hối hận vì đã buông bỏ tất cả.

Tư lệnh Kỷ thâm nghĩ, đứa con kia của mình..... Thật sự sẽ hối hận sao? Ông không biết và cũng không muốn biết.

“Hai đứa phải luôn hạnh phúc!” Ngàn lời chúc phúc, dường như đã được gói gọn trong một câu ngắn ngủi này.

Yếu Nhiên nhìn về phía phòng ăn, Kỷ Ngân Viễn đang dọn chén đĩa, dường như cảm nhận được tầm mắt của cô, anh quay đầu lại, lẳng lặng nhìn cô.

Người đàn ông này..... Thật ra rất dịu dàng.

Đêm hôm đó, Yếu Nhiên vừa được Kỷ Ngân Viễn đưa về Đại học Quốc Phòng đã bị Tiểu Triệu nã pháo công kích.

“Mình đợi cậu trước cửa trường cả mấy tiếng đồng hồ, còn cậu lại đi hẹn hò với doanh trưởng Kỷ! Nhất định rất lãng mạn, rất hạnh phúc phải không? Chỉ có mình là khổ sở đợi cả buổi!”

Tiểu Triệu mà nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Vì vậy, Yếu Nhiên chỉ có thể yên lặng cúi đầu, nghiêm túc lắng nghe Tiểu Triệu giáo dục cả đêm, ngày hôm sau đi làm vẫn còn thấy choáng váng, bị chửi đến ngu người.

Tối trưa, tin tức thành phố M bị động đất mạnh truyền tới, bởi vì số lượng thương vong quá lớn, cả nước đều kinh hãi.

Trời chưa sáng, Kỷ Ngân Viễn đã phải chạy về thành phố S, chủ động xin đưa quân đi cứu hộ khu vực gặp nạn.

Tòa soạn của Yếu Nhiên cũng phái phóng viên đến thành phố M lấy tin.

Mấy con đường đi đến thành phố M đều bị sụp lở, vật phẩm cứu tế không thể tới được. Hiện giờ, thành phố M chẳng khác gì thành phố bị cô lập, người ngoài không vào được..... Mà người bên trong cũng chẳng ra được.

Xảy ra thiên tai nghiêm trọng, nên tập huấn quân sự cũng bị tạm hoãn, Yếu Nhiên và Tiểu Triệu vừa trở về thành phố S, đã bị lượng công việc khổng lồ làm bù đầu.

Mỗi khi nhận được tin tức từ thành phố M, Yếu Nhiên đều thấy kinh hãi.

Tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, sau động đất là mưa to kèm lũ lụt và đá trôi bất ngờ, khiến việc cứu hộ càng thêm khó khăn, số người thương vong không ngừng tăng lên. Yếu Nhiên không biết hiện giờ Kỷ Ngân Viễn thế nào, cũng không dám gọi điện hỏi thăm, vì trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này, thời gian để nghỉ ngơi còn không có, cô làm sao dám gọi điện quấy rầy anh.

Huống chi, bây giờ tòa soạn cũng đang có rất nhiều việc, một người gần như phải gánh phần việc của cả ba người.

“Yếu Nhiên, Yếu Nhiên, nhanh nhanh nhanh, ở cửa có người đang tìm cậu kìa!” Tiểu Triệu vừa ôm một chồng tài liệu vào vừa kêu to, “Đi nhanh về nhanh! Tin mới tới rồi, phải nhanh chóng sửa cho xong!”

Yếu Nhiên nghe vậy, vừa xoa xoa cái cổ mỗi như vừa đi ra cửa, không biết ai tới tìm mình.

Lâm Diệu? Sao anh ta lại tới đây?

“Cô có tin tức của Ngân Viễn không?” Lâm Diệu vừa thấy Yếu Nhiên đã hỏi thẳng, mày cau thật chặt.

“... .. Không có.” Yếu Nhiên bỗng có dự cảm xấu, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi nhận được tin là Ngân Viễn dẫn đầu một tổ nhảy dù tiến vào khu vực gặp nạn!”

Trong thời tiết khắc nghiệt thế này, mà anh dám nhảy dù, nếu có gì bất ngờ, không biết hậu quả sẽ ra sao!

Mặt Yếu Nhiên tái đi, “Sau đó.....?”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Diệu, Yếu Nhiên vô cùng lo lắng, thậm chí cảm thấy mình như con kiến đang bò trên chảo nóng, không biết phải làm sao.

Kỷ Ngân Viễn.... ..

Kỷ Ngân Viễn.....

Rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì? !

“Sau đó.....” Lâm Diệu không nói thêm được nữa.

“Sau đó thế nào?!” Yếu Nhiên sốt ruột muốn chết, “Anh nói mau đi!”

Xin đừng! Xin đừng như điều cô đang nghĩ!

“... ..” Lâm Diệu quay mặt sang hướng khác, không lên tiếng.

Yếu Nhiên như điên lên.

Tại sao..... Lại lộ ra vẻ mặt này. Chẳng lẽ Kỷ Ngân Viễn thật sự.....

Yếu Nhiên không dám nghĩ tiếp, nhưng lại không cách nào bắt mình không nghĩ nữa, “Lâm Diệu, anh nói mau đi!”

Yếu Nhiên siết chặt tay Lâm Diệu, “Kỷ Ngân Viễn sao rồi? Mau nói cho tôi biết, anh ấy sao rồi?”

“Cô Thư.... ..”

“Không xong rồi! Yếu Nhiên!” Đúng lúc này, Tiểu Triệu bỗng lao ra, nắm chặt vai Yếu Nhiên la to, “Vừa nhận được tin, Hứa Mai nói.... .. Nói, doanh trưởng Kỷ có thể đã xảy ra chuyện!”

60. Chương 62

“... .. Nghe nói, sau khi tiến vào thành phố M, doanh trưởng Kỷ mới mất liên lạc.....” Tiểu Triệu nói ngắn gọn tin Hứa Mai gửi về.

“... ..” Yếu Nhiên siết chặt nắm tay, “Đùa à ?!”

Vô lý! Đây quả là chuyện vô lý nhất mà cô từng nghe!

“Mất liên lạc?” Yếu Nhiên gần từng tiếng, nói nhỏ như tự lẩm bẩm, “Không lẽ anh ấy không mang theo thiết bị truyền tin và súng báo hiệu?” Cô có biết một ít về trang bị của lính nhảy dù, chỉ riêng thiết bị dẫn đường thôi đã có đến bốn năm loại, huống chi nón của họ cũng có thể nói chuyện vô tuyến.

Không có khả năng cả nón mà cũng rớt mất!

“Tôi lại hi vọng là như vậy.” Lâm Diệu cười khổ nói, “Hi vọng là cậu ấy không liên lạc được, mà không phải là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Yếu Nhiên cắn chặt môi dưới, bỗng đẩy Tiểu Triệu ra chạy nhanh vào trong. Tiểu Triệu vội vàng đuổi theo, “Yếu Nhiên, cậu định làm gì?”

“Tìm tổng biên tập.” Cô đợi không nổi nữa rồi, giờ Kỷ Ngân Viễn sống chết không rõ, cô phải lập tức chạy tới thành phố M!

Tiểu Triệu hiểu được ý Yếu Nhiên, “Tổng biên tập sẽ không đồng ý đâu, hiện giờ tòa soạn không đủ người, cậu mà....”

Tiểu Triệu chặn Yếu Nhiên trước cửa phòng làm việc của tổng biên tập, “Cậu bình tĩnh lại đi! Chỉ là tạm thời không liên lạc được thôi, có lẽ doanh trưởng Kỷ.... ...”

Có lẽ doanh trưởng Kỷ..... Vẫn đang an toàn.....

“... Tạm thời không liên lạc được?” Yếu Nhiên cười nhạt lặp lại lời Tiểu Triệu, “Cậu có hiểu mất liên lạc ở nơi bị thiên tai, có nghĩa là gì hay không?”

Lũ lụt, đá trôi, còn cả động đất không ngừng! Cô không dám tưởng tượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Triệu tức giận, “Nhưng cậu đi thì có ích lợi gì? ! Hoàn toàn không thể thay đổi chuyện đã rồi. Nếu quả thật doanh trưởng Kỷ đã xảy ra chuyện, cậu sẽ làm gì?”

Yếu Nhiên đẩy Tiểu Triệu ra, “Chuyện đó tính sau!”

“Yếu Nhiên!” Tiểu Triệu muốn kéo Yếu Nhiên lại, đáng tiếc đã quá chậm.

Yếu Nhiên đã kéo cửa phòng làm việc của tổng biên tập ra.

Tổng biên tập ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn Yếu Nhiên và Tiểu Triệu, “Các cô tới đây làm gì, xong việc rồi?”

“Tổng biên tập.... ...”

“Tổng biên tập, tôi có chuyện muốn nói.” Yếu Nhiên lên tiếng.

Sau khi Yếu Nhiên lên xe theo Lâm Diệu rời khỏi thành phố S không lâu thì có một chiếc xe quân sự dừng trước cửa tòa báo.

Tiểu Triệu đang ngồi ở chỗ làm việc của mình, trước mắt có rất nhiều tài liệu cần phải chỉnh lý, nhưng lại không cách nào tập trung được, trong đầu luôn hiện lên về mặt của Yếu Nhiên lúc cô ra đi.

Chẳng lẽ..... Cậu ấy yêu doanh trưởng Kỷ nhiều đến mức có thể quên đi an toàn của bản thân, lập tức chạy tới một nơi nguy hiểm như vậy?

Tình yêu đó..... Có phải quá mù quáng hay không?

“Xin lỗi, cho hỏi Thư Yếu Nhiên có ở đây không?” Chẳng biết từ lúc nào bên cạnh Tiểu Triệu đã xuất hiện một ông cụ về mặt hiền hòa, khiến Tiểu Triệu giật bắn mình, suýt chút nữa là hét âm lên.

Tiểu Triệu che tim, trừng mắt nhìn ông cụ.

Má ơi! Sợ chết người!

“Cậu ấy.... ... Hiện giờ không có ở đây ạ.” Tiểu Triệu hắng giọng nói, “Cậu ấy vừa xin nghỉ phép rồi.”

Chỉ là không biết nghỉ tới khi nào thôi!

Tư lệnh Kỷ vừa nghe thấy Yếu Nhiên đã xin nghỉ, mặt lập tức biến sắc, “Có biết nó đi đâu không?”

“Đi thành phố M ạ!”

Nói vậy, hẳn là nó đã biết tin Ngân Viễn gặp chuyện rồi!

Thật ra ngay từ khi Kỷ Ngân Viễn dẫn quân đến thành phố M để cứu hộ, tư lệnh Kỷ đã liên tục gọi điện hỏi thăm tình hình của anh, chẳng còn nhớ được anh đã từng dặn không muốn người khác biết về hoàn cảnh gia đình mình.

Lúc này, không chỉ Kỷ Ngân Viễn mất tích, mà còn cả ba cấp dưới của anh cũng không liên lạc được.

Một đội tìm kiếm nhỏ đã được phái đi, nhưng hiển nhiên hiệu quả không đáng kể, hiện giờ tất cả bộ đội đang tập trung cứu trợ những người dân gặp nạn, hoàn toàn không còn dư người để tìm kiếm họ.

Yếu Nhiên làm trong tờ báo liên quan đến quân đội, lại có đồng nghiệp ở thành phố M, việc biết Kỷ Ngân Viễn đã xảy ra chuyện chỉ là vấn đề thời gian. Cho nên tư lệnh Kỷ mới lập tức chạy tới, muốn khuyên cô dừng kích động. Nhưng xem ra, tư lệnh Kỷ đã đến chậm một bước.

Quay lại xe, tư lệnh Kỷ lập tức ra lệnh, “Đến sân bay!”

Phải ngăn được Yếu Nhiên lại trước khi nó tới thành phố M, chỗ nguy hiểm như vậy, không phải là nơi một đứa trẻ như nó nên đến!

Sau khi ngồi xe lửa mất ba mươi hai tiếng, rốt cuộc vào chiều ngày thứ hai, Yếu Nhiên và Lâm Diệu đã tới huyện Y, nơi cách thành phố M không tới một trăm chín mươi bảy cây số.

Đường quốc lộ đến thành phố M đã thông lại, nhưng từ huyện Y vẫn còn cách một ngọn ngọn núi, vật liệu cấp cứu không cách nào vào được, chỉ có thể do người vận chuyển.

Chỉ có mấy trăm cây số mà đi cảm giác còn dài hơn thời gian ngồi xe lửa. Mưa vẫn rơi tí tách không ngừng. Tất cả nhà cửa đều bị sụp. Trong lều quân đội, mọi người đều trầm mặc, giống như những tượng gỗ đã mất đi ngôn ngữ và nụ cười.

Huyện Y ở gần thành phố M, nên bị ảnh hưởng rất lớn. Yếu Nhiên giữ nón áo mưa bằng cả hai tay, đứng lẳng lặng trong mưa nhìn những người đã mất đi nhà cửa và người thân này, trong lòng cảm thấy vô cùng nặng nề.

Thiên tai cũng tựa như chiến tranh bất chợt, nhanh chóng phá hủy tất cả mọi thứ.

“Cô Thư!” Lâm Diệu hỏi đường xong, vẫy tay với Yếu Nhiên, “Tới đây một chút!”

Yếu Nhiên đi tới, người sĩ quan kia hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang hướng khác không thèm nhìn cô.

Yếu Nhiên vô cùng khó hiểu. Tại sao người này lại tỏ vẻ khó chịu với cô?

“Lâm Diệu, cậu dẫn cô ta tới đây làm gì? !” Yếu Nhiên chưa kịp mở miệng, thì người sĩ quan kia đã nói trước.

“... ..” Yếu Nhiên đen mặt, cô có quen anh ta sao?

“Cậu ấy là bạn của Ngân Viễn, hôm đó cũng có mặt ở quán cơm đặc sản.” Lâm Diệu giới thiệu với Yếu Nhiên, “Tiền Dư.”

“... ..” Bây giờ, Lâm Diệu, tôi đang hỏi cậu đấy, có nghe thấy không?” Tiền Dư nóng nảy nói.

Yếu Nhiên chỉ “À!” một tiếng. Thật xin lỗi, quả thật cô chẳng có chút ấn tượng gì với anh ta cả!

“Qua khỏi ngọn núi này là đã đến thành phố M, cô ở đây chờ tin của tôi đi!” Lâm Diệu nhìn ngọn núi trước mặt nói. Dù đã dẫn Yếu Nhiên tới đây, nhưng Lâm Diệu không hề có ý định dẫn Yếu Nhiên tiến vào thành phố M.

Đội cứu trợ mới vừa vào núi không quá nửa tiếng, nếu đi nhanh, không chừng có thể đuổi kịp bọn họ.

“Không được!” Yếu Nhiên lập tức phủ quyết. Mục đích của cô là tới tìm Kỷ Ngân Viễn, giờ chỉ còn cách một ngọn núi, sao có thể từ bỏ!

“Tôi muốn đi với anh.”

Lâm Diệu nói, “Trong đó rất nguy hiểm, hơn nữa dẫn cô theo, sẽ khiến tôi đi chậm lại.”

“Tôi.... ..”

Đúng lúc này, mặt đất bỗng rung lắc dữ dội, Lâm Diệu lập tức kéo Yếu Nhiên chạy đi.

“Chuyện gì vậy?”

“Lại động đất!!”

Tiếng la hét vang lên khắp nơi, kèm theo tiếng khóc thút thít của phụ nữ và trẻ con.

Yếu Nhiên nhắm chặt mắt.

Lâm Diệu nhân cơ hội này chạy lên núi, hiện giờ để Yếu Nhiên ở lại huyện Y là lựa chọn chính xác nhất, bởi vì dù sao ở đây còn có Tiền Dư có thể giúp trông nom cô.

Giờ phải mau chạy tới thành phố M, cố gắng liên lạc với đội nhảy dù may ra mới tìm được Ngân Viễn.

Đến đêm, lúc Tiền Dư kiểm lại số người thì mới phát hiện không có Lâm Diệu.

Yếu Nhiên đang phân thức ăn ọi người thì bị Tiền Dư kéo ra hỏi thăm tung tích của Lâm Diệu. Cô vừa nghe hỏi đã biết Lâm Diệu đi đâu.

Hừ, dám bỏ cô lại đi, một mình đi thành phố M!

“Nói mau, anh ta chạy đâu rồi?”

“Đi thành phố M.”

“Hả?”

Tiền Dư sửng sốt la lên, “Tên khốn kia muốn đi chết sao?”

Đội cứu viện còn chưa tìm hiểu tình hình xong, cậu ta không chuẩn bị gì hết mà dám xông vào, đầu bị bò đá hả?!

Tiền Dư càng nghĩ càng tức, chạy nhanh tới chỗ đóng quân. Yếu Nhiên thấy vậy vội đuổi theo.

Trong lễ chỉ huy tạm thời, các thiết bị điện tử vô cùng hiện đại, có mấy sĩ quan đang đứng đưa lưng về phía hai người, theo dõi tình hình huyện Y.

Một binh sĩ thấy Tiền Dư lập tức đứng dậy chào, “Đội trưởng!”

“Đội cứu trợ đi thành phố M đã có tin chưa?”

“Vẫn chưa có!”

Tiền Dư bảo họ xem lại màn hình giám sát, sau khi xác định Lâm Diệu đã lên núi mới hạ lệnh, “Liên lạc với họ, nói Lâm Diệu đã qua bên đó, để họ cho người tới đón!”

“Đội phó Lâm?” Binh sĩ kia ngạc nhiên hỏi.

Yếu Nhiên nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, “Đến thành phố M theo đường này phải không?”

Tiền Dư vừa nghe đã biết Yếu Nhiên định làm gì, lập tức quát lên, “Cô chờ ở đây! Không được đi đâu hết!”

“... ..” Rõng cái gì, cô đâu có điếc!

Yếu Nhiên trừng Tiền Dư, “Tôi chỉ hỏi vậy thôi.”

“Tốt nhất là vậy!” Tiền Dư nhấn mạnh, “Lâm Diệu để cô lại đây là muốn tôi bảo vệ cô an toàn, còn bảo vệ bằng phương thức nào là tùy thuộc và thái độ của cô!”

Lâm Diệu lén đi khiến Tiền Dư vô cùng tức giận, cho nên cũng mất kiên nhẫn nói chuyện nhẹ nhàng với Yếu Nhiên.

Nếu cô muốn trốn đi, vậy tôi nhất định sẽ trói cô đá về thành phố S!

Tuyệt đối không thể giữ một người phiền phức ở lại!

Yếu Nhiên bĩu môi, quay đầu bước đi.

“Tôi sợ anh à!” Yếu Nhiên nói thầm. Sau khi ra khỏi lều, cô nhìn quanh một lượt, rồi đi nhắm nơi ít người mà đi.

61. Chương 63

Tiền Dư đang rất cáu kỉnh, bởi vì hiện giờ cả Yếu Nhiên cũng không thấy đâu.

Nhất định là cô ta đã không nghe lời cảnh cáo của mình, lén lên núi một mình!

“Đều là một lũ không muốn người ta được sống yên mà!” Tiền Dư hất mạnh cái ghế, vọt ra khỏi lều chỉ huy, chạy theo hướng lên núi.

Phải nhanh chóng bắt được cô ta rồi lập tức đập bay về thành phố S!

Mấy sĩ quan trẻ chạy theo Tiền Dư, mặt đầy mồ hôi lạnh, theo quy định sĩ quan chỉ huy không thể tự tiện rời khỏi đội, nhưng thấy vẻ mặt âm trầm như muốn ăn thịt người của Tiền Dư..... Không ai dám mở miệng lên tiếng cả, để tránh bị bắt làm bia đỡ đạn!

“... Đội trưởng! Đội trưởng!” Chợt một binh sĩ truyền tin vội la lên. Tiền Dư quay đầu lại hét, “Gào cái gì! Có việc chờ tôi về rồi nói!”

“Không được đâu! Đội trưởng!” Binh sĩ kia nhanh chóng chạy tới bên cạnh Tiền Dư, “Đội trưởng mau về lều chỉ huy đi! Tổng tư lệnh quân khu thành phố B đến!”

“Cứ để ổng chờ!” Tiền Dư đẩy binh sĩ kia ra, “Cậu trở về tiếp tục liên lạc với đội cứu trợ! Dám tự tiện rời khỏi vị trí làm việc nữa, tôi sẽ cho cậu biết tay!”

“Đội trưởng!!” Binh sĩ kia la to. Hành động này khiến Tiền Dư cũng giật mình phải dừng bước.

La cái gì? Đầu bị vô nước hả? !

“Người đang tìm đội trưởng chính là tư lệnh Kỷ, thủ trưởng cao nhất của quân khu thành phố B đó!”

Dám bắt tổng tư lệnh chờ? ! Người bị cho biết tay là anh mới đúng đó!

“...” Tiền Dư sững người.

Ông nội Kỷ?

Tiền Dư lập tức chạy về lều chỉ huy.

Tư lệnh Kỷ đang ngồi trên ghế, thấy Tiền Dư bèn nói ngay, “Cậu kêu Thư Yếu Nhiên tới đây!”

“...” Tiền Dư bỗng ngộ ra cái gì gọi là khổ không nói nên lời.

Thư Yếu Nhiên là dân thường, diễn đàn lê quý đôn. xông bậy xông bạ vào khu động đất, có thể sẽ làm ảnh hưởng đến hoạt động cứu trợ. Nhưng mà cô ta tự đi chứ đâu phải mình ép!

“Ông nội Kỷ, hiện giờ Thư Yếu Nhiên không có ở đây.” Vẻ mặt Tiền Dư như đưa đám, nói tóm lược mọi chuyện xong, kết luận, “Cô ấy đã vào núi từ mấy giờ trước rồi.”

“Ồ đồ!” tư lệnh Kỷ trợn mắt, vỗ mạnh xuống bàn.

“Dạ!” Tiền Dư giật mình, đứng thẳng lưng.

Tư lệnh Kỷ nhíu chặt mày, trách, “Nhiều người như vậy mà trông một con nhóc cũng không xong, thật không biết cậu làm chỉ huy thế nào!”

Tư lệnh Kỷ càng nghĩ càng giận, đuổi theo Yếu Nhiên từ thành phố S đến huyện Y thì thôi đi, còn để cho nó chạy vào khu động đất, thật đúng là mất hết mặt mũi!

“Hiện giờ, tình hình thành phố M sao rồi?”

Tiền Dư cung kính đứng thẳng tắp, “Một giờ trước, đội cứu trợ đã gặp được đội hướng dẫn trong thành phố M. Phần lớn dân gặp nạn đã được đưa đến nơi an toàn.”

Tư lệnh Kỷ hừ lạnh, “Phái vào đó chẳng mấy người mà có thể đưa được hết dân bị nạn đến nơi an toàn?”

“Đội cứu trợ tuy ít, nhưng những người dân bị thương không quá nghiêm trọng cũng phụ giúp một tay, cho nên quá trình di chuyển rất thuận lợi.”

“... ..” tư lệnh Kỷ nghe vậy, vẻ mặt rất cuộc hòa hoãn một tí, “Làm không tệ, gặp chuyện lớn vẫn không loạn!”

Nhưng chuyện nhỏ lại làm không xong!

Tiền Dư thở phào nhẹ nhõm, đến lúc này mới dám thả lỏng người một tí.

Tiền dư xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, tiếp tục nói, “Nhưng động đất vẫn còn tiếp tục, những người dân chưa được tìm thấy vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm.”

“... ..” tư lệnh Kỷ cau mày gật đầu. Lần động đất này có thể nói là đến rất bất ngờ và khủng khiếp, không biết đã có bao nhiêu gia đình tan nát, “Còn bao nhiêu người chưa tìm được?”

Có thể chỉ là mất tích, có thể đã chết, cũng có khả năng còn đang giãy giụa giữa sự sống và cái chết, đội cứu trợ trong thành phố M không chỉ không thể rút đi, ngược lại còn cần bổ sung thêm để tìm kiếm những người đó.

Tiền Dư đáp, “Chưa thống kê kịp, nhưng theo số lượng người đã được cứu ra thì vẫn còn một lượng khá lớn đang bị kẹt trong đó.”

Tư lệnh Kỷ trầm ngâm một lát rồi nói, “Đẩy nhanh tốc độ cứu trợ đi, cho dù chỉ mấy giây cũng đã có thể cứu thêm được một người! Vật tư cứu tế đã đủ chưa?”

Tiền Dư nhanh chóng đáp, “Chỉ còn lại một phần ba, nhưng một chuyến mới đang trên đường đi, ước chừng sáng mai sẽ tới.”

Nghe vậy tư lệnh Kỷ hài lòng nói, “Rất tốt! Chỉ cần có đủ vật tư thì không lo gì nữa!”

Tư lệnh Kỷ đứng lên, đi tới vỗ vỗ vai Tiền Dư, “Tiếp tục cố gắng!”

“Dạ!”

Yếu Nhiên ngồi khoanh chân trước đồng lửa trong một hang động nhỏ hẹp. Đêm đã khuya, - diên đàn lequyd n c m nhưng cô không hề buồn ngủ chút nào, mắt nhìn chăm chăm vào đồng lửa, nhưng suy nghĩ thì đã bay đi đâu mất. Đường núi khó đi hơn cô tưởng tượng nhiều, sợ rằng phải tốn cả ngày mai nữa mới lên tới đỉnh núi.

Không biết.... .. Đội cứu trợ đóng quân ở chỗ nào, có gần đỉnh núi không.....

“Thật mong, vừa tới thành phố M là có thể gặp lại anh.” Yếu Nhiên lẩm bẩm, ngón tay viết một cách vô thức trên mặt đất, tất cả đều là tên của Kỷ Ngân Viễn.

Không phải bình thường anh rất giỏi sao, chẳng tốn chút sức nào đã đưa cô thoát khỏi biệt thự nhà họ Thư, giờ chỉ nhảy dù một chuyến..... Mà mất tích luôn là sao?!

Nhắc mới nhớ..... Kể từ khi Thư Yếu Ninh tự sát, tựa hồ cô đã không còn liên lạc gì với họ nữa.

Bọn họ biến mất tăm, mà cô cũng không chủ động đi điều tra tin tức của họ, giống như hai bên là người xa lạ.

Nhưng như vậy, có khi lại là giải pháp tốt nhất.

Có những tổn thương đã thành vết, không thể xóa nhòa được, khúc mắc giữa cô và nhà họ Thư.... .. Bọn họ không có ý định thay đổi, mà cô..... Cũng không muốn.....

Huống chi, chuyện Thư Yếu Ninh cũng không tạo ra ảnh hưởng gì lớn, ông Thư và Thư Yếu An chỉ bị khai trừ khỏi quân đội, tước đoạt quyền lợi chính trị mà thôi. Nếu xử phạt nghiêm trọng hơn, thì họ đã phải ngồi tù.

Nhân quả tuần hoàn, bọn họ đã làm sai, thì phải chịu trừng phạt, đó là chuyện đương nhiên.

Chuyện năm đó, Yếu Nhiên cũng có liên quan, nhưng chưa có ai tìm tới cửa, là nhờ Kỷ Ngân Viễn cả.

Đây là lần thứ hai, anh vận dụng những đặc quyền anh vốn vẫn khinh thường. Mà cả hai lần đều vì bảo vệ cô.

Người đàn ông này, trông thì có vẻ như chỉ biết chọc giận cô, nhưng khi cô gặp phải rắc rối, anh lại lập tức đứng ra giải quyết giùm.

Có lẽ trên đời này không còn ai quan tâm cô hơn anh nữa.....

Luôn bao dung cô, ở thời điểm cô cần nhất xuất hiện cho cô ấm áp, kiên nhẫn an ủi, bảo vệ cô. Mà những chuyện anh âm thầm làm vì cô, cô biết cũng được, không biết cũng chẳng sao, anh chưa bao giờ chủ động nhắc tới.

Thật ra, Kỷ Ngân Viễn là một người rất lạnh lùng ít nói, nhưng ở trước mặt cô anh luôn luôn mỉm cười.....

Yếu Nhiên biết mình là người có tính khí thất thường, nhiều lần cố tình gây khó dễ anh, mặc dù anh có thể phản bác lại khiến cô phải nghẹn lời, nhưng cuối cùng lần nào anh cũng nghe theo cô, di en danlequyd n c m cố gắng hết sức để thỏa mãn yêu cầu của cô.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều, có phải đã đến lúc nên bỏ hết những thù hận đối với Thư Yếu Ninh?

Bởi vì nếu không có Thư Yếu Ninh, có thể cô cũng sẽ không có cơ hội quen biết Kỷ Ngân Viễn.

Hơn nữa.... Còn được anh yêu.

Yếu Nhiên từ từ gối đầu trên cánh tay. Bỗng, cô nghe thấy một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Yếu Nhiên lập tức rút một cây củi ra, để phòng thân.

Mặc dù dưới chân núi có bộ đội, nhưng giờ cô đang một thân một mình trong núi sâu, phải cảnh giác mới được.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng một người xuất hiện.

Là một cô gái.

“Xin lỗi.....” Cô kia thấy vẻ mặt kinh ngạc của Yếu Nhiên bèn giải thích, “Tôi nhìn thấy ánh lửa, cho nên....”

“... ..” Yếu Nhiên nhét cây củi vào đống lửa lại.

Bên ngoài mưa rơi tí tách. Cô gái kia đã ướt đẫm cả người, trên ống quần dính không ít bùn, trông rất nhếch nhác. Yếu Nhiên vội ra hiệu cho cô đi vào trong suối ấm

.

“Cám ơn cô.” Cô gái kia ngồi xuống bên đống lửa.

“Đã khuya rồi sao cô lại đi một mình ở trong núi, bị lạc đường?” Yếu Nhiên ngủ không được, đành kiếm chuyện nói cho hết giờ.

“... ..” Tôi đi tìm người. Bây giờ.... Anh ấy đang ở thành phố M.”

Yếu Nhiên ngạc nhiên hỏi, “Người đó..... Là người yêu của cô?”

“... ..” Cô gái kia ngẩn người hồi lâu, mới nói nhỏ, “Quan hệ của tôi và anh ấy.... Rất phức tạp.”

Rất phức tạp? Yếu Nhiên khó hiểu, “Là người yêu, hoặc không phải! Chỉ có hai đáp án mà thôi.”

Quan hệ giữa người với người chỉ có người thân, người yêu, bạn bè. Cô thật không nghĩ ra, còn có thể là quan hệ gì nữa?

Cô gái kia cúi đầu thật thấp, không nói gì.

Đáp án của câu hỏi này, có lẽ chính cô ấy cũng không biết.

Yếu Nhiên nghiêng đầu nhìn cô gái kia, đột nhiên ngộ ra có lẽ mình đã hỏi một vấn đề không nên hỏi.

“Thật ra, tôi cũng tới thành phố M tìm người.” Yếu Nhiên xấu hổ nói sang chuyện khác, “Có lẽ chúng ta chung đường.”

Cô gái kia cố gượng cười.

“Tôi tên là Thư Yếu Nhiên. Yếu Nhiên nghĩa là mờ mịt không có dấu vết.” Yếu Nhiên cười ha hả, cố gắng khiến không khí vui hơn, “Mà sự thật là tôi chạy rất mau.”

“Kiều Dịch.” Cô gái kia đáp rất ngắn gọn.

Yếu Nhiên lúng túng, thấy Kiều Dịch không muốn tán gẫu lắm, bèn im luôn.

Chờ trời sáng là một việc hết sức nhàm chán, Yếu Nhiên hết đứng lại ngồi, rồi đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn sốt ruột nhìn ra ngoài trời xem đã sáng chưa, đáng tiếc mưa vẫn rơi không ngừng, nên trời rất âm u.

Vất và đợi đến trời sáng chút, Yếu Nhiên thật sự đợi không nổi nữa, bèn đeo ba lô lên, nói với Kiều Dịch, “Chúng ta đi thôi.”

Kiều Dịch không đáp lại, chỉ đi đến trước cửa hang động quan sát bốn phía.

Sắc trời vẫn khá âm u, nhìn gần còn rõ, chứ xa một chút thì rất mơ hồ.

“Cô có đèn pin không?” Tới qua Kiều Dịch dùng điện thoại làm đèn pin cả đêm, giờ điện thoại hết pin thì không còn thứ gì có thể chiếu sáng được nữa.

Yếu Nhiên gạt đầu, móc ra một chiếc đèn pin. Ba lô của cô trông nhỏ, nhưng đồ thì khá đầy đủ.

Kiều Dịch nhận lấy đèn pin, nói “Vậy, chúng ta đi thôi.”

62. Chương 64

Tính ra Yếu Nhiên và Kiều Dịch khá may mắn, vừa trèo lên đỉnh núi không bao lâu đã gặp được đội cứu trợ. Đội cứu trợ nghĩ lầm hai người là dân gặp nạn, bèn đưa đến chỗ tập trung dân gặp nạn.

Ở đó, người bị thương nằm la liệt, từ người già cho tới trẻ nhỏ, khiến Yếu Nhiên vừa nhìn thấy đã bị dọa sợ.

Yếu Nhiên vẫn tưởng rằng không khí bên huyện Y đã đủ khản trương, không ngờ bên này chỉ có hơn chứ không kém.

Vì ở đây không đủ quân, Yếu Nhiên và Kiều Dịch chỉ có thể tạm thời gác lại việc đi tìm người, giúp các binh sĩ chăm sóc người bị thương. Trong lúc đó, cô nhân cơ hội hỏi các binh sĩ tình hình đại khái.

Nhóm Kỹ Ngân Viễn là nhóm đầu tiên đi vào thành phố M, nhưng trên đường không biết đã xảy ra chuyện gì mà cả bốn người đều bị mất liên lạc.... Hôm nay đã là ngày thứ sáu. Tên họ đã đủ tiêu chuẩn nằm trong danh sách những người cần được cứu trợ.

“Yếu Nhiên, đưa băng cho tôi.” Kiều Dịch cúi đầu rửa vết thương cho người bị nạn, nên không rảnh tay. Yếu Nhiên sững sờ đáp một tiếng, hai mắt nhìn xa xa, nhưng không hề động đậy gì. Bây giờ bên tai cô chỉ có tiếng rên rỉ khổ sở của những người bị thương.

Kỹ Ngân Viễn, chẳng lẽ anh định biến mất luôn sao?

“... .. Yếu Nhiên! Yếu Nhiên?” Kiều Dịch chờ mãi không thấy băng đâu, quay đầu lại gọi, thì thấy bộ dáng sững sờ của Yếu Nhiên, “Này, nghĩ gì vậy?”

“Hả?” Yếu Nhiên giật mình đáp.

“Băng.” Kiều Dịch lập lại. Yếu Nhiên vội vàng đưa băng tới.

Kiều Dịch cẩn thận băng vết thương lại, sau đó đưa tay về phía Yếu Nhiên, “Kéo.”

“... ..”

“Kéo.... ..”

“... ..” Lại không phản ứng.

Kiều Dịch thở dài, “Yếu Nhiên, đưa cho tôi cây kéo.”

“Hả? À.... ..”

“Cô sao vậy? Cứ mất hồn này giờ.” Kiều Dịch cúi đầu, tỉ mỉ cắt bỏ băng dư xong lại đi băng bó ột người khác.

Yếu Nhiên đáp, “Tôi cũng không biết bị sao nữa, đầu óc giống như bị đông đặc lại, không thể tập trung tinh thần làm bất kỳ việc gì.” Cô ôm đầu lẩm bầm, “Kỷ Ngân Viễn, nếu anh không nhanh quay về, tôi sẽ biến thành kẻ ngốc mất!”

“Là vì lo lắng cho người yêu của cô?” Kiều Dịch không nghe thấy câu sau của Yếu Nhiên, nhưng vẻ mặt cô hiện giờ đã thể hiện rất rõ điều đó.

Tâm trạng Kiều Dịch bây giờ cũng không khá hơn Yếu Nhiên bao nhiêu, vì người Kiều Dịch muốn tìm vẫn chưa tìm được.

“Ừ!” Yếu Nhiên gật đầu, “Tôi rất rất lo lắng, lo sắp điên rồi.... ..” Cô cảm thấy mũi ê ẩm, hốc mắt càng ngày càng nóng.

Yếu Nhiên cảm giác mình bị Kỷ Ngân Viễn làm hư rồi, mỗi khi cô khổ sở tủi thân, anh đều ở bên cạnh an ủi, nên giờ cô không cách nào kiên cường nổi nữa. Thư Yếu Nhiên hiện giờ đã trở nên yếu đuối, chỉ chút chuyện nhỏ cũng có thể bị đánh bại.

“Tôi muốn đi tìm anh ấy, nhưng lại sợ nếu rời khỏi, mà anh ấy liên lạc với đội cứu trợ, như vậy sẽ bỏ lỡ mất....”.

Kiều Dịch lẳng lặng lắng nghe. Loại cảm giác này.... .. Cô hiểu.

Đúng lúc này, sau lưng Yếu Nhiên bỗng vang lên tiếng kêu, “Thư Yếu Nhiên!”

Yếu Nhiên giật mình quay đầu lại, thấy một nhóm binh sĩ đang tới đây, đi đầu chính là Lâm Diệu.

Yếu Nhiên vui mừng, vội đáp, “Lâm.....”

“Liều quá, cô theo tôi tới đây làm gì!” Lâm Diệu tức giận nói, kéo tay Yếu Nhiên đi ra ngoài, “Nhanh trở về huyện Y đi!”

Hiện giờ tình hình ở thành phố M hết sức khẩn trương, Ngân Viễn lại không rõ tung tích, thật không biết Tiền Dư làm ăn thế nào mà canh một cô gái cũng canh không xong!

Lâm Diệu thầm mắng Tiền Dư không biết bao nhiêu lần, cũng giận Yếu Nhiên không nghe lời, vốn dẫn cô tới huyện Y là nghĩ để khi tìm được Ngân Viễn, hai người có thể lập tức thấy nhau. Giờ thì tốt rồi, đúng là tự đào hố chôn mình!

“Tôi không đi!” Yếu Nhiên vừa nghe thấy Lâm Diệu muốn cô quay về huyện Y, lập tức dừng bước, không thấy được Kỷ Ngân Viễn bình an, sao cô có thể đi, “Ở đây không đủ người, tôi ở lại giúp một tay không được sao?”

“Không cần.” Lâm Diệu kéo mạnh Yếu Nhiên đến cửa lều.

“Dù có thiếu người, cũng không thể giữ cô lại! Nếu chẳng may có chuyện gì, đến lúc đó tôi biết ăn nói thế nào với Ngân Viễn chứ!”

Lâm Diệu vừa kéo Yếu Nhiên vừa ra lệnh ột binh sĩ lập tức dẫn cô trở về huyện Y.

Nhưng cô lại ôm chặt gốc cây ven đường, sống chết không chịu buông tay.

“Thư Yếu Nhiên, bây giờ tôi đã đủ bạn rồi, cô đừng ở đây làm loạn thêm nữa!” Lâm Diệu thực sự nổi giận.

Yếu Nhiên vừa ôm gốc cây vừa nói, “Tôi cho anh biết, không thấy Kỷ Ngân Viễn tôi tuyệt đối sẽ không đi!” Cô la to khiến rất nhiều người nghe thấy quay đầu lại nhìn.

“Anh đừng nghĩ tôi sẽ ngoan ngoãn quay về huyện Y!” Yếu Nhiên đã tính tới tình huống xấu nhất, nếu lần này quả thật không thể ở lại, cô sẽ tiếp tục trốn nữa, không đi tìm Lâm Diệu mà tự mình đi kiếm Kỷ Ngân Viễn luôn.

Không tìm được anh, cô quyết không từ bỏ!

“Thư Yếu Nhiên! Cô.....” Lâm Diệu ghen lời.

Đối với người đã quyết tâm ăn vạ, thì có nói gì cũng vô ích!

“Lâm Diệu, anh cho tôi ở lại đi....” Yếu Nhiên thấy vậy lập tức tiếp lời, “Tôi nhất định sẽ nghe lời anh, tuyệt đối không làm loạn.”

“...” Lâm Diệu đỡ trán, cảm thấy đầu càng ngày càng đau.

Biết vậy ngay từ đầu đã không dẫn cô đến đây!

“Tôi xin hứa!”

Lâm Diệu thấy Yếu Nhiên nghiêm túc giơ tay lên thề, bất đắc dĩ hỏi, “Thật không về?”

Yếu Nhiên gật mạnh.

“Cô chỉ có thể ở lại nơi đóng quân, tôi sẽ cho người trông chừng cô.”

“Không thành vấn đề.”

“Nếu cô dám lén chạy tới chỗ nguy hiểm, tôi nhất định sẽ.....”

“Đưa tôi về huyện Y chứ gì!” Yếu Nhiên nháy mắt mấy cái, cười làm lành, “Anh yên tâm, nếu tôi làm trái lời hứa, không cần anh mở miệng, tôi cũng sẽ lập tức cuốn gói!”

Lâm Diệu đành chấp nhận, không biết mình thỏa hiệp có phải là quyết định chính xác hay không.

Yếu Nhiên thấy Lâm Diệu đã đồng ý mới thở phào nhẹ nhõm, “Được rồi, anh mau nói cho tôi biết, Kỷ Ngân Viễn, anh ấy.....”

“Vẫn chưa tìm thấy!” Lâm Diệu đáp, “Tôi sẽ tiếp tục dẫn người đi kiếm, cô hãy ở yên đây, chờ tin của tôi.”

Yếu Nhiên thất vọng “Ừ.” một tiếng.

Lâm Diệu sắp xếp cho Yếu Nhiên xong, lập tức liên lạc với Tiền Dư, báo bình an. Hai người đều tức giận, mà nguyên nhân tất nhiên là từ Thư Yếu Nhiên không biết nghe lời kia.

“Cậu được lắm, Tiền Dư!” Lâm Diệu như ăn phải thuốc súng, “Nhờ cậu trông coi cô ấy, kết quả cậu lại để người ta một mình trèo núi tới đây.”

“Hừ! Cậu còn mặt mũi la lối ?!” Tiền Dư rống lại, “Cậu không nói tiếng nào đã chạy tới đó thì thôi đi, ném lại cái cục nợ đó cho tôi làm gì? Thư Yếu Nhiên có tay có chân, muốn trốn đi, chẳng lẽ tôi phải cưa chân cô ta để giữ lại!”

“Nếu biết cậu làm việc không đáng tin như vậy, tôi đã không để Thư Yếu Nhiên ở chỗ cậu!”

“Lâm Diệu!” Tiền Dư đập mạnh xuống bàn, “Cậu lặp lại lần nữa xem!”

“Bây giờ tôi không có tâm tình nói nhảm với cậu. Trong tay cậu còn có bao nhiêu nhân viên cấp cứu?”

Tiền Dư cũng biết hiện giờ không phải là lúc cãi nhau, bèn nghiêm túc nói, “Năm. Tình hình ở huyện Y đã được khống chế, nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ cần giữ lại hai.”

Nhiều năm phối hợp ăn ý với nhau, nên không cần Lâm Diệu mở miệng, Tiền Dư đã hỏi tiếp, “Vật tư cứu tế bên cậu chắc không còn lại bao nhiêu đúng không?”

“Ừ, nhiều nhất cũng chỉ chống được tới tối mai.”

Tiền Dư nhíu mày, “Chừng sáng mai vật tư sẽ tới. Đến lúc đó tôi sẽ đưa sang cho cậu ngay.”

Lâm Diệu bổ sung, “Cả ba nhân viên cấp cứu nữa.”

“Biết rồi.”

Nhanh chóng giải quyết xong chuyện gấp, Lâm Diệu lại tiếp tục tập hợp binh sĩ tiếp tục đi tìm người mất tích.

Yếu Nhiên nhìn theo bóng lưng của đoàn người, càng ngày càng thấy lo. Trời tối thế này, họ có thể tìm thấy người không?

May mắn là, Kiều Dịch đã tìm được người muốn tìm.

“Cố Hoài Thần? Anh ta chính là người Kiều Dịch muốn tìm?” Yếu Nhiên thấy hai người kia nắm tay thân mật thì ngạc nhiên tự lẩm bẩm.

Kiều Dịch khẽ liếc Cố Hoài Thần, “Hai người biết nhau?”

Cố Hoài Thần gật đầu giải thích, “Cô ấy là bạn gái của Ngân Viễn.”

Kiều Dịch kinh ngạc nhìn Yếu Nhiên.

Yếu Nhiên nhìn chằm chằm Cố Hoài Thần hỏi, “Sao anh lại ở đây?”

“Câu này phải để tôi hỏi cô mới đúng!” Cố Hoài Thần nhăn mày, “Cô không ở thành phố S, chạy tới đây làm gì?”

Cố Hoài Thần biết Kỷ Ngân Viễn tuyệt đối sẽ không cho phép Yếu Nhiên tự mình đến nơi nguy hiểm thế này.

“Tôi tới tìm Ngân Viễn.”

“Cô ở đây chỉ thêm phiền thôi!” Cố Hoài Thần nói giống y lời Lâm Diệu, “Mấy giờ sau sẽ có một tổ cứu trợ tới đây, đến lúc đó tôi sẽ nhờ người dẫn cô về.”

Yếu Nhiên lui ra sau một bước, “Tôi không đi!”

Tại sao ai cũng muốn đuổi cô về hết vậy?

Cố Hoài Thần không thèm quan tâm đến kháng nghị của Yếu Nhiên, nghiêng đầu nắm chặt tay Kiều Dịch, chậm rãi nói, “Em cũng về huyện Y đi.”

“Nhưng.....”

“Kiều Dịch, đừng khiến tôi phải lo lắng.” Bây giờ Kỷ Ngân Viễn sống chết chưa rõ, động đất thì vẫn còn, thật sự không thể để Kiều Dịch ở lại, “Đến huyện Y, tôi sẽ nhờ người đưa em về thành phố B..... Chờ tôi về!”

Kiều Dịch nhìn sâu vào đôi mắt tràn đầy tình yêu kia, không cách nào nói ra lời phản bác được, “Cố Hoài Thần.....”

Đúng lúc này, mặt đất lại rung lắc dữ dội, Cố Hoài Thần lập tức cúi thấp người che cho Kiều Dịch, “Cẩn thận, lại động đất!”

Mấy ngày nay, Cố Hoài Thần đã quá quen với những đợt động đất bất ngờ thế này. May là ở đây cực kỳ trống trải nên cũng không gây ra ảnh hưởng gì lớn.

Mấy người dân gặp nạn đều lặng lẽ ôm nhau thành từng nhóm ba người. Dường như đã thành thói quen, hoặc nói đúng hơn là đã chết lặng.

Yêu Nhiên đã từng gặp phải động đất ở huyện Y, nhưng lần này bị bất ngờ nên không kịp đề phòng, lao đảo mấy bước rồi té cạch xuống đất.

Bên kia, Cố Hoài Thần đang ôm Kiều Dịch thật chặt, như đang bảo vệ một thứ gì đó hết sức quý giá.....
Khiến người ta hết sức hâm mộ.

Đặc biệt, ở trong mắt một người.... Đang có người yêu bị mất tích như Yêu Nhiên, thì cảm giác hâm mộ càng nhiều hơn.

63. Chương 65

Trời càng ngày càng tối, mưa vẫn rơi không ngừng.

Nhóm Lâm Diệu mặc áo mưa, cầm đèn pin lia bốn phía để tìm kiếm những người còn may mắn sống sót, cũng hi vọng có thể tìm thấy nhóm Kỷ Ngân Viễn.

Mấy ngày qua, Lâm Diệu đã mở rộng phạm vi tìm kiếm xung quanh nơi mà nhóm lính nhảy dù dự định đáp đất, nhưng vẫn không thấy người.

Bọn họ giống như là một giọt nước rơi vào trong biển lớn, hoàn toàn biến mất!

Chuyện như đang càng ngày càng diễn tiến theo chiều hướng xấu, Lâm Diệu đã bắt đầu không mất bình tĩnh.

“Đội phó, hình như bên kia có người!” Một binh sĩ hô to, rồi quét đèn pin về hướng đó.

Quả là có một người đang hôn mê!

Lâm Diệu giơ đèn pin theo.

Người nọ nằm trong vũng bùn.

Một nhân viên cấp cứu nhanh chóng chạy tới kiểm tra tình trạng cơ thể của người nọ.

Lâm Diệu đứng yên tại chỗ, hỏi, “Sao rồi? Bị thương có nặng không?”

“... ..” Không ai trả lời.

Lâm Diệu khẽ hí mắt, lập lại lần nữa “Có chuyện gì?”

Rất cuộc có một binh sĩ quay đầu lại, vẻ mặt khó tin.

“Đội phó..... Cậu ta, cậu ta là lính nhảy dù!” Giọng anh lính kia vì quá vui mà trở nên nghẹn ngào, kích động giọng cao phù hiệu của người bị thương lên, chứng minh thân phận của cậu ta.

Lính nhảy dù của đại đội đặc chủng không quân thành phố S.

“Cạch!” đèn pin trong tay Lâm Diệu rớt xuống đất.

Lâm Diệu chạy nhanh tới chỗ binh sĩ bị thương kia, nắm cổ áo của cậu ta hỏi dồn dập, “Doanh trưởng của các cậu đâu? Ngân viên ở đâu? Ở đâu?”

Binh sĩ kia kiên trì được tới bây giờ đã là cực hạn, bị Lâm Diệu lắc mạnh mấy cái, suýt chút nữa lại hôn mê.

Mấy binh sĩ khác thấy vậy, vội kéo tay Lâm Diệu, “Đội phó, anh bình tĩnh đã.....”

Nhân viên cấp cứu vội đặt binh sĩ bị thương kia nằm xuống,

“Những người còn lại đâu?”

Tiếng binh sĩ rất nhỏ, không ai nghe được gì.

“Cậu nói gì?” một binh sĩ đưa tai lại gần miệng cậu ta, trấn an nói “Đồng chí, tôi biết cậu đang rất mệt, rất yếu, những cậu kiên trì tới lúc này hẳn là vì muốn tìm người tới cứu đồng đội của cậu, vậy nên cậu hãy cố gắng nói to lên một chút...”

Binh sĩ bị thương kia, cố gắng há miệng nói từng chữ một, báo ra nói đồng đội mình rơi xuống.

“Cậu ta bị thương quá nặng, phải mau đưa về lều thôi!” Nhân viên cấp cứu nói, vô cùng ngạc nhiên là làm sao cậu ta có thể kiên trì đi tới tận lúc này được.

“Ba người ở lại, những người khác theo tôi.” Lâm Diệu nhanh chóng phân người ra, phái một người chạy về nơi đóng quân lấy băng ca, số còn lại vội vàng chạy tới địa điểm binh sĩ bị thương kia vừa nói.

Cả ngày nay Yếu Nhiên luôn cảm thấy tinh thần không yên.

Cổ Hoài Thần và Kiều Dịch thay băng cho những người bị thương, bận tới mặt tối mày, còn cô được phái đi kho hàng lấy băng gạc và cồn. Số người bị thương đang không ngừng tăng lên, vật tư cũng nhanh chóng giảm bớt, nếu ở trên không nhanh chóng đưa tiếp tế tới, chỉ sợ không chống được tới tối mai.

Yếu Nhiên vừa ôm đồ ra khỏi lều thì bị một binh sĩ đụng cho lão đảo, khiến băng gạc đều rớt xuống đất hết.

“Ai da, cẩn thận một chút!”

“Xin lỗi.” Binh sĩ kia nói xong hấp tấp khiêng băng ca chạy đi. Yếu Nhiên nhận ra anh ta là thành viên trong đội cứu trợ, bèn hô, “Các anh tìm được Kỷ Ngân Viễn chưa?” Nhưng anh lính kia đã chạy đi mất.

“Yếu Nhiên, sao còn chưa vào, đang đợi cô đó!” Kiều Dịch thò đầu ra thấy Yếu Nhiên đứng ngơ một chỗ bèn thúc giục, “Nhanh lên!”

“Ồ ờ.” Yếu Nhiên vội vàng nhặt băng gạc lên chạy vào lều.

Yếu Nhiên bận cả đêm, không phải cắt băng thì rửa vết thương thay thuốc, nên giờ đầu óc hơi choáng váng. Cô đi vào lều chỉ huy, nhận lấy oosng nghe từ trong tay nhân viên truyền tin, “Lâm Diệu, tìm tôi có chuyện gì....” Giọng cô có vẻ rất mệt mỏi.

“.....”

không nghe thấy bên kia nói gì, Yếu Nhiên khó hiểu hỏi lại, “Sao không nói gì? Anh còn nghe không?”

“..... Nhiên Nhiên.” Một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên.

Yếu Nhiên lập tức tỉnh ngủ. “Kỷ Ngân Viễn!” Cô nắm chặt ống nghe, “Là anh.... là anh đúng không...”

“Đáng ghét! Anh chạy đi đâu vậy? Nhóm Lâm Diệu tìm anh mấy ngày nay vẫn không thấy! Tôi lo sắp chết rồi!” Yếu Nhiên như đang bị niềm vui nhấn chìm, “Em còn tưởng rằng.... tưởng rằng anh sẽ bỏ em lại một mình!”

“Ngốc. Sao em lại tới đây?”

“Giờ em không muốn nói đến những điều này, khi nào thì anh về?” Toàn bộ tâm tư cô đều là anh, làm sao còn có tâm tình quan tâm những chuyện khác.

Cô phải tận mắt thấy anh bình an, đích thân dẫn anh trở về thánh phố S mới được.

Tám ngày! Anh đã mất tích tám ngày rồi!

Kỷ Ngân Viễn chần chờ, “E rằng.... Bây giờ còn chưa được.”

Yếu Nhiên sốt ruột, “Tại sao? Chẳng lẽ anh bị thương nặng?!” Càng nghĩ cô càng sợ, khóc nức nở, “Có phải rất nghiêm trọng không? Kỷ Ngân Viễn, giờ anh đang ở đâu?”

“Tôi không sao! Cấp dưới của tôi bị thương, chờ tất cả họ dduowjc cứu, tôi mới có thể về. Ngoan! Lau nước mắt đi! Đừng khóc!” Kỷ Ngân Viễn dịu dàng an ủi Yếu Nhiên, “Em cứ ở đó, tôi sẽ về nhanh thôi.”

Yếu Nhiên không kiềm chế nổi nữa, khóc rống lên, “Không muốn! Không muốn! Anh là tên khốn kiếp, anh có biết tám ngày nay em lo lắng cho anh đến thế nào không? Nếu giờ anh không nói anh đang ở đâu, em sẽ bỏ trốn liền, trốn anh ba năm năm năm, trốn cả đời luôn!”

Kỷ Ngân Viễn đỡ khóc đỡ cười, “Vậy tôi chỉ đành chờ em ba năm năm năm, chờ cả đời.”

“Anh...!” Yếu Nhiên nghẹn lời.

Tiếng thút thít không ngừng truyền tới, khiến nụ cười trên môi Kỷ Ngân Viễn dần tắt.

“Nhiên Nhiên....”

“.....”Yếu Nhiên không lên tiếng, chỉ yên lặng chảy nước mắt.

Kỷ Ngân Viễn nhỏ giọng nói, “Nơi này rất nguy hiểm, ngoan, nghe lời ở đó cho tôi, có được không?”

“Kỷ Ngân Viễn, anh hãy đặt mình vào hoàn cảnh của người khác nghĩ thử đi!” Yếu Nhiên nghẹn ngào nói, “Nếu như người mất tích tám ngày không hề có chút tin tức nào là em, thì anh có thể bình tĩnh mà ngồi đợi được không?”

“.....” Kỷ Ngân Viễn nghẹn lời.

“Em không làm được!” Yếu Nhiên dùng tay áo xoa nước mắt, “Em muốn gặp anh, muốn đánh anh thật nặng cho hả giận, những.... Em càng muốn ôm anh thật chặt.”

Trước thiên tai, sức lực của con người có vẻ rất nhỏ bé, mà mạng sống.... Lại càng mỏng manh.

“Kỷ Ngân Viễn đừng tàn nhẫn như vậy, đừng tước đoạt quyền được gặp anh của em!”

“.....”

Biết phải kiên trì không thể để cô mạo hiểm, nhưng khi nghe những lời như vậy, anh lại không cách nào kiên trì nổi nữa.

Đối mặt với Thư Yếu Nhiên, Kỷ Ngân Viễn chỉ có thể thỏa hiệp.

Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ từ chối được cô.... Cũng không cách nào trơ mắt để cho cô khổ sở.

Yếu Nhiên đi theo sau binh sĩ dẫn đường, ước chừng qua nửa ngày, mới đến chỗ Kỷ Ngân Viễn bị kẹt lại tám ngày.

Bốn phía là núi cao bị sạt lở vô cùng nghiêm trọng, đá lởm chởm đầy đường.

Theo lời Kỷ Ngân Viễn, nhóm của anh lúc sắp đáp đất thì đột nhiên hướng gió thay đổi, thổi bọn họ xuống mặt nam của đỉnh núi.

Bọn họ vừa đáp đất thì đột nhiên núi bị sạt lở, bốn người chưa kịp cắt dây dù, nên bị quấn vào đá sạt.

Đất đá ầm ầm lao xuống, đồ vật trong ba lô đều bị văng ra nát vụn hết, và có một người.... Đã hi sinh.

Kỷ Ngân Viễn bị thương không nhẹ, đùi phải bị đá đè gãy, vì không đủ phương tiện cấp cứu, thêm mấy ngày nay mưa dầm liên tục, dính nước bùn nên bắt đầu viêm tấy lên.

May mắn trong bốn người có một người được chiếc dù dây cộm che chở nên bị thương nhẹ nhất, vì vậy anh phái người đó đi ra ngoài tìm cứu viện. Anh đi lại không tiện, nên đành ở lại trông nom một người khác đã rơi vào hôn mê.

Không ngờ binh sĩ đó lại đi nhiều ngày như vậy.

Lúc Yếu Nhiên gặp được Kỷ Ngân Viễn, anh đang nằm trên băng ca ngủ say. Trên mặt trên tay anh đều là vết thương dó đá lở tạo ra.

Yếu Nhiên chợt hiểu tại sao anh lại không muốn để cô gặp anh, có lẽ không chỉ vì nơi này nhiều nguy hiểm mà còn vì..... Sợ cô lo lắng khi thấy bộ dạng hiện tại của anh nữa.

Yếu Nhiên che miệng, nước mắt tràn mi, nhưng cố chịu đựng để không đánh thức anh, thậm chí không dám đến gần, sợ mình không khống chế được sẽ làm ảnh hưởng đến anh.

Anh đã không được nghỉ ngơi nhiều ngày rồi.

Những người còn lại vội vàng nhắc đá cứu binh sĩ còn lại ra, bị kẹt trong đá tám ngày, sợ rằng về sau anh ta không thể nhảy dù được nữa rồi.

Lâm Diệu vỗ vỗ vai Yếu Nhiên, ra hiệu cho cô kiểm một chỗ nói chuyện.

“Trừ các vết thương ngoài da, và hơi suy kiệt ra, tất cả đều bình thường.” Lâm Diệu biết Yếu Nhiên đang lo lắng điều gì, nhỏ giọng giải thích, “Nhân viên cấp cứu đã kiểm tra qua, vết thương ngoài da không nặng, nhưng chân cậu ấy.... ...”

Vốn Yếu Nhiên đã hơi an tâm, nhưng vừa nghe Lâm Diệu nói câu sau, lập tức sốt ruột hỏi, “Chân anh ấy thế nào?!”

“..... Bị gãy. Có lẽ là

Bị đá đập gãy, mặc dù đã được nối lại, nhưng không có cố định, còn bị nhiễm trùng.... Nói chung tình trạng khá nghiêm trọng. Cự thể thế nào phải đi bệnh viện kiểm tra kỹ mới biết được, tôi đã cho người đưa cậu ấy xuống bệnh viện huyện.”

“Tại sao lại vậy.....”

Đúng lúc này, mặt đất rung lắc dữ dội, đá vụn bắt đầu rơi ầm ầm xuống.

“Núi bị sạt!” Có người la lên, “Mọi người hãy tăng tốc đi!”

Cấp dưới của Kỷ Ngân Viễn đã được cứu ra, mọi người nhanh chóng rút lui.

Yếu Nhiên thấy Kỷ Ngân Viễn đang nằm trên băng ca được hai binh sĩ vác đi, cô định xông qua giúp một tay, nhưng bị Lâm Diệu kéo lại.

“Chỗ này rất nguy hiểm, chúng ta đi nhanh lên!” Lâm Diệu không để Yếu Nhiên có cơ hội cự tuyệt, lập tức kéo cô đi.

Ầm ầm.

Đá lăn rầm rầm xuống, bụi đất bắn tứ tung. Một binh sĩ đang khiêng băng ca bị hòn đá văng trúng chân, lập tức ngã quỵ về phía trước.

Mà giờ phút này, đất đá đã vọt lên nhanh chóng bao trùm lấy người đó.

Vừa lúc Yếu Nhiên quay đầu lại thấy được cảnh này. Chiếc băng ca khiêng Kỷ Ngân Viễn văng lên trời, giống như một chiếc tàu nhỏ bị nhấn chìm trong biển lớn.

“Kỷ Ngân Viễn!” Đầu óc chưa kịp phản ứng gì, nhưng thân thể Yếu Nhiên đã hành động theo bản năng, cô hất tay Lâm Diệu ra chạy ngược trở về.

Yếu Nhiên cũng không biết sức mạnh từ đâu tới, mà cô lại có thể hất được tay Lâm Diệu ra.

“Thư Yếu Nhiên!” Lâm Diệu bắt Yếu Nhiên lại, nhưng các binh lính đều đang chạy về đây, khiến Lâm Diệu không cách nào đuổi kịp Yếu Nhiên.

“Kỷ Ngân Viễn..... Kỷ Ngân Viễn!!” Yếu Nhiên như nổi điên, cuồng loạn dùng tay đào đất đá, các ngón tay bị cửa nát nhưng vẫn koong hề có cảm giác gì.

Đúng vậy, lòng cô đã bị chôn vùi dưới đồng đất đá này rồi, thì làm sao còn thấy đau được nữa!

“Kỷ Ngân Viễn, anh đã nói không bỏ lại em một mình mà, nói chuyện phải giữ lời chứ! Anh sẽ không gạt em đúng không!” Yếu Nhiên vừa đào vừa khóc, không cách nào ngừng được.

Hai tay Yếu Nhiên đã dính đầy máu tươi, nhưng cô vẫn không ngừng đào mồi, Kỷ Ngân Viễn đang bị chôn ở đây, cô phải đào nhanh hơn nữa, nhanh hơn nữa vì anh đang chờ cô!

Lâm Diệu và các binh sĩ khác cũng tụ tập bên cạnh Yếu Nhiên gia nhập cuộc đào bới, nhưng hiện giờ trong mắt Yếu Nhiên không còn gì khác ngoài đồng đất đá trước mặt.

Không biết đã đào bao lâu, bỗng tay Yếu Nhiên chạm đến một mảnh vải. Cô thận trọng đẩy dời những hòn đá xung quanh ra.

Không phải Kỷ Ngân Viễn.

Yếu Nhiên không biết trong lòng mình rốt cuộc là thất vọng hay là may mắn nhưng tìm được người khiêng băng ca, vậy có nghĩa, Kỷ Ngân Viễn cũng đang ở gần đây.

Lâm Diệu thận trọng đỡ thi thể người binh sĩ đó ra, sau lưng anh lại bị đá đập gần như nát bét.

Lâm Diệu sững sờ nhìn, bị đá chôn như vậy, chỉ có thể....

Lâm Diệu nghiêm mặt, không dám nghĩ nữa.....

Băng ca cũng đã được tìm thấy, nhưng người vốn nằm trên băng ca không hề có bóng dáng.

Sao có thể không có?!

Mọi người đều ngậy ngốc nhìn chiếc băng ca trống rỗng.

Chẳng lẽ Kỷ Ngân Viễn đã bị dòng đất đá cuốn đi.

Xung quanh đều là đất đá, biết chỗ nào mà kiếm? Phạm vi rộng như vậy, hoàn toàn không thể tìm hết trong một khoảng thời gian ngắn được, mà Kỷ Ngân Viễn lại có thể kiên trì thêm tám ngày nữa được sao?

Yếu Nhiên lẳng lặng nhìn chăm chăm chiếc băng ca, chợt cô từ từ quỳ xuống, rung rẩy đẩy chiếc băng ca ra.

Dưới băng ca, có một người.

Trên mặt trên tay người đó đầy những vết thương lớn nhỏ, phủ đầy bụi bặm. Nhưng.... không thấy máu.

Bởi vì người nằm phía trên băng ca đã thay anh chặn hết đất đá lại.

Yếu Nhiên run run vươn tay ra đưa đến trước mũi anh, xem có còn hơi thở hay không, nhưng ngón tay cô cứ run run không cách nào kiểm tra được gì.

Lâm Diệu lập tức tiến lên kiểm tra, phát hiện được hơi thở mỏng manh thì mừng như điên hô to, “Cậu ấy vẫn còn sống! Vẫn còn sống!”

Mọi người bắt đầu hoan hô lên.

Yếu Nhiên ngồi phịch xuống tại chỗ, khóc rống lên.

Cô bụm mặt khóc, máu tươi trên ngón tay hoà lẫn với nước mắt chảy xuống.

Kỷ Ngân Viễn.....

Kỷ Ngân Viễn.....

Anh vẫn còn sống.....

Vẫn còn sống.....

Chợt một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt lên tay cô.

Yếu Nhiên cuối đầu nhìn, thấy Kỷ Ngân Viễn đáng hé mắt nói, “Đừng khóc.”

Đừng khóc?

Sao có thể không khóc!

Nỗi lo lắng hãi hùng mấy ngày qua, cộng với niềm hạnh phúc khi thấy anh sống sót hoà vào nhau, khiến Yếu Nhiên không thể nói được nào, chỉ có thể dùng nước mắt để biểu đạt.

Đây là lần đầu tiên cô biết, thì ra hạnh phúc quá người ta cũng sẽ khóc.

Yếu Nhiên nắm ngược lại tay Kỷ Ngân Viễn.

Giọng anh khàn khàn, “Nhiên Nhiên, đừng khóc.” Cô ghen ngào gật đầu.

Chẳng biết từ lúc nào, bầu trời vốn âm u vì mấy ngày mưa liên tiếp, bỗng xuất hiện ánh sáng ảm áp của mặt trời.

“Mặt trời! Mặt trời!” các binh sĩ đồng thanh hô to.

Yếu Nhiên chậm rãi cúi thấp đầu, nói nhỏ bên tai Kỷ Ngân Viễn, “Anh xem, mặt trời lên rồi!”

Kỷ Ngân Viễn mỉm cười đáp, “Ừ.”

Thật ra, trong lòng anh cũng có một mặt trời chưa bao giờ lặn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doanh-truong-ban-mot-phat>